

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

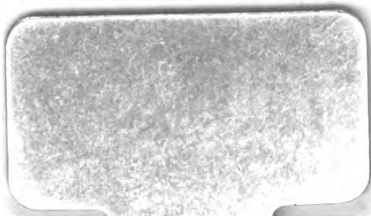

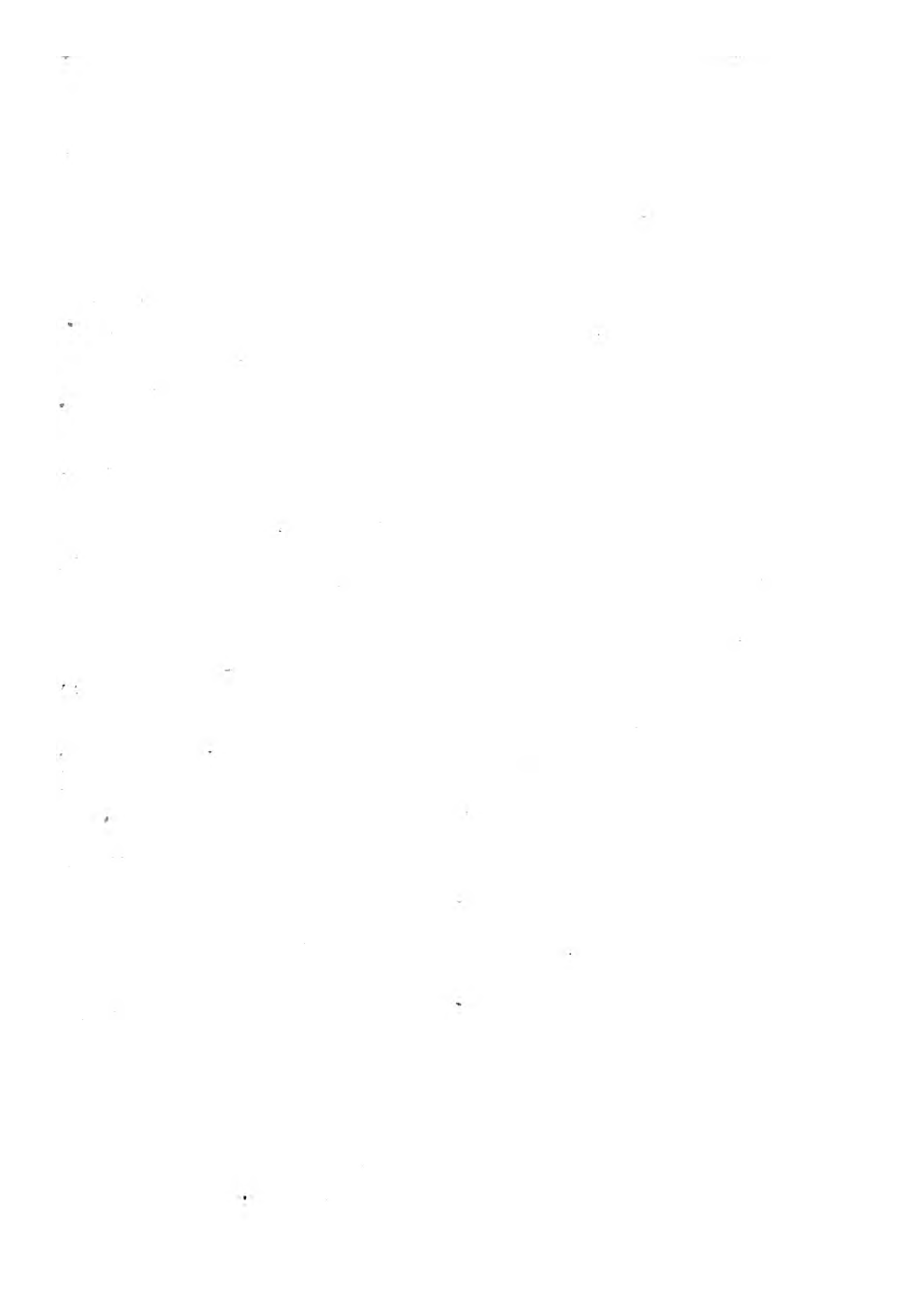
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

40.

872.

DIONIS CHRYSOSTOMI

ὈΛΥΜΠΙΚΟΣ.

DIONIS CHRYSOSTOMI

ῬΟΛΥΜΠΙΚΟΣ,

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἘΝΝΟΙΑΣ.

RECENSUIT ET EXPLICUIT,

COMMENTARIUM DE RELIQUIS DIONIS ORATIONIBUS ADIECIT

IACOBUS GEELIUS.

LUGDUNI BATAVORUM,

APUD S. ET J. LUCHTMANS,

ACADEMIAE TYPOGRAPHOS.

MDCCCXL.

872.

855.

IOHANNI BAKIO

S. P. D.

IAC. GEELIUS.

Quod amanter dixisti, quum Hypomnematum primum volumen ederes, non prius te scribendi, quam eius ad me mittendi consilium cepisse, contra mihi accidit: absoluto enim hoc commentario, quem animi delectandi causa inchoatum, postquam creverat et Dionis lectoribus non inutilis fore videbatur, edere destinabam, incertus eram, essetne cum brevi diligenter instituti laboris emittendus expositione, an haec quidem operae reddenda ratio, simul autem efficiendum, ut fructus eius et ornamento nominis tui vendibilior esset, et amoris nostri mutua significatio exstaret. Quid dubitationem at-

tulerit, audi. Meministi profecto, quoties in congressibus nostris sermo esset de Graecorum humanitate deque his ceterioribus literis, non ita te illam laudare, ut has contemneres ac prorsus abiiciendas iudicares, neque hos novitiorum quosdam ingeniorum partus adeo me tollendos ac fovendos censere, ut antiquae venustatis studium pro obsoleto nec umquam revocando deponi vellem; sed acuebat ipsa disputatio nostram utriusque facultatis intelligentiam, et a me quidem numquam abieras, quin solus mecum dictorum quasi rationes conficerem: quod quum crebro experirer, veluti sponte sua exstitit Dialogus, quem nostro sermone ita ludens composui, ut loquentes facerem Germanos duos, patriae suae lumina, nunc exstincta, quorum alterum mirabar, alterum etiam diligebam. Hunc lusus paucis probavi, non intellexerunt plurimi, meo fortasse vitio, quoniam quid ipse sentirem, non satis videbar iis explicuisse, qui decreta postulabant in quaestione tralatitia, quae quum ab aliis vel soluta est vel pro inani relictæ, a nostris interdum agitur pugnacissime. Sed misi ad te cum epistola, exiguum sane munusculum, nec pondere commendatum ar-

gumenti, nec filo orationis. Quamobrem pudet paene fateri, dubitasse me, possemne commode novum tibi donum afferre, quasi prius illud domesticum et mecum interiturum *μνημεῖον* amorem erga te meum satis testari speravissem.

Sed aliam habui multo graviores dubitandi causam. Nunc enim versata est opera mea in eiusmodi scriptore, quales tu minus lubenter legis, quam optimum quemque ex antiquioribus, neque propter ipsos attingis, sed adhibes hactenus, ut praesidium doctrinae ex quavis aetate colligas. Verum ut opificibus labor aegre procedit, si instrumenta habent nec integra nec lévia, ita, qui ingenuam hanc artem nostram conservandis veterum monumentis admovent, iniqua utuntur conditione muneris, nisi recentiorum scripta prudenter sint ante emendata, vel traditionis dumtaxat legibus adstricta. Et quamquam coniungis utrumque, ut, quoties opus in manibus habeas, non prius id ipsum exornes, quam subsidia reficias, tamen saepe mecum questus es, bonam otii partem perire in hac instauratione, sine qua anceps usus esset affectae vetustate supellectilis. Tibi igitur aliisque gratificari volens Dionis

scriptorum particulam, sane quam laborantem illam, conatus sum instaurare; sed nescio quomodo factum est inter perpoliendum, ut ex instrumenti humilitate ad modicum operis honorem adscendere videretur. Permittes autem, opinor, huic meae existimationi, ut Oratorem, quem paululum amo, tibi describam: nisi corpore omni, *naevo certe aliquo aut crepundiis* eum cognosces. Et quandoquidem in quovis scriptore quaeritur, maximeque in oratore et philosopho, quo fuerit vitae instituto, quibus studiis, qua facultate, ne haec quidem omittam. Fuit igitur Dio homo frugi, verecundus, religiosus: alienae pravitatis reprehensor, in quo castigandi severitatem leniebat benevolentia. Ingenii satis, interdum acutus, semper recto iudicio. Dicendi genere utebatur copioso et flexibili, non ad rhetorum praecepta comparato putideque concinno, sed ex simplici ipsius depromto natura. Non veterum alicui addictus huius pannis inepte sententias vestiebat, sed omnes lectitabat, in primis Xenophontem, cuius veneres amplectebatur; itaque abhorrens ab austera constrictaque dictione, dulcem quidem orationem excoluit ac leniter late-

que fluentem, distinctam etiam similitudinum exemplorumque vel gravitate vel lepore, sed languidae vitio loquacitatis non caruit, tantaque nonnumquam peccat verborum cumulatione et ambitu, ut lectores intempestive moretur, atque adeo incertis comprehensionis finibus se ipsum vix expediat.

Admirabilem, inquis, laudationem: in qua nisi ambitiose quaedam ornavisti, suspicio tantas virtutes, praeter postremum illud, quod eiusmodi est, ut volumen Dioneorum Orationum iam manibus arreptum excutiat.

Agnosco, mi Baki, fastidium tuum delicatissimum, nec aegre fero reluctantem. Nam quid est, quamobrem veram elegantiam e Graecorum voluminibus hauriendam aliis praecipiamus, nisi ipsi eligere discamus, quae reliquis antecellant praestantia? Hunc certe delectum ut in unoquoque humanitatis studioso probamus, ita requirimus prope in eo, qui literarum disciplinam profitetur, ut non erudiendae tantum iuventuti sincera incorruptaque sentiendi et eloquendi exempla proponat, sed ne iis adhaerescat, ex quorum assidua consideratione vitium ipse colligat, informatamque animo perfecti speciem

obscret. Haec sobrietas praeceptionis excellentiaeque diserta interpretatio si forte quid prosint, minus in scholae umbraculis animadvertunt adolēscētes, experiuntur deinceps in vitae actione, tamquam normam adepti et suam ingenii solertiam dirigendi, et alienas virtutes ac vitia explorandi.

Itaque, si velim iter tuorum studiorum in devia flectere, non possim; sed si possim, vel mea causa nōlim. Nunc enim, quoniam nonnumquam excurrere lubet, retrahunt me vox tua aut certissima vestigia. Nec deest mihi fructus severioris rationis tuae: quum enim ab excursu revertor et laetus affero quod collegi, versas mecum et exploras, efficisque subinde, ut melius videam ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν: ego vicissim tibi imperitior aliquid, vel intelligendi instrumentum, vel inventorum tuorum probationem, vel cotem iudicii, vel nugas: itaque hilares aliquantisper una pergitur. Hic autem admoneor, ne in hac similitudine plus mihi tribuere dicar, quam tibi; sic enim progredientem eodem me pervenire quo te; quasi in hoc vario meo cursu, quoties ab anfractu redeam, non destituar cognitione amoenioris viae atque au-

sterioris cuiusdam suavitatis, quam tu interea percepisti. Etenim persuasum habeo, in hac vitae brevitate et decursu, quum nemo attingat, quo tendit, magis cui viae se commiserit videndum esse, quam quo perrexerit.

Sed priusquam inspicias, quid tibi ex hac mea peregrinatione tradam, exponendum est, quid secutus sim. Ac ne saepius dicam, novisti quid mihi, Dionis editionem molienti, obstiterit, ut absolviendi spem abiecerim. Emendandae autem Orationis XII nactus eram minime spernenda subsidia. Collata est cum tribus codicibus Parisinis, uno Urbinate, partim cum duobus Florentinis, auxilio virorum officiosissimorum, Boissonadii, Hasii, Gildemeisteri, Bootii, Furiæ. Septimus fuit, quem mihi e libris Meermannianis comparaveram. Denique fructuosa fuit inspectio editionis Venetae ac variae lectionis, in fine eius libri excerptae. Illam igitur Orationem, tam rerum gravitate quam ornatu verborum et compositionis artificio praestantem, quoniam post Morellum nihil fere e libris scriptis depromptum videbam, edere decrevi, ut constaret aliquando, quantum illae copiae afferant adiumenti

ad revocandum nitorem scriptoris, qui squalidissimis exemplis circumfertur.

Exspectasne ut dicam de genealogia quadam meorum codicum, et fluctus excitem in simpulo? Nec omnes Dionis codices consulere potui, nec paucos illos ad omnia huius scripta conferre, ideoque ne tentavi quidem, quod nequicquam me suscepturum esse sciebam. Et quam satis certam scientiam istius consequetur propagationis, qui non lustraverit Bibliothecas, nec suis ipsius oculis inquisiverit ductus literarum, errores, omissa, exesorum verborum spatia, omnino librarios ipsos cognoverit? quo labore exhausto repertoque vel ipso archetypo, quem vocant, vel huius tenui quadam imagine adumbrata ex reliquorum indiciis, sit licet legitimum, quod editur, factaque progressio ad veritatem, tamen verum esse non magis credes, quam, si Homeri formam Aristarcheam assequi integram possis, iis seculis, quae fuerunt ante aetatem Alexandrinam, nihil passa divina carmina existimabis. Non eo hoc dico, Baki, ut stemmata codicum et nobiles abavos rideam, vel detraham de laude industriae, quae in accuratissima exploratione consumatur; sed eos mi-

rari soleo, qui hoc labore satis factum putant, non dico editoris officio, — qui vel angustissimis, si libuerit, finibus se tuebitur, isque meritam laudem obtinebit, si propaganda verba scriptoris, vera an mentita, ab opinionis arbitrio vindicaverit ac perpetua muniverit traditorum auctoritate, — sed rationis et iudicii legibus. Veterem hanc scio esse controversiam, ac semper futuros auguror et qui taedii impatientes coniiciendo mederi se depravatissimis sperent, aut cum laboris constantia coniungant incredibilem traditorum contemptum, et qui, nihil divinare quum possint, ipsam divinationem despiciant.

Quorsum haec pertineant, vides: nimirum ut eos errare contendam, qui editorem, id est, eum qui prae ceteris posse debet, excludant ab libero ingenii motu, coniecturamque prius adhiberi in commentariis vetent, quam omnes sint membranae perquisitae. Quis scit, an in abdito monasterii angulo omnium optimus liber lateat? Expectandumne donec repertus sit? At si numquam reperitur, tamen expectandum? Si prodierit denique optimus ille, verusne habebitur an legitimus? Ego sic existi-

mor: si flumen traiciendum sit, stultos esse qui aquam ingrediantur, quum siccis possint pedibus transmittere; ubi vero nec vadum sit, nec pons, nec materies e qua fiat, nec constet unde navigium petatur, natandum esse iis, qui didicerint. Ceteri in ripa aut pontem expectent, aut *dum defluat amnis*, sine morae solatio, nisi si quem imperite brachia moventem submergi procul a terra videant, beatique incolumitate sua traiciendum non esse clament, ac domum se recipiant. « Num igitur, inquit Cicero, tot clarissimorum ducum regumque naufragium sustulit artem gubernandi? » — Plura disputare quum possim, contineo me: nam et saepe in hunc sermonem delapsi sumus, praesertim allato nuper volumine Tulliano Madvigii, viri in perpau- cis eximii, nec tu quid sentias lectoribus invide- bis, quum opus absolves, in quo nihil te festinare, nemo sapiens tibi succenset.

Apparebit tibi ex hoc specimine, septem illo- rum, quos dixi, codicum ope Dionem sic edi pos- se, ut minus quam antea lectores offendant. Opti- mi sunt, quamquam recentissimi, Meermannianus et Parisinus, quem litera C indicavi, itaque simi-

les, ut congruant origine, discrepent erroribus; quos non ita secutus sum, quin subinde e reliquis sumerem, quod aptius esset: in quo denuo expertus sum, fieri posse ut in pessimo libro aliquid bonae lectionis nescio quo lapsu traditionis propagetur, nec sufficere, si inspexeris, qui ceteris aetate prior sit vel e vetustissimo videatur fluxisse. Multa tamen deprehendes corrigenda, quae vitia utrum sustulerim nec ne, tuum erit aliorumque iudicium. In Dionis verbis quod minuta quaedam, inventa coniiciendo, substitui vitiosis, non feci nisi quum peritos lectores probaturos sperarem.

Plauderem, inquis, si spes illa solam comitaretur prudentiam; nunc autem saepe tenebras afferunt editores, non perspicuam revocant scriptoris sententiam: *haec seges ingratos* —

Intelligo quid velis: nimirum cum istorum temeritate iustam simul audaciam in contemptum trahi; sed assentientem te habebo, si dixero, ne in illo quidem, quod legitimum dicitur, id est, in eligenda optima lectione e multarum diversitate, certam normam habiturum, qui ingenio et doctrina careat; Scriptorisque consuetudinem nondum penitus per-

spexerit. Hoc autem postremum quotusquisque editorum, qui quidem laudabiliter se provinciam administrasse confideret, non praedicavit in praefatione? nempe diligentiae opus est et vigiliarum, quod quominus modeste prae te feras, quis intercedet? Sed qui acumen suum commendaret ac tantam linguae universaeque antiquitatis scientiam, ut verum a falso in omni fraude vel errore secernere posset, hoc igitur qui gloriaretur, adhuc reperi neminem. At postulantur tamen hae virtutes in bono editore: quod si plerique tenerent seseque ipsi inspicerent, et pauciores essent editiones et fortasse meliores: nunc enim lentiores qui sunt, deterrentur reliquorum prompta diligentia. De me si quaeris, mediocris laudem industriae ac studii non recuso; ceteras illas dotes quum intueor, invidео illis, qui numquam scribunt, quod scripsisse eos aliquando poeniteat: ego quidem complura tamquam commenta abieci, quae prius non invitis, ut putabam, Musis excogitata *delere licebat, quod non edideram*. In reliquis si quid boni est, utantur qui uti sciant, vel ad similem mentis actionem excitari cupiant, quorum nec iudicium reformido,

nec deprecor animadversionem, modo teneant, initium hoc esse diligentioris curae in scriptore non satis cognito, nedum ad editionis stabilitatem exploratq. Subiectas coniecturas de ceteris Dionis Orationibus non feci sine auxilio duorum optimorum Codicum; sed ea fere tractavi vulnera, quae altius inflicta sunt: in quo moleste tuli, nimis saepe dissentiendum fuisse cum aliis Commentatoribus, viris ingeniosis. Quid autem facerem, siquidem veritatem magis diligerem quam Platonem? At si honeste sententiam apertui, eaque lenitate, qua decebat quamque ab aliis in meis erroribus expeto, consecutus sum, quod studui.

Denique qui Dionis librarios saepe castigassem, dedi operam, quantam potui, ne mihi a typothetis meis imponi paterer: cuius rei molestiam minuit praesens officium Cobetii, iuvenis utrique nostrum ob modestiam animi ingenique abundantiam carissimi. Non ignoras, quam nihil hic agat βαυανσικῶς, ideoque credes mihi affirmanti, subtiles eius dubitationes aliquoties effecisse, ut vel parum firma corroborarem vel nimis expeditam divinationem meam reprimerem.

Habes, optime Baki, quo studio et qua spe hunc librum lucubraverim. Accipias velim, ut omnia mea meque ipsum soles : quem, prius iam necessitudine complexus, post mortem Hamakeri animo et corpore afflictum sublevasti. Huius beneficii sensum tacita magis recordatione sancte custodire, quam verbis effundere consuesco; sed quidni semel aperte dicam, in illa florentissimae domus calamitate meoque casu, quum tu singularis ingenii viro parentasses divinitus, iacentemque me erexisses, omnem me vim illius caritatis in te transtulisse. Vale.

Scripsi Lugd. Bat. Kal. Febr. MDCCCXL.

INDEX CODICUM, QUIBUSCUM ORATIO XII

COLLATA EST.

- A. Paris. Bibl. Reg. n. 2959. Seculi XV.
- B. Paris. Bibl. Reg. n. 2958. Sec. XIV.
- C. Paris. Bibl. Reg. n. 3009. Sec. XVI. Continet
Orat. I—XIII, LII—LVIII, LXII—LXXIX.
Hos tres libros in meum usum conferendos
amantissime curaverunt Boissonadius et Hasius,
viri celeberrimi.
- D. Laurentianus, Cod. XXII, Sec. XIV. Vid. Bandin. T. II, p. 538.
- E. Laurentianus, Cod. II, Sec. XIV. Vid. Bandin. T. III, p. 221. In his duobus libris locos viginti quinque affectos vel suspectos, quos indicaveram, officiosissime inspexit Furia: spem meam fefellerunt.
- M. Meermannianus, Sec. XVI. Vid. Catal. Meerm. MSS. Graec. n. 305.
- U. Urbinas, cuius aetatem et conditionem ignoro. Contulit Romae I. C. G. Boot, nostras, vir doctrina excellens et mei studiosus.

Editio Veneta, quae Codicis scripti et vitia habet et auctoritatem.

v. l. Ven. Variarum lectionum exiguo numero in fine Venetae excerptae: videntur esse e libro eiusdem ordinis, cuius est Meermannianus.

Ex his libris A sine dubio is est, quem Regium vocat Morellus in Scholiis. Ille autem, cuius copiam sibi factam ait, in Praefatione, ab I. Foxio, Carmanii Comite, ipse C est vel huius simillimus. Eum denique, quem ibidem « ex Bibliotheca Patrum Societatis Iesu » esse narrat, eundem puto ac Meermannianum, qui in Meermanni possessionem cecidit, quum Iesuitarum Claromontanorum Codd. MSS. emptione sibi comparasset. Vid. Catal. Iesuit. a. 1764. n. CCCLIX. Has autem coniecturas difficile est probare in tanta Morelli inconstantia, qui bona sua ignorabat: nec pertinet ad praesens meum consilium, quibus argumentis nitantur ostendere. Futurum tamen Dionis editorem oportebit explorare.

Reliquis Dionis Orationibus expoliendis inservierunt Meermannianus, qui nunc meus est, et Parisinus C. Hunc enim librum, quum optimum esse cognovissem, et Gildemeistero, singulari doctrina viro, e nostris terris Parisios proficiscenti, significassem, gratum fore, si totum conferendum pretio conduxisset, nescio quid mihi se debere ratus, ipse

taedii plenum laborem suscepit, diligenterque confecit. Allatum est iucundissimum donum, quum Oratio graeca Dionis partim typis descripta esset. In reliquarum Commentario ita adhibui, non ut novas animadversiones scriberem, sed iis, quae dudum scriptae essent, admoverem: unde nonnullas meas coniecturas deleui, quia praestabat lectio Codis C; alias, quod ab eodem confirmabantur: ex quo tamen genere una et altera relicta est, nescio taedione delendi an inventi gloriola.

Praeterea in *Tarsica priore* usus sum varietate Parisinorum A et B, ab eodem excerpta, qui Orationem XII contulerat: eiusdem *Tarsicae* collationem cum Urbinate factam mihi olim donaverat Niebuhrius.

Denique exemplum Morellianae, quod est in Bibliotheca Lugd. Bat. habet in margine adscriptam ab Hemsterhusio varietatem lectionis, p. 567. a. — 589. c. et p. 632. — 638. c. depromptam illam e fragmento codicis. Scilicet p. 567. a. adscripsit: « Hoc initium fuit septem veteris membranae paginarum, quas contuli mecum ab amicissimo collega Petr. Burmanno communicatas.” Tum p. 589. c. « Huic scripto subiicitur in membranis Dissertatio *Περὶ πίστεως*, p. 632. c.” Denique p. 638. c. « Huc usque pertingebant pagellae septem membranae veteris, quas contuli.” Fuit igitur Codex ille vel maximae formae vel minutissimae scripturae, Sed non reperiuntur illae membrae in Hemsterhusianis,

ΔΙΟΝΟΣΙΟΤΙΧΟΙΣ ΤΟΙΣ ΜΟΤΙΟΙΣ
nec in Burmannianis, quae servantur in Bibl. Lugd.
Batava. Non inutiles lectiones sunt ad emendanda
nonnulla leviter corrupta.

Haec igitur subsidia, quoniam Commentarium
perpetuum scribere non constitueram, tantum ubi
lubebat, sed fideliter adhibui.

ΔΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΥ

ὈΛΥΜΠΙΚΟΣ, ἢ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ
ΘΕΟΥ ἘΝΝΟΙΑΣ.

Ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον, ὡς ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν
καὶ παρ' ἑτέροις πλείοσι πέπονθα, τὸ τῆς γλαυκὸς ἄτο-
Mor. pag. 193. c. d.

Ὀλυμπικός κ. τ. λ. Hanc περί βασιλείας, quae sane ni-
duplicem inscriptionem habet hil reprehensionis habent.
Photius, occupavitque eadem Minus commoda est Orat. LII,
plerosque Codices. Quum περί Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέ-
Photius in omnibus fere Dio- ους καὶ Εὐριπίδου, ἢ περί τῶν
nis sermonibus memoret, Φιλοκτῆτου τόξων. Est au-
qua Inscriptione sint, de hac tem comparatio virtutum tri-
XIIa, ὁ δὲ Ὀλυμπικός, inquit, um Tragicorum; de Philocte-
ἢ περί τῆς πρώτης τοῦ Θεοῦ τae arcu fere nihil: unde ve-
ἐννοίας, αὐτὸ τοῦτο πειρώμε- rosimile est, librarium ali-
νος ἐπιδεικνύναι, ἐνδέκατος quem alteram inscriptionis
ἐστίν: quae sic dicta sunt, ut partem finxisse ex his verbis
appareat, revera eum hanc Dionis p. 548. c, de argumen-
duplicem inscriptionem repe- to trium tragoediarum: ἦν γὰρ
risse in suo Codice, antiquiore (ἢ ὑπόθεσις) ἢ τῶν Φιλοκτῆ-
certe quam qui nunc super- του τόξων εἴτε κλοπὴν εἴτε
sunt. Eadem diligentia est ἀρπαγὴν δεῦ λέγειν. Omnino
in aliis inscriptionibus, argu- inscriptionum diligentia re-
mentum non satis per se in- centioris aetatis est, earum-
dicantibus, veluti Αἰογένης ἢ que diiudicatio vacillat.
περί τυραννίδος, Αἰογένης ἢ 193. c. Ἀλλ' ἢ] Ita Ven.
περί οἰκετῶν, Ἀγαμέμνων ἢ Ἀλλ' ἢ rell.

πον καὶ παράδοξον πάθος ; ἐκείνην γὰρ οὐδὲν σοφωτέ-
ραν αὐτῶν οὔσαν , οὐδὲ βελτίω τὸ εἶδος , ἀλλὰ τοιαύτην
ὁποῖαν ἴσμεν , ὅταν δήποτε φθέγγεται λυπηρὸν καὶ οὐ-
δαμῶς ἡδὺ , περιέπουσι τὰ ἄλλα ὄργανα ὅταν δὲ ἴδῃ
μόνον , τὰ μὲν καθιζόμενα ἐγγύς , τὰ δὲ κύκλῳ περι-
πετόμενα , ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ , καταφρονοῦντα τῆς φαν-
λόγητος καὶ τῆς ἀσθενείας ὅτι δὲ ἄνθρωποι φασιν , ὅτι
θαυμάζει τὴν γλαῦκα τὰ ὄργανα . Πῶς δὲ οὐ τὸν ταῦ

194. μᾶλλον ὁρῶντα θαυμάζει , καλὸν οὕτω καὶ ποικίλον ,
ἔτι δὲ αὐτὸν ἐπαιρόμενον καὶ ἐπιδεικνύοντα τὸ κάλλος
τῶν πτερῶν , ὅταν ἀβροῖνηται πρὸς τὴν θήλειαν , ἀνα-
κλάσας τὴν οὐρὰν καὶ περιστήσας αὐτῷ πανταχόθεν
ὥσπερ εὐειδὲς θέατρον ἢ τινὰ γραφὴν μιμηθέντα οὐρα-
νὸν ποικίλον ἀστροῖς , σὺν γε τῷ λοιπῷ σώματι θαυ-
μαστόν , ἐγγύτατα χροσθοῦ κυανῷ κεκραμένου , καὶ δὴ
b. ἐν ἀκροῖς τοῖς πτεροῖς οἷον ὀφθαλμῶν ἐρόντων ἢ τινῶν
δακτυλίων τὸ τε σχῆμα καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ὁμοιότητα
οὐδ' αὐθις ἐθέλει σκοπεῖν τῆς πτερώσεως τὸ κοῦφον ,
ὥς μὴ χαλεπὸν εἶναι μηδὲ διάφορον διὰ τὸ μῆκος οὐδ'

d. αὐτῶν οὔσαν] οὔσαν αὐ-
τῶν M.

δήποτε] δὲ ποτε M.

ὅταν δὲ ἴδῃ] καὶ ὅτι γε ἴδῃ C.
καθιζ.] καθεζ. C.

τὴν γλαῦκα] τὸν γλ. Ven.
194 ἐπιδεικνύοντα] Ita U.
-νύοντα ABC. -νύοντα vulg.

θέατρον] ἄντρον M.

τινα] τινα solus Mor.

ποικίλον] ποικίλοις M

κεκραμένον] Ita CU et Mor.

νον rell.

δακτυλίων] Ita M. ἀκτίων

rell.

b. οὐδ' αὐθις ἐθέλει] εἰ
δ' αὐθις θέλοις M. οὐδ' αὐ-
τις ἐθέλοι BC. ο. δ' αὐθ. ἐθέ-
λοι Ven.

τὸ κοῦφον] Ita BC. Reliqui
post haec repetunt κοῦφον ὄν.
οὐδ' ὅπως] om. BC. δὲ quod
rell. habent post μέσῳ om.
AU Ven.

ὅπως ἐν μέσῳ μάλα ἡσυχον καὶ ἀτρεμοῦντα παρέχει
 εἰδυτὸν θεάσασθαι, ὥσπερ ἐν πομπῇ περιστρεφόμενος,
 οὐδ' ὅταν βουληθῇ ἐκπληξαι, σείων τὰ πτερά καὶ τινα
 ἤχον οὐκ ἀηδῇ ποιῶν, οἷον ἀνέμου κινήσαντος οὐ πολ-
 λὸν πυκνήν τινα ὕλην. Ἀλλ' οὔτε τὸν ταῶ, πάντα
 ταῦτα καλλωπιζόμενον, τὰ ὄρνεα βούλεται ὁρᾶν, οὔτε
 τῆς ἀηδονῆς ἀκούοντα τῆς φωνῆς, ἔωθεν ἐπορθρεο-
 μένης, οὐδὲν πάσχει πρὸς αὐτήν. Ἀλλ' οὐδὲ τὸν κυ-
 κλὸν ταπάζεται διὰ τὴν μουσικὴν, οὐδὲ ὅταν ὕμνῃ τὴν
 ὑστάτην ᾠδὴν, ἅτε εὐγῆρος, ὑπὸ ἡδονῆς τε καὶ λήθης
 τῶν ἐν τῷ βίῳ χαλεπῶν, εὐφημῶν ἅμα καὶ προπέμπων
 ἀλλήλους αὐτοῦ, ὡς ἔοικε, πρὸς ἄλυτον τὸν θάνατον,
 οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται κηλούμενα τοῖς μέλεσι πρὸς d.
 ὀχθὴν ποταμοῦ τινός, ἢ λειμῶνα πλατύν, ἢ καθαράν
 ἡϊόνα λίμνης, ἢ τινα σμικρὰν εὐθαλῆ ποταμίαν νησίδα.
 Ὡς δὲ καὶ ἡμεῖς τόσαῦτα μὲν θεάματα ἔχοντες τερπνὰ,
 τόσαῦτα δὲ ἀκούσματα, τοῦτο μὲν ρήτορας δεινοῦς,
 τοῦτο δὲ ξυγγραφέας ἡδίστους ἐμμέτρων καὶ ἀμέτρων
 λόγων, τὸτο δὲ ταῶς ποικίλους, ὅπερ ἐστὶ πολλοὺς
 σοφιστάς, δόξῃ καὶ μαθηταῖς ἐπαιρομένους, οἷον πτε-
 ροῖς, ἡμεῖς δὲ ἑμοὶ πρόσσιτε καὶ βούλεσθε ἀκούειν τοῦ 195.

παρέχει] παρέχειν C.
 εἰδυτὸν θεάσασθαι] θ.έ. CM
 περιστρεφόμενος] Ita omn.
 praeter C et Mor. qui -νον.
 οὐδ' ὅταν] Ita AUVen.
 οἷον ἀηδῇ ποιῶν] Ita C. ποιήσας rell.
 c. πάντα ταῦτα καλλωπ.]
 Ita M. καλλ. τ. π. rell.
 εὐγῆρος] εὐγῆρος AC.

οὐκοῦν] οὐκουν AB.
 d. μέλεσι] μέλεσιν U.
 ἡϊόνα] ἡονα M.
 μὲν ρήτορας] om. μὲν M
 et Mor.
 ὅπερ ἐστὶ] Ita C. τοῦτο
 δὲ ὡς rell.
 195. ἡμεῖς δὲ ἑμοὶ] om.
 δέ C.
 βούλεσθε] βοίλεσθαι B.

- μηδὲν εἰδότες μηδὲ φράσσιντος εἰδέναι. **Ἄρδ' οὐκ ὀρθῶς**
 ἀπεικάζω τὴν σπουδὴν ὑμῶν τῷ περὶ τὴν γλαυκὰν χι-
 νομένῳ, σχεδόν οὐκ ἀνεῖναι διακονήσας πρὸς βουλευσὶν;
 ἐφ' ἧς καὶ τῇ **Ἀθηνᾶ** λέγεται προσσηλὲς εἶναι καὶ τῷ ὄρ-
 κιστῇ καὶ κληίστῃ τῶν θεῶν καὶ σοφιστάτῃ, καὶ τῇ
 τε Φειδίου τέχνῃ παρὶ **Ἀθηναίους** εὐαγγελιστοὺς ἀπα-
 κώσαντος αὐτὴν συγκαταδιδόντα τῇ θεῷ ἔχουσιν δοκοῦν καὶ
 b. **δηραποτὶ** [Περικλέα] δὲ καὶ ταῖς γλαυκὰς ἐπαύσαι, ὥς
 φασιν, ἐπὶ τῇ ἀσπίδι. **Ὁ** ὁὐ μέντοι τῷ καὶ ἔε
 γήματα νομίζουσιν ἐπεί μοι τῆς γλαυκῆς οὐδὲ μὴ πᾶσα
 φρόνησιν ἄρα κέκτηται πλείω τῶν ἄλλων, ὅθεν οἶμαι
 καὶ τὸν μῦθον **Λίσωπος** ξυμίστησεν, ὅτι σοφὴ ὄντα
 ξυμβούλευσε τοῖς ὀρνέοις, τῆς θρῦος ἐν ἀρχῇ φρονέουσας
 μὴ ἔασαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα τρόπον, ὡς ἐσθλα γὰρ
 φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἀφικτοῦ, ὅφ' οὐκ ἀλώσονται, τοῖς
 c. **ἰξόν.** **Ἡάλιν** δέ, τὸ λίγον τῶν ἀνθρώπων σπειρόντων
 ἐκέλευε καὶ τοῦτο ἐκέλευε τὸ σπέρμα ἡμῶν γὰρ ἐπὶ
 ἀγαθῷ φησέσθαι. **Τρίτον** δέ, εἰδοῦσα ἑταῖρῃ ὑπὸ
 ἀνδρᾷ, προέλεγε, ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ φθάσει ἡμᾶς, τοῖς
 ὑμέτεροις πτεροῖς, πεζὸς ὢν αὐτὸς πτηνῶν καταμέμψαν
 βέλη. **Ἦ** δὲ ἠπίσται τοῖς λόγοις καὶ ἀμνημονεύει
 ἡγούντο καὶ μαίνεσθαι ἔφασκον, ὡς τε ἴδοντες περὶ
 ἐθαύμαζε καὶ τῷ ὄντι σοφιστάτην ἐνόμιζε, καὶ δὲ αὐ-
 d. το, ἐπὶ φανῇ, πρόσκειναι ὡς πρὸς ἅπαντα ἐπισταμέ-

τῷ περὶ] τὸ περὶ U. ἀπ' αὐτῆς] Ita C. ὅφ' αὐ-
 λέγεται] Sic om. scr. λέγον τῆς rell.
 Ven. λέγουσι Mor. c. μὴ γὰρ] Ita ABCU. μηδὲ
 συνοδοκοῦν] συνοδοκῶν Mor. γὰρ rell.
 h. τῶν ἄλλων] Ita M. om. φησέσθαι] Ita BMU. φη-
 rell. εσθαι rell.

μηνοῦ. Ἡ δὲ συμβουλευεῖται μὲν οὐδέν ἔτι αὐτοῖς, ὁδοῦται
 δὲ μόνον. ἔπειτα ὡς ἔοικεν ἀπὸ τοῦ ἀποφασίσαι ὡς ὁδοῦται
 ἡ ἱστορία οὖν παρειλήφατε ὑμεῖς λόγον τινα, κληθεὶς καὶ
 συμβουλήν τινα φέρονσαν, τήν τινά, ξυμβουλεύσας φιλο-
 σοφία τοῖς στρατέροις Ἑλλήσιν, ἥ οἱ τότε μὲν ἠγνόησαν
 καὶ ἠτίμασαν, οἳ δὲ νῦν ὑπομνήσκονται καὶ μοι σφρα-
 γίσαι διὰ τὰ συγγήματα φιλοσοφίαν τιμώντες, ὥστε τήν
 γλαῦκα, ἀφώνοντό γε ἀληθές, καὶ ἀπαρησίκτου οὐ-
 σαν. Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲν αὐτῷ ξύνοιδα οὔτε πρότερον
 εἰπόντι σπουδῆς, ἄξιον οὔτε νῦν ἐπισταμένῳ πλέον 196.
 ὑμῶν, ἀλλὰ εἰσὶν ἕτεροι σοφοὶ καὶ μακάριοι παντελῶς
 ἄνδρες, καὶ ὑμῖν ἐγὼ εἰ βούλεσθε, μηνύσω, ἕκαστον
 ὀνημαστὶ δεικνύμενος, καὶ γὰρ, νῆ Δία, τοῦτο μόνον
 οἶμαι χρησίμον ἔχειν, τὸ γινώσκειν τοὺς σοφοὺς τε καὶ
 δεινοὺς καὶ πάντα ἐπισταμένους, οἷς ἔάν ὑμεῖς ἐθέλητε
 ξυεῖναι, πᾶλλα ἐάσαντες, καὶ γονεῖς, καὶ πατρίδας,
 καὶ θεῶν (ἐὰν καὶ προγόνων τάφους, ἐκείνοισι ξύνα-
 λουσθῶντες ἐνθάδ' ἀν' ἀπίωσιν), ἢ καὶ μένουτές ποιν
 καθιδρυθῶσιν, εἴτε εἰς τὴν Βαβυλῶνα, τὴν Νίνου
 καὶ Σεμιράμιδος, εἴτε ἐν Βάκτροις ἢ Σούσοις ἢ Πα-
 λιμβάθροις ἢ ἄλλῃ τινὶ πόλει τῶν ἐνδόξων καὶ πλου-
 σίων, χρημῖατα διδόντες ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ πείθοντες,
 εὐδαιμονέστεροι ἔσεσθε αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας, ἐν δὲ

d. οὐδέν ἔτι αὐτοῖς] Ita	οἷς ἔάν] Ita CU. οἷς ἄν. rel.
M. εἰ. αὐ. οὐ. rel.	πατρίδας] πατρίδα C.
φιλοσοφία] φιλοσοφεῖν BM.	b. ἀπίωσιν] ἀπώσιν ABCM.
196. ἐπισταμένῳ] -μενον	Σεμιρ.] Σεμειρ. M παλιμ-
Ven.	βάκτρο. C.
βούλεσθε] βούλεσθαι U.	ἔσεσθε] ἔρεσθαι AB Ven.
οἶμαι] om. A.	αὐτῆς] αὐτοῖς Ven.

αὐτοὶ μὴ βαλῆσθε, καταμεμφομένοι τὴν αὐτῶν φύσιν
 ἢ πενίαν ἢ γῆρας ἢ ἀσθενεῖαν, ἀλλὰ τοῖς γενεῖς μὴ
 (C. φθοροῦντες, μηδὲ ἀφαιροῦντοί τῶν μεγίστων ἀγαθῶν,
 ἐκούσας τε ἐπιτρέποντες καὶ ἀκούοντας) πείθοντες ἢ βιαζό-
 μεντοί, πάντα τρόπον, ὥς (ἐν) παιδευθέντες οὕτως καὶ
 γενόμενοι σοφοὶ παρὰ πᾶσιν, Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις
 ὀνομαστοὶ ὥς τὸ λοιπόν, διαφέροντες ἀρετῇ καὶ δόξῃ
 καὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει καὶ πᾶσι λεχέοντες. Οὐ γὰρ
 μόνον πλουτίω φαίνει ἀρετὴν καὶ κῆδος ὀπηδεῖν, ἀλλὰ
 καὶ λόγος ἀρετῇ ξυνέπεται ἐξ ἀνάγκης. οὐ γὰρ οὕτως
 d. Ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐναντίον τοῦδε τοῦ θεοῦ στραλῶ καὶ
 συμβουλευώ δι' εὐνοίαν καὶ φιλίαν προαγόμενος. Οἶμαι
 δὲ ἑμαυτὸν πρῶτον πείθειν καὶ παρακαλεῖν, εἰ μοι
 τὰ τοῦ σώματος καὶ τὰ τῆς ἡλικίας ἐπέδωκετο. Ἀλλὰ
 ἀγαπᾶν ἀνάγκη διὰ τὸ κακοπαθεῖν, εἰ ποὺ (τα) δυνατὰ
 σόμεθα εἰρέσθαι παρὰ τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν ὥς περ
 ἀπερριμμένον καὶ ἔωλον ἤδη σοφίας λείψανον, καὶ ἡττε-
 τῶν κρείττωνων τε καὶ ζώοντων διδασκάλων, ἢ ἐμυσοῦν
 εἰ δ' αὐτοὶ] εἰ δ' αὖ αὐτοὶ θεῖν om. E. aberrarunt librarii
 v. l. Ven. M. βούλεσθαι A. oculi propter similitudinem
 καταμεμφ.] Ita ABCU. με- vocabulorum πείθειν εἰ κα-
 ταμεμφ. rell. -νος Ven. θεῖν.
 e. ἀγαθῶν] Ita Codd. om. εἰ μοι] εἰ μοι v. l. Ven. M.
 Edd. καὶ τῆς ἡλικίας A. καὶ κατὰ τῆς
 καὶ πᾶσι] Ita C. τῇ πάσῃ ἡλ. Ven. ἀλλὰ τοῦ UM αὐτοῦ
 rell. ἀλλ' ἀγαπᾶν ἀνάγκη] Sic dedimus de nostra conscrip-
 κῆδος] κῆδος A. vulg. ἀλλὰ γὰρ ἀνάγκη. M. 18 A.
 ὀπηδεῖν] ὀπηδεῖ M. ἀπ' ἡττε] Ita scr. e. com.
 d. τοῦδε τοῦ θ.] om. τοῦ Reiskii et nostra. Vulg. ἀπ.
 δε C. καὶ παρὰ καλεῖν — κακοπα- καὶ ἤδη βῶλον σ. λ. δ' ἡττε.

Ἐρωῶ δὲ καὶ μὴν καὶ ἄλλοι, οἳ πέπονθα τῇ γλαυκίᾳ πα-
 ραπλήσιον, εἴαν καὶ βούλησθε καταχελεῖν τῶν λόγων.
 Ἰδοῖτε γὰρ ἐκείνη αὐτὴ μὲν οὐδὲν χόηται τοῖς πρὸς 197.
 σέτοι μέ μοις, ἀλλὰ δὲ ἀρεθεύθηρα πάντων λυσιτελέστα-
 τον κημίτων, οὐδὲν γὰρ δεῦ οὔτε τροφήν προβάλλειν
 οὔτε φροῆν ἡμιμεῖσθαι, μόνον δὲ τε περικλυταῖ τῇ
 γλαυκίᾳ πολὺ πλῆθος ἔχειν ὀνέων — οὕτω καμὸς τῆς
 σπουδῆς τῶν ἀπλῶν οὐδὲν ὄφελος, οὐ γὰρ λαμβάνω
 μάθητάς, οὐδὲν οὐδὲν ἂν ἔχομι διδάσκειν, οὐτα
 οὐδ' αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπα. b.
 τῶν ἀνταχμοίμεστος, οὐκ ἔχω ταύτην τῇ ἀνδρείᾳ.
 σοφιστῇ δὲ ἀνδρὶ ξυνῶν μεγάλα ἂν ὀφέλουν, ὅθλον
 πολὺν ἀφροδίσιν πρὸς αὐτόν, ἔπειτα ἐκείνῳ παρέχων
 ὅπως βούληται διαθέσθαι τὴν ἄγραν. Ἀλλ', οὐκ τοῖδ'
 ὅπως οὐδεὶς με ἀναλαμβάνει τῶν σοφιστῶν, οὐδὲ ἡδον-
 ται ὁρώμετες. Σχεδὸν μὲν οὖν ἐπίσταμαι, ὅτι πιστεῖ-
 τε μοι λέγοντι ὑπὲρ τῆς ἀπειρίας τε καὶ ἀνεπιστη-
 μοσύνης τῆς ἐμαυτοῦ, δηλὸν ὡς διὰ τὴν αὐτῶν ἐπι- c.
 στήμην καὶ φρόνησιν· καὶ τοῦτο οὐκ ἐμοὶ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ Σωκράτει δοκεῖτε μοι πιστεύειν ἂν, ταῦτά ὑπὲρ
 γλαυκίᾳ παρὰ.] γλ. ἢ παρὰ. οὐδὲν vulg.
 M. οὐδ' αὐτὸς. Ita Codd. οὐ-
 δὲν αὐ. Mor. οὐτε οὐδ' αὐ.
 Reisk. εἴαν μὴ, nescio unde. Ven.
 βούλεσθε MU. βούλεσθαι A. b. μέγαλα] οὐ μεγάλα C.
 197. προσπετ. A. βούλῃται] βούληται B.
 ὀρμηθεύθηρα] Sic dedi. θῆρα πιστεύετε] πιστεύεται M.
 ABCM. θῆραι U. θοστήρα ἀνεπιστημοσύνης] ἀνεπι-
 Ven. θῆραι Mor. προσβάλ- στήμης A. κάναπ. Ven.
 λαι ACU. δηλὸν] δηλῶν M.
 οὐδὲν ἂν] Ita corr. Jacobs. c. ταῦτά] Ita B. ταῦτα rell.

αὐτοῦ προβαλλομένῳ πρὸς ἅπαντας, ὥς οὐδὲν ἤδει-
 τὸν δὲ Ἰππίαν καὶ τὸν Πύλον καὶ τὸν Γοργίαν, ὧν
 ἕκαστος αὐτὸν μάλιστα ἐθαύμαζε καὶ ἐξεπλήττετο,
 σοφοὺς ἂν ἡγεῖσθε καὶ μακαρίους. Ὁμοῖα δὲ προλέγω
 d. ὑμῖν, ὅτι ἐσπουδαίνατε ἀνδρὸς ἀκούσαι, τοσοῦτον πλῆ-
 θος ὄντες, οὔτε καλοῦ τόχειδας, οὔτε λοχυρῶν, τῇ πε-
 ς ηλικίᾳ παρημακότος ἤδη, μαθητὴν δὲ οὐδένα ἔχον-
 τος, τέχνην δὲ ἢ ἐπιστήμην οὐδεμίαν, ὑποχραμένου
 σχεδόν, οὔτε τῶν σεμνῶν οὔτε τῶν ἐλαττωτέρων, οὔτε
 μαντικὴν οὔτε σοφιστικὴν, ἀλλ' οὐδέ ῥητορικὴν τινα,
 ἢ κολακευτικὴν δυνάμιν, οὐδέ δεικνὸν ὑψυχράειν, οὐδέ
 ἔργον τι ἔχοντος ἄξιον ἐπαίνου καὶ σπουδῆς, ἀλλ' ἢ
 μόνον κομῶντος.

Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τοῦδε λωίτερον καὶ ἀμεινόν, ἢ τῆς
 δραστήου τοῦτο καὶ πειρατέου, ὅπως ἀλλοῦ δυνατὸν
 198. ἡμῖν. Οὐ μέντοι λόγων ἀκούσεσθε, ὅποιον ἄλλου τινός
 τῶν νῦν, ἀλλὰ πολὺ φαυλοτέρων καὶ ἀτοπώτερόν,
 ὅποιους δὴ καὶ ὁράτε. Χρὴ δὲ ἔκιν ἑμᾶς ἐν βραχείᾳ,
 ὅ τι ἂν ἐπὶ ἡμῖν, τοῦτω ἐπεσθαι, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν,
 ἔάν φαίνωμαι πλανώμενος ἐν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀμέλει
 καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἔζηκα ἀλώμενος, ἀλλὰ συγγνώ-
 μην ἔχειν, ἅτε ἀκούοντας ἀνδρὸς ἰδιώτου καὶ ἀδολέ-
 σχου. Καὶ γὰρ δὴ τυγχάνω μακρὰν τινα ὁδὸν ταύτην
 b. πεπορευμένος, εὐθὺ τοῦ Ἰστρου καὶ τῆς Γετῶν γῶ-

198. καὶ ἀτοπ.] om. C. χ. C. om. χρόνον rell. —
 ἐν βραχεί] Ita ABCU. ἔζηκα] ἔξηκα omnes.
 τοῦτω] Ita BM. τοῦτο rell. τινα ὁδ.] Ita BC. τὴν ὁδ.
 tum ἐπεσθες C. rell. vid. ad p. 152 a.
 ἐν τοῖς λόγοις] BM. om. rell. Γετῶν] γε τῶν οὐκ ἰσχυρῶν
 τὸν ἄλλον χρόνον] τῶν α. χώρων C.

- ἀμῆσαι χιλὸν ἐκ πολεμίου λειμῶνος, πυκνὰ μεταστρε-
φόμενος, οὐδ' ἐγείραι σκηνὴν ἢ χάρακα, ὥσπερ ἀμέ-
λει ξυνέπονται τοῖς στρατοπέδοις πολεμικοὶ τινες ὑπη-
ρέται, πρὸς ἅπαντα δὴ ταῦτα ἀμηχανῶς ἔχων ἀφικό-
μην εἰς ἄνδρας οὐ νοθροὺς οὐδὲ σχολὴν ἄγοντας ἀκρο-
ῶσθαι λόγων, ἀλλὰ ὑμετέρους καὶ ἀγωνιῶντας, καθά-
199. περ ἵππους ἀγωνισκίς, ἐπὶ τῶν ἀσπληγγῶν, οὐκ ἀνε-
χομένους τὸν χρόνον, ἀπὸ σπουδῆς δὲ καὶ προθυμίας
κόπτοντας τὸ ἔδαφος ταῖς ὀπλαῖς· ἔνθα δ' ἦν ὄραν
πανταχοῦ μὲν ξίφη, πανταχοῦ δὲ θώρακας, πανταχοῦ
δὲ δόρατα, πάντα δὲ ἵππων, πάντα δὲ ὀπλῶν, πάν-
τα δὲ ὀπλισμένων ἀνδρῶν μεστὰ· μόνος δὲ ἐν τοσοῦ-
τοις φαινόμενος ἑάθυμος ἀτεχνῶς σφόδρα τε εἰρημικός
πολέμου θεατῆς, τὸ μὲν σῶμα ἐνδεής, τὴν δὲ ἡλικίαν
προήκων, οὐ χρυσοῦν σκήπτρον φέραν, οὐδὲ στέμματα
b. ἱερὰ θεοῦ τιнос, ἐπὶ λύσει θυγατρὸς ἡμῶν εἰς τὸ στρα-
τόπεδον ἀναγκαίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐπιθυμῶν ἰδεῖν ἄνδρας
ἀγωνιζομένους ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυνάμειος, τοὺς δὲ ὑπὲρ
ἐλευθερίας τε καὶ πατρίδος· Ἐπειτα οὐ τῶν κίνδυνον
ἀποκνήσας — μὴ τοῦτο ἡγησάσθω μηδεὶς —, ἀλλ' εὐχῆς
τινος μνησθεὶς παλαιᾶς δεῦρο ἀπετράπην πρὸς ὑμᾶς,

ἅπ. δὴ] Ita C. ἅπ. δὲ rel].
Difficilis optio : utrumque
usurpat Dio in epanalepsi,
δὴ tamen frequentius post
multa interiecta. Cf. 199. a.
νοθροῦς] Ita M. νόθους rel].
ὑμετέρους] ἡμετέρους D.
εὐθυμοτέρους E.

ἀναχομένους] ἀνασχ. U.
199. κόπτοντας] κόπρον
τάς Ven.
δ' ἦν ὄραν] Ita ABMU. γε
ἦν ὄρ. C. δ' ἦν ὄρας Ven. δ'
ὄρας Mör.
μόνος δὴ] Ita C. om. δὴ
rell. ὁ ἑάθ. B. M. U.

αἰ τὰ θεῖα κρείττω καὶ προουργιαίτερα νομίζων τῶν
ἀνθρωπίνων, ἡλίκα ἂν ᾦ.

Πρότερον οὖν ἡδίων ὑμῖν καὶ μᾶλλον ἐν καιρῷ, περὶ
τῶν ἐκεῖ διηγήσασθαι, τοῦ τε ποταμοῦ τὸ μέγεθος καὶ C.
τῆς χώρας τὴν φύσιν, ἣ ὥρων ὡς ἔχουσι κράσεως, καὶ
τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, ἔτι δέ, οἶμαι, τοῦ πλή-
θους καὶ τῆς παρασκευῆς, ἣ μᾶλλον ἀψασθαι τῆς πρε-
σβυτέρας τε καὶ μείζονος ἱστορίας περὶ τοῦδε τοῦ θεοῦ,
παρ' ᾧ νῦν ἔσμεν; — οὗτος γὰρ δὴ κοινὸς ἀνθρώπων
καὶ θεῶν βασιλεὺς τε καὶ ἄρχων καὶ πρῦτανις καὶ
πατήρ, ἔτι δέ, εἰρήνης καὶ πολέμου ταμίης; ὡς τοῖς
πρότερον ἐμπείροις καὶ σοφοῖς ποιηταῖς ἔδοξεν. — ἔαν
πως ἱκανοὶ γεγώμεθα τὴν τε φύσιν αὐτοῦ καὶ τὴν δύ- d.
ναμιν ὑμνήσας λόγῳ βραχεῖ καὶ ἀποδέοντι τῆς ἀξίας,
αὐτὰρ πᾶν ταῦτα λέγοντας.

Ἄρ' οὖν καθ' Ἡρόδοτον, ἄνδρα ἀγαθὸν καὶ Μου-
σαῖο φίλον, ἀρετῆον, ὡς ἐκεῖνος μάλα ἐμφρόνως οὐκ
αὐτὸς ἐτόλμησεν εἰδασθαι παρ' αὐτοῦ διανοηθεὶς, ἀλλὰ
τὰς Μούσας παρακαλεῖ διηγήσασθαι περὶ τοῦ σφετέρου
πατρὸς; τῷ παντὶ γὰρ μᾶλλον πρέπον τόδε τὸ ᾄσμα
ταῖς θεαῖς, ἢ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον ἐλθόντας ἀριθμεῖν, αὐ-
τοῖς τε καὶ τὰ σέλματα τῶν νεῶν ἐφεξῆς, ὧν οἱ
πολλοὶ ἀνόητοι ἦσαν. Καὶ τίς ποιητῆς σοφώτερός
τε καὶ ἀμείνων ἢ ὁ παρακαλῶν ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον
ᾧδὲ πως,

b. τὰ θεῖα] τὰ θεῖω Ven. Ven. τοῦ θεοῦ C. τοῦδε θεοῦ
ἂν ᾦ] ἂν ᾦν A. Mor. παρ' ᾧν A.
c. ὥρων] ὄρων A. d. ἢ ὁ παρακαλῶν] οἶν. ᾗ
τοῦδε τοῦ θεοῦ] Ita ABU ABCU.

200. Μοῦσαι Πιερίθθεν, αἰοιδῆσι κλείουσai,
 δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσai,
 ὃν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἔφατοί τε φητοί τε,
 ῥητοί τε ἄροητοί τε Διὸς μεγάλοις ἔκητι
 ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
 b. ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον αἶξε·
 ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέριστα δώματα καίει·
 Ὑπολαβόντες οὖν εἶπατε, πόττερον ἀρμυζῶν ὁ λόγος
 c. οὗτος ἢ τὸ ἄσμα τῇ ξυνόδῳ γένοιτ' ἂν, τῷ παίδε
 Ἥλείων· ὑμεῖς γὰρ ἄρχοντες καὶ ἡγεμόνες τῆσδε τῆς
 πανηγύρεως, ἔφοροί τε καὶ ἐπίσκοποι τῶν ἐνθάδε ἔργων
 καὶ λόγων· ἢ δαὲ θεατὰς εἶναι μόνον τοῖς ἐνθάδε
 ἵκοντας τῶν τε ἄλλων δηλονότι παγκάλων καὶ σφο-
 δρα ἐνδοξων θεαμάτων, καὶ δὴ μάλιστα τῆς τοῦ θεοῦ
 θρησκείας καὶ τῷ ὄντι μακαρίας εἰκότος, ἣν ἑμῶν οἱ
 πρόγονοι, δαπάνης τε ὑπερβολῇ καὶ τέχνης ἐπιτοχόν-
 τες τῆς ἄκρας, εἰργάσαντο καὶ ἀνέθεσαν πάντων ὅσα
 d. ἔστιν ἐπὶ γῆς ἀγάλματα, κάλλιστον καὶ θεοφιλέστα-
 τον, πρὸς τὴν ὁμηρικὴν ποιήσιν, ὥς φασι, Φειδίου
 παραβαλλομένου, τοῦ δινήσαντος ὀλίγῳ νείματι τῶν
 ὀφρῶν τὸν ξύμπαντα Ὀλυμπον· ὥς ἐκεῖνος μάλιστα
 ἐναργῶς καὶ πεποιθότως ἐν τοῖς ἔπεσιν εἶρηκεν,

c. τῶν ἐνθ.] τῶν τε ἐνθ. A. παραβαλλ.] περιβαλλ. M.
 τῶν τε ἄλλ.] Ita B. τῶνδε ὀλίγῳ] ὀλίγων Ven. quae
 fell. tum δηλον. καὶ C. deinde bis habet ὥς ἐκεῖνος
 δὴ μάλ.] om. δὴ B. vitio typ.
 d. ὥς φασι] add. τοῦτο B. πεποιθότως] πεποιθώς M.

⁵ Ἡ, καὶ κρηνέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσι Κρονίων,
ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Ἡ καὶ περὶ αὐτῶν τούτων σκεπτέον ἡμῶν ἐπιμελέστε-201.

ρον τῶν τε ποιημάτων καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἀτεχνῶς
εἰ τι τοιοῦτότροπὸν ἔσται, τὴν ἀνθρωπίνην περὶ τοῦ
δαιμονίου δόξαν ἀμυγέπη πλάττον καὶ ἀνατυποῦν,
ἅτε ἐν φιλοσόφῳ διατριβῇ τανῦν.

Περὶ δὲ θεῶν τῆς τε καθόλου φύσεως, καὶ μάλιστα
τοῦ πάντων ἡγεμόνος, πρῶτον μὲν καὶ ἐν πρώτοις
δόξα καὶ ἐπίνοια κοινὴ τοῦ ξύμπαντος ἀνθρωπίνου
γένους, ὁμοίως μὲν Ἑλλήνων, ὁμοίως δὲ βαρβάρων, b.
ἀναγκαῖα καὶ ἔμφυτος, ἐν παντὶ τῷ λογικῷ γιγνομένη
κατὰ φύσιν, ἅνευ θνητοῦ διδασκάλου καὶ μυσταγωγοῦ,
χωρὶς ἀπάτης καὶ χαρᾶς, διὰ τε τὴν συγγένειαν τὴν
πρὸς αὐτοὺς καὶ πολλὰ μαρτύρια τάληθους οὐκ ἔχοντα
κατανυστάξαι καὶ ἀμελήσαι τοὺς πρεσβυτάτους καὶ
παλαιωτάτους ἅτε γὰρ οὐ μακρὰν οὐδ' ἔξω τοῦ θείου
διωκισμένοι καθ' αὐτοὺς, ἀλλ' ἐν αὐτῷ μέσῳ πεφυκό-
τες, μᾶλλον δὲ συμπεφυκότες ἐκείνῳ, καὶ προσεχόμε-

νται ἡμῶν.

201. περὶ αὐτῶν] περὶ αὐ-
τόν est vit. Edd.

καὶ ἀναθ.] om. καὶ C.

πλάττον] πλάττων M.

τανῦν] om. C.

ἐν πρώτοις] ἐν πρώτης M.

b. λογικῷ] λογισμῷ A

κατὰ φύσιν] καὶ φύσιν rell.

ABU.

καὶ χαρᾶς] χωρεῖ C.

κατανυστάξαι] Ita M. -σιτά-
σαι rell.

πρεσβυτάτους καὶ παλαιο-
τάτους] -τέρους καὶ παλαιτά-
τους C.

διωκισμένοι] διωρ. A.

καθ' αὐτοὺς] Ita BCM. om.

μᾶλλον δὲ συμπεφυκότες]

Ita M. om. rell.

- C. νοι πάντα τρόπον, οὐκ ἐδύναντο μέχρι πλείονος ἀξύν-
 ετοι μένειν, ἄλλως τε ξύνεσιν καὶ λόγον εἰληφότες,
 περὶ αὐτοῦ, ἅτε δὴ περιλαμβόμενοι πάντοθεν θείοις
 καὶ μεγάλοις φάσμασιν οὐρανοῦ τε καὶ ἄστρον, ἔτι δὲ
 ἡλίου καὶ σελήνης, νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐντυγχάνον-
 τες ποικίλοις καὶ ἀνομοίοις εἶδεσιν, ὅψεις τε ἀμνησ-
 τούς ὁρῶντες καὶ φωνάς ἀκοῶντες πανταδαπᾶς ἀνέ-
 μων τε καὶ ὕλης καὶ ποταμῶν καὶ θαλάττης, ἔτι δὲ
 d. ζῶων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, αὐτοῖς τε φθόγγων ἡδιστων
 καὶ σαφέστατον ἰέντες, καὶ ἀγαπῶντες τῆς ἀνθρωπίνης
 φωνῆς τὸ γαῦρον καὶ ἐπιστήμον, ἐπιθέμενοι συμβόλαι-
 τοῖς εἰς αἰσθήσιν ἀφικνουμένοις, [ὥς πᾶν τὸ νοητὸν
 ὀνομάζειν καὶ δηλῶς] εὐμαρῶς ἀπείρουν πραγμάτων
 μνήμας καὶ ἐπινοίας παραλαμβάνοντες. Πῶς οὖν οὐ
 γνοήσιν ἔμελλον καὶ μηδεμίαν ἔξειν ὑπόνοιαν τοῦ σπεί-
 ραντος καὶ φυτεύσαντος καὶ σώζοντος καὶ τρέφοντος,
 202. πανταχόθεν ἐμπεπλάμενοι τῆς θείας φύσεως διὰ τοῦ αἵμα-
 τος καὶ ἀκοῆς συμπάσης τε ἀτεχνῶς αἰσθήσεως, νεμό-

c. οὐκ ἐδ.] οὐδ' ἐδ. C. δηλῶς] Ita ABUVen. δη-
 ξύνεσιν — ἅτε δὴ] Haec λῶσαι M. δηλοῦν Mor. quod
 om. ACDEU. Pro seq. περι- mihi incertum est habeatne e
 λαμβόμενοι habent λαμπό- C. an ipse finxerit.
 μενοι ACU, et, ut arbitror, πρ. μνήμας] Ita M. πρ. καὶ
 DE. Itaque apparet praepo- μνήμας rel.
 sitionem περι in eadem cum ἀγνοήσιν] Ita M. οὐ ἀγνώ-
 caeteris lacuna periisse, ni- τες εἶναι A. οὖν ἀγν. εἶναι
 mirum unius versus spatio. BCUVen. οὖν ἀγνοοῦντες εἶ-
 περὶ αὐτοῦ] Ita BM. περὶ ναι Mor.
 τὴν v. l. Ven. περὶ αὐτὴν rel. ἐμπιπλ.] ἐμπιμπλ. B.
 ὅψεις] ὅψει Ven. 202. συμπ.] ξυμπ. M. ξυμ-
 φωνάς] φωνάς M. πάσας Ven.

μένοι μὲν ἐπὶ γῆς, ὀρώντες δ' ἐξ οὐρανοῦ φῶς, τροφὰς
δ' ἀφθόρους ἔχοντες, εὐπορήσαντος καὶ προπαρασκευά-
σαντος τοῦ προπάτορος θεοῦ, πρώτην μὲν οἱ πρόωτοι
καὶ αὐτόχθονες τὴν γεώδη, μαλακῆς ἐτι καὶ πίνοντες τῆς
ἰλῆος τρεφέουσιν, ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς λιχμώμε-
ναι, καθάπερ τὰ φυτὰ νῦν ἔλκουσι τὴν ἐξ αὐτῆς ἰκμά-
δα· δευτέρων δὲ τοῖς ἤδη προϊούσι καρπῶν τε αὐτο-
μάτων καὶ πόνου σκληρῶς, ἅμα δὲ δρόσω γλυκείας καὶ b.
νόμασι νυμφῶν ποτίμους, ἐκ δὲ τοῦ περιέχοντος ἡρτη-
μένοι, καὶ τρεφόμενοι τῇ διηγεῖ τοῦ πνεύματος ἐπι-
ροῇ, ἀέρι ὑγρὸν ἔλκοντες, ὥστε νήπιοι παῖδες, οὐποτε
ἐπιλείποντος γάλακτος, ἀεὶ σφίσι λήθης ἐγκειμένης;
σχεδὸν γὰρ οὐν ταύτην δικαιότερον λέγομεν πρώτην
τροφὴν τοῖς τε πρότερον καὶ τοῖς ὕστερον ἀπλήν. Ἐπει-
δὰν γὰρ ἐκπέσῃ τῆς γαστρὸς νωθρόν ἐτι καὶ ἀδρανές c.
τὸ βρέφος, δέχεται μὲν ἡ γῆ, ἢ τῷ ὄντι μητῆρ, ὁ δὲ
ἀήρ εἰσπνέσας τε καὶ εἰσφνέξας εὐθύς ἡγειρεν ὑγροτέρα

εὐπορήσαντος] Ita AM. εὐ- π. M. ἐκ δὲ καὶ τοῦ π. v. l.
πορίσ. B. ἐκπορίσ. CU Ven. Ven. καὶ δὲ καὶ τοῦ π. rell.
γεώδη] γαιώδη A. γαιάδη U. πνεύματος] πράγματος Ven.
τῆς γῆς λιχμώμ.] Ita ABCM. ὑγρὸν] λυγρόν C.
om. γῆς U Ven. Mor. λιχώμ. C. ἐπιλείποντος] Ita C. et Edd.
τὴν ἐξ αὐτῆς] Ita C. om. ἐπιλιπόντος rell.
τὴν rell. λήθης] lectio corrupta Co-
δευτ. δέ] δ. τε B. dicum et Ven. θηλῆς Mor.
καρπῶν τε] Ita BC. κ. δέ qui nescio quo iure lectionem
rell. vocat, quae correctio est,
b. γλυκείας] Sic U et Edd. eamque secutus est Reiskius.
γλυκεία rell. c. νόθ. ἐτι] Ita Codd. νό-
ἐκ δὲ τοῦ περ.] ἐκ δὲ τοῦ θρον τε Ven. et Mor.

- τροφῇ γάλακτος, καὶ φθέγξασθαι παρέσχε· ταύτην εἰ-
κότως λέγουτ' ἂν τοῖς γεννωμένοις ἢ φύσις ἐπισχεῖν θη-
λήν. Ἄ δὴ πάσχοντες ἐπινοοῦντες, οὐκ ἐδύναντο μὴ
θαυμάζειν καὶ ἀγαπᾶν τὸ δαιμόνιον· πρὸς δ' αὖ τοῦ-
- d. τοῖς αἰσθανόμενοι τῶν ὥρων, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔνεκα
γίνονται σωτηρίας πάνυ ἀκριβῶς καὶ πεφεισμένως
ἐκατέρας τῆς ὑπερβολῆς, ἔτι δὲ καὶ τόδε ἐξαίρετον
ἔχοντες ἐκ τῶν θεῶν πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, λογίζεσθαι τε
καὶ διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν. Σχεδὸν οὖν ὅμοιον ὥσπερ
εἰ τις ἄνδρα Ἑλλήνα ἢ βάρβαρον μυεῖσθαι παραδούς
εἰς μυστικὸν τινα μυχόν, ὑπερφυῖ κάλλει καὶ μεγέθει,
πολλὰ μὲν ὁρῶντα μυστικὰ θεάματα, πολλῶν δὲ ἀκού-
οντα τοιοῦτων φωνῶν, σκότους τε καὶ φωτός ἐναλλάξ
203. αὐτῷ φαινόμενων, ἄλλων τε μυρίων γιγνομένων, ἔτι
δὲ, εἰ καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλουμένῳ θρονισμῷ
καθίσαντες τοὺς μινυμένους οἱ τελοῦντες κύκλῳ περι-
χορεύειν· ἄρα γε τὸν ἄνδρα τοῦτον μηδὲν παθεῖν εἰκὸς
τῇ ψυχῇ, μηδ' ὑπονοῆσαι τὰ γιγνόμενα, ὥς μετὰ γνώ-
μης καὶ παρασκευῆς πράττεται σοφωτέρας, εἰ καὶ πάνυ
τις εἴη τῶν μακρόθεν καὶ ἀγωνύμων βαρβάρων, μηδε-
νὸς ἐξηγητοῦ μηδ' ἐρμηνέως παρόντος, ἀνθρωπίνην
b. ψυχὴν ἔχων; ἢ τοῦτο μὲν οὐκ ἀνυστόν; κοινῇ δὲ ξύμ-

φθέγξασθαι] Ita ABCU. φωνῇ C. οἱ. ὑπερφυεῖ A. μῦθον
φθέγξασθ. M. Ven. Mor. ὑπερφυῖ rell.
πρώτην] πρώτη M. αὐτῷ φαιν.] αὐτῶν φαιν.
αἰσθανόμενοι] Ita C. -μέ- M.
νοῖς rell. 203. εἰκότως] om. M.
d. πεφεισμ.] πεφισμ. M. παρόντος] παρόντων AU
τῆς ὑπερβ.] om. τῆς C. Ven.
λογ. τε] Ita C. om. τε rell. b. ἀνυστόν] Ita C. et Edd.
μυχὸν ὑπερφυῖ] οἶκον ὑπερ. ἀνοιστόν ABDU. ἀν οἰστόν E.

πάν τὰ τῶν ἀνθρώπων γένος τὴν ὁλόκληρον καὶ τῷ
 ὄντι τελείαν τελετὴν μνησκόμενον, οὐκ ἐν οἴκηματι μι-
 κρῷ παρασκευασθέντι πρὸς ὑποδοχὴν ὄχλου βραχέος
 ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀλλ' ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ, τοιαύτω καὶ
 σφύρῃ δημοσθηρήματι, μυρίων ἐκάστοτε θυμαστών φαι-
 νομένων, ἔτι δὲ οὐκ ἀνθρώπων ὁμοίων τοῖς τελουμέ-
 νοις, ἀλλὰ θεῶν ἀθανάτων θνητοῖς τελουμένων, συνε-
 στε καὶ ἡμέτεροι καὶ φῶτι καὶ ἄστροισι, εἰ δέ μιν εἰπεῖν, c.
 ἀπεργάζεσθαι καὶ ἡγεμονεύοντων αἰετῶν ξυμπόντων μη-
 δεύων κτισθῆσθαι ἔδει καὶ ὑποφύων λαβεῖν, μάλιστα
 δὲ τοῦ κορυφαίου προεστώτος τῶν ὅλων καὶ κατευθί-
 γοντος τῶν ἀπῆκτα οὐρανόων καὶ κόσμου, οἷον σοφοῦ
 κυβερνήτου πρὸς ἀρχόντος πάνυ καλῶς τε καὶ ἀνευδεῶς
 παρεσκευασμένης, οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ τοιοῦ-
 τόν τι γιγνώσκον θανατῶσαι τις αὐτῶν, πολὺ δὲ μᾶλλον
 διαποθεῖν καὶ μέχρι τῶν θνητῶν διακρίνεται τῶν ἀφρό-
 νων καὶ ἀλόγων, ὥς καὶ τὰτα γινώσκειν καὶ τιμᾶν d.
 τὸν θεόν, καὶ προθυμίσθαι ἡγεῖν κατὰ τὸν ἐκείνου θε-
 σμῶν, ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπεισιότως τὰ φυτὰ, οἷς μηδε-
 μία μνηθενός ἐνδοιασέτω, ἀλλ' ἄφυχα καὶ ἄφωνα, ἀπλῆ
 τρυφήν τε διαικομένης, ὥς δὴ καὶ τὰτα ἐκουσίως καὶ
 βουλόμεθα κακῶς ἐκφέρειν τὸν προσήκοντα ἐκάστω·

- βραχέος] βραχέος A. ἀφρόν.] BCMU. ἀφών. rel.
 θνητοῖς] θνητοῖς M. γινώσκειν] -σκει Ven.
 c. αἰετῶν] α. τούτων A. d. μᾶλλον ἀπεισιότως] Ita
 ἔδει] omi ABUVen. ABCM. μ. οὐκ ἀπ. rel. ἀπε-
 ἀνευδεῶς] ἐνδοιασέτω Mor. σιότως AU.
 ὅπως] Ita Ven. ὅπως ἐκφέρειν] Ita ABMUVen.
 οὐ B. ὅπως C. ὅπως rel. ἐκφέρειν CVen.

οὕτως πάννυ ἐναργής καὶ πρόδηλος ἢ τοῦδε τοῦ θεοῦ
γνώμη καὶ δύναμις.

- Ἄλλ' ἤπου σφόδρα γελοῖοι καὶ ἀρχαῖοι δόξομεν ἐπὶ
τοῖς λόγοις, ἐγγυτέρω φάσκοντες εἶναι τὴν τοιαύτην
ξύνεσιν τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς δένδροις, ἢ περ ἡμῖν, τὴν
204. ἀπειρίαν τε καὶ ἄγνοιαν, ὅποτε ἄνθρωποι τινες σοφώ-
τεροι γενόμενοι τῆς ἀπάσης σοφίας, οὐ κηρὸν ἐγχείαν-
τες τοῖς ὠσίν, ὥσπερ, οἶμαι, φασὶ τοῖς Ἰθακησίους
ναύτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοῦσαι τῆς τῶν Σειρήνων
ᾠδῆς, ἀλλὰ μολίβδου τινὸς μαλθακὴν ὁμοῦ καὶ ἄτρω-
τον ὑπὸ φωνῆς φύσιν, ἔτι δὲ, οἶμαι, πρὸ τῶν ὀφθα-
λμῶν σκότος πολὺ προβαλλόμενοι καὶ ἀγλὺν, ὑφ' ἧς
Ὅμηρος φησὶ κωλύεσθαι τὸν καταληφθέντα διαγιγνώ-
b. σκειν θεὸν, ὑπερφρονοῦσι τὰ θεῖα, καὶ μίαν ἰδρυσά-
μενοι δαίμονα πονηρὰν καὶ ἄλυτον τροφὴν τινα ἢ
ῥαθυμίαν πολλὴν καὶ ἀνειμένην ὕβριν, ἡδονὴν ἐπο-
νομάζοντες, γυναικείαν τῷ ὄντι θεόν, προτιμῶσι καὶ
θεραπεύουσι κυμβάλοις τισὶν ἢ ψόφοις καὶ αὐλοῖς ὑπὸ
σκότος αὐλουμένοις; Ἄλλ' οὖν γε τῆς εὐωχίας οὐδεὶς
ἐκείνοις φθόνος, εἰ μέχρι τοῦ ἄδειν αὐτοῖς τὸ σοφὸν
ἦν, ἀλλὰ μὴ τοὺς θεοὺς ἡμῶν ἀφηροῦντο καὶ ἀπώκι-

ἐναργής] Ita ABCVen. ἀνα-
γής rell.

δένδροις] δένδρεσιν M.

204. γενόμενοι] Ita ABC.
γιν. rell.

ἐγχείαντες] ἐκχ. A

ὑπερφρονοῦσι] Ita BUVen.
ὑποφ. rell.

b. θεόν] Ita Codd. θεάν Edd.

ἢ ψόφοις] ἢ ἀψόφοις M.

Ἄλλ' οὖν γε] Ita C. om.

rell. Obliteravit haec tria
verba similitudo proximi αὐ-
λουμένοις.

ἄδειν] δεῖν M.

αὐτοῖς] αὐτοῖ AU.

ζον, ἐξελαίνοντες ἐκ τῆς αὐτῶν πόλεως τε καὶ ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦδε τοῦ κόσμου παντός εἰς τινας] χώρας C. αὐτόπους, καθάπερ ἀνθρώπους δυστυχεῖς εἰς τινας νήσους ἐρήμους, τάδε δὲ τὰ ξύμπαντα φάσκοντες ἀγνώμονα καὶ ἄφρονα καὶ ἀδέσποτα καὶ μηδέν ἔχοντα ἄρχοντα μηδὲ ταμίαν, μηδὲ ἐπιστάτην πλανᾶσθαι εἰκῇ καὶ φέρεσθαι, μηδενὸς μήτε νῦν προνοούντος μήτε πρότερον ἐργασαμένου τὸ πᾶν, μηδὲ ὥσπερ οἱ παῖδες τοῖς τροχοῦς αὐτοὶ κινήσαντες, εἴτα ἑώσιν ἀφ' αὐτῶν φέρεσθαι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐπεξήλθεν ὁ λόγος καθ' αὐτὸν ἐκβάς. d. τυχὸν γάρ οὐ ῥάδιον τὸν τοῦ φιλοσόφου νοῦν καὶ λόγον ἐπισχεῖν ἔνθα ἂν ὁρμήσῃ, τοῦ ξυναντῶντος αἰεὶ φαινομένου συμφέροντος καὶ ἀναγκαίου τοῖς ἀκροωμένοις, ἀλλ' οὐ μελετηθέντα πρὸς ὕδωρ καὶ δικανικὴν ἀνάγκην, ὥσπερ οὖν ἔφη τις, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐξουσίας καὶ ἀδείας· οὐκοῦν τό γε ἀναδραμεῖν οὐ χαλεπὸν, ὥσπερ ἐν πλῶ τοῖς ἱκανοῖς κυβερνήταις, οὐ πολὺ παρὰλλάξαι.

Τῆς γὰρ περὶ τὸ θεῖον δόξης καὶ ὑπολήψεως πρώ-205. τὴν μὲν ἀτεχνῶς πηγὴν ἐλέγομεν τὴν ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἐπίνοιαν, ἐξ αὐτῶν γιγνομένην τῶν ἔργων καὶ τάληθους, οὐκ ἔτι πολλὴν σύστασιν, οὐδὲ ὡς ἔτυ-

σοφόν ἦν] Ita Edd. ex C. ut videtur: om. ἦν rell. d. ὁρμήσῃ] Ita ABCU. ὁρμώσῃ rell.

καὶ ἐκ] Ita C. om. καὶ rell. ἀδείας] ἀγείας Ven. Mor.

c. νήσους] νόσους vit. Mor. 205. πρώτην] πρώτον C.

τάδε δέ] Ita MU. om. δέ ἐπίνοιαν] om. B.

rell. οὐκ ἔτι πολλὴν σύστασιν]

τὸ πᾶν] τόπον M. Ita ABMU Ven. οὐ κατὰ πλά-

εἴτα] om. M. νην συστάσαν Mor. ex C.

γεν, ἀλλὰ πάνν ισχυράν καὶ ἀένναον ἐκ τοῦ παντὸς
 χρόνου καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἀρξαμένην καὶ δια-
 μένουσαν, σχεδόν τι κοινήν τε καὶ δημοσίαν τοῦ λο-
 γικοῦ γένους. Δευτέραν δὲ λέγομεν τὴν ἐπίκτητον καὶ
 b. δι' οὐδετέρων ἐγγινομένην ταῖς ψυχαῖς λόγοις τε καὶ
 μύθοις καὶ ἔθεσι, τοῖς μὲν ἀδеспότοις τε καὶ ἀγρά-
 φοις, τοῖς δὲ ἐγγράφοις καὶ σφόδρα γνωρίμους ἔχουσι
 τοὺς κυρίους. Τῆς δὲ τοιαύτης ὑπαλήψεως τὴν μὲν
 τινα ἐκουσίαν καὶ παραμυθητικὴν φῶμεν, τὴν δὲ ἀ-
 ναγκαίαν καὶ προστακτικὴν· λέγω δὲ τοῦ μὲν ἐκουσίου
 καὶ παραμυθίας ἐχομένην τὴν τῶν ποιητῶν, τοῦ δὲ
 ἀναγκαίου καὶ προσταξέως τὴν τῶν νομοθετῶν· τούτων
 γὰρ οὐδετέραν ἰσχύσαι δυνατόν, μὴ πρώτης ἐκείνης
 c. ὑπόσεως, δι' ἣν βουλομένοις ἐγίγναντο καὶ τρόπον τινα
 προειδόμενοι αὐτοῖς αἱ τε προσταξεις καὶ παραμυθίαι,
 τῶν μὲν ὀρθῶς καὶ συμφώνως ἐξηγουμένων [ποιητῶν
 καὶ νομοθετῶν] τῇ τε ἀληθείᾳ καὶ ταῖς ἐννοίαις, τῶν
 δὲ ἀποπλανωμένων ἐν τισιν. Ἀμφοῖν δὲ τοῖν λεγο-
 μένοι ποτέραν πρεσβυτέραν φῶμεν τῷ χρόνῳ παρὰ γὰρ
 ἡμῖν τοῖς Ἑλλήσι ποιήσεως καὶ νομοθεσίας, οὐκ ἂν
 ἔχοιμι διατεινόμενος εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι· πρέπει δὲ

κοινήν τε] om. τε U.	καὶ ταῖς ἐννοίαις] Ita C.
λέγομεν τὴν] Ita dedi ex	ταῖς ἐνν. A. καὶ ἐνν. B. ταῖς
coni. λεγομένην omh.	τε ἐνν. rell.
οὐδετέρων] αὐχέτερων Ven.	ποιήσεως καὶ νομοθεσίας]
b. λόγοις] Ita M. ἢ λόγοις	ποίησιν καὶ νομοθεσίαν C.
rell.	διατεινόμενος] διατεινόμε-
ἐγγ. καὶ] ἐγγ. τε καὶ B.	M. seq. ἐν est coni. Reiskii:
προστακτικὴν] προστατ. A.	in rell. deest.
c. συμφώνως] -ων καὶ A.	πρέπει δὲ] om. δὲ M.

ἴσως τὸ ἀξίμιον καὶ ποιητικὸν ἀρχαιότερον εἶναι τοῦ
μετὰ ζημίας καὶ προστάξεως. Σχεδὸν οὖν μέχρι τοῦδε d.
ὁμοίως πρόεισι τοῖς ἀνθρώποις τὰ περὶ τοῦ πρώτου καὶ
ἀθανάτου γονέως, ὃν καὶ πατρῶον Δία καλοῦμεν οἱ
τῆς Ἑλλάδος κοινωνοῦντες, καὶ τὰ περὶ τῶν θνητῶν
καὶ ἀνθρωπίνων γονέων· καὶ γὰρ δὴ ἡ πρὸς ἐκείνους
ἐννοια καὶ θεραπεία τοῖς ἐκγόνοις πρώτη μὲν ἀπὸ τῆς
φύσεως καὶ τῆς ἐνεργεσίας ἀδίδακτος ὑπάρχει, τὸ γεν-
νῆσαν καὶ τρέφον καὶ στέργον τοῦ γεννηθέντος εὐθύς
ἀντιφιλοῦντος καὶ ἀντιθεραπεύοντος, ὅπως ἂν ἡ δυ-
νατὸν· δευτέρα δὲ καὶ τρίτη ποιητῶν καὶ νομοθετῶν, 206.
τῶν μὲν παραινούντων μὴ ἀποστερεῖν χάριν τὸ πρε-
σβύτερον καὶ συγγενές, ἔτι δὲ αἷτιον ζωῆς καὶ τοῦ εἶ-
ναι, τῶν δὲ ἐπαναγκαζόντων καὶ ἀπειλούντων κόλασιν
τοῖς οὐ πειθόμενοις, ἄνευ τοῦ διασαφεῖν καὶ δηλοῦν,
ὅποιοι τινές εἰσιν οἱ γονεῖς, καὶ τίνων ἐνεργετῶν χρέος
ὀφειλόμενον κελεύουσι μὴ ἀνέκτιτον ἔαν [ἐν τοῖς περὶ
τῶν θεῶν λόγοις καὶ μύθοις, μᾶλλον δὲ τοῦτο ἰδεῖν
ἔστιν ἐπ' ἀμφοτέρων γινόμενον]. Ὅρῳ μὲν οὖν ἔγωγε b.
τοῖς πολλοῖς πανταχοῦ τὴν ἀκρίβειαν κοπῶδες καὶ τὰ
περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἤττον, οἷς μέλει πλήθους μὴ

ἀξίμιον] ἐξήμιον M. ἀνέκτιτον] -κτιτον A.
d. πρόεισι] πρόσσει AB. -κτιστον BCVen.
πατρ. A. καλ.] πρώτον δια- ἐν τοῖς] ἐν δὲ τοῖς M.
καλοῦμεν Ven. πατρ. A. κα- λόγ. καὶ μύθοις] μ. καὶ λ.
λοῦμενον AU. CM. om. καὶ Ven.
ἡ πρὸς] om. ἡ M. ἐπ' ἀμφοτέρων] om. ἐπ' E.
πρώτη] πρώτη C. b. κοπῶδες] Ita M. σκοπῶ
206, ἀπειλούντων] ἀπολ. Ven. δὲ rell.

νον, οὐδὲν προειπόντες οὐδὲ διαστείλαμενοι περὶ τοῦ πράγματος, οὐδὲ ἀπὸ τινος ἀρχῆς ἀρχόμενοι τῶν λόγων, ἀλλ' αὐτό γε, ὡς φασιν, ἀπλῆτοις ποσὶ διεξίασιν τὰ φανερώτατα καὶ γυμνότατα. Καὶ ποδῶν μὲν ἀπλῶν οὐ μεγάλη βλάβη, διὰ τε πηλοῦ καὶ πολλῶν κα-

c. θαρμάτων ἰόντων, γλώττης δὲ ἀνεπιστήμονος οὐ μικρὰ ζημία γίνεται τοῖς ἀκροωμένοις. Ἀλλὰ γὰρ εἰκὸς, τοὺς πεπαιδευμένους, ὧν λόγον τινὰ εἰκότως ἔχειν ἄξιον, ἔχων συνεξανύειν καὶ συνεκπονεῖν, μέχρις ἂν ὡς ἐκ καμπῆς τινος καὶ δυσχωρίας καταστήσωμεν εἰς ἐνθεῖαν τοὺς λόγους.

Τριῶν δὴ προκειμένων γενέσεων τῆς δαιμονίου παρ' ἀνθρώποις ὑπολήψεως, ἐμφύτου, ποιητικῆς, νομικῆς, τετάρτην φῶμεν τὴν πλάστικὴν τε καὶ δημιουργικὴν

d. τῶν περὶ τὰ θεῖα ἀγάλματα καὶ τὰς εἰκόνας, λέγω δὲ γραφέων τε καὶ ἀνδριαντοποιῶν, καὶ λιθοξόων καὶ παντὸς ἀπλῶς τοῦ καταξιώσαντος αὐτὸν ἀποφῆναι μιμητὴν διὰ τέχνης τῆς δαιμονίας φύσεως, εἴτε σκιαγραφία μάλα ἀσθενεῖ καὶ ἀπατηλὴ πρὸς ὄψιν, χρωμάτων μίξει καὶ γραμμῆς ὁρῶ σχεδὸν τὸ ἀκριβέστατον περιλαμβανούσης, εἴτε λίθων γλυφαῖς, εἴτε ξόανων ἐργασίαις, κατ' ὀλίγον τῆς τέχνης ἀφαιρούσης τὸ περιττόν,

διαστείλαμενοι] διαστησ. B.
αὐτό γε ὡς φασιν] αὐτογενῶς φησι M.
πηλοῦ] πελτῶν C.
c. ὧν λόγον] ὧν λόγων C.
εἰκότως] Ita Codd. εἰκός Edd.
ὡς ἐκ] ὥσπερ ἐκ M.
καμπῆς] λαμπῆς C.

τετάρτην] -τοι Ven.
περὶ τὰ θεῖα] παρὰ τ. θ. C.
ἀγάλματα] γράμματα M.
d. λέγω δέ] λ. δη C.
γραμμῆς ὁρῶ] γρ. ὥρα C.
καταλίπη] καταλίποι ABU Ven.
εἴτε] Ita AMU. εἴτα rell.

ἔως ἂν καταλίπη τὸ αὐτοῖς φαινόμενον εἶδος, εἴτε χωνεία χαλκοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, ὅσα τίμια, διὰ πυρὸς 207. ἐλαθέντων ἢ ῥυέντων ἐπὶ τινας τύπους, εἴτε κηροῦ πλάσει ῥᾶστα ξυνακολουθοῦντος τῇ τέχνῃ καὶ πλεῖστον ἐπιδεχομένου τὸ τῆς μετανοίας· οἷος ἦν Φειδίας τε καὶ Ἀλκαμένης καὶ Πολύκλειτος, ἔτε δὲ Ἀγλαοφῶν καὶ Πολύγνωτος καὶ Ζεύξις καὶ πρότερος αὐτῶν ὁ Δαίδαλος. Οὐ γὰρ ἀπέχρη τούτοις περὶ τᾶλλα ἐπιδείκνυσθαι τὴν αὐτῶν δεινότητα καὶ σοφίαν, ἀλλὰ θεῶν εἰκόνας καὶ διαθέσεις παντοδαπὰς ἐπιδεικνύντες, ἰδίᾳ τε καὶ b. δημοσίᾳ χορηγοῖς τὰς πόλεις λαμβάνοντες, πολλῆς ἐνέπλησαν ὑπονοίας καὶ ποικίλης περὶ τοῦ δαιμονίου, οὐ παντελῶς διαφερόμενοι τοῖς ποιηταῖς καὶ νομοθέταις· τὸ μὲν ὅπως μὴ δοκῶσι παράνομοι καὶ ταῖς ἐπικειμέναις ἐνέχωνται ζημίαις, τὸ δὲ ὀρῶντες προκατεिल्μένους αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ πρεσβυτέραν οὖσαν τὴν ἐκείνων εἰδωλοποιίαν. Οὐκ οὖν ἐβούλοντο φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς ἀπίθανοι καὶ ἀηδεῖς εἶναι c. καινοποιοῦντες. Τὰ μὲν οὖν πολλὰ τοῖς μύθοις ἐπόμενοι καὶ συνηγοροῦντες ἔπλαττον, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτῶν εἰσέφερον, ἀντίτεχνοι καὶ ὁμότεχνοι τρόπον τινὰ γιγνόμενοι τοῖς ποιηταῖς, ὥς ἐκεῖνοι δι' ἀκοῆς ἐπιδει-

χωνεία] χωνεῖαι M. ἀπίθανοι] πιθανοί v.l. Ven.
 207. ἐλαθέντων] ἐλαθόντ. A. πιθανοῖς M.
 μετανοίας] Ita ABUVen. εἶναι] om. ABCU. Turba-
 ὑπονοίας rell. verant librarii, qui locum
 ἄλλα θεῶν] Ita C. α. καὶ male distinguentes iungebant
 θ. rell. φαίνεσθαι εἶναι.
 b. φαίνεσθαι] om. AU. c. τὰ δὲ καὶ] Ita C. ὥς δὲ
 εἶναι C. καὶ rell.

κινύντες ἀτεχνῶς, καὶ αὐτοὶ δι' ὀψιμῶς, καὶ ἐξηγούμενοι τὰ θεῖα τοῖς πλείοσι καὶ ἀπειροτέροις θεαταῖς. Πάντα δὲ ταῦτα τὴν ἰσχὺν ἔσχεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς ἐκείνης, ὡς ἐπὶ τιμῇ καὶ χάριτι ποιούμενα τοῦ δαιμονίου.

d. Καὶ μὴν δίχα γε τῆς ἀπλῆς καὶ πρεσβυτάτης ἐννοίας περὶ θεῶν καὶ συγγενῶς πᾶσιν ἀνθρώποις ἅμα τῷ λόγῳ φουμένης, πρὸς τοῖς τρισὶ τοῖς τοῖς ἐρμηνεύσι καὶ διδασκάλοις, ποιητικῆς καὶ νομοθετικῆς καὶ δημιουργικῆς, τέταρτον ἀνάγκη παραλαβεῖν, οὐδαμῇ ῥάθυμον οὐδ' ἀπείρως ἡγούμενον ἔχειν ὑπὲρ αὐτῶν· λέγω δὲ τὸν φιλόσοφον ἄνδρα ἢ λόγων ἐξηγητὴν καὶ προφήτην τῆς ἀθανάτου φύσεως, ἀληθέστατον ἰδῶς καὶ τελειότατον.

Τὸν μὲν οὖν νομοθέτην ἑάσωμεν ταῦτ' εἰς εὐθύνας
208. ἄγειν, ἄνδρα ἀνστηρόν, καὶ τοὺς ἄλλους αὐτὸν εὐθύ-
νοντα· δεοὶ γὰρ ἂν αὐτοῦ φείδεσθαι καὶ τῆς θυμῆος
ἀσχολίας. Ὑπὲρ δὲ τῶν λοιπῶν ἐκάστου γένους προ-
χειρισάμενοι τὸν ἄκρον, σκοπῶμεν εἰ τίνα ὠφελείαν
τε καὶ βλάβην φανήσονται πεποιηκότες πρὸς εὐδαιμονίαν
τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ λόγοις, ὅπως τε ἔχουσιν ὁμολογίας
ἢ τοῦ διαφέρεσθαι ἀλλήλοις, καὶ τίς αὐτῶν ξυνέπεται
τῷ ἀληθεῖ μάλιστα, τῇ πρώτῃ καὶ ἀδόλῳ γνώμῃ στή-

ἀπειροτέροις] ἀπορωτέροις
Ven.

θεαταῖς] θεάτροις M.

ποιούμενα] Ita CMU. ποι-
οῦμεν rell.

d. ἢ λόγων] Ita Codd. ἢ λό-
γῳ Edd.

208. αὐτὸν εὐθ.] αὐτοῦ
εὐθ. A.

δεοὶ γὰρ ἂν] Ita ABM. om.

ἂν rell. tum ex coniectura dedi-
αὐτοῦ. — αὐτὸν C. αὐτὸν αὐ-

τοῦ rell.

τοῦ διαφεῖ.] om. artic. Mor-

φωνός ὢν· πάντες τοιγαροῦν οὗτοι ξυνᾶδουσιν, ὥσπερ b.
 ἐνός ἵχνους λαβόμενοι καὶ τοῦτο σώζοντες, οἱ μὲν σα-
 φῶς, οἱ δὲ ἀδηλότερον· οὐ γὰρ ἂν ἴσως δέοιτο παρα-
 μυθίας τῇ ἀληθείᾳ φιλόσοφος, εἰ πρὸς σύγκρισιν ἄγοιτο
 παιηταῖς ἀγαλμάτων ἢ μέτρων, καὶ ταῦτα ἐν ὀλίγῳ
 πανηγύρεως ἐκείνοις φίλων δικαστῶν.

Εἰ γὰρ τις Φειδίαν πρῶτον ἐν τοῖς Ἑλλήσιν εὐθυ-
 νοι, τὸν σοφὸν τοῦτον καὶ δαιμόνιον ἐργάτην τοῦ σε-
 μνοῦ καὶ παγκάλου δημιουργήματος, καθίσας δικαστὰς
 τοὺς βραβεύοντας τῷ θεῷ τὸν ἀγῶνα, μᾶλλον δὲ κοι- c.
 νὸν δικαστήριον ξυμπάντων Πελοποννησίων, ἔτι δὲ
 Βοιωτῶν καὶ Ἰωνῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τῶν
 πανταχοῦ κατὰ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, οὐ τῶν
 χρημάτων λόγον ἀπαιτῶν, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ ἀγαλμα
 δαπάνης, ὅπόσων χρυσὸς ὠνήθη ταλάντων, καὶ ἐλέ-
 φας, ἔτι δὲ κυπάριττος καὶ θύον πρὸς τὴν ἐν τῇ ἐρ-
 γασίᾳ μόνιμον ὕλην καὶ ἀδιάφθορον, τροφῆς τε καὶ d.
 μισθῶν ἀνάλωμα τοῖς ἐργασασμένοις οὐκ ὀλίγοις οὐδὲ
 ὀλίγον χρόνον, ἄλλοις τε οὐ φαύλοις δημιουργοῖς, καὶ
 πλεῖστον καὶ τελεώτατον μισθὸν ὑπὲρ τῆς τέχνης
 Φειδία — ταῦτα μὲν γὰρ Ἑλλείους προσήκοντα λογί-
 σασθαι, τοῖς ἀναλώσασιν ἀφθόνως καὶ μεγαλοπρεπῶς·
 ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ ἄλλου φήσομεν τῷ Φειδίᾳ προκεῖσθαι τὸν

b. ἵχνους] ἵχνους Ven. ἵχνους εἴτε M. ἔτι τε rell.

Mor.

κυπάριττος] Ita C. et Mor.

c. ξυμπ. Πελ.] Ita BCU. ξ. -ρίττου rell.

τῶν Π. rell.

θύον] Ita C. et Edd. θύου

χρημάτων] ῥημ. M.

BMU. θείου AVen.

ὅπόσων] ὅπόσον B.

d. προκεῖσθαι] προσκε-

ἔτι δὲ] Ex conii. Reiskii. σθαι A.

- ἀγῶνα — εἰ οὖν δὴ λέγοι τις πρὸς αὐτὸν, ὦ βέλτιστε
καὶ ἄριστε τῶν δημιουργῶν, ὥς μὲν οὖν ἡδὺ καὶ προσ-
φιλὲς ὄραμα καὶ τέρεψιν ἀμήχανον θέας εἰργάσω πᾶσιν
209. Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις, ὅσοι ποτὲ δεῦρο ἀφίκοντο πολ-
λοὶ πολλάκις, οὐδεὶς ἀντερεῖ· τῷ γὰρ ὄντι καὶ τὴν
ἄλογον ἂν ἐκπλήξειε τοῦτό γε τῶν ζώων φύσιν, εἰ
δύναιτο προσιδεῖν μόνον, ταύρων τε τῶν αἰὶ πρὸς
τόνδε τὸν βωμὸν ἀγομένων, ὥς ἐκόντας ὑπέχειν τοῖς
καταρχομένοις, εἰ τινα παρέξουσιν τῷ θεῷ χάριν, ἔτι
δὲ αἰτῶν τε καὶ ἵππων καὶ λεόντων, ὥς τὸ ἀνήμερον
καὶ ἄγριον σβέσαντας τοῦ θυμοῦ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγειν,
b. τερφθέντας ὑπὸ τῆς θεᾶς· ἀνθρώπων δὲ ὅς ἂν ἡ
παντελῶς ἐπίπονος τὴν ψυχὴν, πολλὰς ἀπαντλήσας
συμφορὰς καὶ λύπας ἐν τῷ βίῳ, μὴδ' ὕπνον ἡδὺν
ἐπιβαλλόμενος, καὶ ὅς δοκεῖ μοι κατεναντίον σιᾶς τῆς-
δε τῆς εἰκόνης ἐκλαθέσθαι πάντων, ὅσα ἐν ἀνθρωπί-
νῳ βίῳ δεινὰ καὶ χαλεπὰ γίνεται παθεῖν· αὐτῷ σὺ
γε ἀνεῦρες καὶ ἐμμηχανήσω θέαμα ἀτεχνῶς
νηπενθές τ' ἀχολὸν τε, κακῶν ἐπίληθες ἀπάντα·
c. τοσοῦτο φῶς καὶ τοσαύτη χάρις ἔπεστιν ἀπὸ τῆς τέ-
χνης. Οὐδὲ γὰρ ἂν αὐτὸν τὸν Ἡφαιστον εἰκὸς ἐγκα-

ὥς μὲν οὖν] Ita ABCU. om.
οὖν rell.

209. ὅσοι] Ita ABCU. ὅπό-
σοι rell.

ἂν ἐκπλήξειε. Sic correxi.

ἐκπλήξει sine ἂν omnes.

ὑπέχειν] ὑπάρχειν A.

σβέσαντας] Ita E. -τος
ABDMUVen. -τα Mor.

τερφθέντας] Ita correxi
vulg. τερφθέντα.

b. σιᾶς] τᾶς Ven.
ἐν ἀνθρ.] Ita ACMU. om.
ἂν rell.

γίνεται] Ita BM. γίνεται
v.l. Ven. οἷσται rell.

νηπενθές τ'] om. τ' AB,
c. γὰρ ἂν] Ita C. om. ἂν rell.

λέσαι τῷδε τῷ ἔργῳ, κρίνονται πρὸς ἡδονὴν καὶ τέρψιν
ἀνθρωπίνης ὀψείας. Εἰ δ' αὖ τὸ πρέπον εἶδος καὶ τὴν
ἀξίαν μορφήν τῆς θεοῦ φύσεως ἐδημιουργήσας, ὕλη τε
ἐπιτετρπεῖ χρησάμενος, ἀνδρὸς τε ἐποίεις μορφήν ὑπερ-
φυῇ τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος δείξας, πλήν ἀνδρὸς,
καὶ τὰλλα ποιήσας ὡς ἐποίησας, σκοπῶμεν ταυῦν.
ὑπὲρ ὧν ἀπολογησάμενος ἱκανῶς ἐν τοῖς παρούσι, καὶ d.
πείσας ὅτι τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ πρέπον ἐξείροις σχήματός
τε καὶ μορφῆς τῷ πρώτῳ καὶ μεγίστῳ θεῷ, μισθὸν
ἕτερον τοῦ παρ' Ἑλλείων προσλάβοις μείζω καὶ τελειό-
τερον. ὁρᾷς γάρ ὅτι οὐ μικρὸς ἀγὼν οὐδ' ὁ κίνδυνος
ἡμῖν. Πρῶτερον μὲν γάρ, ἅτε οὐδὲν σαφές εἰδότες,
ἄλλην ἄλλος ἀνεπλάττομεν ἰδέαν, πᾶν τὸ θνητὸν
κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ φύσιν ἕκαστοι, ἰνδαλ-
λόμενοι καὶ οὐκ ἐκτρέφοντες, εἰ τέ που τινα μικρά καὶ
ἄσημα τῶν ἐμπροσθεν εἰκασματα τεχνιτῶν, οὐ πάνυ
τούτοις οὔτε πιστεύοντες οὔτε προσέχοντες τὸν νοῦν. 210.

Σὺ δέ γε ἰσχυρὰ τέχνης ἐνίκησας, καὶ συνέλεξας τὴν
Ἑλλάδα πρῶτον, ἔπειτα τοὺς ἄλλους, τῷδε τῷ φά-

σις ὅτι οὐκ ἐστὶν ἄλλος ἰσχυρὸς ἢ σὺ, οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰσχυρὸς ἢ σὺ, οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰσχυρὸς ἢ σὺ.

δείξας] Ita C. et Edd. om.	om. ὁ rell.
rell.	ἄλλην ἄλλος] Ita BCM. ἄ.
σκοπῶμεν] Ita C. σκοποῦ-	ἄλλως rell.
μεν rell.	ἑαυτοῦ] ἑαυτος B.
d. ἀπ. ἱκανῶς] ix. ἀπ. M.	ἕκαστοι] ἕκαστον A.
ἀπολογησάμενος corr. Reisk.	μικρά] μακρά C.
-σόμενος omn.	τῶν ἐμπροσθεν — πιστεύ-
ἐξείροις] Ita M. ἐξείρεσ rell.	οντες] συλλέγοντες C.
προσλάβοις] -βειν M.	210. σὺ δέ γε] Ita ABMU.
ἀγών] ἀγών rell.	om. γε rell.
οὐδ' ὁ κινδ.] Ita ABCM.	συνέλεξας] Ita E. ξυν. rell.

σμάτι, θεσπέσιον καὶ λαμπρὸν ἀποδείξας, ὥς μηδέναι
τῶν ἰδόντων δόξαν ἑτέραν ἔτι λαβεῖν ῥαδίως. Ἄρ'
οὖν οἶει τὸν Ἰφίτον καὶ τὸν Λυκοῦργον καὶ τοὺς τότε
Ἡλείους διὰ χρημάτων ἀπορίαν τὸν μὲν ἀγῶνα καὶ
τὴν θυσίαν ποιῆσαι τῷ Διὶ πρέπουσαν, ἀγαλμα δὲ
b. μηδὲν ἐξευρεῖν ἐπ' ὀνόματι καὶ σχήματι τοῦ θεοῦ, σχε-
δόν τι προέχοντας δυνάμει τῶν ὑστερον, [ἢ] μᾶλλον
δὲ φοβηθέντας μήποτε οὐκ ἂν δύναιντο ἱκανῶς ἀπο-
μιμήσασθαι διὰ θνητῆς τέχνης τὴν ἄκραν καὶ τελειο-
τάτην φύσιν;

Πρὸς δὴ ταῦτα τυχὸν εἶποι ἂν Φειδίας, ἅτε ἀνὴρ
οὐκ ἄγλωττος οὐδὲ ἀγλώττου πόλεως, ἔτι δὲ συνήθης
καὶ ἐταῖρος Περικλέους. Ἄνδρες Ἕλληνες, ὁ μὲν
c. ἀγὼν τῶν πώποτε μέγιστος· οὐ γὰρ περὶ ἀρχῆς οὐδὲ
περὶ στρατηγίας μιᾶς πόλεως ἢ νέων πλήθους ἢ πεζῶν
στρατοπέδου, πότερον ὀρθῶς ἢ μὴ διώκεται, τανῦν
ὑπέχω λόγον, ἀλλὰ περὶ τοῦ πάντων κρατοῦντος θεοῦ
καὶ τῆς πρὸς ἐκείνου ὁμοιοτήτος, εἴτε εὐσχημόνως καὶ
προσεοικότως γέγονεν, οὐδὲν ἑλλείποντα τῆς δυνατῆς
πρὸς τὸ δαιμόνιον ἀνθρώποις ἀπεικασίας, εἴτε ἀναξία

ἀποδείξας] ὑπέδειξεν ABC. ἢ ἂν δύναιτο] Ita C. ἰδόντων] ἰδιότων A. ἰδόντων ναντο rell.

Ven.

πρὸς δὴ] πρὸς δὲ A.

b. ἐπ' ὀνόματι] ἐπονόματι οὐ γὰρ] Ita Codex. οὐδὲ γὰρ

D. Edd. MOHA. Edd. MOHA. Edd. MOHA. Edd. MOHA.

προέχ] προσέχ. M. c. περὶ ἀρχ.] Ita C. ὑπέχ

ὑστερον] Ita BC. ὑστερον ἀρχ. rell.

rell. οὐδὲ περὶ] Ita C. om. περὶ

μᾶλλον δέ] ἢ μᾶλλον δέ C. rell.

ἢ μᾶλλον rell. πεζῶν] πεζῶν B.

καὶ ἀπρεπής· ἐνθυμεῖσθε δὲ, ὅτι οὐκ ἐγὼ πρῶτος ὑμῖν
ἐγενόμην ἐξηγητὴς καὶ διδάσκαλος τῆς ἀληθείας· οὐδὲ d.
γὰρ ἔφυν ἔτι καταρχὰς τῆς Ἑλλάδος οὐδέ πω σαφὴ καὶ
ἀραρότα δόγματα ἐχούσης περὶ τούτων, ἀλλὰ πρεσβυ-
τέρως τρόπον τινὰ καὶ περὶ τοὺς θεοὺς ἤδη πεπεισμέ-
νης καὶ νομιζούσης ἰσχυρῶς. Καὶ ὅσα μὲν λιθοξόων
ἔργα ἢ γράφειν ἀρχαιότερα τῆς ἐμῆς τέχνης σύμφωνά
ἦσαν, πλὴν ὅσον κατὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ποιήσεως,
ἐγὼ λέγειν· δόξας δὲ ὑμετέρας κατέλαβον παλαιὰς,
ἀκινήτους, αἷς οὐκ ἦν ἐναντιοῦσθαι δυνατόν, καὶ
δημιουργοὺς ἄλλους περὶ τὰ θεῖα πρεσβυτέρους ἡμῶν, 211.
καὶ πολλὰ σοφωτέρους ἀξιούντας εἶναι, τοὺς ποιητάς
ἐκείνων μὲν δυναμένων εἰς πᾶσαν ἐπίνοιαν ἄγειν διὰ
τῆς ποιήσεως, τῶν δὲ ἡμετέρων αὐτουργημάτων μόνην
ταύτην ἱκανὴν ἐχόντων εἰκασίαν. Τὰ γὰρ θεῖα φά-
σματα, λέγω δὲ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ σύμπαντος οὐ-
ρανοῦ καὶ ἀστρον, αὐτὰ μὲν καθ' αὐτὰ φαινόμενα
θαυμαστά πάντως, ἡ δὲ μίμησις αὐτῶν ἀπλὴ καὶ ἄτε-
χνος, εἴ τις ἐθέλοι κατὰ τῆς σελήνης σχήματα ἀφομοι- b.
οῦν, ἢ τὸν ἡλίου κύκλον· ἔτι δὲ ἡθοῦς καὶ διανοίας
αὐτὰ μὲν ἐκείνα μεστὰ πάντως, ἐν δὲ τοῖς εἰκόσμασιν
οὐδὲν ἐνδεικνύμενα τοιοῦτον, οἷον ἴσως καὶ τὸ ἐξ ἀρ-
χῆς οὕτως ἐνομήσθη τοῖς Ἑλλήσιν. Νοῦν γὰρ καὶ

ἀπρεπής] απρεπής M. ὑμετέρας] ἡμ. BCMVen.
πρ. ὑμῖν] Ita ABCM. πρ. quod Reiskius non satis pe-
ρίειν. tell. I [χρὴς ἀπρεπής] Reisk. rite tuetur.
d. ἔφυν ἔτι] ἔφην ὅτι M. 211. καὶ σίμπ.] om. καὶ A.
περὶ τούτων] περὶ τούτων b. μεστὰ πάντως] Ita corr.
ABC Reisk. μετὰ πάντων Ven. μετὰ
θεοῦς ἤδη] θ. εἶδη M. [στὰ πάντων tell.

- φρόνησαν αὐτὴν μὲν καθ' αὐτὴν οὔτε τις πλάστης οὔτε
 τις γραφεὺς εἰκασαὶ δυνατὸς ἔσται· ἀθέατοι γὰρ τῶν
 τοιούτων καὶ ἀνιστόρητοι παντελῶς πάντες· τὸ δέ, ἐν
 ᾧ τοῦτο γιγνόμενον ἔστιν, οὐχ ὑπονοοῦντες ἀλλ' εἰδό-
 c. τις ἐπ' αὐτὸ καταφείγομεν, ἀνθρώπινον σῶμα [καὶ]
 ἀγγεῖον φρονήσεως καὶ λόγον θεῷ προσάπτοντες, ἐνδείκνυται
 καὶ ἀπορία παραδείγματος τῷ φανερῷ τε καὶ εἰκαστῷ
 τὸ ἀνείκαστον καὶ ἀφανὲς ἐνδείκνυσθαι ζητοῦντες,
 συμβόλου δυνάμει χρώμενοι, κρεῖττον ἢ φασι τῶν βαρ-
 βάρων τινὰς ζῶσις τὸ θεῖον ἀφομοιοῦν, κατὰ σμικρὰς
 καὶ αἰότους ἀφορμὰς. Ὁ δὲ πλεῖστον ὑπερβαλὼν κάλ-
 λει καὶ σεμνότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ σχεδόν, οὗτος
 d. πολὺν κρείτιστος δημιουργὸς τῶν περὶ τὰ θεῖα ἀγαλμά-
 των. Οὐδὲ γὰρ ὡς βέλτιον ὑπῆρχε, μηδὲν ἰδρυμα-
 μηδὲ εἰκόνα θεῶν ἀποδεδεῖχθαι παρ' ἀνθρώποις, φαίη
 τις ἂν, ὡς πρὸς μόνα ὄρα· δέον τὰ οὐράνια. ταῦτα
 μὲν γὰρ ξύμπαντα ὁ γε νοῦν ἔχων σέβει, θεοῦ ἡκού-
 μενος μακαρίους μακρόθεν ὄρων· διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ
 δαιμόνιον γνώμην ἰσχυρὸς ἔσως πᾶσαν ἀνθρώπων ἐχ-
 ρίδει τιμῶν καὶ θεραπεύειν τὸ αἰεῖν, προσοικτὰς καὶ
 212. ἀποτρίβοντας, μετὰ πειθοῦς θύοντας καὶ στεφανοῦντας.
 Ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ νήπιοι παῖδες πατρὸς ἢ μητρὸς
 ἀπιστήσαντες δεινὸν ἥμερον ἔχοντες καὶ πόθον, ὁρ-
 —————
 e. λόγον] λόγον AVen. θεῶν] Ita CI. διηκτόν rell.
 παραδείγματος] πρᾶγματα κατά] καὶ τὰς C.
 Ven. tum εἰκοστῷ. d. ταῦτα μὲν γὰρ] πρᾶγμα
 θεῶν] θεοῦ MVen. οἶν C.
 συμβόλου] Ita correxi. συμ- ὄρων] ὄρα C.
 βούλου ABMU. συμβούλω 212. ἀπιστήσαντες] corr.
 rell. Reisk. pro -σπασμένοι.

χοῦσι χεῖρας οὐ παροῦσι πολλάκις ὀνειρώττοντες, οὕτω
καὶ θεοὺς ἄνθρωποι ἀγαπῶντες δικαίως διὰ τε εὐερ-
γείαν καὶ συγγένειαν, προθυμοῦμενοι πάντα τρόπον
συνεῖναι τε καὶ ὁμιλεῖν· ὥστε καὶ πολλοὶ τῶν βαρβά-
ρων πενία τε καὶ ἀπορία τέχνης ὄρη θεοῦς ἐπονομά-
ζουσι, καὶ δένδρα ἀργά, καὶ ἀσημούς λίθους οὐδαμῇ b.
οὐδαμῶς οἰκειότερα τῆς μορφῆς. Εἰ δ' ὑμῶν ὑπαίτιός
εἰμι τοῦ στήματος, οὐκ ἂν φθάνοιτε Ὀμήρῳ πρότερον
χαλεπῶς ἔχοντες; ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον μορφὴν ἐγγί-
τατα τῆς δημιουργίας ἐμμήσατο, χαίτας τε ὀνομάζων
τοῦ θεοῦ, ἔτι δὲ ἀνθρεῶνα εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῆς ποιή-
σεως, ὅτε φησὶν ἰκετεύειν τὴν Θέτιν ὑπὲρ τιμῆς τοῦ
παιδός· πρὸς δὲ τούτοις ὁμιλίας τε καὶ βουλεύσεις καὶ
δημηγορίας τοῖς θεοῖς, ἔτι δὲ ἐξ Ἰδῆς ἀφίξεις πρὸς c.
οὐρανὸν καὶ Ὀλυμπον, ὕπνους τε καὶ συμπόσια καὶ
μίξεις, μάλα μὲν ὑψηλῶς σύμπαντα κοσμῶν τοῖς ἔπε-
σιν, ὅμως δὲ ἐχόμενα θνητῆς ὁμοιότητος, καὶ δὴ γε
καὶ ὅποτε ἐτόλμησεν Ἀγαμέμνονα προσεικάσαι τοῦ
θεοῦ τοῖς κυριωτάτοις μέρεσιν, εἰπὼν

Ὅμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραύνῳ.

ὀνειρώττοντες — δικαίως] ὑπὲρ τιμῆς] Ita ABCU. v.
Ita BC. ὀνειρ. ἀνθ. καὶ θεοῦς τῆς τ. rell.
οὐ. ἀγ. δ. rell. om. καὶ M. βουλεύσεις καὶ δημηγορίας
ὥστε καὶ] Ita BC. ὥστε οὐ Ita scripsi ex conl. pro βαν.
rell. λήσεις καὶ δημιουργίας.
ὄρη θεοῦς] ὄρη θεοῖς AB c. οὐρανὸν — μίξεις] om.
Ven. C.
b. οὐδαμῇ] om. Mör. θνητῆς] τῆς M.
ὑπαίτιος] ὑπαίτιος ABC. καὶ δὴ γε καὶ] om. M.
φθάνοιτε] φθάνητε A. ἱκελος] om. AVen.

Τὸ δέ γε τῆς ἐμῆς ἐργασίας οὐκ ἂν τις οὐδὲ μανείς
d. *τινι ἀφομοιώσειεν*, οὐδὲ θνητῷ, πρὸς κάλλος ἢ μέγεθος
θεοῦ συνεξεταζόμενον· ἀφ' οὗ γε εἰ μὴ Ὀμήρου πολὺ
φανῶ κρείττων καὶ σωφρονέστερος ποιητῆς, τοῦ δόξαν-
τος ὑμῖν ἰσοθέου τὴν σοφίαν, ἣν βούλεσθε ὑπέχειν
ζημίαν ἔτοιμος ἐγώ. λέγω δὲ πρὸς τὸ δυνατόν τῆς
ἐμαυτοῦ τέχνης. Λασιλὲς γὰρ χοῆμα ποίησις, καὶ
πάντα τρόπον εὐπορον καὶ αὐτόνομον καὶ χορηγίᾳ
γλώττης καὶ πλήθει ῥημάτων, ἅμα ἱκανὸν ἐξ αὐτοῦ
πάντα δηλῶσαι τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, καὶ ὅποιον-
213. οὖν διανοητῇ σχῆμα ἢ ἔργον ἢ πάθος ἢ μέγεθος, οὐκ
ἂν ἀπορήσειεν ἀγγέλου φωνῆς, πάνυ ἐναργῶς σημαί-
νους ἕκαστα.

Στρεπτή γὰρ γλῶττ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι,
φησὶν Ὀμηρος αὐτός,

Παντοῖοι, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Κινδυνεύει γὰρ οὖν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπάντων
ἐνδεὲς γενέσθαι μᾶλλον ἢ φωνῆς καὶ λέξεως· τοῦτον δὲ
b. *μόνον κέντηται θαυμαστόν τινα πλούτων*. Οὐδὲν γοῦν

d. ἀφ' οὗ γε εἰ] ἀφ' οὗ γε 213. ἐναργῶς] ἐναργῶς
εἰ B. om. M. AVen.

Ὀμήρου πολὺ] π. O. M. παντοῖοι] Ita AC. παντοῖος
ἣν βούλεσθε] Ita AB. ἣν δ' rell.

βούλεσθε C. ἣν vel ἣν βού- ἐπέων δὲ πολὺς] Ita C.
λησθε rell. ἐπέων δὲ πόλις U. δ' ἐπέων

ὑπέχειν — ἐγώ] ζ. ε. ὑ. ἐγώ πολὺς rell.
B. ζ. ὑ. ε. ἐγώ C. ὑ. ζ. ε. sine ἐνδεὲς] Ita ABCM. ἐνδεὲς
ἐγώ rell. rell.

ἅμα] om. ACD. τοῦτον δὲ μόνον] Ita C.
ὅποιον οὖν] Ita ABC. ὅποι- τοῦτον δὲ μόνον rell. minus
ανοῦν rell. exquisite.

γόμενος, τὰ μὲν ἀπλῶς τιθέμενος ὀνόματα τοῖς πρά-
γμασι, τὰ δ' ἐπὶ τοῖς κυρίοις ἐπονομάζων, οἷον σφρα-
γίδα σφραγίδι ἐπιβάλλων ἐναργῆ καὶ μᾶλλον εὐδηλον,
οὐδενὸς φθόγγου ἀπεχόμενος, ἀλλ' ἐν βραχεῖ ποτα-
μῶν τε μιμούμενος φωνὰς καὶ ὕλης καὶ ἀνέμων καὶ
πυρὸς καὶ θαλάττης, ἔτι δὲ χαλκοῦ καὶ λίθου καὶ
ἑμπάντων ἀπλῶς ζῶων καὶ ὀργάνων, τοῦτο μὲν θη-
b. ρίων, τοῦτο δὲ ὀρνίθων, τοῦτο δὲ ἀνθρώπων τε καὶ συ-
ρίγγων, καναχὰς τε καὶ βόμβους καὶ κτύπον καὶ δοῦ-
πον καὶ ἄραβον πρῶτος ἐξευρών, καὶ ὀνομάσας ποτα-
μοὺς τε μορμύροντας καὶ βέλη κλάζοντα καὶ βοῶντα
κύματα καὶ χαλεπαίνοντας ἀνέμους καὶ ἄλλα τοιαῦτα
δεινὰ καὶ ἄτοπα τῷ ὄντι θαύματα, πολλὴν ἐμβάλ-
λοντα τῇ γνώμῃ ταραχὴν τε καὶ θόρυβον· ὥστε οὐκ ἦν
αὐτῷ ἀπορία φανερῶν ὀνομάτων καὶ ἡδέων, ἔτι δὲ
c. λείων καὶ τραχέων, καὶ μυρίας ἄλλας ἐχόντων δια-
φορὰς ἐν τε τοῖς ἡχοῖς καὶ τοῖς διανοήμασιν· ὅφ' ἧς
ἐποποιίας δυνατός ἦν ὅποιον ἐβούλετο ἐμποιεῖν τῇ
ψυχῇ πάθος. Τὸ δ' ἡμέτερον αὖ γένος τὸ χειρωνα-
κτικὸν καὶ δημιουργικὸν οὐδαμῇ ἐφικνεῖται τῆς τοιαύ-
της ἐλευθερίας, ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὕλης προσδεόμεθα
ἀσφαλοῦς μὲν, ὥστε διαμεῖναι, πολὺν δ' ἐχούσης κά-
ματον, πορισθῆναί τε οὐ ῥαδίᾳς, ἔτι δὲ οὐκ ὀλίγων

214. τὰ δ' ἐπὶ] τὸ δ' ἐπὶ AU.
σφραγίδι] Ita Codd. σφρα-
γίσιν Edd.
ἐναργῆ] Ita CM. ἐναργεῖ rell.
ἔτι δέ] ἔτι δὲ καὶ C.
ζῶων] ζῳῶν U.
b. ἄραβον] ἄρραβον A.

ἐξευρών] ἐξεῦρεν AC.
ὀνομάσας] ὠνόμασε C.
ταρ. τε] Ita C. om. τε rell.
c. πρῶτον] Ita C. πρώτης
rell.
ἀσφαλοῦς] -ῶς Ven.
ῥαδίᾳς] ῥαδίως ABU.

συνεργῶν. Πρὸς δ' αὖ τούτοις ἐν σχῆμα ἐκάστης εἰ-δ.
κόνος ἀνάγκη εἰργάσθαι, καὶ τοῦτο ἀκίνητον καὶ μέ-
νον, ὥστε τὴν πᾶσαν ἐν αὐτῷ τοῦ θεοῦ ξυλλαβεῖν
φύσιν καὶ δύναμιν· τοῖς δὲ ποιηταῖς πολλὰς τινὰς
μορφὰς καὶ παντοδαπὰ εἶδη περιλαβεῖν τῇ ποιήσει
ῥᾶδιον, κινήσεις τε καὶ ἡσυχίας προστιθέντας αὐτοῖς,
ὅπως ἂν ἐκάστοτε πρέπειν ἡγῶνται, καὶ ἔργα καὶ λό-
γους καὶ προσέτι, οἶμαι, τὸ τῆς ἀπάτης καὶ τὸ τοῦ
χρόνου· μὴ γὰρ ἐπινοία καὶ ὁρμῇ τῆς ψυχῆς ἐνεχθεῖς
ὁ ποιητὴς πολὺ τι πλῆθος ἐπήρυσεν ὥστερ ἐκ πηγῆς
ὑδατος ὑπερβλίσαντος, πρὶν ἐπιλιπεῖν αὐτὸν καὶ διαρ-
ρῆναι τὸ φάντασμα καὶ τὴν ἐπίνοιαν, ἣν ἔλαβε· τὸ 215.
δὲ γε ἡμέτερον τῆς τέχνης ἐπίπονον καὶ βραδύ, μόλις
καὶ ὀλίγον προβαῖνον, ἅτε, οἶμαι, πετρώδει καὶ στε-
ρεᾷ κάμνον ὕλη· τὸ δὲ πάντων χαλεπώτατον, ἀνάγκη
παραμένειν τῷ δημιουργῷ τὴν εἰκόνα ἐν τῇ ψυχῇ τὴν
αὐτὴν αἰεὶ, μέχρις ἂν ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον, πολλάκις καὶ
πολλοῖς ἔπει· καὶ δὴ τὸ λεγόμενον, ὥς ἐστὶν ἀκοῆς
πιστότερα ὅμματα, ἀληθεῖς ἴσως, πολὺ γε μὴν δυσπι-
στότερα καὶ πλείονος δεόμενα ἐνεργείας· ἡ μὲν γὰρ b.
ὄψις αὐτοῖς τοῖς ὁρωμένοις ξυμβάλλει, τὴν δὲ ἀκοὴν

d. πᾶσ. ἐν αὐτῷ] om. ἐν M. τιθέντας attractionem non
ξυλλαβεῖν] ξυμβαλεῖν B. agnoscentis.
παντοδαπὰ εἶδη] scr. ex προσέτι] πρόσσεστιν C.
coni. Cas. παντοδαπὰς ἐπειδὴ τὸ τοῦ χρόνου] om. τό M.
rell. praeter C. in quo deest ἐνεχθεῖς] Ita ABM. ἐνα-
ἐπειδὴ. χθεῖς C. ἀναχθεῖς rell.
προστιθέντας — ἡγῶνται] 215. αἰεὶ] αἰεὶ Ven.
-ται — ἡγῶντο C. haud dubie b. τοῖς ὁρωμ] Ita BC. om.
e mala corr. librarii, in προσ- τοῖς rell.

οὐκ ἀδύνατον ἀναπτειρῶσαι καὶ παραλογίσασθαι, ῥή-
ματα εἰσπέμποντα γεγοητευμένα μέτροις καὶ ἤχοις.
Καὶ μὴν τὰ γε ἡμέτερα τῆς τέχνης ἀναγκαῖα τὰ μέτρα
πλήθους τε πέρι καὶ μεγέθους, τοῖς δὲ ποιηταῖς ἔξεστι
καὶ ταῦτα ἐφ' ὅποσον οὖν αὐξήσαι. Τῷ γοῦν Ὀμήρῳ
μὲν ῥάδιον ἐγένετο εἰπεῖν τὸ μέγεθος τῆς ἔριδος, ὅτι

c. Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθόνι βαίνει.
ἐμοὶ δ' ἀγαπητὸν δῆπουθεν πληρῶσαι τὸν ὑπ' Ἥλείων
ἢ Ἀθηναίων ἀποδειχθέντα τόπον. Σὺ μὲν οὖν φη-
σεις, ὦ σοφώτατε τῶν ποιητῶν Ὀμῆρε, πολὺ τῇ τε
δυνάμει τῆς ποιήσεως καὶ τῷ χρόνῳ προέχων· σχεδὸν
γὰρ πρῶτος ἐπέδειξας τοῖς Ἑλλήσι τῶν τε ἄλλων
ἀπάντων θεῶν καὶ δὴ τοῦ μεγίστου θεῶν πολλὰς καὶ
καλὰς εἰκόνας, τὰς μὲν τινας ἡμέρους, τὰς δὲ φοβε-
d, ρὰς καὶ δεινὰς· ὁ δ' ἡμέτερος εἰρηνικὸς καὶ πανταχοῦ
πρῶτος, οἷος ἀσπασιάστου καὶ ὁμονοούσης τῆς Ἑλλάδος
ἐπίσκοπος, ὃν ἐγὼ μετὰ τῆς ἑμαντοῦ τέχνης καὶ τῆς
Ἥλείων πόλεως σοφῆς καὶ ἀγαθῆς βουλευσάμενος ἰδρυ-
σάμην, ἡμέρον καὶ σεμνὸν ἐν ἀλύτῳ σχήματι καὶ βίου
καὶ ζωῆς, καὶ ξυμπάντων δοτήρα τῶν ἀγαθῶν, κοινὸν
ἀνθρώπων πατέρα καὶ σωτήρα καὶ φιλακα, ὥς δυνα-
τὸν ἦν θνητῷ διανοηθέντι μιμήσασθαι τὴν θεῖαν καὶ
ἀμήχανον φύσιν.

ῥήματα] μὴ ῥήματα M.
τὰ μέτρα] Ita C. om. τα rell.
πλήθους τε] om. τε A.
τῷ γοῦν] Ita C. τοιγαροῦν
rell.
c. κάρη] βάρη A.
τῇ τε δυν.] Ita BCU. om.
τε rell.

σχεδὸν γὰρ] om. γὰρ M.
ἐπέδειξας] ἀπέδειξα A.
d. καὶ βίου] τοῦ β. B
ἀνθ. πατέρα] Ita C. ἀνθ.
καὶ π. rell.
θνητῷ] -τῶν A.
διανοηθέντι] διανοηθέντα
AUVen.

Σκόπει δὲ εἰ μὴ πάσαις ταῖς ἐπωνυμίαις ταῖς τοῦ
 θεοῦ πρέπουσαν εὐρήσεις τὴν εἰκόνα. Ζεὺς γὰρ μόνος 216.
 θεῶν πατὴρ καὶ βασιλεὺς ἐπονομάζεται, πολιεὺς τε καὶ
 φίλιος καὶ ἑταιρεῖος, πρὸς δὲ τούτοις ἰκέσιός τε καὶ
 ξένιος καὶ ἐπικάρπιος καὶ μυρίας ἄλλας ἐπικλήσεις
 ἔχων, πάσας ἀγαθὰς· βασιλεὺς μὲν κατὰ τὴν ἀρχὴν
 καὶ τὴν δύναμιν ὠνομασμένος, πατὴρ δὲ, οἶμαι, διὰ
 τε τὴν κηδεμονίαν καὶ τὸ πρᾶον, πολιεὺς δὲ κατὰ τὸν
 νόμον καὶ τὸ κοινὸν ὄφελος, ὁμόγυνος δὲ διὰ τὴν τοῦ
 γένους κοινωνίαν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις, φίλιος δὲ
 καὶ ἑταιρεῖος, ὅτι πάντας ἀνθρώπους ξυνάγει καὶ βού- b.
 λεται φίλους εἶναι ἀλλήλοις, ἐχθρόν δὲ ἢ πολέμιον
 οὐδένα οὐδενός, ἰκέσιος δὲ, ὡς ἂν ἐπήκοός τε καὶ ἴλεως
 τοῖς δεομένοις, φῦξις δὲ διὰ τὴν τῶν κακῶν ἀπόφυξιν,
 ξένιος δὲ, ὅτι δεῖ μηδὲ τῶν ξένων ἀμελεῖν μηδ' ἀλλό-
 τριον ἡγεῖσθαι ἀνθρώπων μηδένα, κτήσιος δὲ καὶ ἐπι-
 κάρπιος, ἅτε τῶν καρπῶν αἴτιος καὶ δοτὴρ πλοῦτου
 καὶ δυνάμεως. Ὅτου δ' ἦν ἐπιδειῖξαι ταῦτα μὴ φθιγ-
 γόμενον, ἄρα οὐχ ἱκανῶς ἔχει κατὰ τὴν τέχνην; τὴν c.

φύσιν] Ita C. ψυχὴν rell. rell.

216. ἐπονομάζεται] Ita D. φίλιος] φίλος M.
 et Dio, p. 8. ὀνομάζ. C. εἷς b. πάντας ἀνθρώπους ξυ-
 ὀνομάζ. rell. νάγει] πάντας ξενάγει C.

πρὸς δὲ τούτοις] Ita p. 8. φίλους εἶν. ἀλλ.] p. 8. εἶν.
 π. δ. αὐτοῖς rell. ἀγαθὰς καὶ ἀλλ. φίλ.
 ἀγαθῶν αἰτίας p. 8. τε καὶ ἴλεως τοῖς] τε τοῖς

ἀγ. βασιλεὺς] ἀγ. καὶ βα- A. γε τοῖς Ven. τε καὶ ἴλεως
 σιλ. B. τοῖς U.

τὴν δύν. — τὴν κηδ.] Ita ὅτου δ' ἦν] ὅσον οὐδὲ ἦν
 p. 8. om. artt. rell. AVen. ὅσου δὲ ἦν BCU. ὡς

θεοῖς τε] Ita p. 8. om. τε οὐδέν ἦν M. ὅσου οὐδέ Mor.

μὲν γὰρ ἀρχὴν καὶ τὸν βασιλέα βούλεται δηλοῦν τὸ
 ἰσχυρὸν τοῦ εἶδους καὶ τὸ μεγαλοπρεπές, τὸν δὲ πα-
 τέρα καὶ τὴν κηδεμονίαν τὸ πρᾶον καὶ προσφιλές, τὸν
 δὲ πολιέα καὶ νόμιμον ἢ τε σεμνότης καὶ τὸ ἀνστηρὸν,
 τὴν δ' ἀνθρώπων καὶ θεῶν συγγένειαν αὐτὸ που τὸ
 τῆς μορφῆς ὅμοιον ἐν εἶδει συμβόλου, τὸν δὲ φίλιον
 καὶ ἰκέσιον καὶ ξένιον καὶ φύξιον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα
 ἀπλῶς φιλανθρώπινα [καὶ] τὸ πρᾶον καὶ τὸ χρηστὸν
 d. ἐμφαινόμενον. προσομοιοῖ δὲ τὸν κτήσιον καὶ τὸν ἐπι-
 κάρπιον ἢ τε ἀπλότης καὶ ἢ μεγαλοφροσύνη, δηλουμένη
 διὰ τῆς μορφῆς· ἀτεχνῶς γὰρ διδόντι καὶ χαριζομένω
 μάλιστα προσέοικε τὰγαθὰ. Ταῦτα μὲν οὖν ὥς οἶόν
 τ' ἦν ἐμιμησάμην, ἅτε οὐκ ἔχων ὀνομάσαι· συνεχῶς
 δ' ἀστράπτοντα ἐπὶ πολέμῳ καὶ φθορᾷ πλήθους, ἢ
 ὁμβρῶν ὑπερβολῇ ἢ γαλαῶν ἢ χιόνος, ἢ τανύοντα
 κυανῇν ἱρίν, τοῦ πολέμου ξίμβολον, ἢ ἀστέρα πέμπον-
 τα ξυνεχεῖς σπινθήρας [ἢ] ἀποβάλλοντα, δεινὸν τέρας
 217. ναύταις, ἢ στρατιώτῃ ἐπιπέμποντα ἔρην ἀρχαλίαν
 Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις, ἔρωτα ἐμβάλλει πολέμου καὶ
 μάχης ἄπαυστον κάμνουσιν ἀνθρώποις καὶ ἀπειρηκό-
 σιν, οὐδέ γε ἰστάντα ἐπὶ πλάστιγγος ἀνθρώπων ἡμι-

- c. γὰρ ἀρχήν] om. γὰρ M. χ. rell.
 καὶ τὸν βασ.] οὐ τ. β. C. τοῦ πολ.] Ita C. καὶ τοῦ
 πάντα τὰ τοι.] om. τὰ AMU. πολ. rell. Vid. Hom. II, XVII.
 φιλανθρώπινα] Ita Ven. 548.
 φιλανθρωπία rell. ἢ ἀστ.] οἱ ἀστ. Ven.
 d. οἶόν τε] οἶονται M. ἀποβάλλοντα] Ita ABU.
 ἀστρ.] καὶ ἀστρ. C. ἐπιβ. rell.
 φθορᾷ] φθορά BM. στρατιώτῃ] -τήν A.
 ὑπερβολῇ ἢ χ. Ita C. -λήν 217. ἐμβάλλει] ἀπεβ. Ven.

θέων κήρας ἢ στρατοπέδων ὅλων, αὐτομάτῳ ῥοπῇ
 κρινόμενας, οὐκ ἦν διὰ τῆς τέχνης μιμῆσθαι· οὐ μὴν
 οὐδὲ παρὸν ἠθέλησα ἂν ποτε· βροντῆς γὰρ εἰδωλὸν
 ἀφθογγον, ἢ ἀστραπῆς ἢ κεραυνοῦ εἰκασμα ἀλαμπές
 ἐκ τῶν τῇδ' ἐπιγείων μεταλλευμάτων ποῖον ἂν τι καὶ
 γένοιτο; ἔτι δὲ γῆν σειομένην καὶ κινούμενον Ὀλυμ- b.
 πον ὑπὸ νεφέματι βραχεῖ τῶν ὀφρύων, ἢ τινα νέφους
 περὶ τῇ κεφαλῇ στέφανον Ὀμήρῳ μὲν εἰπεῖν εὐμαρές,
 καὶ πολλὴ πρὸς τὰ τοιαῦτα ἅπαντα ἐλευθερία· τῇ δέ
 γε ἡμετέρῃ τέχνῃ πάντελως ἄπορον, ἐγγύθεν ἐχούσῃ
 καὶ σαφῇ τὸν ἔλεγχον τῆς ὀψείας. Εἰ δ' αὖ τὸ τῆς
 ἔλης ἀσημότερον ἡγεῖται τις ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ
 Θεοῦ, τοῦτο μὲν ἀληθές τε καὶ ὀρθόν· ἀλλ' οὔτε τοὺς
 δόντας οὐδὲ τὸν ἐλόμενον καὶ δοκιμάσαντα ἐν δίκῃ c.
 μέμποιτ' ἂν· οὐ γὰρ ἦν ἑτέρα φύσις ἀμείνων, οὐδὲ λαμ-
 προτέρα πρὸς ὄψιν, ἢν δυνατόν ἐς χεῖρας ἀνθρώπων
 ἀφικέσθαι καὶ μεταλαβεῖν δημιουργίας· ἀέρα τε ἢ πῦρ
 ἐργάσασθαι καὶ τὴν ἀφθονον πηγὴν ὕδατος ἐν τισὶ
 θνητοῖς ὀργάνοις, ὅσον τε ἐν ἅπασιν τούτοις στερεὸν
 ἔργμα, — λέγω δὲ οὐ χρυσοῦ καὶ λίθου, ταῦτα μὲν γὰρ
 σμικρὰ καὶ φαῦλα, ἀλλὰ τὴν πᾶσαν ἰσχυρὰν καὶ βα-
 ρεῖαν οὐσίαν —, ἰδίᾳ τε ἕκαστον διακρίνοντα καὶ ἐμπλέ-

- ἠθέλησα] ἠθέλησα δ' ABU. c. ἀέρα] Ita ABMU. ἀρα
 ἐκ τῶν τῇδε] ἐκ γὰρ τ. τ. tell.
 ABU. σμικρὰ] Ita BC. μικρὰ
 γένοντο] γένητο C. tell.
 b. ἔλεγχον] ἔλαχον Ven. οὐσίαν] Ita Codd. οὔσα
 οὔτε τοὺς δ.] οὐ τι τ. δ. Edd.
 BU. ἰδίᾳ] ἰδίαν M.
 οὐδέ] οὐς δέ Ven. ἕκαστον] ἑαυτὸν M.

d. κοντα εἰς ταὐτὸ γένος καὶ ζώων καὶ φυτῶν, οὐδὲ θεῶς
 πᾶσι δυνατόν, ἢ μόνον τούτῳ σχεδόν, ὃν πάνυ καλῶς
 ποιητὴς προσεῖπεν ἕτερος,

Δωδωναίε μεγασθενὲς
 ἀριστοτέχνα πάτερ·

Οὗτος γὰρ δὴ πρῶτος καὶ τελειότατος δημιουργός, χο-
 ρηγὸν λαβὼν τῆς αὐτοῦ τέχνης οὐ τὴν Ἠλείων πόλιν,
 ἀλλὰ τὴν πᾶσαν τοῦ παντός ὕλην· Φειδίαν δὲ ἡ Πο-

218. λυκλείτον οὐκ ἂν εἰκότως ἀπαιτοῖτε πλέον οὐδὲν, ἀλλὰ
 καὶ ταῦτα μείζω καὶ σεμνότερα τῆς ἡμετέρας χειρωνα-
 ξίας· οὐδὲ γὰρ τὸν Ἡφαιστον Ὀμηρος ἐν ἄλλοις πε-
 ποίηκεν ἐπιδεικνύμενον τὴν ἐμπειρίαν, ἀλλὰ τεχνίτην
 μὲν θεὸν εὐπόρησεν ἐπὶ τὸ τῆς ἀσπίδος ἔργον, ὕλην
 δ' ἑτέραν οὐκ ἐφίκετο εὐρεῖν. φησὶ γὰρ οὕτω,

Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον.

b. Ἀνθρώπων μὲν οὖν ἔγωγε οὐδενὶ παράχωρησάμι
 κρείττονα ἐμοῦ ποτε γενέσθαι περὶ τὴν τέχνην, αὐτῷ
 δὲ τῷ Διὶ, δημιουργοῦντι τὸν ἅπαντα κόσμον, οὐ χρὴ
 ξυμβάλλειν οὐδένα θνητόν.

d. ταὐτὸ γένος καὶ ζώων]	218. εἰκότως]	εἰκότων est
Ita AB. ταῦτογενὲς κ. ζ. M.	error Mor.	
ταῦτογενὲς τούτωνC.-ζωῶνU.	ἀπαιτοῖτε]	-τεῖτε C.
οὐδὲ] οὐ δὴ Ven.	ἐν ἄλλοις]	Ita C. ἐν τοῖς
τούτῳ σχ.] Ita B. τοῦτο	ἄλλοις rell.	
σχ. rell.	βάλλειν]	βάλειν UVen.
ὃν πάνυ]	τιμῆντα]	Ita C. τιμῆντα
Reiskio: ὃ πάνυ omnes libros	rell.	
occupavit.	b. Διὶ]	om. AUVen.
ποιητὴς] ὁ ποιη. M. λαβῶν]	κόσμον]	κόσμον ἢ τόπον C.
λαβόν Ven.	χρόνον rell.	

Ταῦτα οὖν εἰπόντα καὶ ἀπολογησάμενον τὸν Φειδίαν
εἰκότως ἔμοι δοκοῦσιν οἱ Ἑλλήνες στεφανῶσαι ἄν.
Ἴσως δὲ τοὺς πολλοὺς λέληθεν ὁ λόγος ὑπὲρ ὧν γέγο-
νε, καὶ μάλα, ἔμοι δοκεῖν, φιλοσόφοις τε ἀρμόζων
καὶ πλήθει ἀκοῦσαι, περὶ τε ἀγαλμάτων ἰδρύσεως, c.
ὅπως δεῖ ἰδρῦσθαι, καὶ περὶ ποιητῶν, ὅπως ἄμεινον
ἢ χεῖρον διανοοῦνται περὶ τῶν θεῶν, ἔτι δὲ περὶ τῆς
πρώτης ἐπινοίας θεῶν, ποία τις καὶ τίνα τρόπον ἐν
τοῖς ἀνθρώποις ἐγένετο. Πολλὰ δὲ, οἶμαι, καὶ περὶ
τῆς δυνάμεως ἐρρήθη τοῦ Διὸς κατὰ τὰς ἐπωνυμίας.
Εἰ δὲ μετ' εὐφημίας τοῦ τε ἀγάλματος καὶ τῶν ἰδρυσα-
μένων, πολὺ ἄμεινον· τῷ γὰρ ὅντι τοιοῦτος ἡμῖν
προσορᾶν ἔοικε, πάννυ εὖνους καὶ κηδόμενος, ὥστ'
ἔμοιγε μικροῦ φθέγγεσθαι δοκεῖ. Τάδε μὲν οὗτος. d.
Ἡλεῖοι δὲ καὶ ἡ ξύμπασα Ἑλλὰς καλῶς καὶ προση-
κόντως ἐπιτελεῖ, θυσίας τε θύουσα ἐκ τῶν παρόντων
μεγαλοπρεπεῖς, καὶ δὴ καὶ τὸν εὐκλείεστατον ἀγῶνα
τιθεῖσα ἀπ' ἀρχῆς ἐνέξιας καὶ ῥώμης καὶ τάχους, ὅσα

δοκεῖν] Ita AUVen. δοκεῖ ἐπ. θεῶν] ἐπ. θεοῦ BM.
rell. [τῆς δυν.] Addidi artic. qui
φιλ. τε] Ita ABCU. φιλ. γε vulgo om.
rell. κατὰ τὰς ἐπωνυμίας] Ita
ἀρμόζων] ἀρμόζων BE. ABCE v. l. Ven. καὶ τὰ τὰς
p. 200. b. est ἀρμόζων sine va- ἐπ. D. καὶ παντᾶς ἐπ. U. καὶ
rietate. VU καὶ τῶν ἐπωνυμιῶν Ven. Mor.
καὶ πλήθει] Ita CM. ἢ πλ. πρὸς τε ἀγ.] Ita BCMU. τοῦ
rell. γε ἀγ. rell.
c. θεῶν] Ita BCM. θεῶν rell. d. οὗτος] Ita BDE. οὕτως
περὶ τῆς πρ.] Ita scr. ex con- rell.
iect. Reiskii, περὶ τῆς πρ. vulgo καὶ δὴ καὶ] Ita C. καὶ δὴ
vitiose. rell. utroque Dio uti solet.

τε ἐορτῶν καὶ μυστηρίων ἔθῃ λαβοῦσα διαφυλάττει.

Ἄλλ' ἐκεῖνο φροντίζων σκοπῶ, ὅτι

219. αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γήρας
 λυγρὸν ἔχεις, ἀνχμεῖς τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.

διαφυλάττει] -τεις ABC. γ' ABU. αὐτοῖς γε οἱ κ' ἀγαθὴν
 τῆς U. κομιδῆς C. ἀνχμεῖν Ven. γῆ-
 ἐκεῖνο] Ita ABCU. ἐκείνος ρας τε C. ἀεὶ καὶ ἀεσαι A. ἀεὶ
 rell. καὶ ἀεῖ B. ἀεὶ καὶ ἀεσ Ven.

219. αὐτόν] αὐτήν AVen. Od. XXIV. 248.

COMMENTARIUS

**IN DIONIS CHRYSOSTOMI
OLYMPICAM.**

OLYMPIUM

Quae in Annotatione

putavi, cum his comparasset, et
 Anecd. p. 1. ad. Ad Dion. p. 1. ad.
 Sueton. p. 38. a. in un. d. a. d. a. d.
 per. et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 que nomina titulos (et. a. d. a. d. a. d. a. d.)
 tribuit, alque respicit, et. a. d. a. d. a. d. a. d.
 et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 generis. In ceteris (et. a. d. a. d. a. d. a. d.)
 genera nulla inveniuntur, et. a. d. a. d. a. d. a. d.
 tionem, ne. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 potuisse, et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 Sed quoniam. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 inest ab his quae. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 philosopho digno. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 distat, ut. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 perit, quo. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.
 et. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d. a. d.

COMMENTARIUS
IN DIONIS CHRYSOSTOMI
OLYMPICAM.

Quae in Annotatione critica de titulo parce disputavi, cum his conferri possunt Hemsterhusiana in Anecd. p. 1. sq. Ad Dionem omnino pertinent haec Synesii, p. 38. a. διό μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπιγρά-
φειν ἅπασιν τοῖς Δίωνος λόγοις, ὅτι πρὸ τῆς φυγῆς, ἢ
μετὰ τὴν φυγὴν, οὐχ οἷς ἐμφαίνεται μόνοις ἡ φυγὴ,
καθάπερ ἐπέγραψαν ἤδη τινὲς, ἀλλ' ἅπαξ ἅπασιν. Ita-
que nonnullos titulos Orationum Dioneorum librariis
tribuit, atque respexit, opinor, VII. *Εὐβοϊκόν*, XII.
Ὀλυμπικόν, XIII. *Ἐν Ἀθήναις*, aliosque eiusdem
generis. In ceteris Orationibus, quarum quidem ar-
gumenta nullam haberent vel temporis vel loci signi-
ficationem, ne Synesium quidem arbitror definire
potuisse, essentne ante exilium an post conscriptae.
Sed quum Synesius ludicra Dionis scripta segregari
iuberet ab iis quae essent de graviore argumento ac
philosopho digna, haud satis considerabat, non ita
distare, ut nihil omnino intersit, esseque tertium genus
sermonum, quos Dio in exilio vel habuerit vel scri-
pserit, quo tempore peregrinando, meditando, pa-
tiendo multa didicerat deposueratque inane decla-
mandi studium. Ex hoc genere est hic, quem ex-

plicare ingredimur, sermo *De prima dei cognitione*, brevi ante reditum ab exilio scriptus.

P. 193. c. 'Αλλ' ἤ] Saepe Dio ponit *ἀλλ' ἤ* initio interrogationis, sine ulla vehementia, veluti p. 99. c. 273. a. *ἀλλ' ἤπου* p. 203. d. Potuit quidem in hoc introitu respicere Platonis Gorgiam, p. 447. a. 'Αλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν καὶ ὑστεροῦμεν; sed inepte quis rogaverit: an hoc vel illud patior? Dio scripsit 'Αλλ' ἤ, *profecto*. Non incidi ante τὸ λεγόμενον, quoniam haec non significant: quod proverbio dicitur, sed iungenda πέπονθα τὸ λεγόμενον, quod fugit Astium, ad Legg. p. 591. — Eadem loquacitate, qua hoc exordium laborat, est initium Tarsicae prioris, videturque saepe Dioni molestus fuisse auditorum concursus, qui quum sophistarum nugas requirerent, excusatus Orator utroque loco exordii fines egressus est, simul declamatores istos castigans.

d. οὐδὲν σοφωτέραν] Mira commendatio sapientiae in noctua ceterisque avibus, in quibus duo tantum considerata erant, forma et cantus, quos ipse Dio dein iungit, primo pavonis pulcritudinem describens, tum luscinae cygnique cantilenam. Sapientia noctuae tum demum ab Oratore memoratur, quum fabulam Aesopicam tangit: unde si appareat, revera sapientiozem esse noctuam ceteris avibus, a quibus propterea colatur, absurde in hoc initio affirmat non excellere eandem. Scripsit Dio, ut arbitror, οὐδὲν εὐφρονότεραν. Rationem autem huius avium erga noctuam reverentiae tum p. 195. bc. exponit, tum

p. 631. sq. Cf. Synes. in Dione, p. 39. c. Bochart Hieroz. II, 23. et Casaub. ad Diog. L. IV, 42.

» *ὅταν δὲ ἴδῃ*] Lectio Cod. C. *καὶ ὅταν γε ἴδῃ* movet suspicionem turbati verborum ordinis. Veluti si scripsit Dio: *ὅταν δὴ ποτε φθέγγεται λυπηρὸν καὶ οὐδαμῶς ἥδῃ, ἢ ὅταν γε ἴδῃ μόνον, περιέπουσι τὰ ἄλλα ὄρνεα κ. τ. λ.* in proximis nihil desiderabitur. Quibus haec ratio non satisfacit, hi vel cum Reiskio post *ἐγγύς* supplebunt *φαίνεται*, vel pro *καταφρονούντα* corrigent *καταφρονεῖ*, vel denique cum Jacobsio pro *ἐγγύς* scribent *ἐγγίζει*.

» *οἱ δὲ ἄνθρωποι φασιν*] *Vulgus*, ut p. 229. c. et quae magis huc faciunt, p. 430. c. *ἂν μὲν ἡσυχίαν ἄγω — πολλῷ μᾶλλον ὑπονοεῖν τοὺς ἀνθρώπους κ. τ. λ.* 194. a. *ὥσπερ εὐειδὲς θέατρον*] Haud satis fortasse praesidii habet *θέατρον* in Horatiano II, Sat. 2. vs. 26. *et picta pandat spectacula cauda*, aliisque quae contulit Jacobsius ad Achill. Tat. p. 22. sq. a quo pavo dicitur *τὸ θέατρον ἐπιδεικνύναι τῶν πτερῶν*: ne in Gregorii quidem Naz. verbis, qui p. 554. b. sine dubio imitatur Dionem: *ὅταν ἴδῃ τινὰ πλησιάζοντα, ἢ ταῖς θηλείαις, ὥς φασιν, καλλωπίζεται, τὸν αὐχένα διάρας καὶ τὸ πτερόν κυκλωτέρως περιστήσας, τὸ χροσαυγὲς καὶ κατάστερον, θεατροίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς κ. τ. λ.* Etenim si Dio *θέατρον* posuit pro *θέαμα*, id est, eo quod conspicitur, quo sensu acceperunt imitatores, otiosum est *ὥσπερ*, nec apte iunguntur: *tamquam pulcrum spectaculum, vel coelum aliquem pictum*: ipsum enim hoc postremum per se pulcrum spectaculum est. Itaque

non spernenda lectio Cod. M. *ἄντρον*, multa exquisitius et cum coeli istius audacia comparandum. Sed scripsisse videtur Dio: *ὡς περ εὐειδές τε ἄντρον*, in quo ratio corruptelae apparet et scriptoris consuetudo: vid. not. ad p. 152 a. Antorum autem pulcritudo non inaudita res ab Homero inde, Od. V, 62 sqq. nec male dicitur cauda pavonem tamquam pulcri cuiusdam antri introitus circumdare: quo pertinent quae scripsit Aelianus, Hist. An. V, 21. de pavone cauda sibi umbram faciente: cf. Bochart. Hieroz. II, 16. p. 244, qui lapsus est in Dione corrigens *ἀνακλίσας* pro *ἀνακλάσας*. Commodissime denique conferretur Libanii *Ταῶνος ἐκφρασις*, T. IV, p. 1074. R, *κρυώσας (τὰς πτέρυγας) πῶς ὑπὲρ κεφαλῆς βιασάμενος, ἀγάλματος μὲν κάλλιστον ἐπεδείκνυτο τύπον ναοῦ τε λαμπροῦ κ. τ. λ.* Si cauda pavoni instar templi est, quidni speluncae? *Θέατρον* videtur placere Boissonadio, ad Theoph. Sim. Ep. p. 219. paulo diversiora miscenti: huc enim non trahendus pervulgatus usus vocabuli *θέατρον*, qualis est in verbis Quintiliani: *maiore se theatrum dignum putat.* » *κρυωμένου*] Hoc praetuli, ut iungendum cum *χευσοῦ*, genitivum absolutum, quocum alter *ὀφθαλμῶν ἐνόντων* copulatur. Cf. Libanius l. l. » *ἢ τιμῶν δακτυλίων*] De recepta hac lectione e Cod. M. pro vulg. *ἀκτίων* ita Jacobsius, quocum communicaveram, apud Zimm. » quem fortuitum esse errorem haud facile crediderim. Post *ὀφθαλμούς* nimis vagum *ἀκτῖνες*, praesertim quum non

solum τὰ ἀκρὰ τῶν πτερῶν, sed tota pavonis cauda cum radiis coruscantibus comparari possit. Nihil aptius autem annulis, δακτυλίαις, in quibus gemma quaedam tamquam oculus inclusa, ad comparationem cum rotundis illis maculis, quas nos modo oculos modo specula appellamus, in qua comparatione simul splendor simul forma orbicularis respicitur. Persuadeo mihi, unice verum esse δακτυλίαις: etenim ἀκτίνες non solum vagum est, sed minus concinnum, neque eadem res cum oculo et cum radio comparari potest. Ceterum ἀκτίνων vetusta corruptela est, ex similitudine literarum maiuscularum orta.

b. γὰρ ἀντὶς ἐθέλει.] » Dubitari nequit, Casaubonum vere locum hunc emendasse, ἐθέλει substituentem pro ἐθέλοι: qui porro fit ut aves reliquae non intendantur cet. Reisk. itaque recepimus.

15. τῆς πτερώσεως τὸ κοῦφον, ὡς μὴ χαλεπὸν εἶναι] Reiskius partim scripsit partim correxit ὅπως — ἐστὶ. Neutrum necessarium: ὡς in hac constructione saepe cum infinitivo iungi, nota res est: neque convenit ὅπως, quoniam ὡς — εἶναι dictum est pro ᾧτι — ἐστὶ, rationemque reddit τῆς κορυφότητος: tam leves enim pennae pavonis sunt, ut longitudo eas nihil graviores faciat.

16. πτεροστρεφόμενος] Recepi nominativum, quoniam copulandus est cum seq. σείων.

17. οὐδ' ὅταν] Quum hanc lectionem in Ven. non attenderet Reiskius, non necessarium supplementum excogitavit.

c. ἄτε εὐγῆρας] Speciosa est altera lectio εὐγῆρας, sed recte Reiskius vulgatum retinendum censuit, quod cygni musica iam laudata esset. Praeterea requiritur beatæ senectutis mentio: vid. Wytt. ad Plut. p. 111. b. et ad Plat. Phaed. c. 35. Sed post εὐγῆρας videtur ὢν excidisse.

» οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται. Poterat οὐκοῦν scribi, quod offerunt duo non optimi codices, sed amat Dio alterum ponere post multa interiecta verba: vid. not. ad p. 3. d. Segregandi sunt loci, ubi vehementer quid asseveratur, veluti p. 109. d. οὐκοῦν οὐδὲ τοῦτο ἐποιοῦν μαρτυρίας ἔνεκεν. Sed ibi restituendum τότε, oppositum præcedenti ὥν μαρτυρήσαιεν. p. 120. b. οὐκοῦν οὐδὲ ἐκείνοις ἀξέμφορος ἡ διαίτα ἐγένετο: ubi male editur οὐκοῦν. Haec pauca de multis.

d. ἡῶνα] Videtur Dio Homeri Il. II, 459 sqq. aliaque poetica respexisse in hac ornatus abundantia. In Dionem cadit, quod Sophistis obiicit Themistius, p. 336. c. καὶ μὴ με ἄλλως νομίσῃς ὡραῖζεσθαι τῷ κύκῳ καὶ τῇ ἀηδονί, καθάπερ οἱ κομποῖ σοφιστὰι οἱ κομποῦντες τοὺς λόγους αἶον φωνήν κέχρηται τούτοις τοῖς ὀρνέοις.

» ὥς δὲ καὶ ὑμεῖς] Immo scripsit ὁμοίως, ut p. 35. a. item post magnam comparisonis diligentiam, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ θεοί, itaque frequenter. Ut minus atticum est ὥς, ita, quantum memini, nunquam a Dione usurpatur.

» ὅπερ ἐστὶ πολλοὺς σοφιστὰς] Vulg. τοῦτο δὲ ὥς π. σ. alii aliter corrigendo vel transponendo tenta-

verunt: quae vide apud Reiskium et Boisson. ad Philostr. Her. p. 578. Quod scripsimus ex Cod. C. etsi vulgato melius, tamen correctionem sapit, neque hoc Dio reliquit.

195. b. Περικλέα δὲ καὶ αὐτὸν — ἀσπίδος] » Recte haec fortasse scripta; malim tamen καὶ αὐτόν. Phidias Periclis suamque imaginem clypeo insculpsit. Jacobs. apud Zimm. Affert hunc Dionis locum C. O. Mullerus, de Phidia, p. 36. agens de sui simili specie, quam Phidias in clypeo Minervae inclusit, ut ait Cicero T. Q. I, 15. Verum id nunc non respicitur, sed Periclis effigies, item clypeo inclusa. Hoc cuiusmodi est, mentio eius in praesenti Dionis loco tam otiosa et inepta est, ut scholiastae diligentiam referat.

» ταῦτά γε εὐτυχήματα] scripsi γε sine apostropho, quoniam propius pertinet ad ταῦτα quam ad εὐτυχήματα. Porro in hac minuta re, quae librariorum culpa incertissima est, hoc mihi sumsi, ut saepe quid scribendum esset ex sententia repeterem: εἰ ποιεῖσθαι.] Requirebatur futurum, quod recepi. Ornat autem Dio fabulam Aesopicam: eandem accuratius videtur referre p. 631. Quod proxime praecedit, ἐκλέγειν, est tollere: male Naog. deoxtare: ἐκλέγεται illa, quae minutim evelluntur: itaque locum suum non obtinet in Synésio, Calv. Enc. p. 70. c. ἦν (κεφαλὴν) ἀκριβῶς ἴδοις ἐκλελεγμένην, ἐκεῖ νόμιζε κατεσκηνημέναι τὸν νοῦν. Legendum ἐκλελεγμένην, cuius participii licet exempla non suppeditent, analogia se)tuetur. et substantivo λέμ-

μα, quo in eadem re paulo ante usus est Synesius: (ή φύσις) τριχῶν αὐτὴν (τὴν κεφαλὴν) ἀγάλλει κάλλεσιν, ὥσπερ ἀθέρων τινῶν ἢ λευμάτων.

d. παρειλήφατε ὑμεῖς.] » Fortasse π. καὶ ὑμεῖς." Reisk.

» ὥσπερ τὴν γλαῦκα.] Vel scripsit: ὥσπερ τὰ ὄρνεα τὴν γλαῦκα, vel ὥσπερ τινὰ γλαῦκα.

» οὐδὲν αὐτῷ ξύνοιδα οὔτε πρότερον εἰπόντι.] Iungenda οὐδὲν εἰπόντι, ne requiras τε, quod Reiskius post εἰπόντι suppleri iussit.

196. a. ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι κ. τ. λ.] Etiam si Deum testatur, in cuius conspectu haec asseverat, tamen videtur veram sententiam celans eodem ridere quos copiosissime commendat: itaque Sophistas tangit: quo facit, quod hoc hominum genus deinde, p. 197. c. item σοφούς καὶ μακαρίους vocat, appellatione sublecta ironiae Socraticae. Quod si non iocatus est, potuit intelligere Apollonium Tyanensem, quem sine nomine ornatissime laudat, p. 348. a. quocum haec remotissimarum regionum in primis Indicarum mentio optime convenit: et amicitia intercessit Dioni cum Apollonio, si vera tradidit Philostratus, V. A. VIII, p. 330. Cf. idem V. Soph. I, 7. Pro Παλιμβάθοις legendum Παλιβόθοις: nihil mutavi, quoniam nomen illud variis modis in libris graecis scribitur.

» πατρίδας.] Plurali utitur, quoniam loquitur ad eos, qui undique confluerant. Θεῶν ἱερὰ καὶ προγόνων τάφους iuncta e veterum Graecorum institutis. Cf. Dio, p. 282. a. et quae plura affert Lobeck, in Aglaoph. p. 276. not. (a).

β. ἢ καὶ μένοντές που καθιδρυθῶσιν.] Vel καὶ μένοντες ὅπου καθιδρυθῶσιν, vel καὶ παραμένοντές που καθιδρυθῶσιν coniecit Reiskius. Verum videtur ἢ παραμένοντές που καθιδρυθεῖσιν.

» ἢ περίαν.] In hac verborum nimia copia non cogitavit Dio, si paupertas impediret parentes, haud magis filiis eorum suppeditare, unde sapientiam emerent.

γ. εὐδοκίᾳ τε ἐπιτρέποντές.] Reiskius ante ἐκούσει supplet ἀλλά, ego malim τε mutare in δέ.

δ. δυνάμει καὶ πᾶσι σχεδόν.] Pro vulg. δ. τῇ πάσῃ σχ. saltem Dio scripturus erat πᾶσιν δυνάμει.

ε. οὐ γὰρ μόνον κ. τ. λ.] Haec sic corrigenda videntur: οὐ γὰρ μόνον, φησὶν, ἀρετὴ καὶ κῆδος ὁπηδεῖ, ἀλλὰ καὶ λόγοις ἀρετὴ συνέπεται ἐξ ἀνάγκης. Propterea quod in vitio esse apparet, quod Dio alludit Hesiodicis Op. et D. 813. quaeque sequuntur, ἀλλὰ καὶ κ. τ. λ. ipse de suo subiungit. Hoc certe vidit Köhlerus, ironice ista dicta esse, quamquam aculeus eum latuit.

δ. ἐναντίον τοῦδε τοῦ θεοῦ.] Omittit τοῦδε Cod. C. neque comparet in eodem libro, p. 199. c. nec necessarium est pronomen coram ipso Deo: quamobrem p. 200. c. legitur τῆς τοῦ θεοῦ θρησκείας. 208. c. τοῖς βραβεύοντάς τῷ θεῷ τὸν ἀγῶνα. 209. a. εἰ τινα παρέξουσιν τῷ θεῷ χάριν: a quibus distinguendum est, quod ait Phidias, p. 215. d. πάσαις ταῖς ἐπωνυμίαις ταῖς τοῦ θεοῦ πρέπουσαν εὐρήσεις τὴν εἰκόνα. Sed adeo librariorum memoriae insidebat Iupiter Olympius, ut pronomen infercirent, ubi de divina omnino natura

sermo esset : delendum certe est p. 203. d. in verbis : αὐτως πᾶν ἐναργής καὶ πρόδηλος ἢ τοῦδε τοῦ θεοῦ γνώμη καὶ δύναμις : idem enim respicit Dio, quod p. 202. c. appellaverat τὸ δαιμόνιον. — In praesenti loco non delevi τοῦδε, quoniam δεικτικῶς usurpari potuit.

» δι' εὐνοίαν καὶ φιλίαν προαγόμενος.] *Prae benevolentia et amicitia eo adductus.*

» οἶμαι δ' ἑμαυτὸν πρῶτον πείθειν.] *Exquisitior usus verbi οἶεσθαι, in quo intelligitur δεῖν vel χρῆναι. Sic p. 42. d. αὐτὸν οἰόμενος αὔξει μόνον. Sed Dio scribere debuit ὥμην δ' ἄν, idem ac si dixisset : ἐχρῆν δ' ἄν, οἶμαι, ἑμαυτὸν πρῶτον πείθειν, idque propter protasin εἰ — ἐπεδέχετο.*

» ἀλλ' ἀγαπᾶν ἀνάγκη κ. τ. λ.] *Locum vexatum sic plane me expolivisse spero, praesertim recepta divina coniectura Reiskii in sequentibus. Omiserat hic necessariam transpositionem καὶ ἑωλον ἤδη. χήτει hoc genus scriptorum habet a Platone, Phaedr. 239. d. Imitatores indicavit Ruhnck. ad Tim. p. 275 sq. quibus adde Themist. p. 306. b. Synes. p. 20. a. Porro de Reiskiana correctione cf. Jacobsius, Add. in Athen. p. 162. Similiter proverbium Synesio p. 85. c. dicuntur παλαιᾶς φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα. Comparanda sunt Dionea p. 223. a. ubi minus ironice de veterum sapientia : οὐ γὰρ δὴ γε εἰκός ἐστι, inquit, τοὺς παλαιούς λόγους ὥσπερ φάρμακα παλαιὰ διαπνέσαντας ἀπολωλέκεναι τὴν δύναμιν, quod fortasse imitatus est Themistius p. 20. a. μαραινέσθαι δὲ*

οὐκ ἔα τὰς ἀρχαίας δόξας κ. τ. λ. Idem p. 205. b. τὰ γὰρ ἐξ Ὀμήρου παραδείγματα ὡς ἔωλα παραιτούμαι καὶ λίαν ἀρχαῖα. Apud hunc vix dubito latere ἔωλα p. 247. c. in his verbis: ἥ διαφέρει τὸ διότι καὶ τὸ καθότι καὶ τὰ τοιαῦτ' ἅντα ἀτεχνῶς σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀριστοτέλους διαλεκτικῆς: neque enim Stephani correctio κολοβά convenit, nec ipsum λωβὰ; antiqua autem et obsoleta respici, probabile fit ex p. 253. c. ubi vocat ῥηματίσκια παμπάλαια καὶ αἰνιγματώδη ὑπὸ χρόνον, utrimque memorata vetustate et tenebris. Alia sunt, quae dicuntur Synesio p. 15. b. κολοβά διανοήματα καὶ ῥήματα, quippe opponitur νοῦς ἐκ φιλοσοφίας ἐν γλώττῃ περιτρώων τε καὶ στρογγύλῃ.

197. a. τοῖς προσπετομένοις.] Fort. excidit ὀρνέαις. Cf. p. 632. b. Eodem genere comparationis utitur Dio p. 503. d.

» οὐδὲν γὰρ δεῖ — ἔχειν ὀρνέων.] Int. vertit, quasi legisset: ἐπιδεικνύς — ἔχει, sed continuatur suspensa oratio a praegresso δεῖ, ut p. 637. c. ὅταν τις — μονοῦ κατατέμνῃ αὐτὸν ἢ πρόθυμος, ἀκούει μὲν ἤδη [immo δεῖ] τούτων ἐξ ἀνάγκης — εἰδέναι μέντοι σαφῶς ὅτι κ. τ. λ. Simillimum habet Lucian. Rhet. Pr. §. 5. ἐκπεριέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη — εἶτα — ἀφιπύεσθαι ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον. Alia occupavit diligentia Fritzsche in Quaest. Lucian. p. 132.

» οὐδὲν ἂν ἔχοιμι — ἐπιστάμενος.] Optime οὐδὲν ἂν pro οὐθένᾳ correxit Jacobsius, Add. in Athen. p. 162. De sequentibus ita Reiskius: » Nescio an Dio sic dederit, ἅτε οὐδ' αὐτὸς οὐδὲν ἐπιστάμενος,

οὐδὲ δεινὸς ὢν καλλωπίζεσθαι (vel ὠραΐζεσθαι, vel κομψεύεσθαι, vel ἀλαζονεύεσθαι) ὥστε ψευδεσθαι: nam dubio caret tale quid deesse." Tanto molimine opus non est: videntur enim turbata verba esse, sic componenda: οὐδ' ἔχω τοιαύτην ἀνδρείαν, ὥστε ψευδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν ἐπισχρούμενος (scil. διδάξειν). ἀνδρείαν a Fabri coniectura ἀναίδειαν vindicavit Wyt. Epist. Crit. p. 10.

b. ἀθροίζων πρὸς αὐτόν] videtur esse *ad me ipsum alliciens*, sive αὐτόν serves, sive corrigas αὐτόν. Si enim iam ad Sophistam adducti essent, non opus erat ut Dio huic traderet eosdem. Ceterum haud dubie ludit Orator in adolescentium ac divitum veneratione, sophistarum artificio, a Platone inde exploso. — Pro seq. βούλεται non recepi e B. βούληται: quippe neutrum probandum est. Requiritur in oratione vere obliqua βούλοιτο.

c. ὁμῶς.] Reiskius corrigit ὁλῶς, cum hac interpretatione: » non solum praedico vobis atque denuncio, me nihil scire et ab ornamentis atque copiis mentis destitui, sed hoc quoque, me *universe* nulla laude praestare, nil esse mihi, quod me vobis commendet." Itaque fugit eum, Dionem prius dixisse, auditores facile intellecturos esse, quam imperitus ipse esset: *nihilominus*, inquit, *vobis praedico* cetera. Imitatur hoc loco Dio Socraticam ironiam, haud satis feliciter ac potius subrustice.

d. ἀλλ' ἢ μόνον κομῶντος.] Non inficete dictum: coma barbaque promissa philosophorum res nota. Digna autem sunt quae praesenti ioco Dionis oppo-

nantur eiusdem verba ex Orat. *De corporis cultu*, p. 628. a. ἐπειδὴν δέ τινα ἴδωσιν (οἱ ἄνθρωποι) ἀχί-
τωνα ἐν ἱματίῳ, κομῶντα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ γένεια,
οὐχ οἷοί τε εἶναι πρὸς ταύτους τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, οὐδὲ
σιγῇ παρέρχεσθαι, ἀλλ' ἐφίστανται καὶ ἐρεθίζουσι, καὶ
ἤτοι κατενέλασαν ἢ ἐλοιδορήσαν, ἢ ἐνίοτε ἔλκουσιν
ἐπιλαβόμενοι, ὅταν τινὰ ὁρῶσι μὴ πάνυ ἐρρωμένον
αὐτὸν, μηδ' ἄλλον μηδένα παρόντα τὸν ἐπιβοηθήσον-
τα, καὶ ταῦτα εἰδότες ὅτι τοῖς καλουμένοις φιλοσόφοις
ξύνηθές ἐστιν ἡ στολὴ αὐτῇ καὶ τρόπον τινὰ ἀποδε-
δειγμένον. In fuga comam se aluisse Dio significat
in Oratione Celsae habitae, p. 429. d. loco cum
praesenti comparando: νῦν γὰρ ἴσως ὑπονοοῦσιν εἶναί
με τῶν σοφῶν ἀνθρώπων καὶ πάντα εἰδόντων, γελοῖον
καὶ ἀτόπια τετυηοῖον χρώμενοι, τῷ κομῶν.

» εἰ δ' ὑμῖν δοκέει κτλ.] Versus Homeri Od.
I. 376, in quo saepe ludit Dio, veluti p. 653. d.
654. a. Receptam fuisse formulam λῶιον vel λῳιον
καὶ ἄμεινον in Oraculis, docet Lobeck. Aglaoph.
p. 1093 sq. δραστήον ita dixit Orator ut intelligeret
λεπτεόν e praecedentibus ἐσπουδάκατε — ἀκούσαι.

198. a. ὁποῖους δὴ καὶ ὁρᾶτε. Haud male Köhler-
us coniecit ὁποῖους δὴ ἀκηκόατε; sed retrahenda
videntur, ut excipiant ὁποῖων ἄλλου τιμὸς τῶν νῦν.

» ταῦτ' ἐπεσθαι.] Recte interpretatus est Rei-
skius: oportet vos mihi dare veniam, ut quod-
cumque mihi in mentem veniat, id sequar.

» τὸν ἄλλον χρόνον ἔζηκα.] Mirus librorum con-
sensus in ἐξῆκα. Quod nunc scripsimus scripserat-
que iam Reiskius, tolerari potest, neque tamen a

Dione profectum videtur, qui fortasse reliquit: ὥστε ἀμέλει καὶ τὴν ἄλλως ἔζηκα ἀλώμενος. Dio multum exsul erraverat: non ante vel post exsilium: itaque τὸν ἄλλον χρόνον nimium est. Cum hac autem excusatione comparanda sunt, quae suaviter monet initio *Venatoris*, p. 98. c. ἴσως γὰρ οὐ μόνον πρεσβυτικὸν πολυλογία καὶ τὸ μηδένα διωθεῖσθαι ῥαδίως τῶν ἐμπιπτόντων λόγων, πρὸς δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τυγχόναν εἴη καὶ ἀλητικόν· αἴτιον δέ, ὅτι πολλὰ τυχόν οἱ πρεσβύτεροι πεπόνθασιν, ὧν οὐκ ἀηδῶς μέμνηται, in quibus pro οἱ πρεσβύτεροι C. et M. habent ἀμφοτέροι, recipiendum: quod enim lubenter in illam memoriā redeunt, pertinet tum ad senes, tum ad eos, qui vagam vitam traduxerunt. Cf. not. ad p. 3. a.

» τῆς Γετῶν χώρας.] Vix mihi temperavi quin, suadente Reiskio, sic verborum ordinem restituerem: καὶ τῆς Γετῶν χώρας, κατὰ τὴν νῦν ἐπὶ κλήσει τοῦ ἔθνους, ἢ Μυσῶν, ὡς φησιν Ὀμηρος: nam Casauboni disputatio ut egregie revocavit Γετῶν, ita non probavit eos populos, qui Homero Il. XIII, 5. Μυσοὶ vocati sunt, eodem nomine tempore Dionis insignitos esse. Immo recte Reiskius: » Moesi a Latinis hi quidem, ad modum Homeri, sunt appellati, a Graecis autem non item, sed Getae."

b. σκευοφόρων κτλ.] Ne quis σκευοφόρων ἢ βοηλατῶν, mutato prioris verbi accentu, pro participiis habeat, genitivus τῶν σκευοφόρων repetendus est ab intellecto τις: ac perperam distinxit Reiskius post στρατοπέδου.

» ἀπὸ γλώττης.] Articulum recipere formula non

videtur, nisi Dio ita luserit, ut gratulanti linguae tacite opposuerit mentem non gratulantem, quum « aliud clausum in pectore, aliud in lingua promissum » est, quod ait Sallustius, secundum tritum illud ἡ γλῶσσ' ὁμώμοκε, quo pertinent illa Thesei in Sophoclis Oed. Col. vs. 939. καὶ ταῦτά σοι Τῶ νῶ θ' ὁμοίως καὶ πὸ τῆς γλώσσης λέγω; idemque plenius enuntiavit Themistius, p. 18. a. ἀνάθημα — οὐκ ἀπ' ἄκρας τῆς γλώττης, ἀντιφθεγγομένης ἔνδοθεν τῆς ψυχῆς, et p. 102. a. εὐφημοῦσιν ἄνωθεν ἀπὸ τῆς γλώττης, τὰ δὲ εἶσω μεστὰ ὀδυρμῶν. Sed ne hunc quidem usum constantem esse docent exempla congesta a Blomfieldio ad Aesch. Agam. vs. 786. cl. Abresch. I. II, p. 348. — συνευχομένων unice verum est in πρεσβείᾳ εὐφήμῳ, id est *gratulantium*. Sed non dissimulabo, verba ἢ τινὰ εὐφημῶν non integra videri: nisi plura exciderunt, Dionis certe consuetudo ferret: ἢ νῆ Δι' εὐφημῶν τινὰ.

» ἄλλο δὲ οὐδὲν χορὴ — αἰοίδιμον.] Haec aliena esse ab hoc loco sensit Valesius, Em. p. 52. Sedem unde migraverint quaesiverunt Reiskius et Emperius: vid. ad p. 201. a.

» ὁδὲ μὲν νικᾷ.] Fort. scripsit ὁ μὲν νικᾷ: ipsa enim praeconis verba non refert.

: c. ἔχεν.] Omnes libri consentiunt in hoc verbo Homérico; tamen non dubito quin Dio scripserit ἔχων, praesertim secus laudans sequentia: οὐ μὲν οὐδ' ἀποβαλὼν ὅπλον οὐθέν, quod male interpretatur Reiskius: *tametsi arma nulla haberem, carebam tamen infamia armorum abiectorum*. Non inspe-

ærat Iliad. XXI, 51. sqq. Sequens ἔγωγε, quod e M. recepi, videbatur omnino necessarium, propter sequentes nominativos ἐπιστάμενος cet. ut ego, qui neque eques essem, neque sagittarius cet. mirarer.

d. ἢ λιθ.] Recepi ἢ, quoniam sic melius iunguntur eiusdem generis milites.

» πικρὰ μεταστρεφόμενος.] *Prae timore vel prudentia.* Fatale fuit Naorgeorgo, tum hoc non intelligere, tum p. 74. d. διώκει καὶ ζητεῖ πανταχόθεν, οὐδέν τι μεταστρεφόμενος. et 139. c. οὐδέν μεταστρεφόμενος, οὐδέ φροντίζων.

» νοθήροις.] Hoc scribi posse viderunt Casaubonus et Reiskius. νόθους sic tuetur Iacobsius apud Zimm. » Non sollicitanda lectio: quaecumque enim speciem habent adulterinam, nec legitimam, vocantur *notha*. Frequentior tamen hic vocabuli usus de rebus quam de hominibus. Ad nostrum locum facit quod Catullus LXIII, 27. Attin eviratum *notham* vocat *mulierem*. Non minus recte nothum virum appellasset." Sed ea quidem sententia in Dionis verbis nimium esset, utpote qui nil nisi desidiam cogitaverit, subiiciens οὐδέ σχολήν ἄγοντας ἀκροᾶσθαι λόγων. Neque de sequentis adiectivi ὑμετέρους correctione facere possum cum Iacobsio et Emperio: uterque substituit μετεώρους. Praefero δριμυτέρους, quod Reiskius coniecit. Quoties usurpat Dio μετέωρος, non trepidationem tantum intelligit, sed coniunctam cum timore, iracundia similive perturbatione: hic autem fortitudinem exprimit, omnemque

virtutem bellicam, quae nihil commune habet cum παραχῇ. Itaque non probanda speciosa lectio Cod. E. εὐθυμοτέρους, quae e librarii correctione orta videtur. Adiectivi δριμύς, quo saepe utitur Dio, unum hoc exemplum afferam, p. 511. d. καὶ τὸ δριμὺ καὶ τὸ ἀνδρεῖον τῆς φύσεως, καὶ τὴν σύνεσιν ἐπὶ τὰ μείζω καὶ καλλίω τρέπειν.

199. a. μόνος δὴ κτλ.] Non necessarium est ἐγώ, quod Reiskius requirit. Participium φαινόμενος consequitur superiora, ἀφικόμενῃ εἰς ἄνδρας κτλ. Cetera interiecta sunt, nec satis observaverat Reiskius usum Dionis in continuandis participiis. Quo magis autem ista disiecta sunt, eo probabilius videbatur δὴ, quod e Cod. C. recepi.

» τὸ μὲν σῶμα ἐνδεές.] Optime dicitur de eo, qui corpore non satis valido est: itaque perperam haec tentat Reiskius. Quomodo autem in fuga affectus fuerit, tum alias significat Dio, tum diserte ad cives, p. 512. d. τὴν μὲν γὰρ φυγὴν ὅπως διηγέμεθα, μὴ φίλων ἐρημίας ἡττηθεὶς, μὴ χρημάτων ἀπορίας, μὴ σώματος ἀσθενείας κτλ. Vide quae disputavimus in Epistola gallica ad Hasium.

b. ἤκων.] Immo scripsit ἤκον. Longo spatio divisa ita continuat: μόνος δὴ — οὐ — φέρων — ἤκον — ἀλλ' ἐπιθυμῶν. Sed post ἀγωνιζομένους excidit τοὺς μὲν, intelligique videntur a Dione Romani, Imperatore Domitiano de imperio certantes cum Decebalo, libertatem ac patriam propugnante.

» ἀλλ' εὐχῆς κτλ.] » Significat se aliquando Iovi Olympio votum fecisse, quo obstringeretur ad ve-

niendum aliquando ad Olympiam, ludos Olympicos spectatum." Reisk.

c. ὠρῶν.] Huius sententiae laxum vinculum est. Si integra est, genitivi ὠρῶν (cui certe articulus addendus erat) et τοῦ γένους κτλ. pendent e praepositione in praecedentibus περὶ τῶν ἐκεῖ. Iacobsius apud Zimm. iungit eosdem cum seq. ἀψασθαι: in quo falli eum puto. Usurpavit Dio verbum διηγέσθαι in enumeratione eorum, quae in ista regione viderat; ἀπτεσθαι autem refertur ad Iovis Olympii religionem.

» παρ' ᾧ νῦν ἐσμέν.] Animadvertenda similitudo verborum, p. 12. c. ἔστι δὲ περὶ τοῦδε τοῦ θεοῦ, παρ' ᾧ νῦν ἐσμέν, de Hercule. Utroque loco fortasse vetusti scriptoris vestigia secutus est, quae non reperio.

d. αὐτὰ που ταῦτα λέγοντας.] Consentunt libri in accusativo participii, qui tamen, nisi quid deficit in hac sententia, in nominativum mutandus: nam verosimile non est, iungendum esse accusativum cum longe remoto infinitivo in περὶ τῶν ἐκεῖ διηγέσθαι. Sed neque Reiskii correctiones admittendae, αὐτὰ που τὰ κράτιστα, vel τὰ μέγιστα, nec vulgatum hoc modo interpretandum: *id ipsum praedicantes et prae nobis ferentes, orationem nostram laudes Dei haud exaequare*; immo αὐτὰ που ταῦτα referenda sunt ad ea, quae Dio interiecit: οὗτος γὰρ δὴ κοινός — ἔδοξεν: haec enim revera indicant argumentum sequentis disputationis.

» παρ' αὐτοῦ διανοηθείς.] Cf. p. 43. d. οὕτω δὲ

καὶ ἡμεῖς διανοούμεθα — περὶ τοῦ θεοῦ καὶ θεοφει-
λοῦς καὶ αὐτοκράτορος βασιλέως. Sed cum Köhlero
et Reiskio εὔξασθαι mutandum in ἄρξασθαι: par-
ticipium autem διανοηθείς in propriam sedem re-
ducendum, post ἐμφρόνως.

200. a. In Hesiodi versibus nihil varietatis ha-
bent Codices mei, nisi quod vs. 4. peiorem lectio-
nem ῥεῖα — ῥεῖα sequuntur, ac C. in eodem omit-
tit γάρ.

c. καὶ δὴ μάλιστα — εἰκόνας.] Facile intelligitur
quid sit θρησκεία, neque per se habet dubitationem;
quum tamen sacrificia omnisque Iovis Olympii eul-
tus iam comprehendi potuerint proxime praecedentibus
παγκάλων καὶ σφόδρα ἐνδόξων θεαμάτων, ac
deinde sola statua respiciatur, denique nunc artic.
τῆς ante τῷ ὄντι haud commode absit, verosimile
duco in θρησκείας aliquod statuae Iovis epitheton
latere: ipsum τῷ ὄντι ostendit poëtae fortasse cu-
iusdam dictum adumbrari.

d. ὥς φασι, Φειδίου παραβαλλομένου.] Hunc lo-
cum respicit Synesius p. 72. ab. » Verba ab ἡν
ὕμῶν ad τοῦ δινήσαντος possunt signis parentheses
includi: nam τοῦ δινήσαντος redit ad verba τοῦ θεοῦ:
non amo neque probo periodos per tantas ambages
circumductas et tam longis interiectionibus distra-
ctas." Reisk. In Dione tamen ferre didicerat Rei-
skius; τοῦ δινήσαντος pendent a μακαρίας εἰκόνας. Po-
lybius autem apud Suidam, in v. Φειδίας, refert Pau-
lum Aemilium, quum Olympiae esset, dixisse, ὅτι
μόνος αὐτῷ δοκοῖ Φειδίας τὸν παρ' Ὀμήρῳ Δία με-

μυῆσθαι, et Plut. in vita Aem. p. 270. b. τοῦτο δὲ τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο ἀναφθέρξασθαι φασιν κτλ. unde Valesius, Emend. p. 52, collegit, Aemilium omnium primum hanc comparisonem Iovis Olympii cum Homérico instituisse. Videtur tamen Aemilius antiquiorem traditionem respexisse, nec verosimile est, ante Romanum hominem nemini Graecorum in mentem venisse, quod deinde πολυθρύλλητον factum sit: nisi dicas post Aemilium demum ficta esse, quae narraverint Strabo, Valérius Max. alii de versibus Homeri Il. I, 529 sqq, quos sibi obversatos esse ipse Phidias contenderit. Illos certe versus non respicit disputatio Apollonii apud Philostr. VI, p. 256. δεῖ δὲ πού Διὸς μὲν ἐνθυμηθέντα ἄλδος ὁρᾶν αὐτὸν ξὺν οὐρανῷ καὶ ὥραις καὶ ἀστροῖς, ὥσπερ ὁ Φειδίας τότε ὥρμησεν: tibi transponi velim καὶ ἀστροῖς καὶ ὥραις: hae enim sunt anni tempestates, non Horae, quarum apud Homerum ministerium est, quod Iovis dignitatem nihil auget: vid. Il. V, 750.

» πεποιθότως.] Emperius, Obs. p. 25. » Non iniuria Reiskium offenderunt verba ἐναργῶς καὶ πεποιθότως: nam πεποιθότως non potest esse i. q. πιθανῶς, sed *fidenter* significat; πεπονθότως, quod idem coniecit pro ἐμπαθῶς, vereor ut accipi possit. Vide igitur ne ἐπεικινότως, *decore Iovis personae*, legendum sit. In πεποιθότως nihil est aliud, quam Homerum ex animi sententia loqui." Praeterea Reiskius coniecit ἐμπαθῶς, quod non longe abit a πεποιθῶς, varia lectione Cod. M. Mihi autem πεποι-

θότως non male coniunctum videtur cum ἐναργῶς. Qui πεποιθότως aliquid agit, confidit se recte agere: idem Homerus in figmento satis audaci, persuasum sibi habens Iovem vere a se describi. Dio, p. 6. b. τῷ γε μὴν ἡμέρῳ καὶ ἀβλαβεῖ (βασιλεῖ) τοὺς μὲν προσλιπαροῦντας μετὰ τοῦ πεποιθότος περιγίνεται βιοῦν. Neque multum ab Homero differunt, quos idem, p. 216. b. facit προσιόντας καὶ ἀπτομένους μετὰ πειθοῦς θύοντας καὶ στεφανοῦντας. Igitur praestat vulgatum tueri quam acute excogitatum ἐπεικότως substituere, quod nescimus annon in usu fuerit.

201. a. Quae supra, p. 198. b. uncinis inclusi-
mus, Reiskius aptare conatus est p. 200. c. ut se-
querentur post verba ἢ δεῖ θεατὰς εἶναι τοὺς ἐνθάδε
ἡκοντας, quod tamen facere non poterat nisi quae
ab altera parte sunt sic refingendo: τῶν δὲ ἄλλων
ἀμελεῖν δηλονότι παγκάλων κτλ. Simplicior ratio
Emperii, Obs. p. 26. eadem inserentis post versus
Homericos, p. 200. d. Sine causa idonea, ut opi-
nor, suspicatur idem, interpolata esse verba: sive
enim ἐ διττογραφία orta sint, sive quocumque mo-
do in alienum locum migraverint, tum per se Dio,
ne digna sunt eiusque referunt scribendi genus, tum
huic loco innexa sententiam haud satis integram
sarciant, cuius haec est consecutio: Num vobis,
viri Elei, et hoc loco dignum est, spectare tantum
Phidiae aliorumque opera, vel nihil audire praeter
praeconis vocem, victores in certaminibus renun-
tiantis, an decet magis hos ipsos *versus* et *dona*,

nia considerare et si qua sunt alia, quibus hominum opinio de divina natura fingitur? — ποιήματα sunt Hesiodi et Homeri versus, quos Orator laudavit, ἀναθήματα ipsum Iovis Olympii signum.

» ἄτε ἐν φιλοσόφῳ διατριβῇ τανῦν.] Post haec verba Reiskius putat excidisse οὐσι, iungendum cum συνεπτερον ἡμῶν ἐπιμελέστερον. Sic quodammodo sane absolvitur sententia. Ac si in proximis, περὶ δὲ θεῶν κτλ. pro δέ cum Reiskio ponitur δῆ, vel γάρ, vel οὖν, aliquis certe aperitur disputationis introitus. Sed verosimilius arbitror, complura oblitterata esse, quibus post tantam exordii moram significaverit Orator, aliquando se susceptam disputationem ingredi.

» πρῶτον μὲν καὶ ἐν πρώτοις.] *Prima ac praecipua opinionis causa*, scilicet prima tempore, praecipua autem, quod a natura proficiscitur. Alteram exponit Dio p. 205. b. ἐπίκτητον, nimirum per poëtas, per legislationem, per opera artificum. De hac quadruplici distributione vid. Wyttenb. ad Plut. p. 369. b.

b. ἐν παντὶ τῷ λογικῷ γιγνομένη κατὰ φύσιν.] « Affert Morellus e Cod. Reg. λογισμῷ, quod si cum καὶ comparo, quod in Veneta ibi est, ubi Morellus κατὰ suffecit, suspicor in libris Dionis vetustis geminam esse lectionem hic versatam, alteram vulgatam, alteram hanc: καὶ ἔμφυτος ἐν παντὶ (scil. ἀνθρώπῳ) unicuique homini insita, τῷ λογισμῷ γιγνομένη καὶ φύσει, existens e vi, qua homo praeditus est, ratiocinandi atque natura. » Reiskius. Non

pūto Dionem rationem pōuisse antē naturam, sed eum reliquisse: ἔμφυτος ἐν παντὶ λογικῷ γένει, γιγνομένη κατὰ φύσιν. Debebat Reiskius conferre p. 205. a. τὴν ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἐπίνοιαν — σχεδόν τι κοινὴν καὶ δημοσίαν τοῦ λογικοῦ γένους, et 207. d. ἐννοίας — ξυγγενῶς πᾶσιν ἀνθρώποις ἅμα τῷ λόγῳ φύομένης.

» ἀνευ θνητοῦ διδασκάλου καὶ μυσταγωγοῦ, χωρὶς ἀπάτης καὶ χαρᾶς.] Pro postremo vocabulo dubitantē Reiskius coniecit ταραχῆς. Fidentius paulo Emperius, Obs. p. 27. » Lege φθορᾶς, depravationis, quae consulto fit et quae inconsulto.' Sed neque depravatio hic locum tuetur, ac Dionis consuetudo requirit, ut memorato mystagogo aliquid subiiciatur, quod ad huius rationem vel officium pertineat: hoc quidem repertum credo in corruptela Cod. C. χωρεῖ pro χαρᾶς. Idem est, quod Morellus in margine notavit, sed errore retulit ad praegressum χωρὶς. Corrigo autem χωρὶς ἀπάτης καὶ χορείας, scilicet circum initjandum in thronismo. Paulo post ipse Dio, p. 203. a. καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλουμένῳ θρονισμῷ καθίσαντες τοὺς μυουμένους οἱ τελούντες κῆκλῳ περιχορεύειν. Confirmat Plato in Euthyd. p. 277. d. ποιεῖτον δὲ ταῦτόν, ὅπερ οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων, ὅταν τὴν θρόνονσιν ποιῶνται περὶ τοῦτον ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν· καὶ γὰρ ἐκεῖ χορεία τις ἔστι καὶ παιδιᾶ; deque eadem res Plutarchus in fragm. apud Wyt. ad lib. de S. N. V. p. 137. τόποι καθαροὶ — φωνᾶς καὶ χορείας καὶ σεμνότητος ἀκουσμάτων ἱερῶν καὶ φαντασμάτων ἁγίων

ἔχοντες. Cf. Dio p. 73. d. et Synes. p. 52. c. In hoc autem praestigiarum genere ἀπάτην recte usurpari, vel sine exemplis intelligitur: vide tamen uberrimam disputationem Lobeckii in Aglaoph. p. 113. seqq.

» τοὺς πρεσβυτάτους καὶ παλαιότατους.] Scil. τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων. Videntur adiectiva illa sic iuncta esse, ut πρεσβυτάτοι sint primi homines ratione habita aetatis, παλαιότατοι autem, quod « propius aberant ab ortu et progenie divina, » ut ait Cicero, T. Q. I, 12. qui, De Univ. c. 11. eodem fere modo dixit: *credendum nimirum est veteribus et priscis, ut aiunt, viris, qui se progeniem deorum esse dicebant*, liberius translata ex Platonis Timaeo, p. 40. e. πειστέον δὲ τοῖς εἰρηκόσιν ἔμπροσθεν, ἐκγόνοις μὲν θιῶν οὖσιν, ὡς ἔφασαν, σαφῶς δὲ πού τοὺς αὐτῶν προγόνους εἰδῶσιν. Vid. Stallb. ad h. l. et ad Phileb. p. 16. d. Aliquando suspicatus sum, pro παλαιότατους scriptum fuisse σπουδαιοτάτους, i. e. qui *animum advertebant*. Eadem confusio est in Cod. C. p. 52. qui pro τῆς σπουδαίας τε καὶ ἄκρας τέχνης habet παλαιάς, quod verum est.

» καθ' αὐτοῖς.] P. 375. d. ἐν ἐρήμῳ ἦσαν πελάγει, καὶ μακρὰν ἀπωκισμέναι καθ' αὐτάς.

» μᾶλλον δὲ συμπεφυκότες.] Saepenumero usurpat Dio μᾶλλον δέ, propria corrigens, ut p. 10. d. 110. a. cet. Istis nunc verbis receptis facilius intelliguntur seqq. καὶ προσεχόμενοι πάντα τρόπον, scil. ἐκείνῳ, quem dativum communem habent cum

συμπεφυκότες. Optime Int. *omni modo ei adhaerentes*. Reiskius coniecerat περιεχόμενοι, vel προσερχόμενοι, vel προσήκοντες, Emperius προσελκόμενοι.

c. *περὶ αὐτοῦ.*] Reiskius: » In v. l. Ven. est *περὶ τὴν*, unde coniectura fiat, fuisse in libris quibusdam sic: ἄλλως τε καὶ λόγον καὶ ξύνεσιν εἰληφότες περιττήν. Placet tamen ante omnia *παρ' αὐτῶν*, *ab iis*, diis puta, — aut *παρ' αὐτοῦ*." Tamen recepi *περὶ αὐτοῦ*: non enim poterat affirmare Dio, primos homines ξυνέσει et λόγῳ excelluisse, sed omnino his dotibus instructos fuisse, observandi vero intelligendique sensum eo adiutum esse, quod undique circumdati essent *μεγάλῳ φάσμασιν κτλ.* Sunt autem *περὶ αὐτοῦ* iungenda cum *ἀξύνετοι μένιν*: quamobrem incidi post *εἰληφότες*.

d. *ἀγαπῶντες κτλ.*] Miratur hunc locum Lerschius, in libro De philos. Gramm. Veterum, p. 89. Obiter certe lecta verba magnificum sonant; explorata diligentius vereor ut animadversionem effugiant. Rhetorica sunt: *ἀγαπῶντες τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς τὸ γαῦρον καὶ ἐπιστήμον*: satis enim prius definiverat humanae vocis sonum, tamquam ἡδιστον καὶ σαφέστατον, neque amore huius vocis primi homines ferebantur, quum nomina rebus imponerent, sed necessitate: ne dicam peritiam eiusdem (*τὸ ἐπιστήμον*) quae in loquente est, non in voce; haec enim patitur ut flectatur fingaturve, ipsa nihil intelligit. Multo simplicius ac verius eadem enuntiavit Dio, p. 213. a. οὐδὲν γοῦν παραλέλοιπεν

ἀφθίγκτον οὐδ' ἄσημον τῶν πρὸς αἰσθησὶν ἀφικνου-
μένων, ἀλλ' εὐθὺς ἐπιβάλλει τῷ νοηθέντι σαφὴ σφρα-
γίδα ὀνόματος.

» ὡς πᾶν — δηλῶς.] Corruptum, ut videtur,
scholion proxime praecedentium, his olim verbis
conceptum: ὥστε πᾶν τὸ νοηθὲν ὀνόμασι δηλοῦν.
Reiskii coniectura: ὀνομάζειν καὶ δὴ οὕτως εὐμαρῶς
ἀπείρων κτλ. vix vendibilis est, quamquam recte
vidit, εὐμαρῶς cum sequentibus esse iungendum.

» πραγμάτων μνήμας.] Cogitavit Dio fortasse
celebrem locum de memoria in Platonis Theaet.
p. 191. d.

202. a. ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς λιχμώμενοι.]
Non licebat Casaubonum sequi, corrigentem ἀπὸ
μητρὸς γῆς: quippe addito articulo ea forma locu-
tionis est, qua utitur Dio p. 80. d. ὡς ἐπ' ἀρετὴν
τινα ἢ εὐνλείαν ἀγειν τὴν δόξαν. 522. a. ὡς ἐν στρα-
τοπέδῳ — τῇ πόλει. 455. b. ἐμβιβάζειν τὴν ψυχὴν
οἶον εἰς ὄχημα τὸ μέλος. 590. a. ὡς ἐν τάφῳ τῷ σώ-
ματι. Eandem interpretationem habet p. 190. c.
ὡς ἐφ' ἔτοιμον τὴν Ἑλλάδα, ubi sine causa Rei-
skius supplet λείαν: cf. Xenoph. Anab. VII, 8, 11.
Dio, ibid. ὡς παρὰ φίλους — τοὺς ἀπὸ Πριάμου.
Itaque p. 103 b. in ὥσπερ ἐν λίμνῃ ἐν τῷ λιμένι
expunxerim alterum ἐν. Usurpant eodem modo Syne-
sius p. 94. c. οὗτοι μὲν ὡς περὶ καρδίαν τὸν βασιλέα
κύκλος εἰς πρῶτος, tum p. 70. b. 132. a. alique. —
In ornando placito de hominum origine primoque
victu secutus est Dio Epicureos, quorum senten-
tiam obscuriorem apud Lucretium, V. vs. 809. sqq.

explicant haec Lactantii, II, 11. *Aiunt — terram ipsam humore quodam, qui esset lacti similis, exuberasse, eoque alimento animantes esse nutritos.* Cf. Turneb. ad Cic. de Legg. I. 8. Minus honorifice Plutarchus, II, p. 993. de. et recens creatae terrae et hominum conditionem enarrat, quum cogente fame ἰλὺς ἡσθίετο καὶ φλοιὸς ἐβρώθη ξύλου, καὶ ἄγρωστιν εὐρεῖν βλαστάνουσαν ἢ φλοιοῦ τινα μίζαν, εὐτυχὲς ἦν, ubi pro φλοιοῦ scribendum φυτοῦ vel aliud plantae nomen.

» δευτέραν δὲ τοῖς ἤδη προοῖούσι.] Vel incaute hoc dativo usus est Dio, vel iunxit cum εὐπορήσαντος καὶ προπαρασκευάσαντος, licet prius οἱ πρῶτοι καὶ ἀντόχθοντες retulisset ad praegressos nominativos.

b. καρπῶν.] Quum genitivi καρπῶν et πόας a δευτέραν pendeant, solutior paulo verborum constructio est.

» ἅμα δὲ δρόσῳ γλυκείας.] Genitivus in hac collocatione verborum fefellit librarios, dativum commodius ad δρόσῳ referentes. Est autem mollis ac dulcis herba una cum rore ac rivulorum irrigatione celebrer locus communis, cuius origo in Platonis Phaedro. Verba νάμασι νυμφῶν ποτίμοις reliquiae videntur versus Glyconici, ac nisi Dio vel a Sappho vel ab alio lyrico poëta hoc ornamentum petivit, nympharum cente intempestivam fecit mentionem.

» ὥστε νήπιοι παῖδες.] De ὥστε vid. Lobeck. ad Phryn. p. 427. praeter hunc locum non reperi apud Dionem, ac dubius est eius usus apud recentiores.

» αἰεὶ σοφισι λήθης ἐγκειμένης.] Facile fuit Morel-

lo et Reiskio corrigere, quod in promptu est, *θηλῆς*. Non verosimile tamen est, hoc vocabulum in omnibus libris scr. corrumpi potuisse. Potius crede scripsisse Dionem *τίτθης*; non obstat enim quod paulo post natura dicitur *τοῖς γεννωμένοις ἐπισχεῖν θηλῆν*: quorum alterum alterum non excludit: *τίτθης* vetusta scriptura facile cum *λήθης* confunditur, usurpaturque a Dione in huiusmodi comparatione, p. 65. d. 84. d. ac saepe. Posui autem signum interrogandi post *ἐγκειμένης*: hic enim finis est eorum quae inchoantur p. 201. d. *Πῶς οὖν ἀγνοήσαιν κτλ.* » *σχεδὸν γὰρ οὖν — λέγομεν.*] » οὖν malim cum ἄν, et λέγομεν cum λέγοιμεν mutari. Reisk. Verum *σχεδὸν γὰρ οὖν* est fortasse tamen, nec mutandum quicquam praeter λέγομεν, pro quo Dio λέξομεν scribere potuit. Eodem certe genere futuri usus est p. 84. a. *στήθῃ — ὅποῖα οὐτε παρθένου θνητῆς γέναιτ' ἂν, — οὐτε πλάτων ἢ γράφων οὐδεὶς δυνήσεται ἀπεικάσαι*, quamquam hic video fore qui malit *δύναιτ' ἂν ἀπεικ.* 40. a. *ἀλλὰ μᾶλλον (ἀποδέχασθε τὸν λόγον) ὅς ὑμῖν δείξει κτλ.* Non impediam tamen quominus praesens tempus servetur. In sequentibus *τροφὴν τοῖς τε πρότερον καὶ τοῖς ὕστερον ἀπλῆν* ineptum est postremum adiectivum; agitur enim de primo alimento, quod natura recens nato homini praebeat, non quaeritur sitne illud simplex an compositum; quamobrem corrigo *ἀπλῆς, καὶ verse, ὁμνίζο*, i. e. tam primis hominibus quam qui deinceps nati sunt et postea nascentur.

c. *ὁ δὲ ἄῃρ εἰσπνεύσας τε καὶ εἰσπνέξας κτλ.*] Tan-

git Dio placitum et etymologiam Stoicorum, certe Chrysippi. Vid. Plut. II, p. 1052. f. τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι νομίζει (ὁ Χρύσιππος) καθάπερ φυτὸν· ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ στομούμενον τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν καὶ γίνεσθαι ζῶον· ὅθεν οὐκ ἀπο τρόπου τὴν ψυχὴν ὠνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν: cf. p. 1053 c. Accuratis-
sime totam rem pertractavit Lobeckius in Aglaoph. p. 755. sqq.

» ὑγροτέρῳ τροφῇ γάλακτος.] Bene Reiskius interpretatur: *nutrimento quod lacte est humidius et mollius.*

» ταύτην εἰκότως.] » Post ταύτην copula deest, seu οὖν, seu δέ." Reisk. Dio certe rarissime omit-
tit in simili epanalepsi.

» ἃ δὴ πάσχοντες ἐπινοοῦντες.] Quae quum si-
bi tribui viderent.

d. πεφεισμένως ἐκατέρως τῆς ὑπερβολῆς.] Nihil ex-
cidit, nam πεφεισμένως est cavens a. Significat Dio, tempestates accurate terminis circumscriptas esse, ac frigus caloremque non magis intendi, quam hominum natura ferre possit. In hoc loco ornan-
do Veteres lentam utrimque progressionem celebra-
runt: quorum agmen ducit Xenophon, Cyrop. VI, 2, 10.

» καὶ τόδε ἐξαιρέτον ἔχοντες — λογίζεσθαι τε καὶ διαν.] Reiskius necessarium putabat τὸ λογίζεσθαι, ego non puto. In hac verborum collocatione modo ponit articulum Dio, modo omittit: p. 397. b. Ἀρχίλοχος δὲ ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἦκε, τὸ ψέγειν, quam-

quam hic propter praepositionem omitti potuisse dubito: 229. d. τὸ μὲν αἰσχροῦ καὶ χαλεποῦ ἐκφειδονται, τὴν δὲ δουλείαν, ὃ δὲ δοκεῖ ταῦτοῖς πολλοῦ ἄξιον, κτήσονται καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Contra p. 221. a. οὐ γὰρ αὖ τὸ μὲν αὐτῶν παρήρει καὶ συνεβούλευεν ὁ Ἀπόλλων, φέρειν, τὸ δὲ μένειν, ἀντιρυσιππηγόρευε: sic enim distinguendum, certe τὸ τὸν τὰ ex Cod. M. recipiendum duco: p. 49. a. χορηγοῦνται τὸ κάλλιστον καὶ ἡδιστον πόραμάτων, φῶς. Cf. Plato, Gorg. p. 467. d. τοῦ τοῦτο ἐστὶν ὁ βούλονται ἀλλ' ἐκείνο, θῆμαι, οὐδ' ἕνεκα πλέουσι, πλουτεῖν, qui paulo ante utramque rationem coniunxerat: πότερόν σοι δοκοῦσαι τοῦτο βούλεσθαι ὅπερ ποιοῦσαι, πίνεω — γὰρ ἐκείνο, τὸ ὑγαίνειν κτλ. » παραδοῖς.] Casaubonus coniecit παραδοίης, Reiskius παραδοῦς εἰσάγη. Fortasse Iacobsius, Add. in Athen. p. 181. vere correxit παραδώσει, quamquam futurum in hac comparatione non magnopere placet, estque insignis huius loci anacoluthia, quae excusationem habet in comparationibus, praesertim in diffusa oratione, qualis est Dionis, quamobrem repudiandam arbitror correctionem Angli et Uptoni, pro: seq. περιχορεύειν legendum περιχορεύσειαν. » μυχόν.] Hanc facilem Angli correctionem recepi, pro vulg. μῦθον: nihilominus dubium est scripseritne Dio hoc ἀν' οἴκον, quod in C. est, coniecitque Casaubonus. De huius loci auctoritate prudentissime disputavit Lobeckius in Aglaoph. p. 116. seqq.

203. a. μηδεὶς ἐξηγητοῦ μηδ' ἐρμηνέως παρόντος.] « Pro παρόντος, quod Morello debemus, est in Ven. et Cod. Reg. παρόντων: unde suspicio nascitur, non ἐρμηνέως fuisse in libris illis, qui pluralem hunc dedere, sed ἐρμηνέων, etiam in plurali.” Reisk. Hoc postremum certe Dio scribere non potuit, qui more suo verba cumulavit, unum hominum genus duobus vocabulis ἐξηγητῆς et ἐρμηνεύς comprehendens: cui rationi e multis opposita sunt p. 125. d. μηδένα προσχρῆσθαι, μήτ' οὖν πένητα, μήτε πλουσίον, — ἐκλέγοντας κτλ. de quibus accurate disputavit Reiskius. — In ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἔχων, post ἀνθρωπίνην Reiskius γε suppleri voluit. Fallitur: tum enim Dio scripsisset ἔχοντα, referendum ad praeced. τὸν ἄνδρα τοῦτον. Si ἔχων scriptum fuit, desideratur δέ.

« ἢ τοῦτο μὲν οὐκ ἀνυστόν.] Verti debet: an hoc quidem perfici nequit? ut p. 118. d. ἀμήχανον — καὶ οὐδαμῶς ἀνυστόν. Quod si in praesenti loco dicere voluit, perfici non posse ut vel barbarus homo in mediis initiationis praestigiis non intelligat, consilio quodam ista administrari, Dio certe scripturus erat δυνατόν, vel εἰκός, ut supra; ἀνυστόν scribere non potuit. Proxime vero accedit altera lectio ἀν' οἰστόν, in qua latere videtur, quod Orator reliquit, ἢ τοῦτο μὲν οὐκ ἀν' οἰστόν; int. εἴη: an hoc ne cogitari quidem potest? De particula ἀν', omisso verbo, satisfecit Hermannus, Opusc. T. IV, p. 187.

b. νυκτὶ — ἀστροῖς.] Hi dativi commodius, nisi

fallor, iunguntur cum τελούντων, quam cum περι-
χορευόντων: quod si verum est, tollenda interpum-
ctio post τελούντων.

c. τοῦ κορυφαίου προεστῶτος.] Fort. excidit τοῦ
post κορυφαίου: pendent enim hi genitivi a verbis
ὑποψίαν λαβεῖν.

» οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων κτλ.] Reiskius haec
coniecit: ὅτι γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ τοιοῦτον ἔστι
γινόμενον, θαυμάσαι τις ἂν, πολὺ δὲ μᾶλλον ὅτι
ὁπωσοῦν καὶ κτλ. Iacobsius apud Zimm. εἰ γὰρ ἐπὶ
τῶν ἀνθρώπων τὸ τοιοῦτον εἴη γινόμενον, θαυμάσαι
τις ἂν, πολὺ δὲ μᾶλλον, ὅτι ὁπωσοῦν κτλ. Uterque
ingeniose, sed facilius emendari posse locum non
valde corruptum arbitror. Initio sententiae alienum
est γὰρ: etenim non causam indicat Dio eorum,
quae prius exposuerat, sed effectum. Itaque non
οὐ γὰρ scripsit, sed οὐκ ἄρα. Tum non video quid
in ἐπιγινόμενον corrupti sit: nati sunt homines, in-
super innatus est sensus divinae naturae.

» ἀφρόνων καὶ ἀλόγων.] Cumulavit quidem Dio
haec vocabula, sed vocis expertia animalia non
dixit: unde recte me spero deseruisse lect. ἀφώγων.
Paulo post accuratius τὰ φυτὰ vocantur ἄψυχα καὶ
ἄφωνα. Tota sententia interiecta est: *quocumque
tandem modo ille sensus animalia bruta perven-
dat.* Nam seqq. ὥς καὶ ταῦτα γινώσκειν pendent
a θαυμάσαι τις ἂν. Plato Phaed. p. 108. e. πέπει-
σμαι — ὥς — μηδὲν αὐτῇ δεῖν, ubi vid. Stallb. et
Fritzs. in Quaestt. Lucian. p. 172. sqq.

d. ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπεικίτως τὰ φυτὰ.] Suspice-

ris scriptum fuisse ἐπεικοτῶς, cui οὐκ praefixum, postquam in ἀπεικοτῶς abisset. Verum non iungendum est cum θαυμάσαι τις ἄν, sed cum sequentibus.

» τοῦδε τοῦ θεοῦ.] Vid. not. ad p. 196. d.

» ἡπερ ἡμῶν κτλ.] Iacobsius apud Zimm. ita corrigenda existimat: ἡ πορρω ἡμῶν τὴν ἀπειρίαν τε καὶ ἀγνοίαν. Nihil obstat aculae coniecturae, nisi consuetudo Dionis, tam artificiosam dictionem vix ferens. Usque ad ἡμῶν omnia recte decurrunt, neque insolitum est ἡπερ: vid. p. 73. b. 323. b. 506. d. 644. d. quo postremo loco perperam Reiskius mutavit in ἡπερ. Sed praesens difficultas optime solvi videtur hac eiusdem sententia: » desunt quaedam, quae facile non sit a coniectura supplere." Libera tamen sit nobis coniectura, huiusmodi quid fuisse: τὴν δὲ ἀπειρίαν καὶ τὴν [ut est in C.] ἀγνοίαν τῶν πολλῶν οὐ χρή θαυμάζειν, ὅποτε κτλ. Ceterum facilius est expellere verba τὴν ἀπειρίαν τε καὶ ἀγνοίαν, quae revera nimia sunt, quam unde nata sint ostendere.

204. a. ἀτρωτον.] Ne forte ἀτρωτον quis substituere velit, monendum est, ἀτρωτον ita scriptum esse, ut multo minus ad plumbum, quam ad aures animumque referatur: quod si tenetur, aptissimum est. verbum τιτρώσκειν. Themist. p. 26. a. τοῖς πεντήκοντα ταλαντοῖς οὐκ ἔτρωσεν — Ξενοκράτην: quae propterea afferro, quod brevi post Rhetor Sirenum cantilenam eadem sententia complectitur.

» προβαλλόμενοι.] Reiskius dedit προβαλλόμενοι

« ob praemissum ἐγγέαντες ; » sed utriusque temporis ratio diversa est : infusio semel fit, προβολή continuatur.

b. μίαν — τρυφήν τινα.] Iacobsius, Add. in Athen. p. 279. ἔκλυτον pro ἄλυπον, quod haud longe differt a Köhleriano διάλυτον. Reiskius: δαίμονα πονηράν, ὑπνῆλην καὶ ἄλυπον τρυφήν τινα, qui recte vidit ista non bene componi: etenim distinguendum est post πονηράν, continentque sequentia descriptionem utriusque mali numinis: quamobrem corrigendum arbitror, deleta copula καὶ δαίμονα πονηράν, ἄλυπον τρυφήν τινα. Designantur Epicurei, in doloris absentia voluptatem ponentes. Vid. Wyttenb. ad Plut. p. 15. d.

» γυναικείαν τῷ ὄντι θεόν.] Dio p. 75. d. τὴν θεὸν ταύτην θαυμάζων καὶ προτιμῶν, ἀτεχνῶς γυναικείαν θεόν: ita enim restituenda interpunctio, unde sententia pendet. Utroque loco respicit Dio Bonam deam, Plut. in Cic. p. 870. b. ἱεροῖς ἀπορρήτοις ὀργιάζουσι θεόν, ἣν Ῥωμαῖοι μὲν Ἀγαθήν, Ἕλληνες δὲ γυναικείαν ὀνομάζουσι: cf. Wyttenb. ad Plut. p. 268. d. Eodem modo Iudit Fronto, Epist. III, 416. ἀπάτην a mulieribus cultam γυναικείαν θεόν vocans. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 360.

» κυμβάλοις τιςὶν ἢ ψόφοις.] E. lect. M. ἢ ἀψόφοις colligo, Dionem scripsisse κ. τ. εὐψόφοις: nam haud dubie κυμβάλοις epitheto instruxit, ut solet pronomen τις inter substantivum et adiectivum ponere, de qua re alibi diximus. Suspectum est ὑπὸ σκότος, quoniam usurpatur genitivus in hac formu-

la, ὑπὸ σκοτὸν vel σκότους: tenebrae autem istae pertinent ad pervigilia orgiarum.

» εἰ μέχρ' αὐτοῖς τὸ σοφὸν ἦν.] Pro ἦν Dionem suspicor scripsisse ἦν, consuetudinem Platonis sequentem: *si Dion ultra tibiarum cantum istorum sapientia procederet: μέχρι positum est, ut ab eodem Platone, Gorg. p. 500. a. παρασχεῖν μέχρι ἡδονῆς, ἀπὸ τοῦτα μόνον παρὰ σκευά- ζουσιν.* *τοῦδε τοῦ λόγου.]* Recepi καὶ ex C. quoniam insolita est praepositionis repetitio in hoc genere: appositionis! vide not. ad p. 202. a. Itaque vel hoc reliquit Dio, vel καὶ ἐν debentur librariis.

καὶ ὁράουσιν (δυστυχῆς.) Non expedit hoc adiectivum, quod nescio quomodo commentatores non impedivit. Miseri quidem sunt, qui in desertas insulas relegantur, non relegantur quia miseri sunt. Quoniam verò sine dubio intelligitur poena deportationis, explorandum est an cogitaverit Dio sacrilegos! (vid. Pandect. XLVIII, T. 13. *Si honestiore loco habitus sit, deportandus in insulam est:* in qua comparatione Deorum certe dignitati Orator consuluerit.) Haec si vera sunt, scripsit ἀσεβεῖς, genus ponens pro specie τῶν ἐργασίων, sed videant acutiores. *ἔτα ἔωσαν.]* Recte Reiskius confert p. 203. a. *ἔτι δέ, εἰ καθάπερ ἐλώθασιν — περιχορεύειν.* Causa liberioris constructionis est verbi ποιεῖν omissio, ut p. 83. d. οὐδὲ (faciebat Diogenes) ὥσπερ οἱ ἄλλοι

ἄνθρωποι. — ἀποδιδράσκουσιν. Ita saepe tum Graeci
tum Romani.

d. ταῦτα μὲν οὖν ἐπεξήλθεν ὁ λόγος κτλ. Cum
haec digressionis excusatione comparanda sunt, quae
scripsit Dio, p. 124. sq. ubi non nimis perite de
Platone: ἵσως οὖν τοῦτο ἐκείνου βίβηται, ὅτι τοιοῦτον
ἀνδρὸς δικαίου καὶ δικαιοσύνης, ἀλλ' ὅτι ἀρχαίως,
μνησθεὶς πόλεως παραδείγματι, ἐκείνου πολλὰ καὶ
σῶν λόγων ἀνήλωσε περὶ πολιτείας κτλ. Quod au-
tem ibidem vagum orationis cursum cum canibus
venaticis comparat, id imitatus videtur Themistius,
p. 216. c. — ἀλλ' οὐ μελ'. Non necessaria est Reiskii cor-
rectio ἀπὲς οὐ μελ'. Notum est πρὸς ἡδονὴν λέγειν, at-
que ἀνάγκη tempus, quo includitur orator, donec
effluxit τὸ ἐπιμετρον, ὅθεν. Itaque Dio in
seqq. fortasse respexit Platonis Theaet. p. 172. d.
κατεπεύχεται γὰρ ὕδωρ ὀρέου — ἀλλ' ἀνέκρητο ἔχων ὁ
ἀντίδικος ἐφέστηκε: unde Synesius in Dione, p. 54. d.
οὐδὲν ἤττον ὁ ῥήτωρ ἡγόρευεν, ὥς ὑπὸ ἀνάγκης πω-
πησόμενος αὐτίκα. — τῆς γὰρ περὶ τὸ θεῖον δόξης καλῆς. Vid. γ. Not.
ad p. 201. a. — ἐπίνοιαν. Omittit B. possumusque eici-
rere, tum ob praeced. δόξης καὶ ἀπολήψεως, tum
quoniam sequens ἀνέκρητο ad πηγὴν melius refertur,
quam ad ἐπίνοιαν. Cetera autem haec scripsit Dio,
ut πηγὴν et ἐπίνοιαν una cogitatione comprehen-
deret. — οὐκ ἔτι πολλὴν σύστασιν.] Recepit Reiskius

coniecturam suam ingeniosam οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς συ-
 στάσαν. Propius vero puto, sine praepositione, οὐκ
 ἐπιπολῆς. *δευτέρου δὲ λέγομεν τὴν ἐπίκτητον.*] Iacobsius
 apud Zimm. quum corrigeret λέγομεν τὴν, sine dubio
 volebat id, quod edidimus. Modo dixit Dio: *πρώτην*
— πρώτην λέγομεν, nimirum p. 201. a. alterum fontem
 nunc idem ostendit, itaque λέγομεν τὴν verum
 est, but paulo post *παρὰ νουθετικὴν φῶμεν*, et p. 206.
ἐκείνην φῶμεν. Ceterum *ἐμφυτός* et *ἐπίκτητος*
 saepe opposita sunt, a Platone inde, celebrato lo-
 co Phaedri, p. 237. d. — Sed quae sequuntur,
καὶ διὰ δυνάμεως ἐγγνωμένην ταῖς ψυχαῖς, magna la-
 borant difficultate. Reiskius coní. *καὶ δι' ἐτέρων*,
 vel *καὶ διὰ τῶν ἐτέρων*, deleta negandi particula,
 cum hac interpretatione: *» alterum fontem animus*
esse acquisitum, seu eum scientiae modum, qui
non cognatus sit scienti, neque proprius ei, ne-
que ex ipso exstiterit, sed aliunde in eum trans-
latus, et menti infusus ab aliis. Huic coniectu-
 rae plaudit Iacobsius apud Zimm. recte praefereus
 Wytttenbachiano *καὶ διὰ δευτέρων*, ad Plut. p. 65. f.
 Sed persuaderi mihi non patiar, Dionem non ha-
 buisse rationem superiorum, *τὴν ἐμφυτον ἀπασιν ἀν-*
θρώποις ἐνδοῖαν, cui quod respondeat requiritur in
 praesenti loco: non enim disputat, alterum fontem
 adiunctum esse, sed quodnam sit acquisitum illud,
 unde altero loco Deorum opinio existat. Itaque in
 verbis corruptis latet vocabulum quod innatae ἐν-
 νότης oppositum sit, idque repertum esse spero, sic

corrigendo : δευτέραν δὲ λέγομεν τὴν ἐπίκτητον παιδείαν, δι' ἑτέρων ἐγγυημένην ταῖς ψυχαῖς. Nec longe abit a literarum ductu vocabulum παιδείαν, et congruit iis, qui deinde, p. 207. d. vocantur ἐρμηνεῖς καὶ διδάσκαλοι : articuli autem repetitio non magis hic necessaria est, quam supra in τὴν ἔμφυτον — ἐπίμοιαν, ἐξ αὐτῶν γιγνομένην τῶν ἔργων : posita haec sunt in scriptoris arbitrio, vel magis accuratam definitionem ἐπεξηγουμένου, vel factam ante aliis verbis explicantis. Denique recte delendum censuit ἡ Wyttenbachius, quae coniunctio quum non compareat in M. induxi priorem coniecturam meam : τὴν ἐπίκτητον παιδείαν, οὐχ ἑτέρως πᾶσι τ. ψ. ἢ λόγοις κτλ.

b. τούτων γὰρ οὐδετέραν ἰσχύσαι δυνατόν κτλ.] Coniunctionem γάρ ita interpretatur Reiskius : "rationem nempe reddit, cur secundum hunc appellarit fontem opinionis de deo." cet. Neglexit, in quibus praecipua vis est, sequentia : τῶν μὲν θεῶν — ἀποπλανωμένων ἐν τισιν : nisi enim ante exstaret innata opinio, deesset iusta diiudicatio eorum, quae poëtae et legumlatores perperam praecipunt.

c. αἱ τε προστάξεις καὶ παραμυθίαι.] Reiskius αἱ desiderabat ante παραμυθίαι : sed scripsit Dio, ut arbitror, αἱ προστάξεις τε καὶ παραμυθίαι, ut solent, quotiescumque duo eiusdem generis vocabula copulantur. Excluserimus autem verba ποιητῶν καὶ νομοθετῶν, non solum quod minus apta sunt constructioni, sed quoniam scholium esse videntur

librarii, non intelligentis, τῶν μὲν referri ad legum-
latores, τῶν δὲ ad poëtas. Homerus ceterique poë-
tae de natura Deorum deque religione absurda mul-
ta tradiderunt, eaque vetustissima querela est; le-
gumlatoribus, quod sciam, numquam obiectum est.
Vid. porro not. ad p. 206. a.

» ποιητικόν.] Non tentaturus erat Köhlerus, si
respexisset, quae paulo ante sunt: λέγω δὲ τοῦ μὲν
ἐκουσίου — τῆν τῶν ποιητῶν.

206. a. τίνων ἐνεργειῶν.] Iacobs. apud Zimm.
coniecit: τί τῶν ἐνεργειῶν: in quo non satis consi-
deravit vir egregius, χρέος debitum definitum esse,
nimirum gratum animum, cuius loco requiri bene-
ficiorum mentionem. Itaque non dubitabit quin
vera scriptura sit τίνων ἐνεργειῶν, quod restituit
Emperius, de Corinth. p. 27.

ἐν τοῖς περὶ — γινόμενον.] Aliena sententia,
quae corrigendo huic loco aptari nequit. Verosi-
millimum puto, esse scholium, quod paulum aber-
raverit, pertineatque ad p. 205. c. τῶν δὲ ἀποπλα-
σσωμένων ἐν τισιν. In eadem quidem opinione fuit
Emperius, l. l. qui tamquam librarii annotationem
expulit, perperam autem referendum putavit ad
paulo superiora: τῶν μὲν (ποιητῶν) παραινούν-
των — τοῦ εἶναι. Haec enim, quae ad parentes
humanos pertinent, tum alias Homerus ceterique
poëtae, tum praecipue gnomici tractaverunt, mini-
me vero ἐν τοῖς περὶ τῶν θεῶν λόγοις καὶ μύθοις.

b. ὅρῳ μὲν οὖν ἔγωγε κτλ.] Haec non nimis fe-
liciter tractavit Wytttenbachius ad Plut. p. 142. d.

qui ad p. 137. c. totum locum Dionis, ab ἀκριβείαν usque ad τριών δη, aliunde huc intrusum putabat. Adscribam prudentissima Imperii verba: « Quae sequuntur corruptiora videntur, quam sunt. Ex oppositis: ἀλλὰ γὰρ εἶκος cet. apparet hanc sententiam desiderari: *video equidem accuratiorē plerisque molestam esse.* Scribo igitur levisima mutatione pro σκοπῶ δέ — κοπῶδη: iam *video equidem molestam esse indoctae turbae* (τοῖς πολλοῖς) *in omnibus rebus accuratiorē, nec minus* (i. e. vel maxime) *in dicendo.* — κοπῶδης non solum de corporis languore, sed etiam de molestia animi et fastidio usurpatur: cf. Plut. Quaest. Pl. p. 616. In proximis nihil excidit ante οὐδέν, ut suspicabatur Reiskius, sed ante οἷς μέλει aut ὥστε aut alia inserenda particula, quae igitur significat." Ut plaudo sagaciter invento κοπῶδη, quod Cod. M. confirmat, in quo scriptum est κοπῶδες, ita haereo in ceteris. Etiam si veram scripturam non praestiterim, sic fere Dio pro sua consuetudine debuit scribere: ὁρῶ μὲν οὖν ἐγωγε τοῖς πολλοῖς τὴν ἀκριβείαν κοπῶδες ὄν, μάλιστα δὲ τὴν περὶ τούτων λόγους· ὅθεν, οἷς μέλει πλεθὺς μόνον, οὐδὲν προειπόντες κτλ. Dictum videtur πλεθὺς pro sermonis abundantia, non vulgari usu, cuius nunc exemplum non succurrit praeter hoc Themistii, p. 233. c. ἡμῖν — ἀναγκαῖον ἐγένετο φείσασθαι τοῦ πλεθὺς· οὔτε γὰρ ὁ παρὼν καιρὸς ἐνεδίδου, ταχύτεραν ἀπαιτῶν ἢ μακροτέραν τὴν εὐφημίαν, nisi hic potius auditores respicit: in usu certe fuit πλεθος ῥημῶ-

των, ὄχλος ἡμῶν, in quo postremo simul molestiae significatio est, ut in Dionis p. 561. c. οἱ δὲ πολλοὶ μάτην οἶοντα τὰ τοιαῦτα λέγεσθαι, καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν ἡγοῦνται, quod apparet e Demosthenicis, quae adumbravit: οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὄχλος ἄλλως καὶ βασκανία ἐφαίνετο: cf. Ruhnck. ad Tim. p. 199. — Ceterum largior Wyttenbachio, si digressio haec defuisset, nihil quemquam fuisse desideraturum. Nunc animadvertibat Dio in medio disputationis cursu, paulo diligentiores esse argumenti distributionem, neque accommodatam omnium auditorum intelligentiae. Petit igitur ab iis, quorum animi doctrina politi essent, ut secum orationem ex his tamquam salebris ac flexibus expediant eamque in rectam viam constituent. Quo facto statim distributionem absolvit: τριῶν δὲ προκειμένων, κτλ.

» αὐτό γε, ὥς φασιν, ἀπλύτοις ποσί.] Post αὐτό γε exspectabam ὃ φασιν: deflexit autem Dio a solita proverbii forma, ἀνίπταις ποσί. In sequentibus, διὰ τε πηλοῦ καὶ πολλῶν καθαυμάτων, non offendit quidem collocatio particulae τε, de cuius simillima traiectione egit Hartung. de Part. I, p. 116, alii-que, quos laudat Maetzner. ad Antiph. p. 185. quamquam ubi praepositioni adhaereat, vix nisi apud poetas exempla reperiuntur. Sed in praesenti Dionis loco non erat quod ita distingueret orator, quae cumaret tantum, unaque sordium cogitatione comprehenderet: sententia denique ipsa requirit γε.

c. ὧν λόγον τινά εἰκότως ἔχειν ἄξιον, ἔχων συνεξ-
ανθεῖν.] Correxuit Iacobsius apud Zimm. ὧν λόγον
τινὰ ἔχειν ἄξιον, συνεξανθεῖν, qui incertum est refe-
ratne haec ad auditores an ad orationem loquentis.
Ad hanc quin pertineat non dubito, quoniam alte-
rum insolentis esset arrogantiae, neque eius qui τῶν
πεπαιδευμένων saltem benevolentiam captaret: quo
vitio non caret Reiskii inventum, οὗς λόγον τινὰ
εἰκός ἔχειν ἄξιον ἑαυτῶν. Videtur servandum εἰκό-
τως, utpote temperans propriam argumenti laudem:
denique ne ἔχων quidem temere pellendum, in quo
fortasse latent adverbii reliquiae. Totum locum sic
restitui velim: ἀλλὰ γὰρ εἰκός, τοὺς πεπαιδευμένους,
ὧν λόγον τινὰ εἰκότως ἔχειν ἄξιον, συνεχῶς συνεξα-
νθεῖν scil. αὐτοὺς τῷ λέγοντι.

» δημιουργικὴν τῶν περὶ τὰ θεῖα ἀγάλματα.] Ali-
ter dixit p. 211. d. δημιουργὸς τῶν περὶ τὰ θεῖα
ἀγαλμάτων. Nunc τῶν pertinet ad artifices, atque
οἱ περὶ τὰ ἀγάλματα dicta sunt ut p. 73. d. ἐνιοὶ
τῶν (ita recte Reisk.) περὶ τὰς τελετάς. Sic acci-
piendum esse ostendunt seqq. λέγω δὲ γραφείων κτλ.
d. περιλαμβανοῦσης.] Male Reiskius dativum sub-
stituit: non enim ad σκιαγραφία redit, sed ad γραμ-
μῆς: quippe linea (nostrum *omtrek*) comprehendit
formam delineatam. Sed desideratur aliquid ad
supplendam sententiam, veluti hoc: σχεδόν τι ἀκρι-
βέστατον εἶδος περιλαμβανοῦσης. Χρῶμα et γραμμὴ
item iuncta sunt p. 259. c. et iunxerunt alii. Quae
haec praecedunt, ita sarcienda censet Kayserus, ad
Philostr. Vit. Soph. p. 355. εἴτε σκιαγραφία μᾶλα

ἀσθενεῖ, εἴτε καὶ ζωγραφία ἀπατηλὴ πρὸς ὄψιν: non sine ingenio, sed propterea non necessarium, quod ipsa ζωγραφία species est ζωγραφίας: id quidem tum per se intelligitur, tum docet ipse locus Philostrati, Vol. A, II, p. 75, quo Kayserus usus est. — Denique quod vocat Dio picturam ἀπατηλὴν πρὸς ὄψιν, ad hanc visus deceptionem saepe respiciunt alii, veluti Themistius, p. 306. c. verbis ipsis lectorem librarium culpa decipientibus: καίτοι τὸ ἀντρέχοντο ἀηδέστερον ἢ μετέχειν δοκοῦντα ψυχῆς τοῖς τῶν ζωγράφων ἔργοις προσεικέναι; ἂ βούλεται μὲν καὶ πᾶσιν ἀνοίγειν θέλει τὸν ὀφθαλμόν, ὡς ζῶντα δὴ καὶ νοῦν ἔχοντα, ἂν δὲ ἀντρέσθαι τι καὶ μαθεῖν σπουδάζῃς, μετὰ πολλῆς σεμνότητος ἡσυχάζει. In his primum videtur interpretes fugisse imitatio Platonis, Phaedr. p. 275. d. καὶ γὰρ τὰ ἐκείνης (τῆς ζωγραφίας) ἔργον ἔστηκεν μὲν ὡς ζῶντα, ἂν δ' ἀνέρεθαι τι, σεμνῶς πάνν σιγᾷ: deinde minime iuvit sententiā Harduinus, delendo θέλει. Sit licet Themistius vanus ornamentorum captator, ipseque hic locus longe infra Platonis sobrietatem, tamen dicere non potuit *imagines pictas omnium oculos velle aperire*. In loco fere desperato aliquid audendum est: itaque expendi velim hanc suspicionem: ἂ βουκολεῖ μὲν τὴν ὄρασιν, deletis verbis ἀνοίγειν θέλει τὸν ὀφθαλμόν, tamquam interpretatione scholiastae, in cuius libro priora partim corrupta sic scripta fuerint: βούλεται μὲν τὴν ὄρασιν. Nemo ignorat Scholiastas saepe vel corruptissimis lectionibus absurdas interpretationes aptavisse.

» τὸ αὐτοῖς φαινόμενον εἶδος.] In αὐταῖς, intelligitur τεχνίταις, repetendum ex superiore τέχνης. τὸ φαινόμενον εἶδος est animo concepta imago, quae naturam personae vel rei exprimat. Hunc locum Dio elaboravit p. 73. sq. itaque non cogitavit perfectionem Platonicae ἰδέας, de qua celebri loco Cicero, Orat. 2, 9. *Nec vero ille artifex, quum faceret Iovis formam aut Minervae, contemplabatur aliquem, e quo similitudinem duceret; sed ipsius in mente insidebat species pulcritudinis eximia quaedam, quam intuens, in eaque defixus, ad illius similitudinem artē et manum dirigebat.* Sed dubitatur de sequentibus: *Ut igitur in formis et figuris est aliquid perfectum et excellens, cuius ad cogitatam speciem imitando referuntur ea, quae sub oculos ipsa non cadunt, sic perfectae eloquentiae speciem animo videmus, effigiem auribus quaerimus.* Hic autem vereor ne librarii Orellio imposuerint, ut argutari cogeretur. Delenda sunt vocabula ipsa non: illa enim quae contemplamur, id est, figura hominis, aliaque imitando referuntur ad illam animo visam perfectionis speciem.

207. α. μεταβολῆς.] Hanc lectionem optime vindicans Emperius » significatur, inquit, ceram maxime correctiones admittere, si quis sententiam suam damnaverit. Vid. Obs. p. 27.

» διαδέσεις παντοδαπῆς.] referendae ad formas et habitum deorum, quales ab artificibus fingebantur.

· ἢ οὐδ' ἀπείρως ἡγοούμενον ἔχειν.] *putantem non oportere se rerum ad deos pertinentium imperitum esse. Si hoc modo acceperis, convenient proximis οὐδαμῇ ῥάθυμον. Omissum est δὲν, vel in ἡγῆσθαι intelligendum: vide Heind. ad Plat. Prot. p. 595. et Stallb. ad Phaed. p. 95. b.* Non facile reperiuntur exempla omissi accusativi personae vel rei, nisi redeuntis ad subiectum sententiae, ut hoc loco.

» ἢ λόγων ἐξηγητήν.] Iacobsius, Add. in Athen. correxit τὸν λόγον ἐξηγητήν. Reiskius ἀνδρὰ ἤδη λόγων, quod eadem ambiguitate laborat, qua Iacobsonianum: requiritur enim plur. λόγων, ne intelligatur *ratio*, quae non minus poëtis et legumlatoribus inest, quam philosophis. Poëtarum figmentis rectius opponuntur sermones, λόγοι, quamobrem videor mihi veram scripturam restituere hanc, διὰ λόγων pro ἢ λόγων: ἐξηγητῆς et προφήτης ut saepe iunguntur, ita hoc loco utrumque ad naturam divinam pertinet.

208. a. ὠφέλειαν τε καὶ βλάβην.] Saepe ὠφέλεια et βλάβη eodem modo copulantur, ubi res aliqua habet μοῖραν τινα βλάβης τε καὶ ὠφελείας (Plato Phaedr. p. 274. c.) Sed oratio Phidiae, quae sequitur, eo tendit, ut probet recte Iovem Olympium humana forma indutum esse, quae nihil obest mortalium reverentiae: itaque accuratius Dioscripsisset: ὠφέλειαν ἢ βλάβην.

b. πάντες τοιγαροῦν — φίλων δυναστῶν.] Locum paulo impeditiorem vereor ut intellexerint Köhlerus et Reiskius, qui πάντες — ἀδελότιμος sic accepe-

runt, quasi significarentur auditores Dioni faventes: unde Reiskio necesse fuit, οὐ γὰρ ἀν' ἰσῶς mutare in ἀλλ' ἄν' ἀν' ἰσῶς, et οὐ γὰρ ἀλλ' ἄν' ἰσῶς in οὐ γὰρ ἀλλ' ἄν' ἰσῶς. Köhlerus, ἐκείνῃς vel ἐκείνῳ φίλων διακρίσεων corrigendum putavit. Immo sensus: hic est, nisi plane fallor: *Ceterorum loco unum excellentem, aliquem ex unoquoque genere proferamus, videamusque — quis eorum verum assequatur atque innodum, illam Dei cognitionem proxime attingat.* Idcirco (scilicet quoniam haec a nobis exploratione suscipitur) hi omnes, quotquot hic adsunt staphiliani et poëtae, vel harum studiosi, conspiciunt et favent iis, quorum causa agitur. An non philosopha, si in iudicio conferretur cum statuanti ac poëtis, praesertim favente his iudicibus consensu, pari revera auditorum voluntate opus esset? Haec si probatur interpretatio, nihil nisi signum interrogationis post διακρίσεων ponendum erit. Sed dubia quaedam sunt: nam τοιμαροῦν non apte sententiae membra colligat, nec perspicuum est quinam sint οὗτοι, neque placet translatum ξυνάδοσαν pro magis accuratō ξυνοδουσίῃς: denique revera philosophus in hac Oratione non confertur cum artificibus ac poëtis. Modo dixerat, praeter tres interpretes τῆς ἐπιμνήτου ἐννοίας, scilicet ποιητικῆς, νομοθετικῆς, δημιουργικῆς, quartum esse philosophum: tum, excluso legislatore, consideraturum se professus est ὅτι τῶν λοιπῶν: unde relinquebantur tres, ποιητικῆς, δημιουργικῆς, φιλοσοφίας. Verum oratio Phidiae, quae continuo sequitur

et ad finem usque pertinet, nihil nisi poësin cum
fictoribus confert. Irrepsit igitur quodammodo *phi-*
losophus sub ipsius Dionis persona. Haec minime
elaborata sunt.

d. τροφῆς τε καὶ μισθῶν ἀνάλωμα.] Vel scripsit
ἀναλώματος, et deinde πλείονος καὶ τελεωτάτου μι-
σθοῦ, vel, quod potius credo, ante τροφῆς excide-
runt verba οὐδὲ λογιζόμενος. Porro quod hic scri-
ptum est τελεωτάτου μισθόν, p. 209. d. vocatur
μισθόν τελειότερον. Neutro loco quicquam variant
libri, quamquam incertissima est istius adiectivi
scriptura: itaque p. 84. c. pro τελεωτάτου in M. est
τελειότατον, eaque saepe confusa sunt a Platonis
librariis. Nondum significatione distinguere potui,
quae tamen non omnino promiscue usurpata fuisse
videntur. In superlativo quidem quam facile con-
fundantur ω et ιο, norunt quibus vel specimina ty-
pographica corrigenda fuerunt.

» ἄλλοις τε οὐ φανήσιν.] » Leg. ἄλλος τε, γλα-
sertim." Reisk. Itaque fugit eum, iungenda esse
ἄλλοις τε — καὶ Φειδία.

» ὥς μὲν οὖν ἦδύ.] De industria sic posuit οὖν,
perinde quasi quaedam praecessissent.

209. a. ἂν ἐκπλήξει.] Nullus hic locus erat fu-
turo, neque optativo sine ἂν, quem Reiskius in-
tulit. Deinde τοῦτό γε Dio videtur scripsisse, quod
ceterorum deorum statuas victimae adspicere po-
tuerint, non Iovis Olympii, cuius altissima ara ἐν-
τός τοῦ ναοῦ adspectu statuae excluderet eos, qui
ἐν μέρει τῷ κάτω, τῇ προθύρῃ victimas mactarent;

vide Pausan. V, 13, 9. et cf. Boeckh. ad Pind. Ol. VI, T. III, p. 159. Non igitur sine causa Dio subiunxit: *εἰ δύναντο προσδεῖν μόνον.*

» *ὡς ἐκόντας ὑπέχειν.] ut sponte se subicerent caedentibus.* [καυλῶντες ἐκόντων ἑαυτοὺς ὑπὸ τοῖς πολεμοῦσι.]

» *εἰ τινα παρῆγον.] Omnino requiritur: εἰ τινα παρῆγον, si forte aliquam gratiam referre possint.* [τοῖς πολεμοῦσι ὅτι τοῖς πολεμοῦσι.]

» *ἰκνίων.] eos Non videtur satis convenire neque decere consortium bestiarum ferarum: num itaque γυνὴν, vulturum?* Reisk. Facillima correctio, cui tamen hoc obstat, quod vultures aquilis minus apte adiciuntur, neque duas avium species Dionem posuisse verosimile est: unde Iacobsii coniecturam, apud Zimm. *ἰκνίων* ne tunc quidem admitterem, si Pausanias, V, 14, 1. non hoc θαῦμα retulisset: *ὅτι ἰκνίονες πεφυκότες ἀρπάζειν μάλιστα ὀρνίθων ἀδικοῦσιν οὐδὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς θύοντας. ἣν δὲ ἀρπάσῃ ποτὲ ἰκνίονος ἦται σπλάγχνα ἢ τῶν κρεῶν, νερόμιται τῷ θύοντι οὐκ αἰσίων εἶναι τὸ σημεῖον.* Itaque credebant certe, coram Iove Olympio milvius ferociam deponere: quae superstitio quum Dionis aetate exsistere et huic nota esse potuerit, *ἰκνίων* incerta correctio est. Verum fortasse καὶ κάπρων. Themistius, p. 3. b. ferarum exempla proponit *ἄρκτον ἢ πάνθηρ ἢ λέοντα*, idem alii.

» *σβέσαντας.] Nemo aegre feret, quod σβέσαντας ex uno Codice, τροφέντας de propria correctione scripsi. Arguitur Reiskius: « neque ipsum animal extinguere dicitur suam ferociam, neque ferocia*

ipsa semet, sed res feram deliniens et permulcens:
neque tamen patitur loci ratio, ut aliter legatur,
atque aut ὀφέαντα aut ὀφέαντος. Immo ὀφέαν-
τος absurdum est, alterum non est. Quum Plato,
Leg. p. 888. a. dixerit λέγουσιν ὀφέαντες
τὸν θυμὸν, quidni Dio feris tribueret, aut suam
ipsae ferociam exere possint, quibus praesertim
tantum rationis largiatur, ut artis operum ad speciem
demulceantur? b. καὶ ὁς κατ.] Abutitur formulae προσαγορεύω.
Porro corr. ἐκλ. ἄν, vel efficacius ἐκλήσθαι τοὺς
» ὄσα — παθεῖν.] Quod edidi, librorum aucto-
ritate nititur, etiamsi veram scripturam esse non
praestiterim. Reiskius coniecit ὁλοπρᾶν, non, satis
graecum: prudentius Morellus, praeter morem, ὄσα
ἀνθρώπινος βίος εἶσθαι. Iacobsius denique, apud
Zimm. » ἐπεται παθεῖν: omnia graviora et mala,
quae vitae mortalium acciderent, consentaneum est.
Vide de hoc usu verbi ἐπαθεῖν Boeckh. ad Rind.
Ol. II, Expl. p. 124. Adiuncto infinitivo est apud
Themist. Or. II, p. 82. d. τοὺς τοὺς ἐπὶ τῷ ὅμῳ
ἐπισκοπεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν. Verum quae Boeckhius
affert, in his ἐπεσθαι habet propriam sequendi co-
mitandique potestatem, ut supra ὀνηθεῖν et ἐνέ-
πεσθαι, apud Dionem p. 196. c. In Themistia au-
tem verbis ὅμῳ (vel ὅμῳ, quod substituere malim)
non pendet ab ἐπὶ ἄν: nam ὅμῳ est dativus, com-
modi, memoratque Rhetor, quae nunc ordine se-
quantur consideranda: quamobrem paulo post, idem,
quae cum illis cohaerent: προεξάλλεσθαι τοῦ ἐν τῷ

ξει ἀκολουθοῦντος, et τὸ συνεχές καὶ ἐπόμενον τοῦ λόγου. Conf. Plato, Legg. VI, p. 763. c. τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ἀρχόντων αἰρέσεως ἀγορανόμων πέρι καὶ ἀστυνόμων ἢ ἡμῖν ἐπόμενον, aliaque. Eadem observatione minus recte usus est Schneid. ad Plat. Pol. III, p. 899. c. Ἐπισθα ubi *consentaneum* esse significat, tamen *sequendi* vim non exuit: veluti in his Thomisti, quae facile fraudem faciant non attente legenti, p. 46. d. ὧν δὲ ἕνεκα νῦν τὴν πρόοδον πεποιήμεθα, δόου ταῦτά ἐστιν. Ἐν μὲν, ὑπομνήσαι πρῶτον ὧν παρὰ σοῦ τετυγήμεν, ἕτερον δὲ, οὐ προσθήκην αἰτῆσαι τοῖς δεδομένοις: οὐδὲ γὰρ ἔπεται, ἀλλ' ὧν δέδωκας τὴν ἀσφάλειαν. Nondum igitur constat, ἔπεται παθεῖν posse significare oportet, vel *consentaneum* est pati, nisi ubi aliud prius memoratum sequatur. Illud hene vidit Iacobsius, οἷται et ἔπεται posse confundi, cuius erroris observatione usi sumus ad tollendum vitium p. 648. c. [ὡς ἡ πενθὲς τ'] Hom. Od. IV, 221. [ὡς εἰ δ' ἀπὸ πρέπον — σκοπῶμεν ταῦν.] Putabat Reiskius articulum perperam abesse in τῆς θεοῦ φύσεως, quum non sine errore corrigeret τῆς θείου φύσεως. — Non morabor in refutando Reiskii errore. Ἐπεπρεπὲς unica verum est, neque erat quod Reiskius de ἐπεπρεπὲς cogitaret; aurum, intellige et ebur et colorum splendorem. ἐποίεις sane in ποιήσας mutandum est, vel πλάσας, quod eodem redit. At verbum ἔδειξας [immo δείξας] neque in codice compareret, et unde unde sumsit Morellus, certe alienum est. Iam totum locum cum sua distinctione appo-

nam : ἔλη τε ἐπιτερεῖ χρησάμενος, ἀνδρὸς τε ποιητῆς
μορφὴν ὑπερφύη το κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, πλὴν ἀν-
δρὸς, καὶ τὸ κάλλος ποιητῆς, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ σχοδόκεν
τὸν ἄνθρωπον. *Fugib Reiskium, sensus verborum πλὴν ἀν-
δρὸς, at hominis tamen, et si pulcherrimè, et ap-
pro-
cerit* : *Empet. Obs. p. 27.* *scilicet In his. Illud Empetrio
dignum est, quod πλὴν ἀνδρὸς rectè explicuit : usur-
pantur ista fere cum calidius vocabuli repetitione,
ut p. 506, καὶ τὸν ἀνδρὸς γέννηται ἀνδρὸς, καὶ πλὴν αὐ-
γέννηται. 548. ἐπεὶ τὸν φιλοκτήτην τὸ ξὺν εἴτε κλο-
πὴν εἴτε ἀρπαγὴν οὐδὲ λέγει, καὶ πλὴν ἀρπαγὴν οὐδὲ
τὸν ὁ πλὴν ἢ φιλοκτήτης : quem minus vulgarem
particulæ usum obscuravit librariorum negligentia,
p. 465. οὐκ εἰσεσάμην καὶ τοὺς ἀλλοβιώδην, τὸν κα-
λὸν τὸν Κλενίου, οὐκ οἶδ' ὅπου πλῆστον εἰσεσάμην :
ubi nemo, spero, contendet non scribendum esse
οὐκ οἶδ' ὅπου, πλὴν εἰσεσάμην. Cetera præsen-
tis loci non exploravit penitus Empetius. De ἐπι-
τερεῖ nimis asseverat : sed argumentatione recte
perspecta Pflugius, Sched. Crit. p. 34, emendavit
ἐπιτηρεῖ. Est hæc una correctionum, quæ, filii
præreptas esse fere doleo. Dio debuit scribere ἐπι-
τηρεῖ : ad materiae penitus vitium respicietem facit
Phidiam in defensione, p. 217. b. εἰς τὸ τὸν
ὑλὴν ἀσμενότερον ἡγεῖται τις ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ
θεοῦ, τοῦτο μὲν ἀληθὲς τε καὶ ὀρθόν, καὶ ἀκριβὲς
spondent isti dubitationi. De ἐπιτηρεῖ satisfaciunt
exempla indicata a Wyttenbachio ad Plat. p. 371. b.
quibus cum cf. quæ de ἀληθείᾳ disputat Valcken,
ad Eur. Hipp. 1114. — In ceteris non assentior*

Pflugkio: *ἐποίησε* sane in vitio est, sed *ποίησας* μορ-
φήν moleste repetuntur, quum modo *μορφήν* dixerit
Orator, ac statim *ποίησας* ὡς *ἐποίησας* subiungat.
Tum, nisi me excerpta fallunt, non deprōmsit Mo-
rellus *δείξας* e proprio ingenio, talium minus feraci,
sed ex Cod. G. negligenter imperiteque addens: » ab-
est τὸ *δείξας* a Reg. et haec duci potuit coena sine
istῷ *μεταχθ.* Verosimillimum per se est, haud vul-
gare *δείξας* e bono codice haustum esse [confirma-
vit C.], quo recepto, haec fortasse totius senten-
tiae restitutio intelligentibus placebit: *ἀνδρός τε τυ-
πὸν ὑπερφυῖ τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος δείξας, πλὴν
ἀνδρός, κτλ.* Glossam *μορφήν* expungo: si qui de
verbo *δείκνυμαι* dubitant, hi velim inspiciant Hem-
sterhusii notam de his Luciani, Somn. c. 8. καὶ Φει-
δίας *ἐκείνους ἐδείξε τὸν Αἴα.* Alia contulit Iaco-
bius ad Luciani Alex. §. 3. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοὶ
καὶ τούτῳ *δείξω, μέγας τε ἦν κτλ.* Eadem potestate
est *ἐπέδειξας* infra, p. 215. c. et alibi: *δείκνυμι* de
sermone aliisque usurpat Libanius, T. I, p. 127, 4.
528, 11 p. T. II, p. 81, 8. R. ac passim. Non ali-
ter denique accipienda sunt haec Synesii, Calv.
Enc. p. 82. *ἡ καὶ εἰς μικρόν ἦν, Αἰὼν ἂν αὐτὸ μέ-
γιστον ἐδείξεν.* Id. T. I, p. 100, 10. *ἡ δὲ σφαιρική
μορφή, τὸ πρῶτον ἐξέδοικεν σχήματος τε καὶ μορφῆς.*
Verba sic posita requirunt articulos τοῦ σχ. τε καὶ
τῆς μορφ. quos tamen restituere non magis velim quam
emendare. *σχήματος τε πέραν καὶ μορφῆς, quod atti-
net ad* Vide de hoc usu praepositionis Stallb. ad
Plat. Pol. X, p. 599. d. Dio infra, p. 215. b.

ἀναγκαῖα μέτρα πλήθους τε πέρι καὶ μεγέθους. Idem p. 114. d. τὰ περὶ τοὺς γάμους προμνηστριῶν τε πατρὶ καὶ ἐξετάσεων, ubi. πρὸν πατρὶ recipere debebat Morrellus, quod Cod. Reg. offerebat, πέρι, et p. 116. d. ubi sic scribendum e. Cod. Μ. ὁποῖα σχεδὸν καὶ τὰ τῶν νῦν ἐστὶ φιλελευθωπίας τε πέρι καὶ προαιρέσεως.

» προσλάβοις.] Optativus sine ἄν post participium, de quo praeter alios praecepit Matth. Gr. Gr. §. 515. 1. Tamen arbitror Dionem dixisse ἕτερον ἄν — προσλάβοις. Genit. τοῦ παρ' Ἡλείων pendet ab ἕτερον. Elei coronam decreturi erant Phidiae; vid. p. 218. b. Praemium illud maius interpretor laudem universi generis humani.

» οὐ μικρὸς ἄγων οὐδ' ἀκίμδυνος.] Propter receptum articulum ὁ, qui requiritur, non dubitavi crasin admittere in ἄγων: respondet Phidias, p. 210. b. ὁ μὲν ἄγων τῶν πώποτε μέγιστος.

» πᾶν τὸ θνητὸν.] Intelligitur γένος, nominativus: sed pro ἑαστοῖ malim ἑαστος. Distinxi post hoc vocabulum, quoniam proxime refertur ad ἑαυτοῦ. Denique ἰνδαλλόμενοι paulum recedit a recepta significatione: nunc est temere fingentes.

d. μικρὰ καὶ ἄσημα.] Paene recepi alteram lectionem μακρά: nam vetustissimae artis permagna et informia simulacra memorantur, veluti statua Amyclaea triginta cubitorum, ἔργον — ἀρχαῖον καὶ οὐ σὺν τέχῃ πεποιημένον: vid. Paus. III, 19, 2. ἄσημα εἰκασματα Dionis videntur in primis esse imagines quadrangulae: etenim πρὸ μὲν Αἰαδάλου τετραγώνος ἦν

οὐ μόνον ἡ τῶν Εὐμίων ἐργασία, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν λοι-
πῶν ἀνδρῶν. *verba sunt Themistii, p. 316. a.*
Phras. habet Maximus Tyr. VIII, §. 8. ibique Davis.
210, a. συνέλεξας.] Parum apta hic vox. Sed
quod reponendum sit, in ancipiti est: duae enim
se emendationes offerunt, ad lenitatem aequae faci-
les, ad sententiam aequae bonae, συνέλεξας, i. e.
erroris sui convicisti, effecisti ut errorem suum agno-
scerent, καὶ συνέλλαξας, conciliasti, opinionum
diversitatem sustulisti. Emper. Obs. p. 28. Ipse
prius συνέλεξας conieceram, idque teneo, quam
quatinus sic quidem συνέλασας in vallo est. Magis
placebit ἐκέλευσας, hoc praecedens οὐτε προσέχοντες
τὸν νοῦν; scilicet homines temere Dei formam ani-
mo fingeant, quumque veteres artifices nihil effe-
cissent, quod placeret expletive desiderium, de
arte desperabant. Movit eos Phidias et perculit ani-
mos spectantium artificii sublimitate. Sed potuit
Dionυσίουσας scribere, συνέλλαξας non potuit: sub-
iecturus enim erat διὰ τοῦδε τοῦ φάσματος, non τῷδε
τῷ φάσματι. τοῦδε σημαίνει τὸ φῶς, τὸ φῶς δὲ τὸ φῶς
καὶ τὸ φῶς ἀνέεργον.] Reiskius: »intellige περὶ θεοῦ,
vel περὶ τῆς θείας μορφῆς, ut nemini tam in men-
tem veniat suspicari, deo, vel deorum regi, aliam
esse formam, praeter eam quam Phidias ei dedis-
set. Ἄλλου δέ.] Vid. not. ad p. 201. b. Quod ex
Cod. G. recepi, magnum habet momentum ad ex-
poliendum hunc locum, ut deinde apparebit. Post-
quam δὲ evanuerat, invecum est ἡ.

» οὐκ ἂν δύναιτο.] Hanc lectionem recepi, quia indicativus ferri non potest: ἂν in hac interrogationis forma additur eleganter optativo, augetque dubitandi quandam urbanitatem, ne Phidiae audacia nimia videatur. Sed vel nodos ipse fingo, vel quadruplici labe eaque foedissima hunc locum depravatum esse, iure contendo. *Διὰ χορηγῶν ἀπορίαν*, inquit Dio: ergo, si Dis placet, Elei veteres propter *inopiam* ludos et sacrificia instituerunt, divino numine digna, apparatus sumtuosissimum, ut puto, vel sine » magnis conviviiis, quae instruxit Boeckhius, ad Pind. Ol. XI, p. 201. in quo eximium virum nescio quomodo fefellit Antiphanes apud Athen. p. 4. e. Cf. Dio, p. 219. d. qui nunc ita pergit: statuam Iovis non excogitaverunt Elei ἐπὶ ὀνόματι καὶ σχήματι τοῦ θεοῦ. Ad quod nomen? iam Ζεὺς appellabatur: an ad celebritatem, ut Themist. p. 23. d. χαλῖσμαι — οὐ νέων οὐδὲ γυναικῶν ἐπὶ ὀνόματι τοῦ θεοῦ τῶν, nempe ut Iupiter Olympius vocaretur? Sed ineptum hoc esse apparet ex adiuncto σχήματι: melius multo copulata sunt p. 209. d. σχήματος τε καὶ μορφῆς. Porro quid est σχεδόν τι προέχοντάς δυνάμει τῶν ὑστερόν; Quum articulus τῶν desit, inest his verbis causa, quamobrem veteres Elei Iovis imaginem non finxerint; est autem δυνάμει vel potentia vel ipsum artificium, quorum utrumque sententiam pervertit. Expectabam Dionem hoc laudaturum in maioribus Eleorum, quod intellexissent, mentem per se, nedum divinam, fingi non posse, quae deinde, p. 211. b. Phidiam recte dicentem

facit: ideoque confugisse artifices ad corpus humanum. Denique quum certum sit, extolli a Dione veterum Eleorum prudentiam, sequitur eum hanc sententiam non potuisse ingredi cum verbis ἄρ' οὐν οἶει. Indicabo quae mihi corrigenda videantur: ἄρ' οὐν οἶει — διὰ χορηγῶν εὐπορίαν — ἐξευρεῖν ἐπὶ σώματι καὶ σχήματι — προσέχοντας συνέσει τῶν ὑστερον, μάλλον δὲ φ. κτλ. Non opus est haec explicare, praeter postremum συνέσει, quod interpretor vim intelligentiae, quae naturam divinam per se intueatur, neque indigeat opē formae corporeae: quod quum vires humani ingemii superare videretur, temperamenti causa addidit Orator σχεδόν τι, et tamen rursus reliquit, subiungens μάλλον δὲ κτλ. — Eadem fere potestate est ξύνασις supra p. 203. d. Restitui, ut spero, quod verum est, certe Dione non indignum. — De Iphito et Lycurge secutus est scriptores, quorum meminit Plut. in Lyc. p. 29. c. Cf. Wessel. ad Sims. Chron. an. 3229.

d. πρὸς τοὺς θεοὺς.] » Malim περὶ τοῦ θεοῦ." Reiskius; non ego: hic enim praepositionis usus sollertem quandam ac saepe repetitam eiusdem rei considerationem indicat, quem non satis explicuit Matth. Gr. Gr. §. 589. intellexit Stallb. ad Plat. Gorg. p. 490. c. Hanc proprietatem nonnumquam a librariis obscuratam esse verosimile est.

211. ἀεὶ ἰκανήν. » Immo vero οὐχ ἰκανήν, vel οὐδαμῶς ἰκανήν." Reisk. Aliquid accidit viro acutissimo. Pictores ac statuarii hac sola ideam fingendi ratione utuntur; aliam idoneam non habent.

In μόνην ταύτην Reiskius haec intelligenda censet: ἣν ἔχομεν, τὴν διὰ τῆς εἰληγῆς καὶ τῶν χειρῶν δηλοῦν. Non contendo haec Phidiam cogitare non debuisse, ταύτην autem ita δεικνύσθαι accipio, ut simulacrum Iovis manus indicasse eum putem. 71. I.

b. μεστὰ πάντως.] Non dicebat hanc correctionem Reiskii non recipere, quamquam aliquid dubitationis restat: negligentius certe exiguo spatio distant θανάσιμα πάντως et μεστὰ πάντως.

« οἷον ὥς. » Frustra est, quod Reiskius vulgatam defendit. Scribe ὅθεν ὥς. Emper. Obs. p. 28. optime.

« νοῦν γὰρ καὶ φρόνησιν κτλ. » Totum hunc locum adumbravit Dio e sermone Socratis cum Parrhasio, apud Xen. Mem. II, 10, 3.

c. ἀνθρώπων σῶμα καὶ ἀγγεῖον φρονήσεως καὶ λόγον κτλ. Coniecit Reiskius: τὰνθρώπων σῶμα, αἶρε καὶ ἀγγεῖον. Jacobs. apud Zimm. » Scrib. ὥς ἀγγεῖον. Plut. T. II, p. 48. c. οὐ γὰρ ὥς ἀγγεῖον ὅς νοῦς ἀποπληρώσεως δέεται: in quo exemplo apparet quidem concursus fortuitus vocabulorum ὥς et ἀγγεῖον, nondum probatur in Dionis verbis καὶ in ὥς mutandum esse. Concedet mihi Iacobsius multo citius καὶ addi potuisse a librario, id genus appositionis non attendente, quam ὥς sic corrumperetur. Ita

que καὶ exclusi: accusativus ἀνθρώπων σῶμα periret a προσάπτοντες. Cum Dione comparandus Max. Tyrius, VIII, 3. οὐκ ἀλόγος ἢ ἀξίως τῶν τὰ ἀγάλματα εἰς ἀνθρώπινην οὐσιότητα κατασκευασμένων: εἰ γὰρ ἀνθρώπου ψυχὴ ἰγγύτατον θεῷ καὶ ἐμ-

φειστότατον, οὐ δὴ πον εἰκός τὸ ὁμοιότατον αὐτῷ περι-
βαλεῖν τὸν θεὸν σκηνῇ ἀτοπωτάτῃ καλ. — De origi-
ne cultus non multum dissentiunt Dio et Maximus;
minus honorifice Lucilius, apud Cic. de Nat. Deor.
II, 17, 45. *Ea difficultas induxit et vulgo im-
peritos et similes philosophos imperitorum, ut,
nisi figuris hominum constitutis, nihil possent
de diis immortalibus cogitare: ad quam huma-
nae mentis imbecillitatem respiciens Maximus, §. 10.
τί μοι (inquit) τὸ λοιπὸν ἐξετάζειν καὶ νομοθετεῖν
ὑπὲρ ἀγαλμάτων; Θεῶν εἰς γνῶσιν ἔστω μόνον: quo-
rum postrema sic fere corrigenda sunt: τὸ θεῶν
εἰς θνητὴν γνῶσιν τοῖσιν αὖ μόνον. — Ceterum Phi-
diae sententia plane Epicurea est: vid. Cicero,
ibid. I, 18. quae refutantur deinde, c. 27. Ete-
nim quis tam caecus in contemplandis rebus
umquam fuit, ut non videret species istas ho-
minum collatas in deos aut consilio quodam sa-
pientium, quo facilius animos imperitorum ad
deorum cultum a vitae pravitate converterent,
aut superstitione, ut essent simulacra, quae ve-
nerantes deos ipsos se adire crederent. Auxe-
runt autem haec eadem poëtae, pictores, opifi-
ces. Erat enim non facile agentes aliquid et
molientes deos in aliarum formarum imitatione
servare.*

» ἐνδεία καὶ ἀπορία παραδείχματος.] Operae pre-
tium non fecit Reiskius, haec adscribens: » prae-
inopia melioris et convenientioris simulacri, quod
arte nulla reperiri umquam potest." Immo παρὰ

δειγμα est *exemplar*: quum mentem intueri nequeant, non habent artifices exemplar, quod imitentur: ac notum est, sexcenties opponi παράδειγμα et εἰκὼν.

» συμβόλου δυνάμει. [Mor. et Reisk. de coniectura ediderunt συμβούλου τῇ δυνάμει, gravissimum vitium inferentes. Interpretatur autem Reiskius hoc modo: facultate nostra consiliaria utentes, quod otiosum est. Poterat uti iis, quae infra, p. 215. d. idem Phidias: μετὰ τῆς ἑαυτοῦ τέχνης βουλευόμενος; sed aliud est artem omnino, aliud propriam facultatem consulere. Non dubitavi restituere συμβόλου δυνάμει, i. e. utentes signi efficacitate, quandoquidem humana forma mentis intelligentiaeque quasi signum est. Dio, p. 127. a. in nullo corpore humano ait ferendam vim esse, utpote τὰ πάντα σημεῖα καὶ σύμβολα ἔχον τοῦ τιμᾶσθαι. Magis etiam confirmant, p. 216. c. haec de Iovis humana forma: τὸ τῆς μορφῆς ὁμοίον, ἐν εἶδει συμβόλου. Eadem medicina ipse Reiskius sanaverat vulnus Andocidis, p. 121.

d. ὁρῶν.] Difficilis optio est inter ὁρῶν et ὁρᾶν. Ante μακρόθεν Herald. ad Arnob. p. 241. ὅν sup- plendum contendit, scilicet claudicante sententia; non vidit opponi μακρόθεν et ἔγγυθεν.

» τὴν πρὸς τὸ δαιμόνιον γνώμην] » γνώμη hic loci est εὐνοία, προσκλίσις τῆς γνώμης, ut apud Latinos affectus est benevolentia, propensio. Reisk. « Idem esse videtur γνώμη πρὸς τι, quod alias ὁρμη. Philosophia apud Lucian. Somm. c. 10. καὶ τῆς

φυγὴν κατακοσμήσων — τῶ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς
τὰ σιμνότερα ὁρμῇ. In Demon. c. 3. iungitur οἰκεία
πρὸς τὰ καλὰ ὁρμή, et ἑαυτοῦ πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωσι.
Jacobs. apud Zimm. Wytttenbachius, Dionis imme-
mor ad Plut. p. 62. b. verba τῇ χείρῳ ἐοπῇ
προσπαθεῖς ἑαυτὸν ὁ κόλαξ ἐπέσρωσε τὴν εἰς τὸ βαλάν-
τιον γνώμην suspecta habens, recte transposuit γνώ-
μην ἐοπῇ. Sed Reiskius verum vidit, ut arbi-
tron, reditque ἡ πρὸς τινα γνώμη ad minime insoli-
tum, τὴν γνώμην ἔχειν πρὸς τινα, cuius in lexicis
exempla sunt; hanc autem sententiam subesse voca-
bulo γνώμην, declarant ea quae paulo post sequun-
tur, θεοῖς ἀπαυτῶντες δικαίως, διὰ τε εὐεργεσίαν καὶ
συγκρίσειαν. Distinctionem post hoc partici-
pium resitui, qua deleta Reiskius interpretandi sup-
plendique necessitatem creaverat. — De desiderio
isto plenius disputat Maximus Tyr. Diss. VIII. Ipse
Dio p. 314. d. αὐδὲ γὰρ δεῖται τῶν τοιοῦτων οἰδε-
νός, ὥσπερ ὁ θεός, οἷον ἀγαλμάτων ἢ θυσιῶν· ἄλλως
(immo ὁμως) δὲ οὐ μάτην γίνεται ταῦτα, τὴν προ-
θυμίαν ἡμῶν (ita M.) καὶ τὴν διάθεσιν ἐμφαινόντων
πρὸς αὐτοὺς. Videtur Dio scripsisse
π. καὶ μητρός: non enim describit infantem, qui e-
gestantis vel patris vel matris gremio aufertur, sed
qui omnino e parentum conspectu removeretur: ergo
sequuntur ὁρέχουσι, χεῖρας οὐ παραῖσι
οὐταί καὶ θεοῖς. Vel cum Reiskio et Jacobsio
θεοῖς mutandum in θεοῖς, vel seq. προθυμούμενος

in προθυμοῦνται. Prius malim, ut comparatio constet. Quae barbaris de deorum cultu adscribit Dio, omnino primis hominibus tribuit Max. Tyr. Diss. I, §. 1. vid. ubi Davis. et Lucianus in Iove Trag. T. II, p. 690. sq. Sed mendo laborat Maximus §. 4. in verbis: Πέρσαι μὲν πῦρ, ἄγαλμα, ἐφήμερον, ἀκόρεστον καὶ ἀδήφαγον: corr. ἀνήμερον.

b. οὐδαμῇ οὐδαμῶς οἰκειότερα τῆς μορφῆς.] Iacobsius delendum censet οὐδαμῶς, quo sane carere possumus: sed cumulationem istorum adverbiorum usu pervulgatam esse, non ignorabat. Ceterum locus hic ingenia Interpretum exercuit. Reiskius vel τῆς θείας μορφῆς supplenda censet, vel τῆς ἡμετέρας μορφῆς. Iacobs. Add. in Athen. p. 169. τῆς ὑπερέτης μορφῆς. Idem apud Zimm. οἰκειότερα ταύτης μορφῆς (volebat ταύτης τῆς μ.) Qui attente locum consideraverit, agnoscet οἰκειότερα referri ad naturam divinam, ac potuisse Dionem scribere vel τῆς ἡμετέρας μ. vel ταύτης τῆς μ. Ipse conieceram τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς.

» οὐ μόνον μορφὴν κτλ.] Post μορφὴν Reiskius Διὸς supplendum censuit; Iovis autem nomen non magis hic addendum erat, quam paulo ante vocabulo σχήματος: ac praeterea esset supervacuum, sequentibus χάϊτας — τοῦ θεοῦ. Haud magis opus est supplere τῆς ἐμῆς vel ἡμετέρας δημιουργίας, recteque Iacobsius, apud Zimm. » Dio hoc dixit, Homerum Iovis sui speciem proxime ad sculpturae rationem adumbrasse." Porro iungenda sunt οὐ μόνον — ὀνομάζων — καὶ δὴ γε καὶ ὅποτε ἐτόλμησεν

κτλ. quod Reiskii causa moneo. Particulis liberius utitur Dio, et hoc ipso loco copulavit τε — ἐτε δέ, quae Reiskius perperam tentavit.

» ὑπὲρ τιμῆς.] Perinde est adsitne articulus an absit: alterum est honorem filio petens, alterum honorem filio petens, quo Graeci eum fraudaverant.

» βουλευσας καὶ δημηγορίας. Reisk. » Conveniat quidem δημηγορίας melius illis vocabulis, cum quibus est copulatum, συλλας et βουλευσας, verumtamen possit fieri, ut ita Dionis aetate usu obtinuerit, ut deliberationes senatus δημοσυλλαι appellarentur: solebant enim nonnulli populi suos magistratus δημοσυλλογῶς appellare, ut e Polybio et Livio constat. — Sed exempla frustra quaeruntur, nec Dio, totus e veteribus pendens, eiusmodi vocabulum Phidiae tribuit. Facile autem fuit labi librariis, ut quatum saepe in hac oratione, tum proxime δημοσυλλαι scripsissent. Fortasse ad hunc Dionis locum respexit Maximus Tyr. Diss. X, §. 9. πῶς ἀναπλάσσω τὸν Νίκα, τί δρῶντα καὶ τί βουλευόμενον καὶ ποταῖς ἡδοναῖς συνόντα; Πίνει μὲν καὶ παρ' Ὀμήρου ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ δημηγορεῖ καὶ βουλευέται κτλ. — De verbis τοῖς θεοῖς haec sunt Reiskii:

« forte deest participium huic dativo conveniens, e. c. προσέπων, attribuens: possit quidem e superioribus tacite repeti et huc referri ὀνομάζων, vel ξαιμῆσάτο, verum, praeterquam quod ista haud optime conveniunt, genitivus melius quam dativus quadraret. » Ne haec quidem bene administravit:

significantur enim non deorum, sed Iovis sermones ad deos, ideoque vel paulo insolentius hoc dativo usus est Dio, vel scripsit ἐν τοῖς θεοῖς. Ponitur vel absolute δημηγορεῖν, vel πρὸς τινας, vel ἐν τισιν.

c. ὄμματα κτλ. II. II, 478.

» τὸ δέ γε τῆς ἐμῆς — συνεξεταζόμενον. Reprehendit in Homero Phidias, quod eiusmodi Iovem finxerat, quocum mortalem hominem comparare liceret: in hunc errorem se non incidisse. Requiritur igitur ut dicat artifex, neminem mortalem cum suo Iove conferri posse: quam sententiam, ut nunc sunt, verba non offerunt, ideoque Reiskius: » aut deest aliquid, inquit, aut οὐδέ cum ἀνδρί est mutandum et comma tollendum [ante οὐδέ].” Verum haec subvertunt plane comparisonem, ut conferatur Iuppiter cum mortali, non mortalis cum Iove: quare haec fortasse correctio probabitur: τὸ δέ γε τῆς ἐμῆς ἐργασίας, οὐκ ἂν τις οὐδέ μανὲς τῷ Διὶ ἀφομοιώσειεν οὐδέν θνητὸν κτλ. Quod attinet ad meum opus, quantum mea arte perfecit cet.

d. ἅμα ἱκανόν. Non delevi importunum adverbium, quamvis tres Codd. omittunt: videntur enim quaedam deficere: paulo certe audacius arti tribuuntur, quae artificis sunt: expectares: ὁ δέ ποιητῆς ἱκανός κτλ. Frustra laborat Reiskius in χορηγία γλώττης, quod est linguae ministerio, nihil praeterea.

» τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα.] Int. ad manifestandum omnes animi sententias. Male: referuntur enim haec ad poëtam, describentem quidquid

excogitavit ac describere constituit: quamobrem mala correctio est lectio Cod. C. ψυχῆς μου βουλήματα, quae sero mihi innotuit.

» παντοῖοι κτλ. II. XX, 248.

213. b. πολλάκις — πράγματος. Reiskius: » post πράγματος videtur deesse σημαντικὰς, *vocabula pluram eandem rem significantia.*” Requiro ubi φωνή ponatur pro ὄνομα. Sed huc facit, quod Dio, p. 149. c. ait Homero facile fuisse, Apollinem Delphicum intelligere, ἅτε διὰ γλωττῶν ἐπισταμένω τὰς φωνάς, ubi tutius videtur, cum Reiskio γλωττῶν interpretari *glossaria*, quam *obsoleta verba* cum Wyttenbachio ad Plut. p. 22. c. Intelliguntur certe rariorem interpretationes vocabulorum, in φωνάς autem variae tum deorum tum hominum dialecti. Quod nisi esset, expungerem φωνάς ἐνὸς πράγματος; tamquam a commentatore profecta: cogitatur enim praecipuum ὄνομα in σφραγίδα ὀνόματος: possunt igitur haec pendere a φθέγγεται. De hoc postremo verbo Reiskius: » redit hoc nescio ad hominemne loquentem, an ad vocem illam prolata.” Quidni autem ad ἀνθρώπινον γένος, totius subiectum sententiae? — Comparisonis vocabuli cum signo vel sigillo exempla sunt in Platonis Soph. p. 262. a. et in Cratylo passim.

c. ἀνεπίληπτος] Reiskius ἀνεπίληπτος, probabili coniectura. Idem continuo minus prudenter corrigit ἄλλως τε καὶ Ὀμήρου. Copula omissa est p. 152. a. 158. b. 189. c. 201. c. 334. c. ac saepius. Errorem fassus est Reiskius ad p. 278. d.

Cf. eiusdem notam ad p. 426, q. ubi perperam contendit, Dionem a communi consuetudine descivisse, quoties καὶ omiserit. Alios nullo Grammaticos, qui de hoc usu scripserunt, quorum idem subtilissime diremit Hermannus ad Vig. p. 780, qui quum ἄλλως τε interpretatur *insuper*, adde quod, *praeterea-que*, id omisit, quod in Dionis certe scriptis frequentissimum est, *praesertim*. In hac autem usus inconstantia fere sequendos arbitror libros scriptos, qui optimi sint. Quae Bakius in Schol. Hypomn. II, p. 215, sq. de ἄλλως τε καὶ praecepit, ut verissima sunt, ita in usum formulae ἄλλως τε apud recentiores conveniunt, rectissimeque idem e numero exemplorum exemit Xenoph. Cyr. I, 6, 43. ὅσα τε γὰρ ἔγωγε ἦδεν, πολλὰς ἀκηκοάς, ἄλλως τε ὅστις ἐδόκει τι τούτων ἐπίστασθαι, οὐδενὸς αὐτῶν ἠμέληκας οὐδ' ἀδαῆς γεγένησai: ibi enim bene correctum esse ἄλλος τε. Praeterea necessarium est ἀκηκοώς, sine quo participio locus expediri non potest. Saepe Xenophon γινώσκειν et similia cum participiis verbi ἀκούειν iungit, veluti initio illius eiusdem sermonis, §. 2. ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἐρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλίας συνείης, ἀλλ' αὐτὸς καὶ ὁρῶν τὰ ὁρατά καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστά γινώσκου. Sententia Oratoris comparanda cum p. 157. d. et cum Maximo Tyr. XXXII, 2, ubi vid. Davis. » Λωριέων.] Reiskius supplet καὶ Αἰολέων. d. ἀδεσπότου κτλ.] Hiatum sic explet Reiskius: ἀδεσπότου κατορυχθέντος διὰ φιλοχρηματίας. Sensit vitium, sed non attendit sic deficere illud, in

quo membra comparationis recte conspirent : quod tum demum constaret, si amor vocabulorum causa fuisset, quare quaedam apud veteres Graecos obsolevisent. Suspicerer Dionem iussisse in novo verbo φιλορηματία, nisi potius ducerem, διὰ φιλορηματίαν glossatori reddere.

» μεταφέρειν] *translate, usurpans.*

» ἄλλως παρατρέπειν] παρατρέπειν vix aliud in hac sententia esse potest quam vocabuli significationem detorquerē; sed qui producit vel contrahit vocabulum, nondum παρατρέπει; itaque vel Dio usurpavit ἄλλως eodem modo, quo ἄλλος, ut iungat quae eiusdem generis non sunt, vel scripsit ὅλως, quod magis placet.

214. a. παρ' αὐτοῦ φθεγγόμενος.] *Ex propria penu desumptis vocabulis utens.*

» ἐναργῆ.] Ex optimis libb. scripsi quod Reiskius coniecerat. Tamen puto Dionem dicere debuisse: σφραγίδα σφραγίδι ἐπιβάλλων ἐναργεῖ μᾶλλον ἐδελόν. Pro ἐν βραχεῖ malim ἐμβραχυ, omnino: idem restituendum erat supra, p. 198. a. Significatione distinguenda sunt ita, quae haud dubie saepe confuderunt librarii. Vid. not. ad p. 124. d. — Sequens locus communis est de lingua Homérica, quo recurrit Dio, p. 554. c. cf. Max. Tyr. XXXII, 4. Eadem in poëtarum artificio ponit Plutarchus, Amat. p. 747. cd. Fons Plato multis locis.

b. ἐξενῶν — ὀνομάσας.] Amat Dio huiusmodi participiorum continuationem, miscetque tempus praesens praeterito.

» παντοδύναμος.] » Num φοβερόν, horribilium? »
 Reisk. Quod melius sit, non reperio, nisi forte
 σφοδρόν, Quod optius iungitur cum ἡδέον, ut p.
 213. d. vocabulo tribuitur ἡδονῇ ἢ σφοδρότητι p. 2. b.
 σφοδρῶς τε καὶ πρῶτος. Vid. Jacobs ad Philostr.
 Imag. p. 341. Idem abiit in φοβερότατον, p. 264,
 ubi Emperius vere emendavit σφοδρότατον, Jacobsii
 παντοδύνατον non convenit.
 d. δύναμιν.] » Post δύναμιν videtur ἀδύνατον
 deesse. » Reisk. Hunc errorem refutavit Iacobsius, sic
 scribens, apud Zimm. » poëticae facultatis libertatem
 in adumbrandis rerum figuris et ideis orator com-
 parat cum statuaria, artis finibus circumscripta,
 ita ut deum effingens, non nisi unum in eo habi-
 tum repraesentare possit. » Verum ait praeterea
 Phidias, sculptori emittendum esse, ut in uno im-
 mobili statuæ habitu omnem dei naturam et vim
 comprehendat. Intelligitur sane, illud fieri omnino
 non posse: quare corrigo κατὰ δύναμιν pro καὶ δύ-
 ναμιν. Idem plane, p. 215. d. ὡς δυνατόν ἢ ἡθρητῶ
 διανοηθέντι μιμήσασθαι τὴν θείαν φύσιν, et 216 d.
 ταῦτα μὲν οὖν, ὡς οἶόν τ' ἦν, ἐμμιμήσασθαι
 » μορφήν.] μορφήν et εἶδος item coniunxit Dio
 p. 209. c. et p. 207. a. εἰκόνας καὶ διαφύσεις παντο-
 δαπᾶς. Apparet autem praesentis loci mentum na-
 tum esse e fine vocabuli παντοδαπά.
 » καὶ προσέτι, οἶμαι, τὸ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ
 χρόνου. Reiskius: » τὸ τῆς ἀπάτης et τὸ τοῦ χρόνου
 quid sit, quod poëta suae poësi adiungat, « haud
 intelligo. » Intelligi sic quodammodo posset, ac

praeterea delectationem et diuturnitatem. ἀπατη-
idem valet p. 362. m. 397. d. et ἀπατῶν scurriliter
oblectare, p. 363. c. Cf. Piers. ad Moeri p. 65.
sq. Sed ipsa delectationis mentio ad cetera non
quadrat, neque his respondent sequentia, ubi Phi-
dias ostendit, poetam multo *facilius ac citius* men-
tis visa exprimere, quam sculptorem, eademque
per coniunctionem γὰρ cum antecedentibus conne-
ctitur. Videntur quaedam hiare, hoc vel simili modo
sarcuenda: καὶ προσέτι, εἶμαι, τὸ τῆς δαπάνης καὶ
τοῦ χρόνου αὐτοῖς πολὺ ἐλαττόν ἐστιν. Quod si ve-
rum est, in δαπάνῃ praesertim spectatur insumtus
labor, sed hoc quam incertum sit intelligo. Veram
emendationem exspecto.

ἐπινοία.] Anglus com. ἐπινοία, quod verum
videtur, eoque tum alia conferri possunt, tum p.
542. d. ἐπινοία τίς μοι γέροντι αὐτομάτος καὶ φορὰ
τῆς ψυχῆς — πρὸς ὑμᾶς. Frequenter confusa sunt
ἐπινοία et ἐπινοία, quod facilius est recordari,
quam ubique recte optare. Vid. Reisk. ad p. 12.

b. Jacobs. Ex. Crit. T. II, p. 12. sq. et ad Philostr.
Imag. p. 684. sq. Cum sententia huius loci com-
parandus Themistius, qui p. 310. a. lentissimam es-
se statuariae operam, in Phidia ostendit.

ἐπὶ τῶν.] Amplectendam existimo Angli con-
iecturam ἐπὶ τῶν ἡρώων, modo scribatur ἐπὶ τῶν.

215. a. καὶ ὀλίγον.] Necessario Anglus et Rei-
skius correxerunt καὶ κατ' ὀλίγον.

καμνον.] Reisk. ἐγκάμνον vel συγκάμνον. Ia-
cobs. Add. in Athen. p. 55. ἐν supplet post ἀρε-

οἶμαι. In sequentibus ἀνάγκη παραμένειν τῷ δη-
μιουργῷ τὴν εἰκόνα ἐν τῇ ψυχῇ τῆς αὐτῆς καί, C.
habet, quod suo loco memorare non potui, τῇ αὐ-
τοῦ: non praeferendum videtur iis, quae dedi-
mus. Dictum enim est τὴν αὐτὴν eum peculiari si-
gnificatione: artificem eandem imaginem semper
animo circumferre oportet, ita ut, nihil mutetur
vel evanescat, donec siue fingendo siue pingendo
expresserit.

» καὶ δὴ τὸ λεγόμενον κτλ.] Dicti antiquissimus
auctor Herod. I, 8. Cum Phidiae disputatione de
oculorum auriumque fide cf. Strabo, II, p. 178,
ibique Cas. Sed Phidias argutatur: ut enim aures
incurrunt in id, quod audiendum offertur, ita oculi
in id, quod conspiciendum: utrimque aequae facilis
deceptio est. Pro δυσπιστότερα legendum esse δυσ-
πιστότερα contendit Iacobsius, apud Zimm. 275 37
b. ἐνεργείας.] Verissime emendavit Reiskius ἐναρ-
γείας.

» ἑήματα — γεγοητευμένα.] Corrupta: etenim
non statim decipiuntur aures, quibus immittuntur
vocabula: deceptio efficitur iis, quae vocabulis si-
gnificantur. Ad correctionem ducit lectio Codicis
M. μὴ ἑήματα. In promptu est λησηματα. Dubitatio-
nem habet γεγοητευμένα: nam hoc verbum ad ani-
mum referri potest, non ad vocabula: docet Plato
Menex. p. 235. a. sententia simillima: τοῖς ὀνόμασι
ποικίλλοντες γοητεύουσι τὰς ψυχὰς. Dio, p. 244. b.
iungit κηλούμενοι καὶ γοητευόμενοι (ἐφ' ἡδονῆς). p.
257. d. de Xenophonte: ὥστε — γοητεία εἰσέειναι

τὴν δύναμιν. Supra p. 213. d. in eadem re: ὅπως
 ἡγήσῃ τὸν ἀκροάτην, μετ' ἐκπλήξεως καταγοητεύσας
 (scil. αὐτόν). Vide plura apud Ruhnck. Tim. p. 73.
 cui laboriose quaedam sublegit Baguet. ad Dion.
 Or. VIII, p. 134. b. Eidenter in praesenti loco cor-
 rigerem γεγοητευμένη, scil. τῇ ἀκοῇ, nisi me retine-
 ret Themistius, Dionem saepe imitans, qui p. 267.
 c. φωνῆς ἀνα ἀκρόσεως παραπλησίως, καὶ φθέγματος
 εἰς ἀπάτην γεγοητευμένου: ubi correctioni locus non
 est; sed unicum hoc exemplum est, in quod ego
 inciderim. — Nunc in spicilegio lectionum Cod. C.
 reperio γοητευόμενα: unde suspiceris reliquisse Dio-
 nem γοητεύοντα, quamquam activum sic nude posi-
 tum displiceat. [τοῦ παρὰ τοῦ αὐτοῦ βιβλίου, ὅπου
 λέγει: «τά γε ἡμέτερα τῆς τέχνης. κτλ.»] Scil. μέτρα:
 dubito praestetne hoc, an quod olim conieci, τὰ
 γε τῆς ἡμετέρας τέχνης." Reisk. Vereor ne neutrum
 horum verum sit: non respexit Reiskius paulum an-
 tecedentia: τὸ δέ γε ἡμέτερον τῆς τέχνης. Revocavi
 τὰ in seq. τὰ μέτρα ex Cod. C. qui articulus obiter
 legenti facile nimius videatur: ait Phidias: quod
 attinet ad nostras partes in repraesentandi ar-
 te, necessariae sunt mensurae caet.
 [«τῷ γοῦν Ὁμήρῳ.»] Homero saltem facile fuit cet.
 [c. βούραν ὦ κτλ.] II. IV, 443.
 [«Ὁ μὲν οὖν φησὶς κτλ.»] Reiskius: » Fort. οὐ
 μὲν οὖν νικᾷν φησὶς, αἶες tu quidem vincere, ideo
 quod nobis et arte poëtica et vetustate temporis
 praestes, aut alias participium προέχων cum infini-
 τиво προέχειν est mutandum." Jacobs. apud Zimm.

tuetur participium, citatis notis crit. ad Anthof. Pal. p. 235. et Matth. Gr. Gr. §. 555. n. 4. Ed. III. Addi possunt concinniores disputationes Hermanni ad Viger. p. 771. et Bernhardii, Gr. Gr. p. 477. sq. Sed quae Matthiaeus attulit, eorum pleraque hinc aliena sunt, quippe vel *dicendi* verba passive usurpata habentia, vel adiunctum participium in accusativo. Unum, si recte iudico, exemplum eius generis est, cuius φήσεις έχων, in Euripidis Hel. vs. 1076. ἀτάρο θανόντα τοῦ μ' ἐρεῖς πεπυσμένη; qui versus hanc quoque recipit compositionem: τοῦ πεπυσμένη ἐρεῖς με θανόντα; verum quod fragica fert consuetudo, id non statim in Dione admiserim. — In iis quae sequuntur, alterum θεῶν post μέγιστον videtur a librario esse. Equidem, quum paulo post γάρ post σχεδόν omittat Cod. M. tum A. offerat ἀπέδειξα, hoc periclitandum existimo: σὺ μὲν οὖν φήσεις, — πολὺ προέχων σχεδόν πρῶτος ἐπιδείξαι κτλ.

» φῶσιν.] Supra p. 214. d. πᾶσαν ἐν αὐτῷ τοῦ θεοῦ ξυλλαβεῖν φῶσιν, et p. 73. a. dicuntur artifices τὰς τῶν θεῶν ἀπομιμουμένοι φῶσεις ἀνθρωπίνους εἰδεσιν. Ἀμύχανος est, quae nec cogitando comprehendendi, neque arte aequari potest.

216. a. Ζεὺς γὰρ μόνος — b. καὶ δοτὴρ πλοῦτος καὶ δυνάμειος.] Haec omnia cum haud exigua lectionis varietate leguntur in Or. I, de Regno, p. 8. sq. quod quum non recordaretur Reiskius, identidem plane contraria de utroque loco commentatus est. De Regno scribens Dio sublegit e propriis seri-

ptis quae prius loco explicuerat. De Iovis cognominibus cf. Themist. p. 79. d. et 194. a.

» πολίεις — ἐταίρειος.] » Post πολίεις τε videtur ὁμόγνιος excidisse: id quod ex sequentibus intelligitur. Pari modo verosimile fit, deinde sic esse integrandum: καὶ φύσιος, καὶ ξένιος, καὶ κτησιος, καὶ ἐπικασπιος." Reisk. Pag. 8. καὶ πολίεις, καὶ φίλιος τε καὶ ἐταίρειος, καὶ ὁμόγνιος.

» ἐπικλήσεις ἔχων. » Post ἐπικλήσεις deesse videtur φαίνεται, aut pro ἔχων leg. ἔχει." Reisk. Non necessarium, et p. 8. non differt, nisi quod post ἀγαθὰς habet καὶ ἀγαθῶν αἰτίας. Incertum exciderintne hic, an ibi suppleta sint. Sed olim adnotaverat Reiskius: » αἰτίας, i. e. δηλωτικὰς vel σηματικὰς." tum torserat se, ut hanc interpretationem probaret. Equidem sic intelligo, ἐπικλήσεις non tantum esse cognomina, sed nomina, quibus deus invocatur: quae hactenus bonorum causae sunt, si preces exaudiuntur. Cf. Hemst. ad Lucian. T. I, p. 99.

b. οὐδένα οὐδενός.] Accuratus p. 8. μηδένα, ubi tamen μηδενός videtur excidisse.

» ὅτι δὲ μηδέ κτλ.] P. 9. ὅτι καὶ τοῦτο ἀρχὴ φιλίας, μηδέ (excidit δὲ) τῶν ξένων ἀμελεῖν, μὴ δὲ (i. μηδέ) ἀλλότριον ἡγεῖσθαι μηδένα ἄνθρωπον (M. ἀνθρώπων).

» καὶ δυνάμειος.] P. 9. καὶ κτήσεως, οὐ πενίας, οὐδὲ ἀπορίας.

» ὅτου δ' ἦν.] Non dubitavi quid scribendum esset, quoniam sententia hoc requirebat: qui au-

tem nihil loquens ista omnia repraesentare potuit, annon hic artem suam callet? Reiskius multa movit, quod prae festinatione non viderat φθεγγόμενον ad artificem referri.

» τὴν μὲν γὰρ ἀρχήν.] Quum Cod. C. sequens καὶ omittat, videtur librarius τὴν μὲν ἀρχήν intellexisse primo enim. Sed supra Dio dixerat: βασιλεὺς μὲν κατὰ τὴν ἀρχήν — ὠνομασμένος.

» καὶ νόμιμον.] Immo vero νόμιον, praesidem, tutorem, vindicem legum." Reisk. Recte, si quidquam Iupiter cum pastoribus commune haberet, sicut Pan, Mercurius, Apollo, quibus id cognomen dabatur. Fefellit Reiskium festinatio, qui haud prudentius, p. 123. d. in προσποιούμενος νόμιμον ἐμπειρίαν, correxit τῶν νομίμων. νόμιμον ἐμπειρίαν dictum est, ut p. 2. b. νομίμους λόγους, quod sine causa tentavit Reiskius. Iunguntur p. 9. c. de bono: νόμιμος καὶ θεοφιλὴς καὶ κόσμιος.

c. πάντα τὰ τοιαῦτα κτλ.] Distinxit optime Phidias id quod significare voluerat, ab eo quod tamquam signum earum virtutum in statuæ forma expresserat: in his autem signis φιλάνθρωπία locum habere non potest, quae interna virtus est, quamque mansuetudo ac serenitas vultus declarant. Quare requiritur vel φιλάνθρωπα, quod comieci ante accuratius inspectam Venetam, vel φιλάνθρωπικά, scilicet cognomina, quae ad φιλάνθρωπον pertinent. Eo proxime accedit φιλάνθρώπινα, quod edidi, quamquam incertus de huius formae bonitate. Ac ne φιλάνθρωπικά quidem satis auctoritatis habet.

Vid. Lobeck, ad Phryn. p. 228. Si φιλανθρωπικὴ scriptum fuit, facile inde nasci potuit φιλανθρωπία καί. Copula certe expungenda est; sic enim procedunt verba: τὸ πρᾶον καὶ τὸ χρηστὸν ἐμφαινόμενον (βούλεται δηλοῦν) τοῦ φίλου — καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀπλῶς φιλανθρωπικά.

d. ὑπερβολὴ ἢ χαλᾶς.] Requirebatur quod recepimus. Reiskius vulg. sic corrigendum putabat: ὑπερβολὴν ἐφίετα, ἢ χαλᾶς. Immo hi dativi pendent a praesp. ἐπὶ. Non inspexerat Reiskius Homerum, II. X., 5. sqq.

ἢ ἀποβάλλοντα.] Iterum Homerus docet, quomodo totus hic locus restituendus sit: nimirum ἡ ἀστέρα πέμποντα, ξυκεχεῖς σπινθήρας ἀποβάλλοντα, δειμὸν τέρας καί ταις ἢ στρατιώταις, ἢ ἐπιπέμποντα κτλ. II. IV., 75.

Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
ἢ ναύτησι τέρας, ἢ στρατῷ —

λαμπρόν· τοῦ δέ τι πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔνται.
: 217. a. [Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις.] Ante haec verba Reiskius ἢ relativum desiderabat. Ego malim post βαρβάροις idem suppleri, nisi pro ἐμβάλλει Dio scripsit ἐμβάλλουσαν. Vid. II. XI., 4. — Laborabant haec praeterea prava interpunctione.

ἢ ἰστέοντα — ὅλων.] Nihil tentare debebat Reiskius: vid. Hom. II. VII., 70. et XIX., 223.

b. ἐγγύθεν ἐχούση καὶ σαφὴ τὸν ἔλεγχον τῆς ὀψείας. Interpr. e propinquo habenti manifestum visus indicium. Hanc malam interpretationem propterea afferro, quod aliis etiam otiosa videri potest copula

καί. Iuncta sunt ἐγγύθεν καὶ σαφῆ. Sententia : fictores quidvis audere nequeunt, quandoquidem praesentem habent *eumque* incorruptum iudicem, sensum oculorum. Vid. not. ad p. 150. b.

» οὐδὲ τὸν ἐλόμενον.] Recte se habent οὐτε — οὐδέ, quoniam reprehensio magis etiam cadere poterat in eum qui materiam exploraverat et adhibuerat, quam in eos qui suppeditaverant.

c. αἴρα.] Cum Reiskio facio corrigente αἴρα γάρ. Recte autem Dio contendit, aërem omnemque sylvam mortalibus instrumentis fingi non posse; non nimis acute hoc artificium Iovi tribuit, ac nescio an poenas dederit argutiarum.

» ἔργα.] Haec omnium librorum scriptura est, eamque tuetur Reiskius; frustra: ἔργα verum esse demonstravit Wyttenb. ad Plut. p. 319. f. idemque vel Morellus vidit. Stoice autem hoc loco Phidiam loquentem facit, quibuscum comparari merentur; quae in Borysthenitica, p. 446. ab. disputantur.

d. ἢ μόνον τούτῳ.] Reisk. scripsit ἢ μόνῳ τούτῳ: malebat ἀλλ' ἢ. Non opus est: ἢ positum est, quasi praecessisset οὐδενὶ θεῶν δυνατόν, ut p. 637. b. ac saepius.

» Δωδωναῖε κτλ.] Vid. de his Pindaricis Wyttenb. ad Plut. p. 550. a. et Boeckh. ad Pind. fragm. p. 571.

218. a. ἀλλὰ καὶ ταῦτα κτλ.] Intellige, Phidiam opus suum digito indicare, ac materiam e qua fecerat: tum ἐν ἄλλοις κτλ. est: non in aliis materiae generibus *Homerus fecit Vulcanum peri-*

tiam suam ostendentem, quam cuiuslibet meus
Iupiter inflatus est, ut aperiret oculos eius
et aperiret oculos eius. IL. XVIII. 474.

b. *Att.* Id. Omittunt duo Cod. V et Ven. et abesse malim, quoniam articulus iste opus est, τὸ ἀγαθὸν γὰρ τοιοῦτον ἔστιν ἢ καὶ τοιοῦτον.

Reiskitis necessariam duxit corrigere, ut
 multaque supplere. Sed parum comiter au-
 ditoribus dixisset, Dio, orationem istam Phidiae,
 quam accurate attulisset, a solis philosophis intel-
 ligi posse. Una, inaniula adstergenda remanet in an-
 tecedentibus, legendumque. *ἄλλοι δὲ οὐ πολλοὶ κέλη-
 ον, ἡ δὲ αὖτε πεντηκονταία.* Fortasse non multos vestrum
 latet, quov tendat sermo Phidiae: vehementer
 ille pueri mihi. Quidem videtur, tam philosophis
 quam vulgo ad cognoscendum utilis.

Pluralis num. servandus, quoniam Dio deos distinguit ab Iove, de quo deinde loquitur, sed videtur fuisse $\epsilon\omega\alpha$. Similis dictorum $\epsilon\omega\alpha$ conficitur p. 371, c.

582
κατὰ τὰς αὐτοῦ ἐπονο-
μίας. Omnis autem haec comprehensio vehementer
laudet.

αὐτοῦτος — ἵκεα] Scil. εὐφημος, repetendum
ex εὐφηνίας.

[Melius videbatur quod e li-
 bris scripsi, quam alterum *τάδε μὲν οὐτως*, quod
 Reiskius explicat: *non* et sic quidem Iupiter, scil.
 agit, aut patitur: haec est ratio Jovis: haec de eo

possunt praedicari — de simulacro hactenus:" Vereor ut haec omnia sint in tribus istis verbis, e quibus me non expedio. Si bene interpretatus est Reiskius, plane otiosa sunt; sin referenda ad Phidiae orationem, scripturus videbatur Dio καὶ τὰδε μὲν ἐκεῖνος. Expectares saltem: καὶ τὰδε μὲν οὐτως, instar formulae καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα: quamquam Synesius Ep. CLII, p. 292. d. ταῦτα μὲν περὶ τούτου, de eo scripto hactenus.

» ἀπ' ἀρχῆς.] Quum haec verba necessario significant *ab initio inde*, quippe iuncta cum τιθεῖσα, non dubito quin migraverint, scriptumque fuerit a Dione: τὸν ἀπ' ἀρχῆς ἐνκλειέστατον ἀγῶνα: locum, quo nunc sunt, vix tuebuntur, nisi τιθεῖσα mutetur in θεῖσα, ut p. 127. d. οἱ παραδεξάμενοι τὰ τοιαῦτα ἀπ' ἀρχῆς: huic autem mutationi obstat, cui respondet, antecedens ἐπιτελεῖ. Non reticebo, aliquando me coniecisse ἀπαρχῆς, id est, *primitiarum, floris*.

» ὅσα τε ἑορτῶν — ἔθνη] Haec non cohaerent cum antecedentibus, nisi seq. λαβοῦσα mutetur in ἔλαβε. Sed multo facilius est, ac vera, ut spero, correctio: ὅσιά τε κτλ. Quam apte hoc adiectivo ornentur ἑορταί et μυστήρια, non opus est exemplis demonstrare.

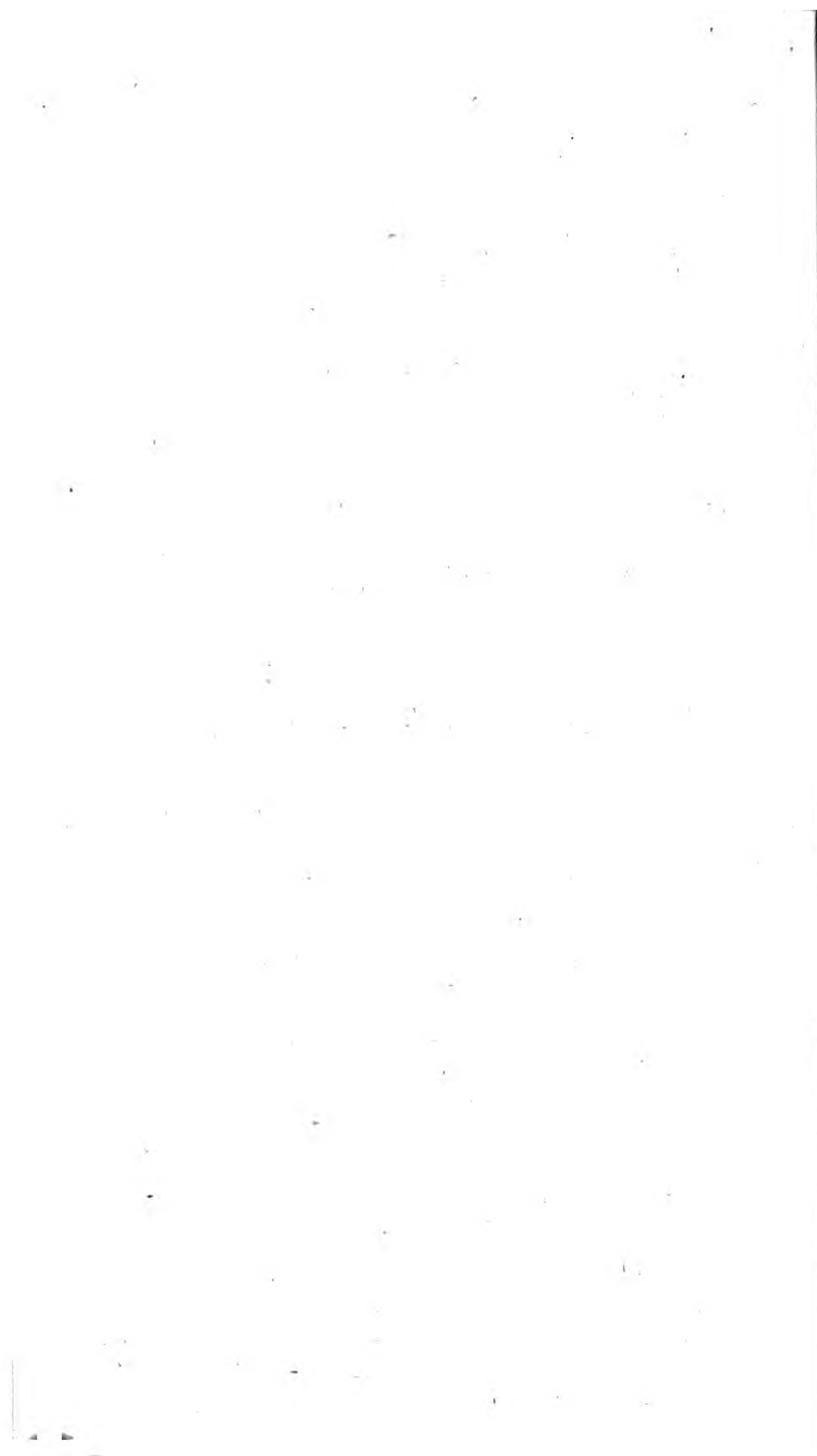
» ἀλλ' ἐκεῖνο κτλ.] Iucunde Morellus: » Iisdem plane verbis (ac Laërtem Ulysses) Dioni visum est compellare Iovem Phidiae devigescens et a parvis cultoribus neglectum, paeneque obsoletum." Mirum sane exitum orationis, vel si verum esset, Dionis ae-

tate Iovis Olympii cultum obsolevisse, ipsamque statuam, per totum hunc sermonem ob eximiam pulcritudinem celebratam, duobus versiculis cum decrepito Laërte comparari potuisse. Qualem Pausanias Olympiae statuam conspexit, nihil tunc detrimenti passa erat (V, 11.), eamque procurabant οἱ ἀπόγονοι Φειδίου, καλούμενοι δὲ παιδρυνταί, γέρας παρὰ Ἑλλήων εἰληφότες τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τῶν προσιζανόντων καθαίρειν, ibid. 14. §. 5. Sed haec nota; Morelli autem causa videtur Reiskius haec adnotasse: » Verum enimvero cogitanti mihi occurrunt ista homerica, — ut verear ne sit, qui haec ipsa disputanti mihi exprobret sordes vestitus ac deformitatem universi habitus mei.” Senectutem suam ac debilitatum corpus iam deploraverat Orator p. 196. d. 197. cd. 198. c. et 199. a. ut non sine ironia eodem redeat statim post memorata roboris ac velocitatis certamina Olympica.

ANNO TATIO

**IN DIONIS CHRYSOSTOMI
RELIQUAS ORATIONES.**

ANNOTATIO
IN DIONIS CHRYSOSTOMI
ORATIONES.

Pag. Mor.

3. a. Non tantum operae consumsisset Reiskius in verbis *ἄνδρες ἀλλήται καὶ αὐτουργοὶ τῆς σοφίας*, si meminisset vel initio certe commentationis iam sci-
visset, quam saepe Dio ad vagam suam vitam re-
spiciat, vel in iis, quae post reditum ab exilio
scripsit: *ἀλλήται* confirmatur sequentibus *τῶν ἄλλων*
τὸν αἰὲ ἐντυγχάνοντα; sic enim transpono *αἰὲ τόν*. —
Cod. C. *αὐλήται*.

3. d. Laudat in Homero Dio, quod contendit
sceptrum ab Iove regi traditum esse, *οὐχ ὥστε ἀκο-
λασταίνειν καὶ σπαθαῖν, ἀνοίας καὶ ὑβρεως* — *ἐμπι-
πλάμενόν τε καὶ ἀποπιμπλάντα ἐξ ἅπαντος αὐτοῦ τὴν*
ψυχὴν τεταραγμένην ὀργαῖς κτλ. in quibus neque
ferri potest *ἐμπιμπλάμενόν τε καὶ ἀποπιμπλάντα*, ne-
que *ἐξ ἅπαντος*. Explorandum an scripserit: *ἐμπι-
πλάμενόν τε καὶ ἀποπλανῶντα ἐξ ἅπαντος τρόπου*
τὴν ψυχὴν κτλ. Etenim cuius animus iam vexatur
ira et aegritudine et cupiditatibus omnique pertur-
batione, hic iam plenus est illorum vitiorum, quae
primo loco Orator ponit. *Σπαθαῖν* est *luxuriari*,
ut p. 608. c. *πίνειν καὶ σπαθαῖν θέλοντες*. — Pergit

Dio: ὥς οἶόν τε προσέχοντα τὸν νοῦν αὐτῷ τε καὶ τοῖς ὑπηκόοις —, οἶον οὐδὲ καθυμνεῖν αὐτὸν ἀξιοῖ δι' ὅλης τῆς νυκτός κτλ. in quibus malim οὐκοῦν pro οἶον. *Itaque (Homerus) ne tota quidem nocte eum dormientem facit.* Eodem modo, quod consequens est argumentationi, orditur Dio, p. 5. c. οὐκοῦν μόνω ἔξεστιν αὐτῷ. 73. b. οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς — φανῶμεν. 194. d. οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται, ubi vid. not. Non male tamen C. ἀλλ' οἶον — ἀξιοῦν.

4. a. οὐδ' ἂν πάντες φῶσιν Ἑλλ. καὶ βάρβαροι] Formula recurrens p. 63. a. In sequentibus respicit Dio fraudem regis Libyci Apsepha. Vid. Schol. apud Mor. Eius meminit Max. Tyr. XXV, 4. his verbis: καὶ ἐν Λιβύῃ ἀνὴρ Λίβυς, Ψάφω ὄνομα — ξυλλαβὼν — τῶν ὠδικῶν ὀρνίθων πολλοὺς, ἐδίδασκεν ἄδειν τοὺς ὀρνίθους, μέγας θεὸς Ψάφω, καὶ ἠφείε αὐτοῖς ἐπὶ τὰ ὄρη. Similem Annonis vanitatem indicat Davisius apud Aelian. V. H. XIV, 30. ubi vid. Scheff. Iterum obversati videntur Dioni regis Libyci graculi, p. 61. d.

4. d. τίνα δὲ εἰκὸς οὕτως εἶναι φιλάνθρωπον ἢ ὅστις.] Offendit Reiskius in οὕτως — ἢ. At quidni iunxit τίνα — ἢ? Quae praecedunt adumbrata sunt ex Cyropaediae Xenophontae initio.

5. c. οὐ λόγῳ κεκλήσθαι μόνον, ἀλλά.] Reiskius corrigit ἀλλὰ καί. Male: vid. Heind. ad Plat. Prot. p. 319. e. et alios. Iterum sollicitat Reisk. in Dione p. 13. a. 231. a. 275. b. 526. b. — P. 253. c. in ἀλλὰ καὶ τῇ κεφαλῇ omittit copulam M. Quod dedit praeceptum Hermannus ad Vig. p. 837. ve-

reor, ut in omnia exempla cadat. Sine καί oppositio efficacior est, quod recte vidit Blum. ad Lycurg. Leocr. XIV, 4. in Add. Itaque saepe peccasse librariorum verosimile est, nec tamen eo certior correctio.

6. b. μετὰ τοῦ πεποιθότος.] Idem est ac πεποιθότως, cum fiducia. Vid. Reisig. Coni. p. 143. et cf. not. ad p. 200. d.

» c. τὰ δειλότατα — ἐκεῖνα.] Latinismi absolutur Dio, modo ἐκεῖνα positum accipias, ut οὗτος passim. Vid. ad p. 15. c. Similiter p. 137. c. τὴν κόπρον ἀπελθὼν τὴν κειμένην — ἐκείνην ἐκφορεῖ. Cf. ibi Baguet.

7. a. τοὺς δὲ πλησίον αὐτῷ — ἀναγκάζει.] Vere correxit ἀτιμάζει Iacobsius, Add. in Athen. p. 286. Dio p. 16. d. τοὺς προσιόντας — ἡτίμαζεν.

b. τίς μὲν γὰρ ἀοκνότερος πονεῖν, ὅταν τοιούτου καιρὸς ᾗ, φίλου;] Scripsit συμπονεῖν. Cf. not. ad p. 502. b. In proxime sequentibus verum fortasse restituit Reiskius: quippe pro δυσχεραίνειν — ἀτυχίαις C. et M. habent συγχαίρειν — εὐτυχίαις.

b. τίς δὲ φρονεῖ; — κρείττω.] Perperam Reisk. vocabula φρονεῖ et ἐρῶματα epithetis instrui cupit: nam eo pertinent βεβαιότερα καὶ κρείττω. — In omni hac interrogandi forma imitatur Dio Xenophontem: Dionem rursus ante oculos habuit Synesius, De Regn. p. 11. bc.

c. ὁπόσους γὰρ ἂν τις ᾗ κεκτημένος φίλους.] Haec descriperunt Anton. et Max. Sent. Serm. CXXXV. Sunt autem expressa e Xenophontis Cyrop. VIII,

2, 7. Conf. Plut. in Arato, p. 1039. a.

8. b. Ὁν (Δία) χρή μιμουμένους αἰετοὺς θνητοὺς καὶ τὰ τῶν θνητῶν διέποντας, ἐπιμελεῖσθαι πρὸς ἐκείνον, ὡς δυνατόν ἐστιν, εὐθύνοντας καὶ ἀφομοιοῦντας τὸν αὐτῶν τρόπον.] Haec tum prava distinctione tum corruptela laborant. Restituo sic: — καὶ τῶν θνητῶν διὰ παντός ἐπιμελεῖσθαι, πρὸς ἐκείνον κτλ. Quum ἐπιμελεῖσθαι genitivo suo careret, Reiskius in coniecturam infelicissimam incidit. Apertum est, post depravatam διέποντας, quod specie quadam se commendaret, librarium τὰ ante τῶν θνητῶν supplere debuisse. Idem est, quod Dio p. 45. d. regi tribuit τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπιμέλειαν, Respondent αἰεὶ et διὰ παντός.

9. b. Locum hunc sic corrigam: ὑπὲρ τῶν ὅλων τῆς διοικήσεως, ὅποῖόν γε τὸ ξύμπαν, ὡς ἂν αὐτὸ τὸ εὐδαιμον καὶ σῶφρον ᾖ, αἰεὶ διαπορεύεται — μετὰ τύχης τ' ἀγαθῆς καὶ δαίμονος ὁμοίου κτλ. Amat Dio genitivorum collocationem, qualis est τῶν ὅλων τῆς διοικήσεως: vid. p. 36. c. 69. a. 86. d. 119. b. ac saepius. In aliis auctoribus alii observarunt: ὅποῖόν γε male Reisk. in ὅποῖόν τε mutabat. Cum toto hoc loco conf. Plato Phileb. p. 28. d. ibique Stallb. Tueatur fortasse quispiam ψυχῆς, ut sit anima, νοῦς mundi; sed correctioni nostrae firmandae satisfacit ipse Dio p. 43. d. μετὰ δαίμονός τ' ἀγαθοῦ καὶ τύχης ὁμοίας: unde simul nostrum ὁμοίου probatur. Cf. p. 12. b.

11. a. αἰτίζων κτλ.] Hom. Od. XVII. 222. ἄορας vera lectio apud Dionem est, quod demonstrat p. 61. c.

οὐ μέντοι ἄορας, οὐδὲ λέβητας. Eodem modo hunc versum attulit Max. Tyr. IV, 5. ubi vid. Davis.

12. b. Facillima resarciendi loci ratio haec videtur: ὅσοι δὲ ἄνευ δαιμονίου κατοχῆς καὶ ἐπιπνοίας, λόγους — βίον, ἀτόπους δὲ καὶ πονηροίς. Administavit hoc liberius Dio, ut in ὅσοι γάρ intelligeret λόγοι, in ὅσοι δὲ autem ἄνθρωποι.

d. τοῦτο δὲ οἱ πολλοὶ οὐκ ἴσασιν.] Hoc referendum ad praecedentia, Hercule universae Graeciae imperasse. Locum meo iudicio recte intellexit Reiskius cum Anglo, quamquam huic, aliena afferens, obloquitur Elsner. in Sched. Crit. p. 96. Sed difficile dictu est, habueritne Dio auctores huius traditionis, an pleraque finxerit, sicut sequentem fabulam ex Hercule Prodicio adumbratam: quorum quae similia sunt apud Themistium, p. 280, haec peti potuerunt non ex Xenophonte sed e Dione, quem Themistius admirabatur. Moneo propter Hemsterhusium in Anecd. p. 7.

» λέγεται μάτην ὑπὸ των] Haec facile corrumpi potuerunt e veriore ὑπὸ τῶν ποιητῶν. Sed scripsisse Dionem puto ὑπ' αὐτῶν.

14. c. In fabula illa Prodicia dicitur Mercurius monstrasse Herculi duos colles: ἄγων οὖν ἐκέϊσε Ἑρμῆς ἐπέδειξε τὴν φύσιν τοῦ χωρίου. τοῦτο δὲ ἦν Ἑρακλέους, ἅτε νέου καὶ φιλοτίμου, προθυμουμένου θεάσασθαι τὰ ἔνδον, οὐκοῦν ἔπου, φησὶν, κτλ. Locum correctu facillimum vexarunt multi, quorum Toupus, Emend. in Suid. I, p. 34, probat Reiskianum τοῦτο δ' ἦν πρὸς Ἑρακλέους. Immo ἦν natum

est ex sequentis vocabuli initio, indeque reliqua corruptela. Corr. τοῦ δὲ Ἡρακλέους, quod simplicitas Dionea requirit: distinctio tollenda post ἔνδον: continuantur enim haec post genitivum absolutum. Confirmat C. correctionem τοῦ δέ. Mox in τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων, Canterus Nov. Lect. II, 27. corrigebat ἄθλων: perperam, ut arbitror: τῶν ἄλλων opponitur illis, quae iam viderant, scilicet externum habitum positumque castellorum.

d. ἐπεδείκνυεν οὖν αὐτῷ πρῶτον.] His add. μέν: nam respondet p. 15. ἐντεῦθεν δέ: sic enim recte Reiskius. In proximis alterius mulierum forma sic describitur: καθεστηκός δὲ καὶ ὁμοιον αὐτῇ [M. αὐτῆς] τὸ εἶδος, ubi Iacobs. Add. in Athen. p. 48. post ὁμοιον supplet αἰεί: quod vereor ut graecum sit ea sententia, quae requiritur: *tranquillum*, *aequabile*. Aliquid certe in hac locutione addi solet, cui res similis sit: veluti προῶς τε καὶ ἑαυτῷ ὁμοιος, de Cyrino Philostr. Vit. Soph. p. 621. Ol. Sed praestat fortasse lenissima correctio ὁμαλόν: contra animo instabili p. 80. a. tribuitur ἀνώματος διάνοια. Eodem fere modo Reiskius, p. 580. a. μηδὲ τροφῇ ὁμοία χρώμενον interpretatus est, intelligens τῇ πρίν: ibi vero αὐτουργήτῳ repetendum e proximo αὐτουργοῦντα. — Haec autem mulier, quam Dio auro et argento tantum assidentem facit, eadem apud Themistium, p. 281. b. οὐ χρυσίον ἢ ἄργυρον προστείνειν, ἀλλ' αὐτὸν καλλίῳ καὶ μείζῳ, διπλασίονα πολλάκις καὶ τριπλασίονα, nimirum eum, qui hanc Iovis filiam, Veritatem, sancte colit: ubi Iacobsius

sententiam supplet verbo ἔθηκε in fine. Ego malim αὐτόν mutare in πλοῦτον.

15. b. ἦδε μὲν, ἔφη, σοί.] Iacobs. Add. in Athen. p. 314. ἔφησεν. Non attendit vir egregius σοί a Dione δεικτικῶς poni potuisse. Quae sequuntur, γοργόν τε καὶ πρῶτον, idem ad Philostr. Imag. p. 348. optime docuit quomodo iungi queant. Tum pro διαφέρουσα τὸ κάλλος. C. δ. τ. ἦδος. Volebat librarius εἶδος, quod tamen repudio. Eadem iam dicta erat πάνν ὁμοία.

c. ὁ δὲ ἐγγὺς οὗτος — οὗτος δέ. Non memor erat consuetudinis Dioneae, quum haec tentaret Reiskius: vindicanda sunt tum per ἐπανάληψιν, tum observata satis frequenti repetitione pronominis: p. 71. d. ὁ δὲ ἴδιος ἐκάστου νοῦς, οὗτός ἐστι δαίμων. 64. d. αἱ μὲν ἄφθογγοι — μόνον αὗται. Quo pertinet quodammodo haec constructio, p. 67. d. ἐφ' ἧς ἔχεις, ταύτης διανοίας. p. 181. b. οὐδὲ τὴν κρατήσασαν πόλιν, ταύτην πορθουμένην. Cf. p. 40. a. 42. a. 63. a. cet. Est Atticae consuetudinis: vid. ex. gr. Isocr. Paneg. §. 1. Lucian. Rhet. Praec. §. 9. aliaque in Matth. Gr. Gr. §. 467. c. cl. Krüg. ad Xenoph. Anab. I, 6, 9. Vindicavit hanc proprietatem Iacobs. Add. in Athen. p. 290.

16. a. Monstrantur Herculi a Mercurio, qui tyrannidem ambiunt, eiusque causa quaevis facinora perpetrant, τὸ μέγιστον κακὸν ἐπιποθοῦντες καὶ μακαρίζοντες ἐξουσίαν μετὰ ἀνοίας. At potestatem multi requirunt, nemo dementiam: quare pro ἀνοίας restituendum est ἀνομίας. Qui Dionem tractarunt,

hæc de vitio sane monere poterat ipsa Ἀνομία in Tyrannidis comitatu, p. 17. b. et p. 3. c. iunguntur ἀκολασταίρειν — ἀνομίας ἐμπιμπλάμενον. Paulo post de adscensu ad collem tyrannidis Dio: ὡς μία μὲν ἐφαίνετο, πρόδηλος καὶ αὕτη σχεδόν, ὅποιαν πρότερον εἶπον, ἐπισφαλῆς δέ κτλ. Coniecit Reisk. ὅποιαν τὴν προτέραν: num volebat priorem illam viam, quæ ad Regnum ducebat? sed dissimillimæ erant: intelligit Orator eam, quam prius descripserat p. 14. b. στενὴν τε καὶ σκολιὰν καὶ βίαιον. Nihil igitur mutandum præter καὶ τοιαύτη σχεδόν; etenim addit ἐπισφαλῆ esse.

16. b. ἀλλ' ἐξώθεν καθαρωτέρας.] Post ἐξώθεν videtur διὰ excidisse.

» μυρίας τινὰς ἄλλας ἔχοντι γλυφάς.] Reisk. ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. Equidem malim ἄλλας in καλὰς mutare. Pro sequenti διαθέσεις correxit διαθέσεις Iacobs. Add. in Athen. p. 210. Vulgatum perperam tuebatur Wessel. ad Diod. Sic. I, 47.

c. ἐσεσήρει] Verum est: vid. Wytttenb. ad Plut. p. 46. d.

d. ὑπερώρα.] Reisk. ὑπεώρα corrigens voluit fortasse ὑπερεώρα: id certe reponam.

17. a. ἐγέλα τῷ προσώπῳ πάννυ ἀσελγῶς.] Reisk. post ἐγέλα multas init supplendi vias, in quibus λαμνρῶ propter literarum similitudinem. Quidni æque offendit in p. 105. c. εἶπε τῇ φωνῇ πράως? Hic ne pleonasmus quidem est, qualis in Platonis Euthyd. p. 275. c. πάννυ μειδιάσας τῷ προσώπῳ, et Plutarchi Pomp. p. 650. b. μειδιῶν τῷ προσώπῳ:

nam dictum est pro ἐγέλα προσώπω πάνυ ἀσελγεῖ. Constabat sibi Reiskius, quum in Lysia c. Andoc. p. 252. verbis καὶ εἶπε τῇ φωνῇ τὰ ἀπόρρητα eandem medicinam temere afferret.

b. Circumdabat Tyrannidem turba mulierum οὐδὲν ἐκείναις ὁμοίων, αἷς ἔφην εἶναι περὶ τὴν Βασιλείαν, ἀλλ' Ὁμότης καὶ Ὑβρις καὶ Ἀνομία καὶ Στάσις, αἱ πᾶσαι διέφθειρον αὐτήν κτλ. Si languidum illud πᾶσαι verum esset, tamen nimium esset ἀλλ' ante Ὁμότης: sed reliquit Dio, ut opinor, — καὶ Στάσις ἀρπάσασαι διέφθειρον αὐτήν, cupide prehensam atque huc illuc raptam. Cf. in simili re p. 85. a. 613. a. et p. 77. c. ἄλλων ἐπ' ἄλλα ἐλκουσῶν.

d. De Hercule: τοιγαροῦν — τῆς γῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων σωτὴρα εἶναι, οὐχ ὅτι τὰ θηρία αὐτοῖς ἀπήμυνεν κτλ. In hac recta oratione aliquid desiderari vidit Reiskius: itaque supplevit νομίζομεν post σωτὴρα: quidni facilius emendavit σωτὴρ λέγεται, οὐχ ὅτι κτλ?

18. c. διατρίβεις περὶ μόνον τῶν ποιητῶν.] Casauboni coniect. μόνον αὐτὸν τῶν perperam meo sensu reiecit Reiskius. Alias recte omittatur αὐτός, hic certe cum significatione aequae necessarium est, ac p. 20. d. ὅτι μόνον αὐτὸν τῶν Ἑλλήνων περιέκειρεν, et in Lysia c. Alcib. p. 521. R. ὅλῳ τῷ νόμῳ μόνον αὐτὸν τῶν πολιτῶν ἔνοχον εἶναι, et alias.

19. a. τῶν ἀνδρῶν. Correxerunt Casaub. Reisk. et Iacobs. Add. in Athen. p. 272. Horum inventis praeferam simplex hoc: τῶν ἀνδρῶν μάλιστα μὲν

τὸν — εἰ δὲ μὴ, τὸν πλείστων κτλ. Pro seqq. εἰ δὲ μὴ recte C. et M. simplex ἤ.

c. παραβαλλόμενον.] Scr. παραβαλλόμενος cum Toupio, Emend. in Suid. I, p. 121. παραβαλλόμενον vult Baguet. ad Or. VIII, p. 16. qui tenacior est eius proprietatis, qua res cum hominibus comparantur, quamque huius quidem loci compositio non recipit: cf. Dio, p. 73. c. Sequens κινεῖν Xenophonteum est: vid. Memor. IV, 2, 2.

d. τοῖς ποιμέσιν, ἔφη, κτλ.] Quum hunc locum tractaret attingeretque quaestionem, consultone a Dione Theogonia neglecta sit necne, Mützellius, de Em. Theog. Hesiod. p. 308. sq. non satis attendit in hoc eodem sermone eundem Alexandrum, p. 23. e. versus ex Theogonia citare. Relinquitur, ut Dio in Theogonia nihil magnopere admiratus sit, quod eum Homero contendere posset: eum certe istius carminis nonnisi ab aliis usurpata fragmenta novisse, difficile sit ad probandum.

20. d. Propterea quod Homerus ab Hesiodo in certamine musico victus erat, regiarum virtutum reique bellicae praeco ab eo qui rus et privatae vitae delicias cantabat, ἡμύνατο τοὺς Εὐβοέας διὰ τῆς ποιήσεως Ὅμηρος, ut contendit Alexander; malim ἐλυμήνατο, quoniam statim sequitur περιέχειεν αἰσχίστα. Sed vulgatum non caret bono sensu. — Vid. p. 99. b. et de hoc tonsurae genere Wyttenb. ad Plut. p. 261. f. cl. not. ad p. 103. c. Non intellexit hunc locum Salmasius in Epist. de Coma, p. 55. itaque doctissima correctione eum corruptit.

In κομῶν ὀπισθεν ἀφείς C. et M. vitiose φήσας.

21. c. κυρίως ἄλλω συστρατευσόμενος.] Vid. Reiskii nota. Locum sarcunt C. et M. οὐ κύριος ἀλλ' ἄλλω συστρ.

d. συμβαλεῖν ἀξιούς.] Reisk. οὐ συμβαλεῖν. Malim ἀπαξιούς. Salsa ironia est Philippi in hoc faceto sermone, ac delendum interrogandi signum post Ἀχιλλεύς. Contendes haud dubie, inquit, te matre dea ortum esse, vel matremne tuam cum Thetide conferre dedignaris?

22. a. ἡδιστ' ἂν ἀκούοιμ' ἂν φθεγγομένου.] Offenderunt Casaub. et Reisk. in duplici ἂν, at correctio simplex est contrahendo ἀναφθεγγομένου. Tuetur vulgatum Boisson. ad Philostr. Heroic. p. 331. quocum cf Intt. ad Greg. Cor. p. 43 sq. et Reisk. Coniect. p. 187, qui acute docteque, suo more; sed ἀναφθέγγεσθαι de praecone in primis recte dicitur. Nostram emendationem occupavit Iacobs. Add. in Athen. p. 15. Hoc autem Alexandri dictum iungendum priori, p. 21. b. ubi Philippus interrogaverat velletne Achilles esse an Homerus, finxit Dio e responso Themistoclis, qui ἐρωτηθεὶς πότερον Ἀχιλλεύς ἐβούλετ' ἂν ἢ Ὅμηρος εἶναι, σὺ δ' αὐτὸς, ἔφη, πότερον ἡθέλεις ἂν ὁ νικῶν Ὀλυμπιάσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; Plut. Apophth. p. 185. a.

d. ἐδήλωσεν ἐν ἑτέρῳ.] in alio carminis loco.

23. a. δημαγωγοῦ τινος ἐπιστάντος αὐτοῖς.] C. recte ἐπαναστάντος. In seqq. τὸ πλῆθος ὥρμησεν — καὶ παραχοῆμα ἐμβάντες, scripserim ὥρμησαν, ut p.

188. a. ἐτράπησαν — ἡ νεότης 281. d. κατήσαν ὁ δῆμος, aliaque. Nota elegantia, quae quum attica haberetur, secundum Moeridem p. 2, non mirum est a ceterioris aetatis scriptoribus frequenter usurpatam esse: e Philostrato exemplorum nubem colligas. Tuendo vulgato ὠρμησεν afferri posset p. 110. d. ὁ μὲν δῆμος ἤκουεν ἡδέως καὶ ἐπήνουν με, sed eius loci diversa ratio est.

c. ἀφ' ὧν (ἐπιστολῶν) σφόδρα σέ φασιν εὐδοκιμεῖν.] vid. Gell. N. A. IX, 3. et Intt.

24. a. καὶ τὴν Ἡσιόδου τὰ τοιαῦτα.] Recte meo iudicio Reiskius corrigit τῆς: sed melius quam hic interpretatur Mützell. De Emend. Theog. Hes. p. 384. *Quae similitudinem referunt exempli modo propositi.*

d. ἀλλὰ κιθάρᾳ μὲν χρῆσθαι.] Nisi compositionem solutissimam dicamus, μὲν χρῆσθαι aegre interpretabimur: μὲν caret respondente δέ. Fortasse Dio cogitando praecipiebat, quae sunt deinde in versu Homeri, αἰεὶ δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. Tum ne de ipso verbo χρῆσθαι dicam, cuius certe usus multiplex est, participium requirebatur, non infinitivus. Hic nodus ita solvendus videtur, ut inserta καίτοι φησί γε αὐτὸν ἐρᾶν τῆς Βρισηΐδος auctorem ab instituta constructione abduxisse dicamus.

25. c. ἥπου πολλήν — φιλότιμος ὢν. Haec neque orationi satis aptantur, nec Dione digna sunt.

d. Unum vocabulum multum molestiae creavit interpretibus in illo sermone, quem Dio Philippum habentem facit cum Alexandro: ubi quum ille fi-

lium rogavit, num regiam requireret ornatam χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι καὶ ἡλέκτρῳ, τοῖς πολυτίμοις, Alexander: οὐδαμῶς, inquit, — πολὺ δὲ μᾶλλον σκύλοις τε καὶ ὀπλοῖς πολεμίων ἀνδρῶν καὶ τὰ γε ἱερὰ τοιούτοις κόσμοις ἱλάσκεσθαι. Nimirum Casaubonus, ut verbo ἱλάσκεσθαι significatio sua constaret, templa pro diis poni censuit: durissima sane metonymia, ac vix in poëtis ferenda. Reiskius ἀγάλλεσθαι vel κοσμεῖσθαι coniecit: tamen confugit ad Pindaricum quemdam istius verbi usum. Sed tenendum erat *ornandi* verbum requiri, aliud admitti non posse. Proprium in eiusmodi re est ἀσκεῖν: Dio p. 670. a. ὥσπερ ὄρμον πολυτελεῖ καὶ θαυμαστὸν ἀσκήσασα et p. 663. d. loco praesenti simillimo: χρυσῷ τὰς οἰκίας ἐρέπτουσι καὶ μεστὰ πάντα ἀργύρου καὶ ἡλέκτρον καὶ ἐλέφαντος, ὅποια Ὅμηρος εἶρηκε τὰ Ἀλκινόου καὶ τὰ Μενελάου βασιλεία, — οὕτως ἅπασαν ἡσκημένην τὴν πόλιν κτλ. Synesius p. 103. d. τὴν μὲν (πόλιν) εἰς μέγεθος ἤρε, τὴν δὲ εἰς κάλλος ἡσκησε. — Itaque Dio non ἱλάσκεσθαι scripsit, sed ἀσκεῖσθαι. In proximis post verba κατεσκευάσθαι τὸν βασιλέα, C. supplet πρὸς ἡδονήν, M. καὶ πρὸς ἡδ. in quo postremo copula nimia est.

26. a. οἷος ἦν ὁ Σαρδανάπαλος περὶ οἶνον.] Reiskii causa moneo, in C. et M. confirmari νῖνον. Locus haud integer esse videtur. Idem Codd. habent τὸν γὰρ ἀκιν. quod Iacobsius coniecit: deinde ἔχουσι, quod C. et M. habent, sed in M. litura perperam mutatum est in ἔχουσιν. Denique in καὶ τῶν ἐν Πύλῳ idem M. recte omittit καί, quod Reiskius

delendum esse vidit. Apparet igitur in his verbis nihil desiderari.

d. ἄλσει τε καὶ ὀπώραις ἡδίστοις.] Verum habet M. ἄλσεσι τε καὶ ὀπώραις δι' ἑτοὺς, quorum vestigia servavit C. Secutus est Dio Od. VII, 117. οὐδ' ἐπεί λείπει Χείματ' οὐδὲ θέρεος ἐπετησίους.

27. a. ἔτι δὲ μᾶλλον τὸ τῆς Καλυψοῦς.] M. habet τὰ pro τὸ, male: intelligerentur enim βασιλεια, quae hic locum non habent. Excidit σπήλαιον vel ἄντρον. Mox καθ' αὐτήν Interpres reddidit, ut ille ait, male corrigens: καθ' αὐτήν, seorsim; docte explicat L. Bos. Anim. p. 19. Calypso autem, quam nunc φιλόανθρωπον vocat, p. 220. a. dicitur ἀγαθή.

» εὐώδη — τὴν νῆσον, τῶν ἡδίστων ἐν αὐτῇ θυμιαμάτων. Reisk. putavit excidisse γέμουσαν vel ὄζουσαν vel simile. Non inspexit, ut arbitror, Hom. Od. V, 60.

Κέδρου τ' εὐκείαιοι, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδε δαιομένων.

Scilicet tam prope Homerum sequitur Dio, ut mirum esset, nisi πῦρ ἐπ' ἐσχαρόφιν et δαιομένων expressisset. Quamobrem pro ἐν αὐτῇ non male Emperius αὐτμῇ. Verius puto ἐναύσει.

» κῆκλ' δὲ τὰ περὶ τὸ σπήλαιον. Reiskius deleri vult τὰ. Immo servandum: in ima hac pagina eodem plane modo dicuntur τὰ περὶ τὴν κοίτην, καὶ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν.

» σελίνων τε καὶ ἐτέρων. Aut secundum Homerum scripsit Dio ἴων aut excidit ἀνθρώπων: cf. Od. V, 72.

c. Menelai, inquit, regiam Homerus exornavit, non Ulyssis, ἀλλ' ὡς ἂν ἀσφαλοῦς ἀνδρὸς πεποίηκε πρὸς αὐτὸ παρεσκευασμένου. Recte Reiskius παρεσκευασμένην correxit, idque habent C. et M. ac praeterea, quod requiritur, πρὸς αὐτὸ τοῦτο. Non intelligitur enim τὸ ἐνοικεῖν vel ἀρκοῦν, ut Reisk. putabat, sed τὸ ἀσφαλῆ εἶναι, quale sequens etiam Homeri locus significat, Od. XVII, 268. Correxerit eodem modo Iacobs. Add. in Athen. p. 11. et Kayser. ad Philostr. V. S. p. 254, qui ἀσφαλοῦς non debebat mutare in speciosum ἀφελοῦς: vulg. est *tutum*, *cautum*.

d. δεῖ δὲ τοῦ ποιητοῦ κτλ.] Pertinent haec ad interpretationem Homeri moralem, de qua disputat hoc loco utens Wyttenb. ad Plut. p. 14. d.

28. b. καίτοι τὸν Ἑλλήσποντον, ὅπερ ἐστίν, ἰχθυόεντα — καλῶν. Bene Reiskius καίτοι e V. L. item M. pro vulg. καὶ τὸν. Dio p. 18. b. καίτοι τοῦ Φιλίππου κωλύοντος. 234. c. καίτοι τὸν Ὀδυσσεά ἀκούοντες. p. 245. b. ac saepius. Deinde M. ὥσπερ pro ὅπερ. Quod paulo post vult Reisk. αὐτοῦ τοῦτου ἀπεμν. non necessarium est. Locus Platonis est in Pol. III, p. 404. b.

» Homerus οὐδὲ τοὺς μνηστῆρας ἰχθύσιν ἐστιᾶ, σφόδρα ἀσελγεῖς καὶ τρυφεροὺς ὄντας ἐν Ἰθάκῃ καὶ ταῦτα ἐστιωμένους. Haud dubie transponendum est καὶ ταῦτα ἐν Ἰθάκῃ ἐστιωμένους, postremaque eandem vim habent, quam supra καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάσσης στρατοπεδεύοντες. Quae sequuntur leviter quidem corrupta sunt, nec tamen eam transpositionem

requirunt, quam Reisk. instituit. Tantum in ποίαν δέ τινα deleri velim δέ: tum reliqua recte procedent: quippe ἀποφαίνεται utrimque posita attrahit.

d. μιᾷ γλαίῳ τῇ οἰκοθεν.] Reisk. coni. τῶν οἰκοθεν, perperam: significat Dio Ulyssem unam tantum laenam gestasse: vid. Hom. Iliad II, 183. quos versus ob oculos habuit.

» τρυφῶντάς γε καὶ παίζοντας.] Omnino in sing. leg. τρυφῶντα et παίζοντα. Pro hoc postremo mire C. σπουδάζοντας.

29. a. ἄθλα ἐκόμισε τοῦ θανάτου σχεδόν.] Reiskii causa moneo, σχεδόν in fine sententiae apud Dionem semper esse *propemodum*, *quodammodo*: vid. p. 180. c. 196. c. 176. d. 222. c. 349. a. cet.

c. προΐτασι γούν (Graeci) αὐτοὶ σιγῇ.] Reisk. vult αὐτῶ, scil. apud Homerum. Hoc M. habuit, sed corr. a sec. m. in αὐτοί. Ac necessarium non est αὐτῶ, quum praecesserit πεποίηκεν. Ego propterea praeferam αὐτοί, quod in hoc pronomine praestantiae cujusdam notio inest, praesertim oppositis οἱ δὲ βάρβαροι. Miscuit Dio duos locos Homericos Iliad. IV, 431. et III, 2 sqq.

d. οἵτινες ἂν — φέρωσιν.] *quicumque demum*.

30. d. Quum Achilles de castrorum vallo vocem emitteret, duodecim Troianis exitiale fuit, qui perierunt παρὰ τοῖς αὐτῶν ἄρμασι καὶ ὅπλοις. Recte, modo Dioni sua restituatur scriptura ἵπποις.

» καὶ τὴν ἐπὶ ταύτῃ — αὐτὸς ἐξάρχων.] Locus multis difficultatibus laborans: nam ἐπὶ ταύτῃ non nisi ad τροπὴν τῶν Τρώων vel αὐδὴν referri potest,

nulla commoda sententia; paeana autem a Musis inventum esse, nescio quis tradat. Mihi quidem de eius inventione nihil notum est praeter locum Callimachi, Hymn. in Apoll. 97. sq. ubi Delphis tribuitur, et Apollonii Rhodii, II, 711. sq. qui Nymphas Corycias primum paeanem Apollini accinisse tradit. Hae fortasse confusae sunt cum Musis, eundem montem Parnassum frequentantibus. Porro τὸν παιᾶνα expungenda glossa praecedentium esse videtur: denique ne λέγειν quidem sine offensione est: quare in margine putes fuisse scholium τὸν παιᾶνα λέγει. Sed praestat librorum opem expectare, quam temere divinare.

31. b. χορευμα δὲ καὶ χοροὺς ἀνάλογον τούτοις — ἐπάγειν.] Longe a vero aberravit Reiskius. Verba sic struenda sunt: ἀνάλογον τούτοις (ἐστὶν) ἐπάγειν (τὸν βασιλέα, vid. p. 30. c.) χορευμα καὶ χοροὺς κτλ. Similiter infra: τούτοις ξυνέπεται — εὐχέσθαι.

» τὴν γιγνομένην τοῖς θεοῖς ἀπαρχήν. *Constitutae diis primitias.*

32. a. ὧδ' οὐ νῦν σε δέχεσθαι.] Praeclara suspicio Emperii, Obs. p. 41. ὧ Διώνυσε. Confirmant C. et M. verum habentes ὧ Δεινυσε, usurpatam ab Anacreonte formam: cf. Herm. El. Doctr. M. p. 484.

» ἡ νῆ Δία τῶν Ἀττικῶν κτλ.] Quod vulgatum est, multa cum doctrina, sed frustra tuetur Elsner. Sched. Crit. p. 97. sqq. In M. locus sic legitur: ἡ νῆ Δία τῶν Ἀττικῶν σχολιῶν τε καὶ ἐποίων εὐχάς, οὐ βασιλεύσι πρ. α. δ. καὶ φράτορσιν ἰλαροῖς κτλ. Quae, paucis exceptis, verum continent: nam cum

Reiskio scribam *σκολιῶν τι*: dein *ἐποίρων* corruptum videtur ex *ἐταίρων*, *sociorum*, *compotatorum*. In margine pro *ἱλαροῖς* notata est varietas *ἀγαθοῖς*, quam Reiskiana disputatio minime firmavit, quippe male congruentem cum *σφόδρα ἀνειμένοις*: *ἱλαρός* autem *compotationibus* convenit: vid. Anacreon, XLI, 27. *ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον* et alias. Ceterum *σκολιῶν τι* et *εὐχάς* pendent a praegresso *οὕτως εὐχόμενον*, eodemque modo post Solum continuatur oratio: *πολὺ δὲ μᾶλλον — εὐχόμενον*. Ipsum carmen plenius habet Athen. XV, p. 695. cf. Herm. El. Doctr. Metr. p. 672. Imperite discerpserit Ilgenius.

d. Vitium contraxit hic locus, ubi Dio longum esse ait omnia recensere, quae Homerus regibus praeceperit, *πλήν ὅτι γε τὴν αὐτοῦ γνώμην ἀπασαν ἀποδείκνυται σαφῶς, ὅτι πάντα ἄριστον οἶται δεῖν τὸν βασιλέα εἶναι*. Pro postremo *ὅτι* corrige *ὅτε* i. e. *quoties Homerus*, nimirum II. I, 90. II, 580. ac saepe alias, praesertim *ὅτε τὸ πρῶτον παρατάττει κτλ.* Sed quae nunc sequuntur cum verbis Homeri, ostendunt praeterea scribendum esse *πάντων ἄριστον* idque habuit M. supra scripto *ἅπαντα*.

33. d. *μετ' εὐνοίας.*] C. *μετ' εὐμενοίας.* Itaque scrib. *μετ' εὐμενείας.* Post *ἀπὸ τῶν χαλεπῶν καὶ ἀγρίων*, Upton. ad Arrian. p. 18, 2. recte addit *θηρίων*. Dio p. 4. d. *οἱ ἀλλοφύλων καὶ ἀγρίων ἄρχοντες θηρίων*. Opposita sunt p. 34. b. *φυλάττοντα ἀπὸ τῶν ἀγρίων καὶ παρανόμων τυράννων*.

35. d. *Ἀγάθυρον.*] » Dio inter laudatos reges laudans *Ἀγάθυρον τὸν Σκύθην καὶ Δεύκωνα*, for-

tasse deceptus nomine propinqui populi Agathyrso-
rum, pro Idathyrso fecit Agathyrum. Nominis qua-
druplex apud veteres fertur scriptura, Indathysus,
Idanthysus, Idathysus, Hydanthysus." Wyt. ad
Plut. p. 174. e. Dionem tamen Ἀγάθυρσον scripsis-
se potius credam cum Casaubono: quamquam non
refero ad eum Agathyrsus, qui memoratur ab
Herodoto, II, 10.

» ἐὰν δὲ τὸ τῆς εἰμαρμένης κτλ.] Expressa sunt
ex postremis verbis virtutis ad Herculem Prodicium,
ap. Xenoph. Memor. II, 1, 33. ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ
πέπρωμένον τέλος, οὐ μετὰ λήθης ἄτιμοι κεύνται, ἀλλὰ
μετὰ μνήμης τὸν αἰεὶ χρόνον ὑμνοῦμενοι θάλλουσι.

36. b. πνυθόμενον τινός.] Polum intelligit apud
Platon. in Gorgia: vid. Wyt. ad Plut. p. 6. a. et
cf. Dionem, p. 61. d.

c. ἢ ἄλλων ἀνθρώπων.] Nihil mutandum: in
bonis externis homines etiam sunt, videlicet servi,
subditi: ac respicere debebat Reiskius quae sequun-
tur, ἐκάστῳ δὲ παρὰ τε ἑαυτοῦ κτλ. Non spernenda
tamen lectio in C. ἢ πολλῶν ἀνθρώπων.

d. Imperatorem sic alloquitur Dio: αὐτίκα τάς
μὲν ἀλόγους ἡδονάς ὑποπτέεις, — ἐπειδὴ καὶ ὁρῶ
σε, αὐτόκρατορ, ἐντυγχάνοντα τοῖς παλαιοῖς ἀνδρά-
σι — φημί δὲ σαφῶς ἄνδρα εἶναι μακάριον τὸν μεγί-
στην μὲν ἔχοντα δύναμιν κτλ. Lectio Ven. ἐπεὶ δὲ
ὁρῶ σε Reiskium induxit ut corrigeret ἐπεὶ δὲ καὶ
ὁρῶ σε, ut haec sic continuarentur: φημί σε σαφῶς.
Sed miror virum egregium non vidisse, a verbis
inde φημί δὲ σαφῶς inchoari non Imperatoris, sed

omnino viri beati descriptionem: quod si tenuisset, prius sic correcturus erat: ἔπειτα δὲ καὶ ὁρῶ σε κτλ. quae absolvunt incepta ab αὐτίκα inde.

37. a. κωλιόντος οὐδενὸς ὃ τι βούλεται.] Verba ὅτι βούλεται quum modo praecesserint, hic inepte repetuntur: sunt σφάλμα librarii.

» δικαιότερος δὲ στρατηγὸς τῶν ἐπομένων στρατιω-
τῶν.] Accidit aliquid Dioni: nam incongrua haec sunt ceteris huius periodi membris. Non licebat ducis iustitiam cum militum iustitia comparare, nisi quatenus ipsi aliquod imperium haberent. Sed videtur tota haec oratio negligenter scripta esse; secundae certe Dionis curae ei defuerunt,

c. καὶ μόνον τοῦ ἔχοντος.] Malim μόνου et mox ὑπανοιουσι. Casauboni coniecturam ἀμικτα ἀλλήλοις firmat C.

d. Reiskius vult sedem mutare invicem verba ἀνειμένος et ἀναίσχυντος: quod quare necesse sit non video. Recipienda autem Casauboni coniectura οὐκ ἀναγκαῖον.

38. b. ὥστε μήτε πράξαντα οἷόν τε λαθεῖν.] Anglum bene refutavit Elsner. Sched. Crit. p. 100. eiusque commentum merito praeteriit Reiskius: cuius ratio tamen minus placet, quam Casauboni, pro μήτε legentis μηδέν, unice verum mea sensu: etenim quod Reiskius inserit, μήτε εἰπόντι τι, minus convenit praecedentibus, τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.

39. a. ὃς ἂν ἀγαπῶν αὐτὸν δικαίως ψέγεσθαι.] Haec probaturus erat Reiskius, nisi fugisset eum sententiarum antithesis: quomodo dulce sit alium

immerito laudare, ei, qui contentus est, si ipse merito reprehenditur. Postrema ad laudatorem referenda sunt, id est ad ipsum Dionem. Reprehensor autem iucundus est, si animadvertit in vitia nostra, quae ipsi lubenter deponimus: hoc negare non poterat Reiskius, vir sincerus, qui proprios errores non dissimulare solebat.

b. ἀληθῆς γινόμενον.] Scr. ἀληθῶς γιν. Tum, nisi aliquid latet, pro τὸ γε πάντων δεινότατον legerim καὶ τὸ γε κτλ.

39. b. ὥστε πολὺ χειρόν δρῶσι τῶν διαφθειρόντων τὸ νόμισμα, οἷδε τὴν ἀρετὴν ἄπιστον ἐργαζόμενοι.] Canterus, Var. Lect. II, 10. e veteri codice protulit, post νόμισμα inserenda, οἱ μὲν γὰρ ὑποπτον αὐτὸ ποιοῦσιν: eadem habet Wesseling. Obs. II, 19. ex Stobaei cap. de Adulatione. Ibi non reperio, sed in C. est οἱ μὲν γὰρ ὑποπτον ποιοῦσι τὸ νόμισμα. Sed accipiendum est, quod suppletur ad sarciendam sententiam, modo corrigatur οἱ δὲ — ἐργάζονται, cuius verbi hunc usum explicuit Wytt. ad Eunap. p. 297. Eadem plane orationis forma est in Dione, p. 40. b.

c. πλέον ἔχων εἶναι.] An τινός pro εἶναι?

d. καὶ τοίνυν ὃ μάλιστα οἶεται χαρίζεσθαι κτλ.] Incidendum puto post οἶεται, ut hoc verbum tum praecedens tum sequens χαρίζεσθαι attrahat: quodque maxime putat, scilicet se gratificaturum esse: habet igitur οἶεται sperandi vim. Quae paulo post sunt, τοῦναντίον γὰρ ἀπεχθάνεσθαι μᾶλλον ἢ μὴ χαρίζεσθαι, sana sunt, atque hos infinitivos bene

tuetur Baguet. ad Or. VIII, p. 27. nisi quod a τὸνναντίον pendere nequeunt: iungendi sunt cum praegressis ἐμοὶ δοκεῖ. Denique dubito an μὴ delendum sit cum Anglo et Reiskio; sententia haec esse videtur: *contra enim mihi videtur non tantum non gratificari, sed exosus fieri.*

40. a τὰ ὑπὲρ ἑαυτοῦ βουλευέσθαι. Sine dubio ἑαυτὸν verum est: adulator stulte blandiens efficit, ut aggrediatur res supra captum ipsius positas. Sequentia in Dione confirmant.

» ὁ μὲν γὰρ τὸν δειλὸν ὡς ἀνδρεῖον θαυμάζων, οὗτος δικαιοτάτα χρῆται τῇ ἀνοίᾳ τοῦ κολακευομένου.] Si recte se haberet δικαίως, significaret *cum ratione*; sed non laborat adulator, ut alter pereat: ne *iustum* quidem est, quoniam qui timidus est, non vel hunc continuo, vel magis quam quemvis laudis appetentem in perniciem dari oportet. Sed nullum genus adulationis perniciosius est, quod statim explicat Dio: quamobrem reliquit οὗτος δὲ καιριώτατα χρῆται. Hoc est, quod paulo ante dixerat, μείζονα ἐργάζεται βλάβην. Simile vitium videtur esse in Xen. Anab. V, 9. 3. οὗς ἐδόκει δικαιοτάτον εἶναι, quod Krügerus probabiliter sustulit corrigens ἐπικαιριωτάτους: copiose idem disputavit de Authent. Anab. p. 52. sqq.

40. b. μήτε σὺ τοῦ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐθέλης ἐπαινεῖσθαι.] Reisk. errat: quippe τοῦ pendet a repetito αἰτίαν ἔχης. Pro ἐθέλης scribendum ἐθέλειν, quo ducit in C. ἐθέλην.

c. εἰ δέ τις φήσει με τοὺς αὐτοὺς ποιῆσαι λόγους.]

Post φήσει excidit αἰί, vel simile adverbium. Praeterea aoristus ποιῆσαι non huius constructionis est, requiriturque medium verbi: itaque restituo ποιεῖσθαι. In sequentibus πάλιν οὐ ταῦτα, Reiskius vult ταῦτά. Rubink. et Valek. ad Xenoph. Memor. IV, 4, 6. supplent ταῦτά ταῦτα, quod praeferendum propter Xenophontea: ἔτι γὰρ σὺ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις: cf. Dio, p. 560. d. In Socratis autem responsione Valek. corrigit: ἀλλ', ἔφη, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν; quoniam ἀλλὰ item in Xenophonte est; sed ibi una serie dicuntur. Ceterum praeceptum illud his fere solemnibus verbis conceptum erat, ut Isocr. ad Nicocl. c. 8. ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν γινώσκει. Thucyd. III, 56. ἡρὴ ταῦτα περὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίως φαίνεσθαι γινώσκοντας.

d. οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ὑγιεῖνοι καλοῦνται ἰατροῖς.] Debuit nomen ponere, non ex re sed ex persona petatum, ut paulo post p. 41. οὗτοι γὰρ κυβερνητικοὶ δικαίως λέγονται. Probabiliter igitur corriges ὑγιεῖνοι καλοῦνται καὶ ἰατρικοί. Haec duo adiectiva saepe iunguntur a Platone.

41. a. μετὰ γὰρ τὴν ἀπόκρισιν.] Vid. Plato Gorg. p. 471. sqq. Sed ornavit Dio more suo.

43. a. μονῆς προνοούμενος.] Inusitatio forma media, propriam vim non habens. Mirarer, si pastor nil nisi ovilia et stationes gregi circumspiceret, pascua autem negligeret: quare scripsisse Dionem arbitror νομῆς. Cetera bene se habent nec cum Reiskio οὐ θήρας scribendum, qui correctionis suae inconstantiam non agnovit: quum enim προνοούμενον

corrigat, debebat item ἀπαμύνοντος: sed Dio pastoris officium in regem transtulit.

b. εἰ καὶ πολλὰς μὲν ἔχοι τιάρας, πολλὰ δὲ σκῆπτρα ὑπακούοιεν αὐτῷ.] Sensit Reiskius aliquid vitii subesse: quamobrem post σκῆπτρα mutavit πολλοὶ δέ. Et non abhorret Dio ab hoc usu particularum μὲν — δέ, ut p. 26. a. ἀνοήτου μὲν παίγνια κόρης, ἀκολάστου δὲ γυναικός. Tum praesidium est in p. 63. a. καὶ πολλὰ διαδήματα καὶ σκῆπτρα καὶ τιάρας προζάψουσιν αὐτῷ. Itaque vel Reiskii ratio sequenda, quamquam πολλοὶ δὲ quodammodo languet, vel ὑπακούοιεν αὐτῷ pro insitiis habenda.

43. d. οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς — βασιλέως.] Acuta suspicio Emperii ad p. 452. c. haec librario Christiano adscribentis.

» τρία γὰρ εἶδη κτλ.] Conf. Max. Tyr. XXII, 4.

44. a. τρίτη δὲ κτλ.] Locus e Casauboni et Reiskii coniecturis sic refingam: τρίτη δὲ πασῶν ἀδυνατωτάτη σχεδὸν καὶ σωφροσύνη καὶ ἀρετῇ, δήμου προσδοκῶσα ποτε εἰρήσειν κατάστασιν ἐπιεικῇ καὶ νόμιμον. Amplector lect. marg. Mor. νόμιμον. Sic supra p. 43. c. similiter νόμιμος et παράνομος in eadem re opponuntur.

b. Tribus bonis reip. formis oppositae sunt τρεῖς ἐναντίαι καὶ παράνομοι διαφθοραί· ἡ μὲν πρώτη τε καὶ ἀρίστη καὶ μόνη δυνατωτάτη. Sed ἀρίστη sententiae plane repugnat, ac ne tum quidem bene diceretur, si Tyrannis de tribus istis corruptionibus minimum vitii haberet. Corr. αἰσχίστη: tum μονῇ: etenim stabilitate duabus reliquis civitatum διαφθο-

ραῖς antecellit Tyrannis. Iuxta autem posita sunt haec et praegressa ἀδυνατωτάτη σχεδὸν καὶ σωφροσύνη καὶ ἀρετῇ.

45. a. τοιοῦτος δὲ ὢν.] Non assentior Reiskio; scribe τοιοῦτος γὰρ ὢν. Quae sequuntur de regis virtutibus et officiis, in his quaedam sunt, quae sublegit Synesius in Orat. de Regno, quorum ut parum utilis indicatio est, ita unum tantum locum afferam, corrigendi gratia. Torserunt enim vehementer latinum Interpretem haec: p. 21. a. εἰ δὲ βασιλικὸν τὸ ἄρχειν, ἄρχει δὲ ὁποίων δέοι κρατῶν, ἐξ ὧν οἱ κρατεῖν εἰδότες ἐπιτηδευμάτων, καὶ βίων, ὀρῶμεν ὡς ἐκ ἀπὸ τῶν ἐκφυλῶν τε καὶ σοβαρῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων τε καὶ σωφρόνων πάντα ἐκ πάντων συναίρεται, βασιλείας ἐξοριστέον εἶναι τύφον καὶ πολυτέλειαν κτλ. Horum veram sententiam non patere, omnes lectores concedent: aperietur, ut spero, hac correctione: εἰ δὲ βασιλικὸν τὸ ἄρχειν, ἄρχει δὲ ὁ ὁποίων δέοι κρατῶν, ἐξ ὧν οἱ κρατεῖν εἰδότες ἐπιτηδευμάτων καὶ βίου ὀρῶμενος, οὐκ ἀπὸ τῶν ἐκφυλῶν (scil. ὀρῶμενος) σωφρόνων, πάντα κτλ.

b. Bonus rex a malis hominibus donata non recipit: scit enim ne Diis quidem malorum donaria accepta esse: παρὰ νομον δὲ τῶν θεῶν προσίεσθαι τὰ δεδομένα. Egregie παρὰ νόμων correxerunt Casaub. et V. D. ad Venet. apud Reiskium, quod confirmat C. Tamen nec placet, quod pro θεῶν alter θεοφιλῶν, alter δικαίων substituit, nec quod C. offert, ἀγαθῶν. Corrigo τῶν ὁσίων: quo respicit ipse Dio, mox dicens: ἡγεῖται δὲ τὴν ἀρετὴν ὁσιότητα. Hoc

spero probatum iri Iacobsio, qui Add. in Athen. p. 330. corrigebat παρά μόνων δὲ τῶν ἐσθλῶν. Vid. Davis. ad Cic. De Leg. II, 16, 41.

d. ἅτε προσήκοντας αὐτῷ νομίζων.] Quae in margine Mor. varietas est, nasci potuit e corrigendi conatu: nam citata verba orationi aptari nequeunt: corrupta tamen esse non arbitror, sed priorem esse ipsius Dionis scripturam, pro qua deinde substituerit: ἅτε ὑπὸ τοῦ μεγίστου — ἀχθεσθαι.

46. a. ἐπίπονος ὥς κτλ.] Optime Iacobs. Add. in Athen. p. 364. ἐπίπονος οὔσα. "Ημιστά μ. κ. ἂν ἀχθεσθείη. Porro pro τῶν ἄλλων Canter. Nov. Lect. II, 27. ἄθλων coniecit. Male: nam hoc praecipue demonstrat Dio, regem aliorum causa negotia habere. Sed mox in αὐτὸς ἀναδέχεσθαι scrib. αὐτόν.

46. a. b. ὁρᾷ γὰρ τὸν ἥλιον — πάντα ὅσα πράττει.] Post τῶν θεῶν C. supplet ὄντα: sed valde suspecta haec sunt, tum quod quaedam insunt praeter morem dicta, tum quod eadem multo pleniora recurrunt infra p. 49. Dio haec non elaboravisse videtur: ut incerta sit coniectura.

b. εἰ μὴ τάχιστα ἀπολοῦνται.] Haec marg Mor. lectio sine dubio vera est: comparanda paulo post: εἰ σωθήσεται τίνα χρόνον. — Sequentia ἀλλὰ καὶ μᾶλλον — δεομένους αὐτοῦ huc non pertinent: unde illata sint nescio. — Paulo post scrib. ἀγρυπνήτεον αὐτῷ εἶναι.

c. καὶ ἀμυνόμενόν γε — τοὺς ἐπιβουλευόντας.] Haec suspicor in litura fuisse. Sed abstineo ab huius paginae vulneribus, nisi quod in fine d. pro μνήμη

τῶν προγεγονότων malim ἢ μνήμη τ. π.

47. a. πότερον οὖν τοῖν ἀνδροῖν κτλ.] Errat Reiskius: πότερον regit genitivos τοῖν ἀνδροῖν, nempe *iusti regis et iniusti tyranni*. Imposuit ei γνώμην, quod haud cunctanter muto in μνήμην: nam invicem respondent τὴν μνήμην, τὰς ἐλπίδας, et quae praegressa sunt, ἢ μνήμη τῶν προγεγονότων, καὶ ἢ τῶν μελλόντων ἐλπίς. Sententia: *Utrum igitur eorum censebimus hac praeteritorum memoria exhilarari vel futurorum spe confirmari?*

» οὐκοῦν καὶ ἡδίονα.] Sic emendandum pro ἴδιον. Sed praeterea scrib. οὐκουν: est enim interrogatio. Quae sequuntur, ὁρᾷς γὰρ ὅτι πανταχοῦ τὸ βέλτιον τοῦ ἥττονος ἔταξεν ὁ θεὸς προνοεῖν, de quo loco communi vid. Upton. ad Arrian. p. 152, 10., ita confirmat Dio, ut artem inertiae, robur debilitati, prudentiam amentiae imperare doceat. Tum pergit: ἐν πάσαις δὲ ταύταις ταῖς ἐπιμελείαις τὸ ἄρχειν οὐδαμῶς ῥάθυμον, οὐδὲ [leg. ἀλλ' cum Anglo] ἐπίπονον οὐδὲ πλέον ἔχεται ἀνέσεως κτλ. Primum ταύταις delendum: hae enim curae deinceps recensentur: tum facile quidem est cum Reiskio ἔχει corrigere pro ἔχεται, sed prudentius videtur hoc postremum mutare in δέχεται. Quum πλέον φέρεσθαι usurpaverint recentiores, quidni πλέον δέχεσθαι? Verba τοῦ λόγου non proverbio alludunt, sed tangunt formulam ὅπου vel ὅπου γῆς, de qua consule Iacobs. ad Philostr. Imag. p. 503.

47. d. In exercitu quisvis miles αὐτῷ μόνῳ ἐπιμελεῖται καὶ ὀπλῶν καὶ τροφῆς, ἐνταῦθα οὐ πορίζων,

ἀλλ' ἔτοιμα ἀξίων ἔχειν : in quibus ἐνταῦθα idoneo sensu caret ; requiritur καὶ ταῦτα : non solum sibi tantum arma et victum prospicit, sed ne haec quidem ipsa comparat.

48. b. σκυλλει.] Emper. κυκλοῖ. Ego correxerim κυκλεῖ. Plut. in Brut. c. 13. καὶ κυκλεῖ τι παρ' ἑαυτῷ δύσφορον βούλευμα. In C. est σκυλλα.

c. ῥυομένη δ' ἐκ θαλάττης.] Non damnanda : quippe χειμῶν et θάλαττα ita differunt, ut χειμῶν etiam in terra periculum afferat.

d. διαβόητοι μὲν νῦν εἰσιν.] Reiskii conī. μένουσιν, quamvis elegans, postponenda lectioni Cod. C. δ. μέχρι νῦν εἰσιν.

49. b. ἤπου γε] Scr. ἤπου γε, sine interrogatione. *Profecto, dicat aliquis, cet.*

c. ἀπιῶν ὁδόν.] Reiskii αἰὶ ὁδόν ingratum sonat. Praefero ἐπιῶν, ut emendat Wytt. in Ind. Plut. v. ἔπειμι. sed e C. recip μίαν αἰὶ καί. Totus autem hic locus adumbratus est ex Xenoph. Mem. IV, 3, 8. sq. Cf. Dio p. 88. c.

50. d. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο.] Iacobs. Add. in Athen. p. 369. ἡ δ' αὖ τοῦναντίον. Hemsterh. in marg. ἡ μὲν γὰρ τρυφή τοὺς πόνοους κτλ. Sed γὰρ minus aptum est. Nihil Dio scripsisse videtur praeter ἡ δὲ τρυφή κτλ.

52. b. εὐρημένα.] De verbo εὐρίσκεσθαι Wytt. ad Plut. p. 9. c. paulo argutius disputat : nam γυναῖκες ὥραῖαι et παιδία [C. παιδικά] ὥραῖα hoc loco a Dione ponuntur, tamquam facientia ad vitam lautam et delicatam, ministrantibus venustis pueris et

canentibus ac saltantibus in epulis pulchris feminis. Haec igitur a delicatulis non minus *excogitabantur*, quam quae paulo ante Dio recensuerat.

53. d. εἰ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶτται καὶ χεῖρες. Ex sequentibus colligitur, *aurium* hic mentionem excidisse: καὶ ὦτα καὶ γλῶτται facile confunduntur.

54. a. διὰ μὲν ὠτων.] Jacobs. Add. in Athen. p. 20. διὰ μὲν τῶν ὠτων. Mox corr. διὰ δὲ τῶν εὐροούντων, ac paulo post διὰ δὲ τῶν φίλων — σημαίνει — ἐργάσαιτο.

b. περὶ πολλῶν δὲ ὁράν.] Lapsus librarii, oculo ad priora aberrantis. Dio scripsit πολλὰ δὲ ὁράν, scil. ipso oculorum sensu, non mentis oculis. In C. desunt πολλὰ μὲν ἐν ταῦτῳ — πολλῶν δὲ ὁράν.

c. μακαριστὸν, ὅτῳ κτλ.] Vel scr. μακαριστός, ὅτῳ vel μακαριστὸν, εἴ τῳ.

» πολλάκις.] Utroque loco vel idem est ac πολλὰ, vel sic corrigendum.

55. a. ἢ τῶν γονέων.] Tota periodi ratio suadet, ut scribatur: ἢ τοὺς γονεῖς ἀγαπῶσι.

» ἀκουόντων ἀπ' ἀλλήλων ἢ σφόδρα ἐγγὺς ὄντες ἀγαπῶσι.] Immo debuit scribere: ἀκουόντων παρ' ἀλλήλων ἢ τοὺς σφόδρα ἐγγὺς ὄντας ἀγαπῶσι. Totum locum comparanti mutandi ratio apparebit.

b. τοσούτου δὲ ἀξίαν — εἶναι κέκρικεν.] Manifesta litura: induxisse Dionem arbitror verba ὥστε οὐδένα — τῶν λεγομένων ἀδυνάτων εἶναι.

57. a. ἐκάστων τῶν μὴ σφόδρα ἀνοήτων.] Immo ἐκάστοτε. In reliquis huius loci maculis abstergendis praeclare operam posuit Emperius, cuius hoc reci-

cipiendum duco: καὶ ὑπνου ἕνεκα πονούντων. Minus bene mihi pridem cessit divinatio: tentaveram tamen ad eandem sententiam.

b. οὐχ οὗτος δ' ἡγεῖται.] Iacobs. Add. in Athen. p. 358. οὐχ οὕτως ἡγεῖται: et οὐχ οὕτως — ἀλλὰ est p. 518. b. — C. habet οὐχ οὕτως δ' ἡγεῖται δεῖν εἶναι μακάριος. Paulo post idem habet veram lectionem Νισαίους μὲν ἵππους.

d. πράγματα διοικεῖν.] Add. artic. τό: proxime post τίνι δὲ ἐξεστίν excidit μᾶλλον.

58. a. Disputavit Orator, abundare regem iis omnibus, quibus hominum amor et benevolentia conciliatur, multo tamen magis laboriosam esse regis vitam, quam ceterorum hominum. Pergit: ἐπεὶ δὲ δεῖ ἄνθρωπον ὄντα φύσει τῶν ἐν τῷ βίῳ διαφερόντων καὶ τοῦτον τῶν ἄλλων τι ὥσπερ παραμύθιον ἔχειν, — in quibus Reiskius post καὶ τοῦτον supplebat χωρίς vel ἐξαίρετον. Fefellit eum repetitio articuli, cuius Grammatici exempla habent; tamen pro ἄλλων restituo καλῶν, ac reliqua expolientur scribendo διαφερομένων, i. e. eorum, quae in vita tolerantur — solatium. Sunt autem τὰ καλὰ artes liberales, quaeque gymnasticam attingunt. Eo spectat Xenophon Cyn. c. 2, 1. ἐγὼ μὲν οὖν παραινῶ τοῖς νέοις μὴ καταφρονεῖν κυνηγεσῶν μήτε τῆς ἄλλης παιδείας. ἐκ τούτων γὰρ γίνονται τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀγαθοὶ, εἰς τε τὰ ἄλλα, ἐξ ὧν ἀνάγκη καλῶς νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν. Conf. c. 12, 8. et 18. quae omnia Dioni ante oculos fuisse vix dubito. Idem obscuratum in Corinthi p. 466. a. ubi Mummius dicitur

μηδενὸς τῶν κακῶν πεπειραμένος, sed alterum bene reduxit Reiskius.

Haec ut vera esse non praestiterim, tamen non video cur inducam post cognitam Imperii coniecturam τὸν ἐν τῷ βίῳ διαφέροντα, nimirum τὸν ἀρχοντα, quod vereor ut recte dicatur: tum τῶν ἄλλων interpretatur *ceterarum curarum*.

c. διὰ τε τὴν θήραν ἐπιθυμίας.] Imperius corrigit δι' ἀρετὴν ἐπιθυμίας, quam coniecturam exploravimus in Bibl. Crit. Nov. V, p. 578. Amplectenda lect. cod. C. διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, *propter captivae faciendae cupiditatem*. Similiter p. 18. b. canes venatici ἐνίοτε — ταραττουσιν ἐν τῷ ἔργῳ διὰ τὴν νεότητα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν φθεγγόμενοι. Ceterum hic locus adumbratus est ex Xenoph. Cyrop. I, 2, 10.

61. c. ἡ γὰρ, ἔφη, χρήματα.] Sic Reiskius scripsit. Debat ἡ γὰρ: vid. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 23, 3. Similiter peccavit Morell. p. 24. b. aliisque locis. Paulo ante scrib. ἡ, ἔφη, τῶν ξμῶν τι ληψόμενος. Nam in eo facio cum Fritzsche ad Lucian. Philops. c. 38.

d. ὡς κολοῖων πετομένων.] Videtur aves respicere regis Psaphonis: vid. ad p. 4. a.

62. a. ἀνδρὶ σκαιῷ καὶ ἀλαζόνι, ὡς αὐτὸς ἐνόμιζεν.] Perperam, ut arbitror, Reisk. vult: ὡς εὐθύς ἐνόμιζεν. Idem est ac si dixisset: ἀνδρὶ, ὃν σκαιὸν — εἶναι ᾔετο.

b. πότερον οὖν ἀληθής.] Delendum οὖν, et in sequentibus litura laborantibus verba ἡ οὐκ et ἄδη-

λον, ἔφη, ἐστίν.'

d. σημεῖον εἶναι τῇ ψυχῇ.] Immo ἐνεῖναι.

63. a. κυβερνητικῶς — βασιλικῶς.] Nihil mutandum. Referuntur ad p. 62. a. οὐδ' ἔστι βασιλεύειν κακῶς.

c. Duplex, inquit Diogenes ad Alexandrum, est institutio, ἡ μὲν τις δαιμόνιος, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη· ἡ μὲν οὖν θεία μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ καὶ ῥαδία, ἡ δὲ ἀνθρωπίνη μικρὰ καὶ ἀσθενὴς καὶ πολλοὺς ἔχουσα κινδύνους καὶ ἀπάτην οὐκ ὀλίγην. Claudicat ῥαδία in hac singulorum sententiae membrorum oppositione: ac ne convenit quidem per se ῥαδία, quoniam divina illa institutio minime facilis est, ac sibi ipse obloqueretur philosophus p. 64. a. ubi contendit, qui divinam illam disciplinam teneat, facile huius humanae participem fieri. Itaque pro ῥαδία scriptum fuit βεβαία, cui sequentia conveniunt, in quibus verborum ὁμῶς δὲ ἀναγκαῖα προσγενέσθαι ἐκείνῃ, εἰ ὀρθῶς γίγνοιτο non video, quae sententia esse possit, praeter hanc: tamen humana παιδεία, si rite fit, necessario alteri disciplinae, τῇ θείᾳ, adiungitur. Sed hoc si verum est, requiritur γίγνεται.

d. καὶ οὕτω δὴ δίχα παιδείας κτλ.] Scil. τῆς ἀνθρωπίνης, quam prisci illi homines nondum adepti erant. Sed dubito an integer locus sit.

64. a. αὐτὰ τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα.] Haec vehementer laborant unius particulae absentia: quippe haec maxima et praecipua, si, quod verborum compositio postulat, in humana disciplina esse

dicuntur, argumentatio turbatur. Corr. αὐτὰ δὲ τὰ μέγιστα κτλ.

» καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτὸν ἔτι τούτων ἀφέλοιτο.] Possis pro ἔτι scribere τι, vel cum Iacobsio, Add. in Athen. p. 298 hoc pronomen post ἔτι inserere. Sed agnovisse videtur Reiskius constructionem minus frequenter usurpatam ἀφαιρεῖσθαι τινά τινος. Recurrit p. 271. b. καὶ ἔτι πάντων αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀφαιρήσεσθαι et p. 313. d. 326. c. 351. b. 479. b. cet. Conf. Abresch. ad Aesch. III, p. 116. Intt. ad Greg. Cor. p. 95. Wyt. Ind. Plut. in voce. Itaque nihil mutandum in praesenti loco.

» ἐγκαῦσαι.] Quid ἐγκαίειν, ἔγκαυσις, ἔγκανυμα sint, exquisita doctrina ostendit Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. T. I, p. 317. Horum nihil pertinet ad ἐγκαῦσαι Dionis, quod Reisk. nullum exemplum afferens, vertit *comburens*, ut idem esset quod συγκαῦσαι. Arbitror Dionem scripsisse ἐγκαῦσαι, insolita potestate: *igne ex animo delere*. Refertur enim haud dubie ad placita maioris eius disciplinae, non ad ipsum hominem, cuius mox demum combustio memoratur, ubi pro μένειν malim μένοι ἂν cum Iacobsio, Add. in Athen. p. 2. quam μένει, quod Reiskius coniecit. — Nunc video in C. confirmari ἐγκαῦσαι.

64. d. αἱ ἄφθογοι καὶ σιωπᾶσαι μόνον αὐταὶ ἐξαπατῶνται. Reiskius vult μόνον αὐταί, *ipsae solae*. Id tum probarem, si scriptum esset μόναι. Nunc μόνον non ad αὐταὶ pertinet, sed cum ἐξαπατῶνται iungendum: illi nimirum canes, qui non blatrant,

nihil nisi ipsi decipiuntur: αἱ — αὐται frequens est in Dione. vid. not. ad p. 15. c. Corrigerem *μόνον αὐτό*, si exemplum suppeteret huius collocationis pro *αὐτό μόνον*. — Paulo post apertum vitium est in καὶ *μιμούνται ἄλλας ἐξαπατᾶν*. Acute Reiskius *φιλοτιμούνται*: quod si verum est, praeterea corrigendum vel *τάς ἄλλας* vel *ἀλλήλας*.

65. a. *τῶν ἐννοίων, φασίν*. Ne ineptam comparisonem dicas, facit exemplum huius libidinis apud Philostr. V. A. I, 37. quocum haec Dionea comparavit Hamaker. Lect. Philostr. p. 21. quem vide et quos laudat Boisson. ad Aristaen. p. 522 sqq.

66. d. *παῖδές φασιν*.] Emperius *ἴσασιν*, quod aliquanto *κριτικώτερον* quam Uptoni ratio, verba οἱ *μέντοι παῖδές φασιν* delentis, ad Arrian. p. 127, 15. Hic Dionem p. 514. d. aliaque comparavit, omittens antiquissimum exemplum Cyri ludentis, in Herod. I, 114. Ceterum non tangenda puto verba *ὡς αὐτοί φασι, βασιλέα*, tum ob id quod sequitur, *τῷ ὄντι βασιλεὺς ἐστι*, tum quod *παίζειν βασιλέα* dicitur ut *παίζειν σφαῖραν*. Haec autem oppositio impedit, quo minus Dio *βασιλίνδα* poneret.

67. b. *θεὸς γενόμενος, μόνον εἰ μή*.] Interpunctio transferenda post *μόνον*. In sequentibus pro *εἰ καὶ βασιλέα* corrigam *εἰ γε βασιλέα*. Nam sententia est: *Unum fortasse Iovem supra se positum ferret, modo homines eum regem salutarent*. Ita interpretanti omnia cohaerebunt.

d. *κακίστη ψυχῇ*.] Iacobs. Add. in Athen. p. 64. καὶ εἰς τὴν τύχην. Wyt. ad Plut. p. 79. e. *κακῶς*

τῇ ψυχῇ. Multo simplicius Emper. καὶ κεῖσε τῇ ψυχῇ, ante quem Dindorfius eodem modo se locum correxisse scripserat in literis ad me datis. In C. est καὶ κεῖ τῇ ψ. In sequentibus ἐφ' ἧς ἔχεις ταύτης διανοίας. Scr. ἀφ', ut ἀπὸ τοῦ βελτίστου p. 79. d. ἀπὸ γνώμης ἀσφαλοῦς p. 422. d. ac saepe. Accedit C.

» ἡπειρον.] *Orbis terrarum partem*: etenim huc non facit docta annotatio Valesii ad Harpocr. p. 87.

68. a. ἡ σὺ τοὺς ἀλεκτρούνας οὐ καλεῖς νόθους — διὰ ταύτην τὴν νοθείαν. Haec omnia prorsus aliena sunt a praesenti disputatione. Migrasse videntur, apteque inseri posse p. 62. b. post verba καὶ τοιοῦτος ὢν ὑποβολιμαῖος ἂν εἴης. — Idem vidit Emperius, sed haec habet pro imitatione superiorum inficeta. Ego perquam faceta esse non contendo.

69. a. Quum liberrime reprehendisset Alexandrum Diogenes, irascere, inquit, transverbera me hasta, ὡς ἀκούσῃ παρὰ μόνου τῶν ἀνθρώπων ἐμοῦ τάληθῇ, καὶ παρ' οὐδενὸς ἄλλου ἀνθρώπων ἂν μάθοις. Scripsit Dio ὁμῶς ἀκούσῃ — ἂ παρ' οὐδενὸς κτλ. Sed addit Orator, non timuisse Diogenem ne quid pateretur: probe enim scivisse, Alexandrum δοῦλον ὄντα τῆς δόξης καὶ οὐδέ ποτ' ἂν ἀμαρτόντα περὶ ἐκείνον. Reduco ἐκείνην.

71. c. κινηθεῖς.] Recte Reisk. Casauboni suamque pristinam correctionem refellit. Tuitus est hoc verbum Valcken. ad Xenoph. Memor. IV, 2. 2. Wytt. ad Plut. p. 39. d. κενωθεῖς ὑπό. Conf. Baguet. ad Orat. VIII, p. 17. Verba προσέπαιζε καὶ περιῆλθεν satis ostendunt nihil corruptum esse; sed

pro περιήλθεν C. apposite περιεῖλκεν: tum ἀνανήψαι pro ἀνανεῦσαι.

73. b. δαίμονος, τῶν τριῶν βίων.] Distinctio post δαίμονος tollenda: quo facto nihil suspecti superest. Nam iungenda sunt τὴν ἐναντίαν ἔξιν τοῦ πλάττειν — τῆς — ἐμπειρίας κτλ. quod Reiskium fugit.

c. χαρκτήρα καὶ μορφὴν — ἡ ὥς εἰώθασιν ἔνιοι κτλ.] Horum verborum paulo durior compositio est: εἰ ἄρα μᾶλλον cohaeret, quamvis longo satis spatio divisum, cum ἡ ὥς εἰώθασιν: dein πρὸς τὸ ἀποδείξαι est *ad demonstrandum*. Cetera οὐδὲ γὰρ ἄσχημον — ἀμείνονος in parenthesi posita sunt. Pro σπάσωμεν Emperius malit πλάσωμεν: id propterea displicet, quod alterum multo exquisitius est eleganterque dicitur de re, quae extrinsecus attrahitur. Philostr. V. Soph. I, p. 535. τὸ δὲ μεγαλόγνωμον — ἐκ Τιμοκράτους ἔσπασε. Sed magna difficultate laborant verba: οὐδὲ (οὐδὲν M.) γὰρ ἄσχημον οὐδὲ νεμεσητὸν καὶ ποιηταῖς παραβαλλομένους καὶ χειροτέχναις καὶ καθαρταῖς [καθάπερ ταῖς C. et M.] ὀρᾶσθαι. In quibus diligenter demonstravit Emperius, καθαρταῖς locum non esse: minus recte idem pro ὀρᾶσθαι correxit πειρᾶσθαι, non memor usus huius verbi, quod eodem sensu usurpavit Dio p. 366. d. σεμνοῖς μὲν εἶναι βουλομένους, ἀνωφελεῖς δὲ ὀρωμένους. Vid. nostra ad p. 481. c. Lectio καθάπερ ταῖς ducit ad probabilem scripturam ἀγύρταις, quo verbo physiognomones designari censeo paulo ante memoratos. Si quis obiecerit, abiectum nimis hoc genus hominum fuisse, quam ut cum poëtis et fabris confer-

rentur, respondebo minime vulgaria referre Charidemum p. 303. b. quae audivisset ex circulatore, ἀνδρὸς ἀγύρτου, eodem imaginum usu insignia.

d. τὸ περὶ τὰς τέλειτάς καὶ τὰ καθάρσια.] Reisk. bene τῶν pro τὸ. Sic tacite correxit Ruhnk. ad Tim. p. 108. Dio autem imitatur Platonem Phaedro p. 244. e. Vide hanc rem docte persequentem Lobeck. Aglaoph. p. 120. sqq.

74. c. περὶ τὴν τοῦ ἀργυρίου κτήσιν ἔμφρων — σελήνης γε ὁδοῦς.] Pro ἔμφρων male Anglus coniecit ἔκφρων, quod tametsi M. praebet, alienum est et recte damnatum ab Elsnero Sch. Crit. p. 101. Neque suspectum fuit Wyttenbachio, ad Eunap. p. 79. de his Dionis verbis ac verbo συντεταμένος agenti: cf. Dio p. 119. c. Sed totus locus habet difficilem interpretationem: vocabuli τόκος insertio necessaria non est: nam intelligitur in κτήσιν, quae recte προΐεναι dicitur: ὅτι δὴ videtur pendere ab ἔμφρων, traiectione non insueta: *intentus augendis divitiis ac cogitans, eas citissime ac sine dispendio cumulari, cum die nimirum ac nocte progrediens ipse lunaeque periodos* (nam leg. περιόδους) *praevertens*. Avarus igitur ipse est subiectum participiorum προβαίνων et φθάνων. Cum hac denique avari descriptione meretur comparari Lucian. Catapl. I, p. 639. Quae sequuntur, τὸ δὲ τῆς ἀπεχθείας κτλ. eandem fœnoris exactionem spectant, qua avarus odium et inimicitias contrahit.

75 b. ἀλλ' Ἐρόμωνα μὲν καὶ Σάραβον.] Casauboni Θεαρίωνα recte reiecit Reiskius frustraue tui-

tus est Davis. ad Max. Tyr. IV, 5. et Iacobs. Add. in Athen. p. 72. *Δρόμωνα*, quod Mor. e Cod. Reg. (C.) protulit, firmat Athenaeus in Dionysii verbis p. 381. d. *Σάραμβον* ex C. et M. recipiendum. Indubitatam rem multis verbis probavit Davis. l. l. quamquam Toupius, nitens corrupto loco Athenaei, p. 112. e. *Σάραβον* et *Σάραμβον* dictum fuisse affirmat: vid. Emend. in Suid. T. II, p. 151. sq.

» οἶτι ὡς οὐ δικάίως κεκλησθαι.] Scrib. *πως* enclit.

76. a. *ἐσθήτων τε μαλακῶν καὶ ἐλίξεις.*] Longe aberrat Reiskius. Scrib. *ἐσθήτων τε μαλακῶν ἔλξεις* κτλ. quod in fastu ponebatur et Alcibiadi tribuitur a Plutarcho in eius vita, p. 198. e. Cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 38. Margo Mor. viam emendationis monstrabat: nunc confirmat C.

b. *μοιχικῶν δαιμονίων.*] Immo *δαιμόνων*. Vere Reiskius emendavit *φιλόψων*, itaque est in C. Item p. 604. b. iunguntur *φιλόψους καὶ οἰνόφλυγας*.

c Recte tuitus est Reiskius repetitum δέ in his: *πάλιν δὲ κἀνταῦθα ἐν τῇ χορηγίᾳ πέφηνε*. Quum autem contendit, idem esse ac si δέ omisso scriptum esset *πάλιν κἀνταῦθα ἐν χορηγίᾳ πέφηνε*, me quidem illud discrimen fugit. Sed neque φαίνεσθαι ἐν χορηγίᾳ recte dicitur, nec χορηγία hic minus requirit adiectam abundantiae significationem, quam paulo ante in *ἀνελλιπές τὸ τῆς χορηγίας*: quamobrem puto Dionem reliquisse: *πάλιν δὲ κἀνταῦθα ἀνεκδέχης χορηγία πέφηνε*.

d. *ἢ χρημάτων πολλαῖς ἐκτίσειν.*] Mallem πολλῶν cum Reiskio, nisi suspicarer ἐκτίσειν esse glos-

sam vocabuli ποινᾶς, quod in πολλᾶς lateat.

» πρὸς ταῦτα, πρόεισιν.] Collato praegresso προσ-
ἄγει ῥαδίως et sequente ὑπερβαίνειν ἀναγκάζει, patet
corrigendum esse προσίησι. Nam sermo est de ge-
nio, qui hominem agit.

77. a. Non leviter corrupta sunt haec: ὁ μὲν
ἀσθενής τε καὶ ἄτολμος ἔνθα προσθέμενος. Reisk.
coniiciebat ἐν φανερῷ προσθέμενος. Volebat sane
προθέμενος; idem erravit librarius p. 656. b. γραφὴν
τινα προσθέντος εἰς τὸ φανερόν. Sed mihi hoc latere
videtur: ἄτολμος πάντα προέμενος. In simillima sen-
tentia Dio p. 51. c. τὰ μέγιστα — τῶν πραγμάτων ἢ
πιστεῖν ἑτέροις ἢ προῖεσθαι.

c. Pro πολλοῦ καμάτων recte Emperium coniecisse
π. πατάγου. nunc C. ostendit.

d. λευκὸς ἰδεῖν, ἐντροφερός.] Totum locum com-
para cum p. 589. a. τὸν μὲν τράχηλον ἀποκλίνων,
ὑπὸ δὲ ἀργίας καὶ σκιᾶς λευκός. Cf. Philostr. Epist.
63. et Olear. Peerlk. ad Muson. p. 200. Iacobsius ad
Philostr. Imag. p. 230. tuetur ἐντροφερός contra
Reiskium. Ex C. et M. malim recipiatur καὶ τρυ-
φερός.

78. d. Describit Dio hominis ambitiosi genium
alis in sublime evolantem, in quibus ornamentis
hoc quum labem contraxisset, magis etiam corrumpit
Morellus, qui sic edidit: οὐδέποτε γῆς ἐφαπτόμενος
οὐδὲ ταπεινοῦ [Ven. et M. ὑψηλοῦ] τινος, ἀλλὰ ὑψη-
λὸς καὶ μετάρσιος. Haud dubie speciosum illud τα-
πεινοῦ ex Interpretis humile finxit Morellus. Ita-
que iure dubitavit Reiskius, quamquam hic ex ὑψη-

λοῦ refingens εὐψέκτου operam lusit, atque externa quadam similitudinis specie deceptus, commisit, ut quod sententia requirit omitteret: respuit autem haec vocabulum, quod alienum est ab instituta comparatione. Sed mendum non est in ὑψηλοῦ, sed in sequente ὑψηλός. Priora interpretor: *numquam terram tangens neque editum quid* i. e. ne montem quidem. In seqq. hoc fortasse probabitur: ἀλλ' αἰὲ πτηνός τε καὶ μετάρσιος. Cf. p. 79. c. εἰ δέ τῳ οὐ φίλον πτηνόν αὐτόν διανοῆσαι [immo διανοεῖσθαι], tum πτερωτόν τε καὶ ὑπηνέμιον: αἰὲ certe desideratur, quod iam supplevit Iacobs. Add. in Athen. p. 48. ac repetit mox Dio αἰὲ μᾶλλον ἀγαλλόμενος, quod perperam tentat Reiskius. Confirmat haec verba comparatio versus Homericī, Il. II, 462. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι. Sed non impediam, si quis ἀλλὰ ὑψηλός καὶ μετάρσιος tamquam otiosa expellere velit. In proxime seqq. καὶ πολλάκις copula ferri nequit: respondent enim praecedentibus ὅταν μὲν αἰθρίας κτλ.

79. b. Igitur ambitiosum genius sursum deorsum fert, modo sublimem beatumque πολλοῖς φαινόμενον, πάλιν δ' αὖ ταπεινόν τε καὶ ἄθλιον, ἀλλὰ πρώτῳ καὶ μάλιστα αὐτῷ δοκοῦντα. In quibus ἀλλὰ πρώτῳ idem est ac πρώτῳ δέ, ut non requiramus Reiskii correctionem εἶμα, nec, quod C. habet, τοῖς τε ἄλλοις καὶ, pro ἀλλὰ.

c. ὁ τροχός δόξῃ παραβαλλόμενος.] Idem est ac si dixisset: ὁ τροχός τῆς δόξης: quod nisi tenetur, sequens περιθέων vitiosum videri possit pro περιθεῖον.

ση. Porro de hac comparatione vide Lobeck. Aglaoph. p. 798. sq.

d. λέγω δ' οὐχ — ἐπὶ τὰ βελτίω.] Non ipsa verba dixerim, sed sententiam Dione indignam: haec enim numquam cadunt in ambitiosum hominem ac plebis tyrannorumque adulatorem, qualem hoc loco Dio describit. Omnino interpolatus hic sermo in exitu, quod optime sensit Emperius. Tamen non dissimulandum est, similem cautionem, quamvis minus ineptam illam, legi p. 81. a.

» Nondum dimittit ambitiosi genium Orator, quamquam ad finem properat suamque loquacitatem his verbis ipse castigat: ἐχέτω δὴ καὶ οὗτος ἡμῶν ὁ δαίμων τέλος, ἵνα μὴ νῦν στολάς τε καὶ μορφάς προστιθέντες αὐτῷ καὶ τᾶλλα τὰ προσήκοντα, πολὺν καὶ ἄπειρον εἰσφερώμεθα λόγων ὄχλον. Nobis autem librarius castigandus, modo recte duplicis erroris accusetur. Probabilis videri possit interpretatio vocabuli μορφάς, ut intelligantur varii corporis habitus pro vario tempore ac necessitate, gestus, presentationes, alia: sed neque ista μορφαί recte dicuntur, neque προστίθενται, ita denique στολαῖς adiecta sunt a Dione, ut aliud vestimenti genus vel ornamentum latere videatur. Scripsit, opinor, πορφύρας, *latos clavos*. Alterum in quo offendimus, est εἰσφερώμεθα: quodsi enim per se nihil reprehensionis haberet locutio εἰσφέρεισθαι λόγους, tamen desiderarem concinnitatem sententiae, qua scilicet Orator non voluntariam sermonis abundantiam, sed vim significet necessariae descriptionis et invito se obtrudentium

vocabulorum: quae spero unius literae iactura restitui in εἰσφρώμεθα.

80. a. Enumerat turbam perturbationum ac pravitatis, hasque, inquit, φιλοτίμῳ τρόπῳ ψυχῆς — ἀνάγκη πᾶσα συνέπεσθαι, ἔτι δὲ αὐτὸν πολὺ μᾶλλον ἄττειν [C. et M. μεταλλάττειν] καὶ ἀνώμαλον ἔχειν τὴν διάνοιαν. Hic nimis tenax est Reiskius istius verbi ἄττειν, quod sic nude positum minime elegans est: neque satis idem animadvertit, μᾶλλον suspensum esse. Quamobrem μεταλλάττειν amplectendum est, quo facto hoc modo cetera expolienda sunt: ἐπὶ δ' αὖ τὸ πολὺ μεταλλάττειν — τὴν διάνοιαν. Ceterum C. post μεταλλάττειν supplet εἶκος, i. e. εἰκός.

b. Ambitiosi inconstantia singularis est: ὅταν μὲν γὰρ εὐδοκιμήσεις τε καὶ ἔπαινοι [sic M.] συμβαίνωσιν αὐτοῖς [sic marg. Mor. et M.] ἢ ψυχὴ τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς αὖξει: confert porro cum olea Minervae, quae uno die effloruerit: tum de eodem: ταχὺ δὲ αὖ πάλιν συστέλλεται — ψόγον τινὸς προσπεσόντος. Vides in prioribus illis celeritatis mentionem requiri: itaque post συμβαίνωσιν distinguendum est, et αὐτοῖς mutandum in αὐτίκα.

c. In eo, quod daemon ambitiosum docet φιλόκακον αὐτὸν εἶναι, non excidit δεῖν, neque intelligendum est: nam in eo sitae sunt blanditiae et praestigiae, quod ambitiosus sibi persuadet, se virtutis amantem esse.

d. Centaurorum γένος vocatur ποικίλον καὶ συμπεφορημένον, in quibus ne συμπεφυρμένον corrigas, impedit ipse Dio p. 369. c. κακίας οὐ μιᾶς — ἀλλὰ

συμπεφορημένης ἐκ μυρίων, et Davis. ad Max. Tyr. XVII, 7. ἡ τῶν αἰσθητῶν φύσις πολυειδής τε οὐσα καὶ συμπεφορημένη καὶ ῥέουσα, ubi Heinsius corrigebat συμπεφυρμένη. Cum Dione omnino comparandus Plato in Phaedro, p. 253. e. ubi alter equorum dicitur σκολιός, πολὺς, εἰκὴ συμπεφορημένος. Quod autem Dio modo eos ἄχρηστα τέκνα appellavit, id Reisk. nimis operose interpretatur: mox opponuntur ὠφέλιμον et χρήσιμον.

81. a. Mendosum esse σοφιστάς nemo dubitat, correxitque σοφοίς Wytt. ad Plut. p. 96. a, et post hunc Emperius. Non placet: *sapientes* excipi ab hac derisione, ne in tam insulsa quidem cautione monendum erat. Vitium sane cadere potest in στρατηγόν et in πολιτικόν ἄνδρα, non potest in sapientem. Non omittendum, in C. et M. pro σοφιστάς legi παιδευτάς, quae fortasse glossa est eius, quod Dio scripsisse videtur, σωφρονιστάς. Hi ξέναγοῖς oppositi locum suum tuebuntur: cf. docta annotatio Reiskii.

d. τὰ δὲ λοιπά.] Scriptum fuit τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβία κεῖνα, vel ab ignoto poëta vel a Choerilo Iasensi. Theodoreto ac Diōni citantibus adhaesit paroedia Chrysippi. De his argutissime disputavit Nätkius, de Choer. Samio, p. 196. sqq. de varietate in Dione p. 237.

» Scrib. ὁ ποιήσει καὶ ὅποι τρέψεται καὶ καταδύσεται. Hoc postremum habet C.

82. c. Hanc fabulam Libycam Wessel, ad Diod. Sic. XX, 41. ex eodem genere esse putat, unde traditiones de Lamia. Quod autem Grauertus, De

Aesopo p. 81. ad fabulas Libysticas refert, id refutatur a Lobeckio in Aglaoph, p. 369.

» οὐκ εὐτυχές μὲν, οὐ γὰρ οὐ κτλ.] Platonem ante oculos habuit, in Phaedro, p. 229. d. ubi fabularum interpretatio dicitur δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου καὶ οὐ πάνυ εὐτυχούς ἀνδρός. Vide Wyttenb. ad Plut. p. 97. a. qui Dioni hanc medicinam admovet: οὐ γὰρ οὐ τ. π. ζ. τ. ε. ἅτε πάντων ἀπιστούντων. Meliora e libris exspectanda, quamquam sententia perspicitur.

83. a. τόδε μὲν δὴ προοίμιον κτλ.] Platonicum: vid. De Legg. IV, 2. X, 4. Similiter Cicero, De Legg. II, 7. *Habes legis prooemium, sic enim hoc appellat Plato.* Vid. utrimque Intt.

c. βραχέα γὰρ καὶ διθάλαττα.] Accurate descripsit Casaubonus, sed καί expungendum.

84. d. Transfert Dio monstrorum quorundam figmentum ad animi libidines: καὶ γὰρ δεδιέναι, inquit, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, ὥσπερ αἱ τίτθαι [ἐκείναι C. et M. miro errore] τοὺς παῖδας, ὅποταν παρὰ καιρὸν τροφῆς — ὀρέγωνται, καὶ ἡμεῖς [ἡμᾶς C. et M.] ὅποταν — ἡδονῆς ἐρῶμεν, μήποτε — συναρπασθῶμεν ὑπ' αὐτῶν. Miror Reiskium, in τοὺς παῖδας suppletentem δεδίασιν, aut πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσι. Immo eodem loco exciderunt μορμολυκείοις τισὶ φοβοῦσιν, vel simile quid.

85. d. ἐξελών δὲ καὶ ἀπολέσας.] Cod. M. ἢ pro δέ. Locus hic Reiskii coniecturis liberabitur corrigendo: ἐξελών τε καὶ ἀπολέσας: igitur omnia haec participia in nominativo iungenda cum εἶπου τις ἐπέχειρησε. Pro γένος, εἶτ' C. et M. habent εἶδος: unde

Morellus γένος petiverit, non liquet, sed εἴτα necessarium est. Denique pro ἀποδράσας iidem libri αὐτὸ δράσας i. e. *non fortiter excisis vitiis*: non spernenda varietas, quamquam dubium est, scripseritne Dio ἀποδράσας recentiorum consuetudine, an ἀποδράς: quumque sequens ἀπολέσθαι καὶ διαφθαρεῖναι cumlatum sit potueritque scriptor respicere ad fabulam belluarum fugaces persequentium, pro ἀπολέσθαι videtur scripsisse ἀπολαμβάνεσθαι, *in fuga interceptos esse*. — Sed omisi, quod paulo ante p. 85. b. abrumpit cursum orationis obliquae, διέφθειραν: corr. διαφθεῖραι.

86. b. Narratur apparuisse quibusdam ad Iovem Ammonem proficiscentibus unum ex illis monstris, superne pulchrae mulieris forma, ἐπιδεικνύειν δὲ τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καὶ τὸν τράχηλον ἀνακλῶσαν, in quibus postremam copulam nec verborum compositio fert, nec sententia: reclinabat enim collum, quo apertius pectus ostenderet. Continuo sequuntur haec: κατὰ [καὶ τοὺς C. et M.] ὑπολαβεῖν ἕκ τινος κώμης τῶν ἐταιρουσῶν τινα γυναικῶν ἐνταῦθα ἰέναι πρὸς τὸν ὄχλον. Priora sic sarcienda arbitror: κατὰ τοὺς μὲν ὑπολαβεῖν, tum sequentia transpositione iuvanda: τῶν ἐταιρουσῶν τινα ἐνταῦθα γυναικῶν. Denique seqq. ex C. sic supplenda: θάτερον τὸν ἕτερον φθάγοντα. — Sed priusquam hunc sermonem relinquam, in postremis minutum tractabo, ubi dicitur cadaver iuvenis, modo a bellua interemti, εὐρεθῆναι σαπρὸν δὴ [C. τε M. τι δὴ] καὶ μυδῶντα. Scripsit σαπρὸν ἤδη, in quo veneni vis ostenditur.

87. c. Oratio iuvenilis ac sententiis sophisticis referta: insunt multa comparanda cum Maximo Tyrio, XXXVI, c. 5. sqq.

καίτοι διακοσίων σταδίων.] Usi sunt hoc loco, quibus controversia fuit de longis muris Athenarum: quorum primus Valesius, ad Harp. p. 43. duos tantum muros, alterum Piraicum, alterum Phalericum fuisse statuit. Hunc reprehendit Hemsterh. in Anecd. I, p. 233. sqq. Nondum explicita res est, nec satis constantes fuerunt ipsi veteres in usu verborum τὸ διὰ μέσου τεῖχος et τὰ διὰ μέσου τείχη. In Harpocrate et Schol. ad Plat. Gorg. p. 342. Bekk. τὸ διὰ μέσου τεῖχος videtur esse τὸ μακρὸν τεῖχος νότιον, idque largior Göllero, qui in Argum. Thucyd. II, p. 222. optime confirmavit rationes Mulleri, proditas in Annot. ad Leakii Topogr. Athen. vers. germ. p. 467. sqq. quos omnes ignorasse video disputationem Wyttenbachii ad Plut. p. 349. d. accuratam illam, excepto sive errore, sive opinione, quam postea Leakius amplexus est. Eius autem rei diiudicatio quum huius loci non sit, hoc teneri velim, Dionem in praesenti loco verbis τῶν διὰ μέσου τειχῶν intellexisse quidquid murorum inter urbem et portus interiectum fuit. Eodem modo interpretandum duco Platonem in Gorg. p. 455. e. Περικλέους δὲ καὶ αὐτὸς ἤκουον, ὅτε συνεβούλευεν ἡμῖν περὶ τοῦ διὰ μέσου τείχους, singulari numero, qui Leakium p. 370. et Göllerum l. l. in errorem duxit. Nam Thucydides, II, 13. τοῦ τε μακροῦ dicens, ambo muri brachia intelligit, quocum cf. Xenoph. Hellen.

IV, 8, 10. qui de instauratione murorum: *ὁ δὲ (Κόνων) inquit, ἀφικόμενος πολὺ τοῦ τείχους ὠρθώσε.* Ceterum quaeritur, numerus ducentorum stadiorum sitne accuratus necne. Dionis computationem sequitur Boeckhii in *Oecon. Civ. Athen. I, p. 43.* Mihi videtur Dio definitum rotundumque numerum posuisse pro vero nec longe diverso. Itaque assentior rationibus Mulleri l. l. ductis ex Thucydide II, 13. Idem tetigit hanc quaestionem in *Comment. I, de Munimentis Athenarum, p. 18 sqq.*

88. d. *Ἰι, quorum luxuria opponitur Diogenis simplicitati, ὅτι — ἔξεστιν αὐτοῖς οἰκία μὲν ἀφθόγως χρῆσθαι τοῦ θέρους — ἄπειροι μὲν ἡλίου διατελοῦσιν.* Non accurate dicitur *οἰκία ἀφθόγως χρῆσθαι* scripsitque Dio paulo ante, quibus haec respondent: *πυρὸς δὲ ἢ σκιᾶ ἢ σκέπη σπανίως ἐχρήτο.* Itaque illic quoque *σκιᾶ* restituendum.

89. a. *κραιπάλης δὲ καὶ λήθης — γέμοντες.] Xenoph. Oecon. c. 12, 11. τὸ γὰρ μεθύειν λήθην ἐμποιεῖ πάντων κτλ.*

98. b. *ὁ δὲ λιμῶν — τῶν ὄψων.] Imitatur Xenophontem, Mem. I, 3, 5. καὶ ἐπὶ τούτῳ (σίτῳ) οὕτως παρεσκευασμένος ἦι, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι.* Reliquos imitatores vide apud Valcken. et Ruhnken.

c. *οἰκίας — ἔχειν.] Infinitivus plane incommodus. Requiritur vel ἔχειν ἔφη, vel εἶχεν, quod malim.*

90. d. *χιόνος καὶ πυρός.] C. et M. χειμῶνος. Sed χιόνος verum est. Significatur potus refrigeratio per*

nivem: Xenoph. Mem. II, 1, 30. καὶ τοῦ θέρους χιόνα περιθέουσα ζητεῖς. Plura habet Wyttenb. ad Plut. p. 123. c. — Porro ex iisdem libris scribendum καὶ ἀδαπανώτατον εἶναι: hanc enim Diogenis turpitudinem nolim Dionis verbis proferri.

b. ἐλθόντας ἔξω προσκνᾶσθαι.] Natantes extra flumina in lacum vel mare. Haec videtur sententia esse, secundum fabulam de piscibus Aegyptiis apud Herod. II, 93. Aelianus H. Anim. IX, 63. τοῖς ψάμμοις προσαποτρίβουσι τὰ ὠά. Vid. ibi Iacobs.

90 b. πρὸς τὸ τραχί'.] An πρὸς τι τραχύ? ut p. 99. b. πρὸς τι ὑψηλόν, aliaque.

92. b. διώκοντας οὖν τὸ ἡδὺ καὶ ἐξάπαντος.] Eirimitur Casauboni et Reiskii controversia omittendo καί, quod in C. et M. deest, quamquam in M. a correctore additum.

d. Merito haesit Reiskius in verbis τὸν χειμῶνα ἀποχωροῦντας, quibus Dio de ciconiis utitur. Neque enim id significare possunt, quod p. 88. d. ἀποδιδράσκουσι τὸν ἄέρα, et apud Aelian. H. Anim. III, 23. προσακονῶ δὲ τοὺς πελαργοὺς καὶ αὐταῖς συμφέρειν ταῖς γεράνοις καὶ συναποδιδράσκειν τὸν χειμῶνα. Videtur Dio scripsisse ἀφορῶντας, *longe prospectantes*: nam diu ante hiemis adventum abeunt.

93. a. καὶ τὰ βορειότατα.] Sententia postulat ὀρεινότατα.

d. ἅτε ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐνυπνίων ἀπολλυμένων] Videtur imitari poëtam ap. Plut. T. II, p. 100. f.

ὅταν δὲ νυστάζοντά με λήπη λάβη,
ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

Vid. Wytt. ibid. qui hos versus e Menandro esse putavit. Ad huius Δεισδαίμονα probabiliter refert, Meinekius, correctionem tentans, p. 45.

94 b. ἐπιγίγνεσθαι.] Reiskius intelligit συμβέβηκε, e praegressis. Male: id enim constructio respuit. Scrib. ἐπιγίγνεται. *Hos autem (Tyrannos) potius deinde mala manent.* Obversatus est Dioni Xenophon, Cyrop. III, 1, 15. ἔνιοι γὰρ φοβοῦμενοι μὴ λειφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου· οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι, οἱ δὲ ἀποσφαττόμενοι. Hunc communem locum accurate tractavit Wytt. ad Plut. p. 107. a.

c. οὐχ οἷον ἵππου φησίν.] Alludit proverbio ἵππου γῆρας. Vide paroemiographos et Plut. T. II, p. 785. c. Pro φησίν ex C. scrib. φασίν, quomodo iam correxit Wytt. ad Plut. p. 147. b. nisi quod minus recte distinguit post ἵππου. Sententia: *Gravis autem est tyranni senectus, non qualem equi dicunt: plures enim ab eo mala perpassi sunt, pluresque eum despiciunt, quam senescentem, equum.*

d. Disputatur timorem ipsa morte maius malum esse: mortem enim non vexare eos, qui passi sint: ὁ δὲ φόβος οὕτω χαλεπός ἐστιν, ὥστε πολλοὶ ἤδη προέλαβον τὸ ἔργον, οἱ μὲν ἐν νηϊ χειμαζόμενοι, οὔτε [immo οὐ οὐδέ] περιέμειναν καταδύναι τὴν ναῦν, ἀλλὰ πρότερον αὐτοὺς ἀπέσφαξαν, οἱ δὲ πολεμίων προειληφότων [παρειλ. C. et M.] κτλ. In postremo verbo quum Reiskius offenderet, nimia movit; facilius Emperius coniecit περιειληφότων. Quidni προ-

ειληφότες? nimirum τὸ ἀποσφάττειν ἑαυτοὺς, referendum ad priora προέλαβον τὸ ἔργον.

95. a. Illud autem timoris malum tyrannis semper adest (sic enim pergit personatus Diogenes), neque ullum istis tempus eo vacuum, ἀλλὰ καὶ ἐσθίοντα ἀνάγκη δεδιέναι καὶ θύοντα τοῖς θεοῖς, εἰ δέ ποτε ἐπέλθοι παίζειν τοῖς τοιούτοις, [sic C. et M.] — μνησθαι τοῦ θανάτου — καὶ συμπίνειν τοῦτω τῷ φόβῳ καὶ συγκαθεύδειν. ὥστε μοι δοκεῖ τότε μὲν χαίρειν, ἐπειδὴ πληγὴ ἀνὴρ τύραννος. Horum postrema sanavit Iacobs. Add. in Athen. p. 321. τότε μόνον γ. ἐπειδάν. Vellem cetera cum Emperio pertractasset: nam haud dubie, quae male separata sunt, sic iungenda: ἀλλὰ καὶ ἐσθίοντα ἀνάγκη δεδιέναι καὶ θύοντα τοῖς θεοῖς, καὶ συμπίνειν τοῦτω τῷ φόβῳ καὶ συγκαθεύδειν: tum excipiunt haec ludus et res veneraea: sic omnia ordine procedunt. Sed ne sic quidem vacant suspicione: quippe non satis apte copulantur ἐσθίοντα et θύοντα: immo epulas et sacrificia solemni more iunxit, dixitque ἐστιῶντα: tum συμπίνειν et συγκαθεύδειν τῷ φόβῳ absurdum est: non enim per se φόβος vel bibit vel dormit, nec Cicero dixit celebri loco, *pernoctamus cum his studiis*, sed *haec studia pernoctant nobiscum*; itaque scripsit Dio συμπίνειν τοῦτω τὸν φόβον. — Nondum absolvimus: sequuntur enim haec: τὸ δὲ πάντων ἀτοπώτατον, οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἴσασιν ἐν ταῖς ἀνιάτοις γινόμενοι συμφοραῖς, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον κακοπαθοῦσιν, οἷς ἂν μὴ ἀδύνατον ἦ τὸ ἀποθνήσκειν, quae non intellexisse Reiskium, ostendit eius

coniectura ὥς γε pro ὥστε: immo ἴσασι γινόμενοι
est: *sciunt se in mala insanabilia incidisse, ubi
inciderunt*, valetque ὥστε *itaque*. Sed haec ut in-
tegra sint, argumentatio tamen labat: mori enim num-
quam ac nemini ἀδύνατον est, ne tyranno quidem.
Illi autem, qui morbo insanabili laborat, mors iu-
cunda est, idque revera patitur, quod prius tyran-
num pati oportere dixit Diogenes, nimirum τότε
μόνον χαίρειν, ἐπειδὴν πληγῇ. Restituetur argu-
mentatio corrigendo ὀδυνηρόν pro ἀδύνατον. — De-
nique certius remedium sequentibus peto ex C. et
M. ubi ἐξηπατημένοι τοῦ πράγματος sic supplentur:
ἐξηπατημένοι τῶν ἀπειρῶν τοῦ πράγματος.

c. τὸν δὲ θάνατον ἤδη προσδέχεσθαι.] Accura-
tiora leguntur in Stobaeo, T. XLIX, 27. τὸν μὲν
βίον δυσχερέστερον φέρουσι, τὸν δὲ θάνατον ἥδιον
προσδέχονται. Confirmant ἥδιον C. et M.

96. d. αὐτὸ δὲ τοῦτο οὐκ ἔξεστι ποιεῖν.] Tentavit
Reiskius, quoniam hanc sententiam subesse putabat:
haud licet ei manus violentas sibi inferre. Sed
interpretandum hoc modo non erat, ne sequentia
absurda evaderent: nam qui se ipse interficit, non
amplius habet, quae reformidet. Itaque αὐτὸ τοῦτο
omnino referendum ad περιβλέπειν et περιστρέφε-
σθαι.

98. b. ἥ φησιν Ὅμηρος.] Sic bene Reiskius scri-
psit e Ven. Sed ἥ refertur ad κρανείας καρπός, nec
constructio habet quidquam duri. Cetera legumina,
quae recensentur, non habet Homerus, Od. X, 242.

d. ἐπὶ τοῖς κρημνοῖς.] Reiskius intelligit *propter*.

Sed potuit navis ad fragosum littus appellere, *sub* propendentibus scopulis. Verbum ἐκβάλλειν satis tritum contra Anglum tuetur Elsner. Sched. Crit. p. 102.

100. b. Rusticus venator ad Dionem, propter exsili aerumnas macie confectum: δοκεῖς δέ μοι τῶν ἀστυκῶν εἶναι τις, οὐ ναύτης, οὐδ' ἐργάτης, ἀλλὰ ἄλλην τινὰ ἀσθενεῖαν τοῦ σώματος ἀσθενεῖν ἔοικας ἀπὸ τῆς ἰσχνότητος. Multa supplet Reiskius, ut promptus est ad resarciendum; verum etiamsi facilis sit correctio καὶ ἄλλην, vel ἀλλὰ καὶ ἄλλην, vel denique ἀλλ' ἀπαλήν τινα, tamen nihil mutaverim: de industria Dio per totum hunc sermonem his hominibus orationem tribuit simplicissimam, cui Reiskianum καὶ μὴν καὶ similiaque rhetorica minime conveniunt. Suppressum est in prioribus οὐ μόνον.

100. c. καὶ οὐδεὶς ἀδικεῖ πένητας, οὐδέν γε ἦττον ἢ τοῖς τὰ κηρύκεια ἔχοντας. Verba οὐδέν γε ἦττον servanda censeo cum Boissonadio, ad Aristaen. p. 626. contracte dicta pro οὐδέν ἦττον οὐδεὶς ἀδικεῖ πένητας, ἢ οὐδεὶς ἀδικεῖ τοὺς τὰ κ. ἔχοντας. Sequentia ὅς δὴ καὶ τότε male tuetur Baguet. ad Orat. VIII, p. 90. quamquam utiliter de anacoluthis disputans: amplector Reiskii οἷς.

d. ἀλλ' ἦσαν οἱ πατέρες ἡμῶν ἐλευθεροὶ μὲν, πένητες δὲ οὐχ ἦττον ἡμῶν. In M. pro οὐχ ἦττον est οὐ χεῖρον, et in C. καὶ ἦττον τὸ οὐ χεῖρον, in quoprehenditur manifesta glossa, nec dubium est quin homo rusticus dicat οὐ χεῖρον pro *haud minus*. Contra p. 141, d. in τῶν φαυλοτάτων θη-

ρίων χείρων πέφυκας, ex C. recip. ἥττων.

102 a. Corrupt, nisi fallor, scholiastae non intelligentis additamentum eum locum, quo describuntur duo canes, qui venationi non assuefacti τοὺς μὲν λύκους ὁπότε ἴδοιεν, ἐδίωκον μέχρι τινός, συνῶν δὲ ἢ ἐλάφων οὐδὲν αὐτοῖς ἔμελεν. εἰ δὲ ποτε ἴδοιεν τῶν ἀνθρώπων τινὰ ὅψι καὶ πρῶϊ συνιστάμενοι ὑλάκτου τε καὶ ἤμυνον, ὥσπερ ἂν εἰ πρὸς ἄνθρωπον ἐμάχοντο. Reiskius ignorabat, quid vellet in marg. Mor. ἄνθρωπος πρ. poterat eum docere interpres: nimirum ἄνθρωπος πρὸς ἄνθρωπον, quod tamen non magis intelligitur quam vulgatum. Eiicienda puto τῶν ἀνθρώπων τινὰ, tum sic scribendum et interpungendum: εἰ δὲ ποτε ἴδοιεν ὅψι ἢ πρῶϊ, συνιστάμενοι ὑλάκτου κτλ. *Sin vero forte viderent (aprum vel cervum) mane aut vesperi, latrabant una et tamquam hominem arcebant.* Nempe excubias agebant. — Nunc video mihi partim convenire cum Pflügkio, Sched. Crit. p. 12. qui tamen postremum ἄνθρωπον in θηρίον mutans, non omnium suffragiis laudabitur. — Paulo post probabiliter Emperius expunxit σίτου, sed non necessarium est καὶ ante τῶν: continuantur enim participia, nec distinguendum post πεινῶντες: tum in γενόμενοι δὲ τοῦ αἵματος, scriptum fuit που; idem videri Iacobsio didici. Mihi autem ne eiiciendum quidem esse σίτου videtur, sed loco movendum: scripserim ὁπότε δὲ μὴ, σίτου πεινῶντες μᾶλλον κτλ. — In C. pro μὴ πεινῶντες, est πεινῶντες εἶεν, quo quid faciam nescio.

c. Scire velim quomodo hi rustici facere potue-

rint, quod Dío eos, librarii vitio, facere narrat: nimirum hieme, nive terram tegente, septis diligentius casis suis, οὕτως διεγένοντο καὶ τὸ χωρίον ἐκεῖνο πᾶν ἔργασαντο: designatur autem idem agellus, qui p. 101. d. διετράφησαν ἀπὸ χωρίου μικροῦ παντελῶς, ὃ ἔτυχον ἐργασμένοι. Verum eundem hieme non ἐργάσαντο, sed ἀργὸν εἶασαν, quomodo corrigendum censeo. — Paulo post in ἔστι δ' ἔτι καὶ λαγῶς — λαμβάνειν, e M. recip. ἔστι δέ τι, tum pro οὐδέν ἔτι προσδεηθέντες corrogo οὐδέν τι προ.

103. b. τοὺς πύργους.] Recte Reiskius haec a venatore adiici non potuisse monet: ego ne Dioni quidem adscribam. Videntur esse ab librario.

c. εἰ μὴ γε τὴν κόμην.] Scr. κόμην, ut correximus in Bibl. Crit. Nova, V, p. 579. γεωργοὶ κομῆται μηδὲ τοῦνομα ἀκούσαντές ποτε τὸ φιλοσοφίας, ut Dio ait, p. 432. d. et caput capillosum urbano homini risui fuit. Ridiculam Euboeensium tonsuram tangunt Synesius p. 63. c. Philostratus Heroic. p. 132. Boiss. alii. Cf. not. ad p. 20. d.

d. Minutum quid corrigendum est in his: καὶ τοὺς ἀνθρώπους εὐθὺς ἐξέπληττον, οἷς ἀνέκραγον, quae si sana essent, postrema significarent: *iis verbis, quae acclamabant*; sed tum ἀνθρώπους indefinitum est: itaque scripsit ἐνέκραγον. — Modo ante pro κατὰ δὲ τοῦτο χαλεπόν, veram scripturam habet M. ἦν δὲ τοῦτο χαλεπόν.

104. b. Mire errat Reiskius interpretans haec: οὐδὲ μοῖραν τινα ἐπιτελοῦσι τῶν γιγνομένων. Significat sycophanta partem proventus, agriculturae sci-

licet et venationis: cf. p. 106. a. ταξάμενοι μοῖραν ὀλίγην παρεχέτωσαν ἀπὸ τῶν καρπῶν.

c. ἔπειτα ἐπιστρέψας.] Nihil est nisi *convertens se*, id est, *ad auditores*: adspexerat enim venatorem, dum huic conviciabatur.

107. b. καὶ τὰ νῦν δὲ ὄντα ἡμῖν.] Nihil excidit, καὶ — δέ est *attamen*. Verte: *utinam illa bona nobis affuissent*: — *beati essemus*; *quamquam vel ea, quae nunc possidemus, nobis sufficiunt*.

c. οὐ καὶ σὺ ἀγροὺς λέγεις.] Cod. M. αὐ superscr. οὐ. Idem coniecit Iacobs. in Act. Mon. III, p. 451. Quae ipse de hoc loco annotaveram delevi, plaudens eleganti, ac verae, si quid video, correctioni Pflugkii: οὐ παύσῃ ἀγροὺς λέγων; Sched. Crit. p. 17.

d. οὐχ ἥκιστα μέν.] C. et M. recte οὐχ ἴσταμεν. Certatim ita correxerunt Valcken. Diatr. p. 288. quamquam hic lapsus in οὐ δῆθ', Emperius, Ahrensius, L. Dindorfius.

109. a. ὅταν μὲν ποτε.] Nec Reiskii correctio placet, nec quod Iacobs. ad Anthol. Palat. III, p. 656. corrigit, ὅταν μέγα ποτέ. Locus integer est, neque molestum μέν, quoniam sequitur: ἐὰν δὲ κελύσῃτε. Ceterum in hoc rustici sermone quaedam negligentius poni consentaneum est.

b. πρὸς γὰρ τῇ εὐσεβείᾳ.] E M. scr. ἀσεβείᾳ. quomodo correxit Wyt. ad Plut. p. 115. b.

c. τὴν τέφραν.] Plutarchus in Them. c. 8. memorat κόνιν τεφρώδη in litore Artemisii, additque: ὥσπερ πυρρίκαντον, ἐν ᾧ [τόπῳ] τὰ ναυάγια καὶ νεκροὺς καῦσαι δοκοῦσιν. Sed improprie nunc usurpat

rusticus pro minutis lignorum fragmentis, in litore scopuloso.

» Idem quo pietatem suam demonstret, καὶ τοὺς λάρους, inquit, ἅπαξ εὖρόν ποτε ἐκβεβρασμένους, καὶ τούτους ἐνέπηξα εἰς τὴν δρῦν ἱεράν, in quorum interpretatione Reiskii acumen requiro. Recipiendum est ingeniosum Iacobsii inventum, ad Anthol. III, p. 384. καίτοι ταρροῖς, praeter illud τοι: sic enim restituo: καὶ τοὺς ταρροῖς, οὗς ἅπαξ —, καὶ τούτους ἐνέπηξα. — Pflugkii Sched. Crit. p. 20. errore Iacobsio tribuit ταλάρους. — Mox pro τὴν δρῦν ἱεράν recte C. et M. τὴν δρῦν τὴν ἱεράν: articulo opus esse, non fugit Pflugkium. l. l.

110. a. τὸν πατέρα καθήμενον.] Optime Reiskius τὸν παρακαθήμενον. Confirmat p. 111 a. ἐφίλουν αὐτὸν καὶ τὸν ἐταῖρον, in quo nihil mutandum est, nec Casaubonus mutari voluisset, si priorem corruptelam agnovisset. Mox pro εἰ μὲν πολέμῳ scr. εἰ μὲν ἐν πολέμῳ.

113. a. ὅταν μὴ μικρόν ἢ τὸ σελήνιον.] Plenilunium. Vid. Martin. Var. Lect. I, c. 14.

» συνεφίσταμαι.] Scrib. e M. σύν ἐφίσταμαι. Correxerant Iacobs. Add. in Athen. p. 89. et Emperius.

c. καὶ ἄλλοι τὸ δέριμα ἐπέβαλλον.] Reiskius voluit ἀπέβαλον, excoriabant, cuius significationis auctoritatem requiro: sed fac, id significare, num in uno catulo excoriando multi occupabantur tantique pretii erat inutilis pellis? Corrigo: καὶ ἀλόντι τὸ δέριμα ἐπέβαλον: nimirum lapide percusserat te-

nellum aprum: qui quum effugere non posset, ipse venator ne morderetur, utque tuto asportaret, iniecta pelle sua animal involvit: etenim pellem gestabat: vid. p. 105. a. Sic fere scripsi in Bibl. Crit. Nova, V, p. 580. neque nunc poenitet.

c. ἐν τῇ κώμῃ.] Significat iuvenis proximum vicum: cf. p. 114. b.

d. οἱ αὐτόθεν παῖδες.] Inverte: οἱ παῖδες αὐτόθεν.

114. a. καταψήσασα φύλλοις ἀπὸ τῶν κρεῶν.] Dictum videtur, ut p. 85. c. τὴν σίμπασαν γῆν καθαίροντα ἀπὸ τῶν θηρίων, quod frequentius usurpatur in eo verbo.

c. οὐ σὺ γε, εἶπεν.] Nihil mutandum: est enim praesens altercatio matris cum filio, neque animadvertit Reiskius imperf. περιεπάτεις.

115. a. Citatur Euripidis sententia, pauperes hospitio excipere non posse. Conf quae infra sunt, p. 117. b. et 158. b. Respicit autem Dio Electrae vs 425. sqq.

c. οὐ γὰρ δὴ ναυαγῶ — μυρία ἔχοντες.] Pro οὐδέ πολὺ srib. οὔτε πολὺ. Cetera aio integerrima esse: quippe ἤττον refertur ad φόρημα, et comparatur pretiosum ἀλουργές cum vilioribus vestimentis, quorum millia habet dives.

116. a. Quae de Telemacho et de Penelope dicuntur, rhetore digna sunt: ac ne vera quidem, quae ex Homero promit. Nam Penelopen facit Poëta ignotum maritum benevole excipientem. Vid. imprimis Od. XIX, 309. sqq. De Telemacho autem

plane errat Dio : nusquam enim , nisi ipse fallor , apud Homerum Telemachus Eumaeum iubet mendicum ex stabulis propellere. In Od. XVI , vs. 69—90. plane contraria leguntur.

c. καὶ γὰρ εἰ ξυνέκειτο αὐτοῖς ταῦτα.] Ulyssi ac filio , qui absente Eumaeo se invicem agnoverant. Deinde in οὐ θαυμάζει τὸ πρᾶγμα scrib. τὸ πρόσταγμα. Facilis corruptio: vid. not. ad p. 232. c.

117. c. Wyt. ad Plut. p. 38. c. de voce ὑποψία agens , haec Dionea vertit : *dona data a volentibus nec inde penuriam metuentibus*. Eandem fere sententiam praebent , quae sequuntur : παρ' ἐκόντων διδόμενα ἀλύπως , quae commentatori veteri lubens reddiderim.

» ἢ τὰ Ἑλένης — δῶρα] Expunge ἢ. Nam dona , modo enumerata , eadem sunt , quae Telemacho dederunt Menelaus et Helena : vid. Hom. Od. XV , 115 , 125. IV , 590. In sequentibus σατράπας ἢ βασιλέας eiusdem generis appositio est , cuius p. 308. d. κληθεὶς ὑπὸ τινων τῶν κρειττόνων , βασιλέως ἢ δυνάστου.

118. a. κολακείων — καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφός.] Sic interpunge : κολακείων — καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφός (εἰ δέ μὴ , — ἀποπλευσεῖσθαι) , καὶ πολλοὺς — ὑπομένων • ὕστερον δέ κτλ.

» οὐχ οἷός τ' ἦν διὰ μυρίων κακῶν οἴκαδ' ἀφικέσθαι (Menelaus). Non verum est. Scr. ἄνευ μυρίων.

b. ἄρ' οὖν οὐ σφόδρα ἄξιον ἄγασθαι τοῦ πλοῦτου καὶ τὸν παιητὴν τῷ ὄντι ζηλωτὸν ὑπολαβεῖν κτλ.]

Tota sententia postulat ut eiiciatur οὐ. Ostenditur enim, divitias non expetendas esse, neque recte dixisse Poëtam: positum autem est ἄρ' οὖν ita, ut responsio negans necessario sequatur.

» ὅς φησιν αὐτοῦ μέγιστον εἶναι ἀγαθόν κτλ.] αὐτοῦ, scil. πλούτου. Fortasse Dio respicit Homerum, apud quem, Od. III, 346. sq. ea dicit Nestor, quae cum Dionis verbis conveniunt.

» οὐκ ἄλλως ἀντιπαρεξάγοντες ἐκείνοις.] Interpres non intellexit verba, a quorum sententia facile quis aberret. Verto: *non sine consilio eos* (poëtas) *una citantes cum illis*, i. e. cum iis, quae narravi de simplici veterum victu.

» οὐ τούτων ἕνεκα.] Immo οὐδέ τούτου ἕνεκα, nimirum propter invidiam erga poëtarum celebritatem.

c. τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει κτλ.] Ea verborum abundantia est, quae excusari nequeat iis, quae collegimus ad p. 124. d. ac putares, ἃ δὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει interpretationem esse praecedentium, nisi parum probabile esset, verba τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν in tanta perspicuitate interprete indiguisset. Fortasse scriptum fuit παλαιοῖς pro πολλοῖς; scilicet iis, qui inde a veteri aevo antiquos poëtas legerant. Haec autem correctio servat imperf. ἐδόκει, quod Reiskius tentabat. Ingeniose hunc locum transponendis quibusdam iuvare conatur Pflugk, Sched. Crit. p. 24.

» Propterea se poëtarum sententias usurpare Dio ait, quod plurium opiniones contineant: nisi enim

plane convenirent, οὐκ ἂν οὕτω σφόδρα ἐφίλουν, οὐ-
δὲ ἐπῆγουν ὡς σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς γενέσθαι καὶ
τᾷ ἀληθείᾳ λέγοντας. Vocabulum γενέσθαι Reiskius vel
expungendum vel in ἀνδρας mutari suadet: obscura
ratio vel supplementi vel corruptelae. Non dubito,
quin Dio cogitaverit tritum illud de poëtis, qui Mu-
sarum ministri esse, hominesque quodammodo ini-
tiare dicebantur: nam κινδυνεύει τὸ ποιητικὸν γένος
οὐ πάντῃ ἄστοχον εἶναι τῶν ἱερῶν λόγων. οὐδ' ἀπὸ
στοχασμοῦ φθέγγεσθαι τὰ τοιαῦτα πολλάκις: verba
sunt Dionis, in Borysth. p. 447. a. ubi in hanc sen-
tentiam plura disputat. Itaque supra pro γενέσθαι
suspicio scriptum fuisse τελεστάς. Cf. docta anno-
tatio Wernsdorfii ad Himer. Ecl. X, 4.

d. Difficile est (ita pergit) singulos sic interro-
gare: quid tu, o bone, paupertatem tantopere
horres ac divitias extollis? τί δ' αὖ ἄσυχόν τινα ἐλ-
πίσεις κερδανεῖν μέγιστον, ἂν τύχῃς πλουτήσας. » A-
cutum est, quod excogitavit Emperius, τί δ' αὖ σὺ;
nondum amplector, quod porro mutat, ἄλλον τινά
vel ὧ' τάν. Ampliandum videtur: etenim μέγιστον
fortasse corruptum est, quoniam τί δ' αὖ σὺ; ἄσυ-
λόν τινα sine vitio esse possunt, propter p. 100. c.
ubi πενία vocatur χρῆμα — ἱερὸν καὶ ἄσυχον." Haec
scripsi in Bibl. Crit. Nova, V, p. 581. Iis, qui lo-
cum hunc tractabunt ipsique Emperio hoc quoque
propono: τί δ' αὖ σὺ; ὄλβον τινά κτλ. In C. tan-
tum legitur: τί δ' αὖ σὺ ἐλπίζεις κτλ.

119. a. ἅτε οὐ πρὸς τὸ χρῆμα διεξιὼν [ἀλλ' C.
et M.] ἐν βίβλοις γράφων.] Probabilem sententiam

protulit Reiskius, quam tamen Dionis verba praestare non videntur. Nam quis umquam *obiter attingere aliquid* graece dixit ἐν βίβλοις γράφειν? Hoc voluisse Dionem existimo: *utpote qui Sophoclis verba non ita exploraverit, ut cum re ipsa compararet.* In hac autem suavissima narratione non disputavit de paupertate, sed rusticorum ac venatorum pauperem victum descripsit: hunc vocat τὸ χοῖμα. Quod si verum est, ἐν βίβλοις γράφων arctius opponitur: significat enim disputationem et argumentationem, in qua tantopere divagari non licebat. Porro quis sit philosophus, quem memorat Dio, cum Reiskio ignoro, nec legere me memini in Platone; Sophoclis autem locum deprehendere mihi videor in fragmento eius Aloadum, apud Stobaeum, XCI, p. 371. et Plut. T. II, p. 21. b. Denique difficilia verba Dionis, ἐπεὶ καὶ αὐτοῖς τοῖς πένησιν ἀντείρηκε τῶν πάντων φιλοσόφων τις, egregie sic restituit lectio M. ἐπεὶ καὶ αὐτοῖς τούτοις τοῖς ἑπέσιν ἀντείρηκε κτλ. Nempe intelligit poëtae verba, quae adumbravit supra: ὅς φησιν αὐτοῦ μέγιστον εἶναι κτλ. quae videntur respicere Hom. Od. III, 346. sqq. Philosophus ille, quisquis fuit, divitias vituperaverat ac disputaverat contra Homerum et Sophoclem.

120. a. τοὺς τοιούτους τί δράσομεν ἢ διασπείραντες ἐν τῇ χώρᾳ κατοικοῦμεν. Non memor erat Reiskius, haec festinanter tractans, quae bene notaverat ad p. 54. a. Verte: *quid faciemus, nisi collocabimus.* Hic usus particulae ἢ late patet, atque ex eodem genere sunt p. 217. d. οὐδὲ θεοῖς πᾶσι δυνατόν, ἢ

μόνῳ τούτῳ. p. 637. b. μηδενὸς ὄντος — ἢ τῆς ἐν αὐτοῖς μοχθηρίας. Poterat sane Dio scribere: ἢ νῆ Δία διασπείραντες, sed aures eius hunc sonum tulisse haud arbitror.

121. a. μηδένα ἀπτεσθαι.] Huius sententiae protasis quum incipiat a verbis ὅσαι μὲν σώματι, quae intercipitur a parenthesi ἃς γε μὴν ἀρχὴν — προσηγορίας, apodosin habet hunc accus. cum infinitivo: *has artes hominem liberalem attingere non oportet.* Cf. p. 106. b.

» Deliberatur, quibus opificiis infimae sortis homines in urbe vitam honeste sustentare possint, in quibus diiudicandis segregandisque honestis a turpibus, φέρ' οὖν, inquit, μνησθῶμεν ἀφ' ἑκατέρου γένους — ὡς τυπῶ γε [sic reete Reisk. pro τε] κατιδεῖν τὰ τοιαῦτα, καὶ ὧν ἕνεκα οὐ προσέμεθα, καὶ ποῖα θαρροῦντας ἐπιχειρεῖν κεισόμεν. Sed non aegre intelligentibus persuadebo, reliquisse Dionem: ποῖ' ἅττα καὶ ὧν ἕνεκα. Sic p. 119. c. σκεπτέον, ποῖ' ἅττα μεταχειριζόμενοι.

» μηδὲν οὖν — ἵεναι.] Molesta constructio est: pendet enim infin. ἵεναι a longe praeced. κεισόμεν, ac post verba οἶον εἰώθασι — παιδαγωγῇ, parenthesi includenda, continuatur oratio per particulam οὖν.

122. b. οὐνοῦν τόδε μὲν — ὅτι βαφεῖς μὲν — τὸ μὲν ἄριστον μὴ παραδέχεσθαι.] Observandum est, primum tantum μὲν abundare, ac duo posteriora eodem pertinere. Haec cuidam Dionis loquacitati tribuenda sunt, ut qui in productionibus huius ora-

tionis sententiis saepe minus congrua scripserit.

c. ποικιλτικῇ — μηχανωμένη, ὥς ἄρα ψευδῇ κτλ.] Vocabulorum ὥς ἄρα non suppetit exemplum eius usus, quo idem dicatur atque id, quod Dio usurpare solet, μηχανωμένη, οἷον ψευδῇ τινὰ καὶ νόθα εἰδωλὰ. Lectio Ven. et Cod. Reg. ψευδεῖς ad veram, nisi fallor, emendationem ducit, ὥρας ψευδεῖς, i. e. *fabricanti pulcritudines falsas*, quae δόλοι dicuntur Achilli Tatio, II, 38. — Confirmat me nunc consensus Emperii, de Corinth. p. 26.

» μηδένα ἂν τὸν τοιοῦτον γίγνεσθαι.] Recte Reiskius deleri vult τὸν. Similiter mox p. 124. a. οὐδέ τοιοῦτον οὐδένα — γίγνεσθαι.

» ὥς πρὸς τοὺς πλουσίους.] Certatim vel correctae vel propugnata est particula ὥς. Mihi ista ne cohaerere quidem videntur, atque ante ὥς quaedam desiderari.

123. c. οὐδέ φοβηθέντας οὐδένα τούτων.] Vix dubito quin scripserit Dio: οὐ δεῖ φοβηθῆναι οὐδένα τούτων, et paulo post ἐπιτιμήσοντας. Sic enim ipse se hortatur Dio, leviora plebeiorum hominum studia reprehendens, ὥς ἄλλα τε [vulg. γε] πολλὰ δυσχερῇ πρόσεστιν αὐτοῖς, καὶ δὴ μέγιστον τὸ τῆς ἀναιδείας, τὸ [sic M. pro τοῦ] μᾶλλον τοῦ δέοντος φρονεῖν τὸν ὄχλον· ὅπερ μέγιστον θρασύνεσθαι καλεῖν ὀρθότερον. Postremum μέγιστον delendum censuit Reiskius, ac si ab Dione esset, nulla certe interpretatione aptari posset; sed omisit quaerere Reiskius, qua ratione istud vocabulum ortum sit. Ipse Dio τὸ μέγιστον illud impudentiae explicuit, ut esset τὸ μᾶλλον τοῦ

δέοντος φρονεῖν: mitissima interpretatio, nec iusta. Itaque Scholiasta adscripsit: ὅπερ μέγιστον κτλ. i. e. id quod maximum est τῶν δυσχερῶν, potius θρασύνεσθαι appellandum erat.

d. In iis, a quibus Dio homines liberaliores abstinere iubet, haec quoque recenset: οὐδὲ — τῶν περὶ τὰς δίκας — συγγραφεῖς, — οὐδ' αὖ τοὺς σοφοὺς τε καὶ δεινοὺς δικολογᾶφους — γίγνεσθαι. Scrib. οὐδ' αὖ τοὺς σοφοὺς κτλ. Nam ipsi causidici opponuntur iis, qui in ceteris rebus iudicialibus praesto sunt: in quorum haud inficeta descriptione verba καὶ ἀναίσχυνηται ἐπὲρ τῶν ἀλλοτρίων ἀδικημάτων retrahenda sunt, ut sequantur post συγγενῶν σφισιν ὄντων.

124. d. οὐ μάτην ἄλλως.] Huic abundantiae exemplo et alia multa admoveri possunt et Eurip. Hec. vs. 484. ubi tamen haec duo vocabula aliquo spatio dirimuntur, atque iuxta posita sunt, ut fortasse opus non sit correctione, quam tentavit Apitz. ad Soph. Trachin. vs. 799. Non praeter acumen excogitavit Emperius οὐ μοι τηνάλλως: ego ante in Dione correxeram οὐ μάτην ἀλλ' οὐδέ περὶ ἄχρηστα: saepe enim Dio usurpat ἀλλ' οὐδέ: vide ex. gr. p. 115. c. d. Conf. tamen, quae ex illo abundantiae genere collegit, ne Dionis quidem loco omisso, Lobeck. ad Phrynichum, p. 754. in nota: cuius copius quaedam addidit Sintenis. p. LIX. Epist. ad Hermannum, praefixae Plut. Vit. Themistoclis. Quotidiano sermoni propria fuerunt, eamque ob causam Comicis magis usitata: vid. Porson. Praef. ad Hecub. p. 51. Hinc, utpote in dialogo, ferri potest;

p. 551. c. de Hesiodi figulis, οὐκοῦν περὶ πάντων αὐτὸν ἐνὶ λόγῳ φαμέν ἐν βραχεῖ λέγειν οὕτως τῶν ὁμοτέχων κτλ. Sed ἔμβραχυ malim pro ἐν βραχεῖ, ut potius sit *omnino*, quam *paucis*. Saepissime haec confudisse librariorum certum est. Coniecturae autem nostrae favet Dio, p. 446. c. ὁ δὲ λόγος οὗτος ἔμβραχυ ἐσποιδάκε ξυναρμόσαι τῷ θεῷ τὸ ἀνθρώπῳ πειον γένος καὶ ἐνὶ λόγῳ περιλαβεῖν πᾶν τὸ λογικόν. Cf. not. ad p. 214. a. Omnino quae hoc modo cumulata videntur, plerumque significatione differunt, quod prudenter observavit in εὐθὺς παραχρήμα Schäf. Appar. Demosth. T. IV, p. 451. — Quae sequuntur, perperam tentavit Reiskius. Emperius pro incorruptis habet: mihi corrigendum videtur γεγόνασιν ἢ γὰρ περὶ — μετρίοις καθ' αὐτήν κτλ. quod confirmat M. praeter καὶ καθ' αὐτήν.

125. a. ὥς ἂν εἰ — διεξήει.] Cas. et Reisk. bene corrigunt ἕως ἂν: intactum reliquerunt postremum vocabulum, pro quo scrib. διεξίη.

b. Vagum orationis suae cursum Dio confert cum venatoribus, οἳ γε ἐπειδὴ [immo ἐπειδὴ] τὸ πρῶτον ἵχνος ἐκλαβόντες καὶ κείνῳ ἐπόμενοι μεταξὺ ἐπιτύχωσιν ἐτέρῳ φανερωτέρῳ καὶ μᾶλλον ἐγγύς, οὐκ ὠκνησαν τουτῷ ξυνακολουθήσαντες καὶ ἐλόντες, τὸ ἐμπεδόν ὕστερον. Ad haec quum iure offenderet Reiskius, post ὕστερον vel διώκειν vel simile excidisse putabat: in quo non satis consideravit, persequi opus non esse, quod iam captum sit; sed non adeo laudat istam rationem Dio, quin et philosopho in disputatione et venatori in cursu ad primum relictum vesti-

gium revertendum esse censeat. Itaque paulo post de Platone: καὶ οὐ πρότερον ἀπέκαμε, πρὶν — διεξ-
ῆλθε: tum p. 204. d. in simili excusatione, οὐκοῦν
τό γε ἀναδραμεῖν οὐ χαλεπόν: cuius rei significatio
quum in loco, quem tractamus, desit, fortasse resti-
tuetur corrigendo: καὶ ἐλόντες τὸ ἐμπεσόν, ὕστερεῖν.
i. e. vel *tardius venationis socios sequuntur*, vel
tardius primo institutum cursum repetunt. —
Haec dudum ante scripseram, quam veram lectio-
nem mihi suppeditavit Codex C. καὶ ἐλόντες τὸ ἐμπε-
σόν ὕστερον, ἐπ' ἐκεῖνο (scil. primum vestigium) με-
τῆλθον. Non deleui meam ariolationem, quoniam
tamen illius supplementi rationem confirmabat. Alios
licet talis propriae divinationis exitus absterreat; me
nescio quomodo solatur cogitatio, iudicando et ra-
tiocinando partem certe veri posse indagari.

c. Frequens corruptela est, quae hunc quoque
locum afficit, ubi scilicet Plato αἰτίαν ἔχει περὶ
τοῦ μήκους τῶν λόγων. Neque enim graecum est
αἰτίαν ἔχειν περὶ τινος, nec sermonis longitudo per
se crimen est. Corrige: αἰτίαν ἔχει τοῦ περιττοῦ
μήκους τῶν λόγων. Hoc genus vitii saepe ab aliis ani-
madversum est, ac simile memini Philonis sententiam
obliterasse, apud Stob. Ecl. Eth. p. 160, 34. μετὰ
γὰρ τὰ προτρεπτικὰ πειρᾶται καὶ τὰ θεραπευτικὰ προσ-
άγειν, ἐφ' ἃ διὰ τῆς παρορμητικῆς κέχρηται διμερῶς.
Scribendum διττοῖς παρορμητικοῖς.

126. a. ἀναφροδίτου μίξεως καὶ ἀνεράστου τῶν ἐρώων-
των.] Arbitror Dionem scripsisse — καὶ ἀνεράστου
ἔρωτος, ut p. 365. d. ἐν ἀγνώμονι γνώμη. 600. d.

τιμῆς ἀτίμου, multaue similia. — Pro *γιννομένην*, συναγαγούσαν srib. *γιννομένων συναγαγόντας*. Sed plura huius generis insunt vitia huic loco, peccaveruntque omnino librarii Dionis in participiis, quod mirum non est in tam laxa verborum comprehensione et sententiarum cumulatione. Cum sequentibus de prostibulis per totam urbem, conferendus Lampridius in Heliogab. p. 110. *Omnes de circo, de theatro, de stadio et omnibus locis et balneis meretrices collegit.*

127. c. τοῦ πάνυ ῥαδίως τὰ τοιαῦτα τολμᾶσθαι.] Melior est Reiskii explicatio ἔνεκα, quam Angli correctio τῷ, quippe verba ista occulta adulteria respiciunt, non apertas libidines: quamobrem mihi fere persuadeo, ante τοῦ πάνυ excidisse καί.

d. οἱ παραδεξάμενοι τὰ τοιαῦτα ἀπ' ἀρχῆς.] i. e. qui haec ab initio probavistis vestrisque legibus sancivistis: nimirum lustra et prostibula, non » flagitiosas in alienos thoros coniugales irruptiones," ut Reiskius interpretatur. Haud minus obiter idem in sequentibus tractandis inspexerat notas Valesii ad Harpocr. p. 316. et Hemsterhusii ad Lucian. T. I, p. 467. Ille μή expungi voluit e verbis ὅπως ἑμῶν μή — ἀναπετάσῃ, hic mutari eandem in μήν. Neutri obtemperandum: ὅπως — μή ne hic quidem exiit notam potestatem: *videatis ne*: totam loci compositionem multum iuvat ἐύρηκότες, quod paulo ante pro ἐύρηκατε scribi iussit Iacobs. Add. in Athen. p. 303. Respicit autem Dio Solonis institutum, quod celebrat Philemon, apud Athen. XIII, p. 569. d. vid.

Meinek. ad eius fragm. p. 358. et cf. Meursius in Solone, c. XXV. Quod proxime praecedat, σωφροσύνης φάρμακον, praeter morem suum illustravit Reiskius, sed opera tumultuaria ac paulo superbius: poenitebat eum, opinor, quod non ubique paratae copiae suppetebant. — Adde Wyttenb. ad Eumap. p. 36. et Dissen. ad Pind. Pyth IV, 187. — Denique in μή τὸ σφόδρα Hemst. l. l. bene μή delendum putavit, ac deest in M.

128. b. Exagitata facilitate maritorum, adulteros ἀνεχομένων, καὶ αὐτῶν ἐνίοτε φιλοφρονουμένων, καὶ παρακαλούντων ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ θυσίαις ἐπὶ τε τὰς ἐστιάσεις, — παρ' οἷς δὴ, inquit, ταῦτ' οὕτως ἐπιεικῶς ἐξάγεται τὰ περὶ τὰς γυναῖκας, οὐδὲ περὶ τῶν παρθένων ἐκεῖ θαρρῆσαι ἑάδιον τῆς χορείας κτλ. Respiciunt ταῦτα τὰ περὶ τὰς γυναῖκας adulteria: itaque non praeter acumen coniecit Reiskius ἐξετάζεται. Verum non reprehendit, quod negligenter viri in ista inquirunt, sed ultro recipere et adiuuvare queritur. Unde fortasse scripsit Dio ξεναγεῖται: id ipsum significaverat, adulterium eos quasi hospitio excipere. — Certius tamen duco, pro χορείας corrigendum esse κορείας: conf. p. 647. b. de lege: ὥστε καὶ γυναικῶν κοινωνίαν, καὶ παρθένων ὥραν, καὶ παίδων ἀκμὴν τοῦτω πάντες πεπιστεύκαμεν.

c. ἀλλὰ πολλῶν μιμουμένων.] Reisk. pro ἀλλὰ conii. ἄτε: Emperius μάλα: ego ἅμα. Habent lectores, quod optent.

d. τί δ' ἐν ποταμοῖς καὶ ἐπὶ κρηνῶν, οὐκ εἰκός κτλ.] Scrib. τί δέ; ἐν ποταμοῖς καὶ ἐπὶ κρηνῶν οὐκ

εἰκός κτλ. Vid. Toup. ad Longin. IV, §. 6. qui eodem modo corrigit Dionem, p. 408. b. Verba οὐκ εἰκός ostendunt, recte emendasse Emperium supra b. ἢ οὐκ pro εἰ οὐν.

» Male affectus est locus, quem ornaverant artificiosissime Dio. Contendit enim, admissa a legumlatoribus ganeorum licentia, futurum id, quod poëtae celebrent, adulteria et stupra ad fluminum ripas, in sylvarum umbra, quamquam haec non ἐν φανερώ, κατ' οἰκίας δὲ οὕτως [corr. ὁρῶς] εὐδαίμονας, κήπων τε καὶ προαστείων πολυτελεῖς ἐπαυλεις, ἐν τισι νυμφῶσι κατεσκευασμένοις καὶ θαυμαστοῖς ἄλσεσιν. Sed κατεσκευασμένοις vehementer languet ac per se positum nullam omnino vim habet, quoniam si νυμφῶνες isti extiterunt, haud dubie facti sunt. Scripsit κατεσκευασμένους θαυμαστοῖς ἄλσεσιν (Gallorum *berceau*): opponuntur mox ab altera parte ἐν ἄλσεσιν ἀναπεπταμένοις. Pergit: ἅτε οὐ πενιχράς οὐδὲ πενήτων βασιλέων οἷας ὕδροφορεῖν τε καὶ παίζειν παρὰ τοῖς ποταμοῖς. In his servatum velim πενιχράς, sed sequens μακαρίοις mutaverim in μακαρίας. Emperii autem coniectura νιάσιν εἰωθυίας pro βασιλέων οἷας ingeniosissima est, quamquam accuratius poterat παισὶν εἰωθυίας. Sed mihi fateor nondum persuasisse. Expectabam aliquid huiusmodi: ἅτε οὐ πενιχράς, οὐδὲ πενήτων πατέρων, οἷας φασὶν (οἱ ποιηταὶ) ὕδροφορεῖν κτλ. Paulo aliter haec tractavit Pflugk, Sched. Crit. p. 39. qui quod pro altero ἄλσεσιν corrigit αἰγιαλοῖς, nunc assentior. Idem ἴδια τὰ βαλανεῖα substituit vulgatis; ἴδια ταῦτα πάν-

τα. Laudanda est perspicacitas ingeniosissimi viri, sed ταῦτα πάντα plane Dionis consuetudinem servant, comprehenduntque lucos aliaque, quae perperam excludentur, admissis balneis. — Idem conjecturam suam υποκορίζομενος αὐτοῦ ὀνόματι τὴν γένεσιν postponet lectioni Cod. C. et M. ὑπ. αὐτὸν, οἶμαι, κατὰ τὴν γένεσιν.

[129. c. οὕτως ἀπλῶς.] Reiskius coniecit οὕτως ἀμελῶς, quod refutat Wyttenb. ad Plut. p. 72. b. Dio, p. 551. a. ὥστε μήτε ἀπίθανόν τι καὶ παρημελημένον ἔασαι, μήτε ἀπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι. Probe segregandi sunt loci, ubi ἀπλῶς significat *simpliciter, sine artificio*.

» ἐσθ' ὅπως ὡς ἀπόσχοιντο φθορᾶς τὸ γε ἀκόλαστον γένος, τοῦτον ἱκανόν.] Scr. τὸ γε ἀκ. γένος τοῦτο, ἱκανόν κτλ. Sic enim haec continuanda.

d. ὡς τὰ γε γυναικῶν αὐτῶν.] M. ὡς τὰ τε. Scrib. ὡς τὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶ. κτλ.

» ἀλλ' αὐτὰ που τὰ λοιπὰ δηλοῖ παρὰ πολλοῖς γινόμενα.] Inser. τὰ post δηλοῖ. Cetera mihi quidem integra videntur: τὰ λοιπὰ sunt ea, quae necessario consequuntur, quae vis interdum latet, veluti in hoc Dionis, p. 135. b. ὅταν οὖν κρατήσῃ καὶ περιγένηται τῆς ψυχῆς τοῖς φαρμάκοις, γίνεται τὸ λοιπὸν ἤδη, τὸ τῆς Κίρκης, itaque Synesius, p. 56. c. ὅστις δὲ ἁώροις αὐτοῖς [immo αὐταῖς, scil. ὠδῖσι λόγων] συνεθίζεται, καὶ τὰ λοιπὰ πέπονθε παραπλήσια τοῖς ἐπὶ τῶν σωμάτων συμβαίνουσιν. Unde τὸ λοιπὸν aliquando est *postea, deinceps*: vid. 314. a. ubi nihil supplendum: 317. b. 339. d. 519. a.

cet. Cf. Bekker. Spec. in Philostr. p. 49. sq.

130. c. Pro οὗτος δὲ ἔφυγε, C. et M., in quibus eadem suppleantur, quae Mor. e Cod. Reg. sumsit, habent Ξενοφῶν δὲ ἔφυγε, adscripta in M. vulgata lect. οὗτος δὲ in margine. Consule, qui hoc supplementum nondum noverat, Krüger. de Xenoph. Vita Quaest. Crit. p. 20. sq. et De Authent. Anab. p. 22. n. 37. Qui deinde Antistheni tribuuntur λόγοι ἀληθεῖς, in his nihil video praeter cognitam adiectivi potestatem, praesertim quum Diogenes sermones Antisthenis eius factis opponat. Quare nescio quid velit Lobeckius, in Aglaoph. p. 159. in not. Dionis locum indicans, ubi agit doctissime de Antisthenis more Homeri fabulas interpretandi, quem alia κατὰ δόξαν, alia κατ' ἀληθειαν dixisse statuerit. Cogitabat haud dubie vir eximius Dionis Or. LIII, p. 554. bc.

131. d. ἡ διεφθαρμέναι.] L. καὶ διεφθαρμένον.

133. a. Rogat Diogenes alium, num putet usum aliquem esse obesorum ex inertia, quos oportebat καταθύσαντας καὶ κατατεμόντας ἐνωχέϊσθαι, καθάπερ, οἶμαι, τὰ τῶν κητῶν κρέα τοὺς νοῦν ἔχοντας ἔψοντας ἁλοὶ καὶ θαλάσῃ. Sic locum habent C. et M. in quo acquiescerem, nisi νοῦν ἔχοντας suspectum esset: dubito enim an sapientia potius quam duro palato opus sit ad balaenarum carnes manducandas: nimis quidem acuta est emendatio et interpretatio Toupit, Emend. ad Suid. I, p. 380. τοὺς νοῦν ἔχοντας ἐν ἁλὶ καὶ θαλάσῃ, scil. piscatores. Baguet. ad Orat. VIII, p. 64. nihil nisi corrigit

ἔχοντας ἐν ἄλλῃ καὶ θαλάσσῃ. Ego nihil afferam de hac difficultate, quam meliores libros remoturos spero. Aliquod latere regionis nomen in νοῦν ἔχον-
τας, vel ex sequentibus ἐν Πόντῳ παρ' ἡμῶν conicias. Olei ex cetorum adipe ab Gangis accolis facti me-
minit Aelian. Hist. Anim. XII, 41. Delphinorum
adipis Xenoph. Anab. V, 4, 28. quo tamquam
oleo utebantur Mosynoeci, quamquam Strabo XII,
3. apud Chalybas tantum in usu fuisse narrat.

» τῶν ὅων ἥττονα ψυχὴν ἔχειν.] Reiskii doctum
supplementum recte aspernatur Baguet. p. 65. Dio
videtur scripsisse ἥττορ. — Sed quae mox sequun-
tur, ὁ δὲ ἀνὴρ ὁ γενναῖος ἡγέται τοὺς πόρους ἀντα-
γωνιστὰς μεγίστους conferri possunt cum similibus
p. 140. b. πολλοὺς — ἀνταγωνιστὰς καὶ μεγάλους.
Verum nunc argumentatio eiusmodi adiectivum non
requirit, finxitque librarius μεγίστους ex similitudine
praecedentium literarum.

» οὐχ ὑπὲρ σελίνου, ὥπερ αἱ γυναῖκες.] Recip.
lenissima correctio Valesii αἶγες. Quae ad eius
Emend. p. 20. obloquitur Burmannus, vanissima
sunt, ac nihili est quod hic proponit, ὥπερ Νεμε-
ονίκαί: debebat certe Ἰσθμιονίκαί, quia hic sermo
Corinthis haberi fingitur. Sed Diogenis mordacitas
plane inest correctioni Valesianae.

b. οὐχ ὅταν — ἐνδιδόντα.] Ingeniosa attulerunt
Köhlerus et Reiskius, et acutum est Bagueti inven-
tum πάλω λαχεῖν, qui tamen non expedivit accu-
sativos παρὰκαλούμενον — φιλονεικοῦντας — ἐπομένον-
τας etc. Post Θεττάλων exciderunt nonnulla, quae

priusquam reperta sunt, cetera corrigere despero. Postrema contendo sic scribi oportere: μηδὲν μαλακὸν ἐνδιδόντα, ex emendatione Ruhnkenii ad Tim. p. 101. unde recipere poterat Baguetus. Sed delendum καί ante μῆ. Laudabiliter confert idem Baguet. Dionis p. 455. c. ubi idem vitium μᾶλλον ἐνδιδόντων corrigere voluerat Iacobs. ad Athen. p. 329. sed in Indice vulgatum retinuit. Ibi autem M. verum habet μαλακόν, ut haesitandi causa non sit. Ea certe, quae Iacobsio dubitationem iniiciebant, in locum, de quo sermo est, nullam vim habent, haud magis quam in Athen. p. 625 b. οὐδὲν φιλόανθρωπον οὐδ' ἱλαρὸν ἐνδιδόντες, nec profecto earum correctionum bonitas eo minuitur, quod aliquando ἐνδιδόναι ob sententiam iungunt cum μᾶλλον, veluti Thucydides loco, quem Iacobsius attulit, cui addere poterat IV, 37. aliaque. Quamobrem carere possumus additamento Kochii ad Ruhnkenii l. l.

c. σφαίραις ταῖς ποικίλαις.] Hesych. Πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. Vid. porro Lobeck. Aglaoph. p. 701. qui memoriae lapsu scripsit σφαίραις ταῖς ἑαπταῖς.

» μάλιστα τοῖς πυσίν κτλ.] Haec cum similibus Platonicis ac Demosthenicis comparavit Wyttenb. ad Plut. p. 112. e. Dionem autem hic sui plane iuris esse credo.

d. Neminem vidisse, comparisonem duorum pugilum, praesertim incipientem verbis καὶ γὰρ δὴ, nihil facere ad demonstrandam socordiam eorum hominum, qui laboribus cedant! Accidit hoc loco

Dionis veteri librario, quod saepissime, ut omissa verba, ab antiquiore margini adscripta, loco non suo aptaret. Etenim haec: οἱ δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκπεπληγμένοι αὐτοὺς καὶ αἰεὶ ποτε φεύγοντες κρίνουσιν [Wyttenb. ἐκκλίνουσιν] οὐδέποτε ἐναντίον βλέποντες, propriam sedem habent post σφαίραις ταῖς ποικίλαις, eoque retrahenda sunt. Quo facto, utrimque sententia ordine procedet. Sed illam, quam dixi, comparisonem sic instituit Diogenes: ὥσπερ οἱ πυκτεύειν εἰδότες ἐὰν μὲν προλάβωσι τὸν ἀνταγωνιστὴν, οὐ παίονται τὴν ἀρχὴν, πολλάκις δὲ καὶ ἐπέβησαν αὐτοὶ καταβαλόντες, ἐὰν δ' ἀποχωρῶσι φαβοῦμενοι — πληγὰς λαμβάνουσι. Hanc igitur imperite tractavit Baguetus, propugnans vulgatum ἐπέβησαν, quasi in προλάβωσι τὸν ἀνταγωνιστὴν non iam aggressionis significatio inesset. Reiskius ἀπέβησαν corrigens, vereor ne latine magis quam graece cogitaverit: in eo certe falsus est, quod verbo ἀποβαίνειν eandem potestatem tribuit quam sequenti ἀποχωρεῖν. Quis enim dubitet Dionem reliquisse ἐὰν δὲ ὑποχωρῶσι? Illud autem ἐπέβησαν in M. est ὑπέβησαν, unde vide ne vera scriptura emergat ὑπέφθησαν. Proprium in congressu est verbum ὑποφθάνειν, inde ab Homero.

134. b. οὐκ ἄντικρυς βιαζομένην — φαρμάκοις.] Non credo Dionem, quum haec verba post locum Homericum repeteret, quamvis in diversa orationis structura, utroque loco reliquisse. Priora inducenda arbitror, ab ipso scriptore reiecta.

135. a. καὶ ἐνταῦθα ὁ κράτιστος ἀνὴρ. κράτιστος

δὲ σχεδόν. Iterum, ni fallor, διττογραφίας vestigia tenemus. Priora deleta fuisse a Dione, suspicor. Sed multa sunt in hoc sermone, quibus defuerunt secundae scriptoris curae: nam, ut hoc utar, duplex Circes et monstrorum mentio plane intolerabilis est.

b. μυρίους δὲ ἄλλους πόρους ἔχοντες] Scr. ἄλλως.

c. τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα.] In marg. Mor. sunt reliquiae melioris scripturae: τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα ἐμοὶ καρτεροῦντι καρτερόν ὄντα καὶ παράδοξον, καὶ παραβαλλομένῳ πρὸς ἡδονήν κτλ.

136. c. Hercules terram obibat, non obesis athletis similis, nec luxuriosum vitae genus requirens, οὐδὲν δεόμενος στρωμάτων ἢ χλανίδων ἢ ταπήτων, ἀλλὰ δέρμα ἀμπεχόμενος ὑπαρόν, λιμοῦ πνέων, τοῖς ἀγαθοῖς βοηθῶν, τοὺς κακοὺς κολάζων. Mira elegantia videbatur Bagueto verborum, meo sensu absurdissimorum, λιμοῦ πνέων. Fuerit licet Hercules continens, sobrius, qualem ante descripsit Dio, famis mentio tum per se aliena est, tum huic verborum collocationi innecti nequit: ac ne demonstravit quidem Baguetus, quid sit λιμοῦ πνεῖν. Putares Köhleri coniecturam λιμοῦ πλέως eo probabiliorem esse, quod in Luciano, de Merc. Cond. §. 17. ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος καὶ λιμοῦ πλέως, uno pede excepto, senarium efficiant, qui nescio an alios non adverterit, atque alicuius poëtae locum respexisse Lucianum et Dionem. Sed minus decore de Hercule dicuntur, quae helluoni convenire apparet. Quid multa? turpi calumnia librarius Dioni ineptias

tribuit, qui fortasse scripsit ὀνυπαροῦ λίπους πλέων, scilicet δέρμα.

» Iuvantibus M. et Lect. Venet. sic videntur haec constituenda: καὶ τοὺς ξένους ἡδίκηει καὶ τοῖς ὑφ' αὐτὸν ἐπώλει, πολλὴν ἡρημένος ἵππον τρέφειν, τῷ ῥοπάλῳ κτλ. Non satis accurate Baguetus haec comparavit cum Palaephato, de Incred. c. 4.

d. συγγενόμενος δὲ καὶ δείξας.] Non dubito, quin dederit Dio: συγγ. δὲ ἀπήει, δείξας, ut Reiskius coniecit: sic mox καὶ οὕτως ὤχετο, ὑγιαίνει ποιήσας. Nimirum crescente hepate Promethei quum laudaretur, ac rursus decrescente quum vituperaretur, Hercules ἐλεήσας καὶ φοβήσας ἐπαυσε τοῦ τυφροῦ καὶ τῆς φιλονεικίας, in quibus non video, quomodo Hercules φοβήσας, solo terrore, sophistae vanitatem confutare eiusque pravitatem sanare potuerit. Satis inficeta argutantis Diogenis ὑπόνοια, ne tam incongrua eum loqui credamus. Corrigendum σωφρονίσας. Max. Tyr. XXX, 2. οἱ δίκαιοι οὐ βουλήσει πολέμοισιν, ἀλλ' ἀνάγκη, σωφρονίζοντες τὸ ἄδικον πᾶν, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς: eidemque, XXI, 6. Hercules vocatur τυράννων σωφρονιστής. Aliter tentavit Meric. Casaub. in Praef. ad Pers. p. 13. sq. corrigens φορβήσας, idem scilicet quod ἐμφορβειώσας: in quo operam mire lusit.

137. b. βραχύτερος ἐγένετο.] Disputatio Bagueti non firmavit coniecturam βαρύτερος. Cum Casaubono malim βραδύτερος: etenim Dio senectutis tarditatem intelligit, non morbum, cuius deinde meminit. Bagueti autem observatio facit ad emendandum lo-

cum corruptum Themistii, p. 463, 7. Dind. ἐπαν-
τλεῖ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίθου καὶ τοῖς ἔτεσι μὴ δυνάμενος.
Immo scripsit — καίτοι ἔτεσι βαρυνόμενος. Qualis
dativus diversi generis conveniat potestati verbi δυ-
νασθαι, ostendunt haec Lysiae, II, 53. de senibus
et adolescentibus: οἱ μὲν οὐκέτι τοῖς σώμασιν, οἱ δ'
οὐπω δυνάμενοι.

» δείξας ὅτι οὐδὲν ἄξιον ἐφρόντιζε τοῦ πυρετοῦ.]
Dio ait, Herculem minime passum esse, mentem
suam febris frangi, vel deiici a fortissimo moriendi
proposito.

d. Quum Diogenes finem dicendi fecisset, iidem
sophistae, quorum meminit p. 132. a. rursus nunc
ἐθοροῖβουν, καθάπερ ἐν τέλματι βάτραχοι τὸν ὕδρον
οὐχ ὀρώντες: quos quum insectaretur Diogenes, ac
verosimile sit hunc cum hydro comparari, apparet,
quam ineptum sit οὐχ ὀρώντες. Sin isti compara-
tioni locus non est, de quo contendere nolim, ac
Dio nihil dicere voluit, nisi sophistas iterum inter se
digladiatos esse, haud magis vere dixit: quippe Ae-
lianus H. A. XII, 14. βάτραχος ὕδρον μισεῖ, inquit,
καὶ δέδοικεν ἰσχυρῶς· οὐκοῦν τῇ βοῇ τῇ πολλῇ πειροῖ-
ται ἀντεκπλήττειν, quibuscum Dionem conciliabimus
vel delendo οὐχ in οὐχ ὀρώντες, vel uno verbo scri-
bendo ὑφορώμενοι.

138 a. καὶ ἵνα ἐμπλησθῶσι.] Köhler. conl. ἐκ-
πλησθῶσι. Volebat certe ἐκπληχθῶσι. Sed hoc in-
solens est, nec vulgatum spernendum. Sententia: *ut*
omni voluptate se ingurgitent.

» Aderat in conventu Isthmiorum Diogenes, ut

homines inspiceret καὶ τὴν ἄνοιαν αὐτῶν: sciebat enim, maxime apparere in ludorum celebritate. Cum his conf. initium Or. XXVII, ad quem locum Casaub. hic corrigendum putat καὶ τὴν διάνοιαν αὐτῶν, idemque post coniecit Köhlerus: sed quae sequuntur de morbis animi, vulgatum ἄνοιαν tuentur: erat hoc proprium Diogenis, ut irrisionis conviciiue materiam quaereret.

b. ἐνόμιζε τοὺτους.] Hemsterh. in marg. exempli Morell. Bibl. L. Bat. correxit: ἐνόμιζε τότε αὐτοὺς.

» μέχρῃς ὑποστέλλῃ.] Sic Venet. ὑποστέλλοι M. Elegans est Iacobsii correctio μέχρῃς ἂν ὑποῦλα ἦ: vid. Add. in Athen. p. 84.

c. Quod ego et Iacobsius et Emperius excogitavimus, κακῶς τοις καὶ λησταῖς, quodammodo necessariam correctionem confirmat. Nec video, quamobrem leniorem medicinam requirat Iacobsius: vide apud Zimmerm. 1834. p. 86.

d. οὐδ' ἂν αὐτοὶ βλέπωσι.] Iacobs. Add. in Athen. p. 47. αἰ: idem postea Emperius: recte, opponitur enim διὰ χρόνου. — Perperam Reiskius plene distinxit ante ἀλλὰ ἐνόμιζον: nam pertinent ad comparisonem aegrotorum, qui sufficere putant, si medicus intra urbis muros versatur. — ἐκ Θεσσαλίας iam ideo suspectum est, quod enumerat eos, qui μακρόθεν advenerant, ac media tamen ponitur Thessalia inter Libyam et Borysthenem. In M. prius scriptum fuit Μεσσαδίας, in quo laet, opinor, Μασσαλίας.

139. b. Homines, qui ad Diogenem accesserant,

vehementer delectabantur, εἰ μὲν ἔσχωπτέ τε καὶ ἔπαιεν. Scrib. ἔσχωπτέ τι, tum ἔπαιζε, e certa emendatione Reiskii: et sic quidem legit Stobaeus, XIII, 18. taciteque emendavit Interpres. Vellem non oblocutus esset Boissonadius, in Anecd. II, p. 175. ubi « ἔπαιεν, inquit, non mutandum in ἔπαιζεν. — Agitur enim de Diogene, qui nonnumquam infirmiora argumenta baculi ictibus corroborabat. Eodem modo philosophabatur Iohannes Italus, de quo conf. Hasius in Notit. Ms. T. IX, p. 148." Haec lubens accipio, sed poterat ac commodatius laudare vir egregius Plut. de Orae. Def. p. 413. a. ubi Didymus Cynicus τῇ βακτηρίᾳ δις ἢ τοῖς πατάξας ἀνέβόησεν· ἰού, ἰού, κτλ. nimirum in asseveratione, non in ioco. Boissonadius autem non animadvertit, id inesse sequentibus Dionis verbis ἀνατειναμένου τε καὶ σπουδάσαντος, quae vere sunt priorum antitheta.

140. c. ἢ οὐδεὶς — ἄξιος μάχεσθαι.] Errant Angelus et Reiskius: ἄξιος est *par in congressu*. Conf. p. 558. a.

d. ἐνδοξότερα πεποίηκε.] Immo πεποίηκα: nam loquitur ipse de se Diogenes.

141. b. τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ταχύτατος.] Perperam Reiskius comparativum substitui vult. Ne alios afferam, ipse Dio, p. 68. a. μαχμώτατος ἔση τῶν ἄλλων, p. 141. c. βραδύτατος πολλῶν, ac saepe.

d. καὶ πῶς — διώκων.] Vid. p. 180. a.

142. b. Eius, qui cursu vicerat, vanitatem Diogenes tum aliis verbis repressit, tum hac interrogatione: τί δαί; εἰ χῶλοι πάντες ἦσαν οἱ τρέχοντες,

ἐχοῖν γε μέγα φρονεῖν, ὅτι χωλοὺς οὐ χωλὸς ἔφθης;
 Ipsam comparisonem claudicare putavit Emperius:
 cuius rationibus hae opponi possunt: gloriabatur
 cursor, se hominem inter homines celerrimum esse,
 cui Diogenes: » idem in formicis accidit, ut altera
 alteram superet, nec mirum est, idem in homini-
 bus obtinere: variae enim causae esse possunt,
 quae in currendo retardent: veluti si omnes curso-
 res claudi essent, an te iactares, quod non claudus
 claudos antevertisses? » Itaque apparet, quum di-
 ceret εἰ χωλοὶ πάντες ἦσαν οἱ τρέχοντες, eum exce-
 pisse Diogenem, quocum loqueretur. Quamobrem
 non mutaverim cum Emperio χωλοὺς οὐ χωλὸς in
 χωλοὺς ὁ χωλός, sed pro ἐχοῖν γε scripserim ἐχοῖν
 σε. — Confirmavit C. — Callide Diogenem, homi-
 nem procacissimum e veteribus, Dio ludos reprehen-
 dentem facit, quos ipse pro seculi more contemnebat.
 Eadem plenius disputavit Galenus in Protreptico, qui
 quum cohortationem ad artes prae se ferat, nihil
 est nisi artis athleticae vituperatio, cuius summa
 inest his verbis, p. 29. Will. τίς δ' οὐκ οἶδεν, ὡς
 καὶ τοὺς θεοὺς δι' οὐδέν ἄλλ' ἢ διὰ τὰς τέχνας ἐπαι-
 νοῦμεν; ὡς καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀρίστους θείας
 ἀξιοῦναι τιμῆς, οὐχ ὅτι καλῶς ἔδραμον ἐν τοῖς ἀγῶ-
 σιν, ἢ δίσκον ἔρριψαν, ἢ διεπάλαισαν, ἀλλὰ διὰ τὴν
 ἀπὸ τῶν τεχνῶν εὐεργεσίαν. Sed Wyttenbachius edi-
 torem monere debuerat necessariae correctionis: τίς
 δ' οὐκ οἶδεν, ὥσπερ τοὺς θεοὺς — ἐπαινοῦμεν, οὕτω
 καὶ τῶν ἀνθρώπων κτλ.

144. a. ὅπως λάβωσιν αὐτοῖς.] Scr. αὐτόν.

c. τοὺς ἀνόητους ἀνθρώπους.] Putabam aliquando, expungendum esse ἀνόητους, natum fortasse ex compendio sequentis vocabuli: certe πάντων μάλιστα pertinere ad ἀργία καὶ τὴν σχολὴν ἄγειν. Sed ἀνόητος hic idem est, quod ἀπαιδευτος, recteque dicitur de servo: quamobrem non sollicitandum erat in Dione, p. 6. d. ἀνόητον καὶ ἄνοπλον ὄχλον, ubi Reisk. corrigebat ἀνόνητον. Crebra tamen horum vocabulorum confusio est: vid. Vales. Emend. p. 52. Apud Dionem, p. 477. a. vide ne vulgatum ἀνοήτου πράγματος eadem de causa servandum sit, quum opponatur τῶν πεπαιδευμένων.

d. Multi eorum, qui ad ludos venerant, ne spectato quidem athletarum certamine abierunt, nimirum ὅσοι κακῶς ἐσκήνουν καὶ τοῦτου ἠπόρουν. Reiskius pro τοῦτου coniecit τόπου, Toupius Emend. in Suidam, I, p. 153. τοῦ οἴκου, quae vereor, ut cuiquam placeant. Excidit ἢ ante καὶ τοῦτου. Proxime vero Interpres: *quicumque male habitabant, vel ne hoc quidem consequi poterant.*

145. b. οἱ δὲ μαστιγοῦντες.] Nihil excidit: quae praecedunt, in parenthesi ponenda: respondent enim οἱ μὲν θεραπεύοντες — οἱ δὲ μαστιγοῦντες. — Mox scrib. ἄλλοι δὲ διώκοντες.

146. a. Non satis congrua Diogenes ad eum, qui malum servum fugitivum repetebat: νῦν μὲν ὅταν αὐτὸς ᾗς ἐν [τῇ C.] οἰκίᾳ, οὐ φροντίζεις μὴ τι αὐτὸς ὑφέλῃ. Ne removetur quidem difficultas, si prius αὐτὸς vertitur *solus*: nam post fugam servi dominus, quum domi esset, semper solus erat:

praeterea tum demum maxime metus erat, ne quid servus furaretur, si herus domo abesset: itaque reliquit Dio: *ὅταν αὐτὸς μὴ ᾗς ἐν τῇ οἰκίᾳ*, tum *μὴ τοῦτος ὑφέλῃ*, quod video non fugisse Kayserum, ad Phil. V. S. p. 236.

» *γυναιῖκα τοίνυν εἰ εἶχες.*] Optime Iacobs. Add. in Athen. p. 268. *ἔχεις*, idemque coniecit Emperius; sed error hic est Dionis, non recordantis, quae p. 143. a. scripserat, *γνώριμον* fuisse Diogenis, quocum hic sermonem haberet. — Quae sequuntur de liberis, qui, si in familia servi non adsunt, robustiores evadunt *καὶ τῶν πατέρων εὐθύς ἐξ ἀρχῆς κηδεσθαι μανθάνοντες*, in his non Interpres tantum, sed Reiskius *τῶν πατέρων* interpretatus est *patris*. Quidni autem liberi aequae matribus inseruiant? Immo *πατέρες* pro *parentibus* saepe dicunt Dio eiusque similes, veluti Alciphon, III, 41. *καὶ ἡ παρθένος — ἣν ἔχομεν — συλλαμβανέτω τῆς ἰστουργίας* —, *ἵνα εἰς ἀνδρὸς ἐλθούσα μὴ καταισχύνῃ τοὺς πατέρας ἡμᾶς*. Themistius, p. 294. d. *τὸν κληρον, ὃν παρὰ τῶν ἐμῶν πατέρων διεδεξάμην*. Res nota, quamobrem haud propitiae fuerunt Musae Iacobsio, quum apud eundem, p. 272. c. *paederastas* pro *parentibus* inveheret his verbis: *ἐγὼ δὲ ὁρῶ καὶ τοὺς πατέρας, ὅτι ἡνίκ' ἂν σφόδρα ἀσπάζονται τὰ παιδάκια, τυπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἀπλήστου πάθους περιέγονται*. Sed hoc postremum verbum mutandum est in *προάγονται*, *inducuntur*, eo *progređiuntur ut*, qua potestate *προάγεσθαι* iungitur infinitivo: vid. Dio p. 357. d. 404. b. 417. d. 575. a. cet. Praei-

verat Demosthenes multis exemplis.

c. ἀνάγκη αὐτὸ ἀπολαμβάνειν.] Id est: necesse est rescindatur venditio, isque qui vendidit, recipiat.

d. εἰν δριμυτέρου τύχης.] *Si astutiores venditorem nanciscaris, quam ipse sis.* Hanc significationem illustravit Wyttenb. ad Plut. p. 48. a.

137. a. In hac reprehensione Diogenis: πρὸ τοῦ φρονῆσαι ζητήσεις ἀργύριον, ἢ γῆν, ἢ ἀνδράποδα, ἢ ζεύγος, ἢ πλοῖον, ἢ οἰκίαν, οἷς συνδουλεύσεις καὶ λυπήσῃ δι' αὐτὰ, καὶ πολλὰ ποιήσεις μάτην, minus accurate dicitur aliquis unā servire cum illis, quae sibi serviant, nedum cum auro, terra, reliquis: quae si quis τῶν ἀνδραπόδων sortem sequi dixerit, tamen scribendum contendam σὺ δουλεύσεις pro συνδουλεύσεις. Similis pronominis vis est p. 560. c. εἰ ταῖς Ὀμήρου παραβολαῖς — σὺ παραβάλλειν ἀξιώσεις τοὺς Σωκράτους κερამέας. Tum πάντα ποιεῖν in formula est; non πολλὰ ποιεῖν. Restituo πονήσεις. — Utrumque confirmat C. in quo vitiose σὺ δουλεύσης — πονήσῃς.

b. οὔτε παῖδας ἔχοντα οὔτε ἀνθρώπου διάνοιαν.] Acute Iacobs. Add. in Athen. p. 41. coniecit διακονίαν, quo recepto lectio quidem παῖδας quodammodo firmatur, sed *servus et hominis ministerium* sunt cumulatiora. Marg. Mor. habet πόδας, C. et M. χεῖρας οὔτε πόδας, quod postremum vocabulum in marg. M. correctum est παῖδας. Fortasse πόδας, quod in παῖδας abiit, debetur librario, haec sedulo nimis supplenti, retinendumque est hoc: οὔτε χεῖρας ἔχοντα οὔτ' ἀνθρώπου διάνοιαν.

d. ἀλλὰ καὶ βοῶν καὶ ὀρνέων.] Docte Reisk. coniecit ὀρέων. Praeiverat Piersonus, ad Moerid. p. 274. Quam potestatem tribuit Dio verbis χρῆσθαι et χρῆσις, hanc observavit Themistius, p. 329. a. οὐ γὰρ δὴ ὁμοία φαίης ἂν πρὸς τοὺς ζήτορας ὑπομένειν, ὅποια πρὸς τοὺς κριθαριστάς καὶ τοὺς αὐλητάς οἱ λυροποιοὶ [supplendum καὶ οἱ αὐλοποιοὶ], οἱ τὰ μὲν ὄργανα ἐκπορίζουσι, χρῆσθαι δὲ ἑτέροις ἐπιτρέπουσι τὸ ὄργανον τοῖς χρωμένοις. Sed vera significatio in mendo latet: quippe corrigendum — ἐκπορίζουσι χρηστά, ἑτέροις δὲ ἐπιτρέπουσι, τοῖς χρωμένοις.

148. c. Minutum est, quod sensum obscurat horum: ὁμῶς δ' ἐπὶ πάντων σχεδόν, ὅσων ἄπειστιν ἐμπειρία τοῦ χρῆσθαι, χαλεπὸν τὸ προθυμεῖσθαι. Nam ὁμῶς non convenit: eaque dicuntur, quae praecedentia confirmant: itaque ὁμοίως corrigendum. In προθυμεῖσθαι Reiskius offendit, et Jacobs. Add. in Athen. p. 269. correxit προμηθεῖσθαι. Mihi nihil mutandum videtur: *pariter*, inquit, *in omnibus fere rebus, quorum usum ignores, periculosum est studium: nam quo maiores res sunt, quibus studeas, eo gravius damnum contrahas necesse est.* Conf. p. 245. b. de pueris: πρὸς ἄψασθαι προθυμεῖται, καίπερ σφόδρα ἀλγοῦντα. 492. d. προθυμουμένων (τὸ δίκαιον) 661. c. aliaque: igitur χρῆσθαι intelligendum.

d. ὁμοία — ἢ ἵππου.] Ita recte Venet. et M. vid. p. 296. b. 313. d. Similiter p. 537. c. ἴσον εἰ — ἢ εἰ. Conf. Schaef. ad Greg. Cor. p. 131.

» ἀλλ' οὐδὲ λέγειν ἄξιον.] Interpres quum vertat:

at hoc neque dicere fas est, videtur legisse ὅσιον pro ἄξιον. Sed vulgati haec sententia est: tam manifesta sunt, quae rogas, ut ne responsione quidem digna sint.

149. c. Librarii corrigendo obscurarunt oraculum eiusque interpretationem, quorum consilium non intelligebant. Disputat enim Diogenes, perniciose esse oracula iis, qui interpretari nesciant, ostenditque exemplo Laii, qui Deum Delphicum consuluit de liberis procreandis: ἔχρησεν οὖν μὴ γεννᾶν, ἀλλὰ καὶ ἐκτιθέναι γεννήσαντα· οὕτω δὲ ἀνόητος ἦν ὁ Λαῖος, ὥστε ἀμφοτέρω παρακούσαι τοῦ θεοῦ· καὶ γὰρ ἐγέννησε καὶ ἔθρεψε· ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἀπώλετο καὶ πᾶς ὁ οἶκος αὐτοῦ, διότι ἀδύνατος ὢν ἐπεχείρησε τῷ Ἀπόλλωνι χρῆσθαι. μὴ γάρ, ταῦτα ἀκούσας, τὸν Οἰδίποδα οὐκ ἂν ἐξέθηκεν· ὁ δὲ οἶκοι τραφεῖς, οὐκ ἂν ἀπέκτεινε τὸν Λαῖον, ἐπιστάμενος ὅτι αὐτοῦ παῖς εἴη. Apertum est, in oraculo, qualecumque fuit, quo respicitur, ambiguum sententiam fuisse, quam Laius secus intellexerit, non hunc Dei consilium sprevisse, vel fecisse de industria, quod ille vetuisset. Hic nodus fuit: monuit Deus ne procrearet, sin minus, ne puerum occideret. Ergo Laius arbitratus est licere procreare, modo periculum ex prioris dilemmatis parte imminens vitaret; non licere autem interficere, igitur exponendum esse. Haec quidem sic corrigendo revocabuntur: ἔχρησεν οὖν ἢ μὴ γεννᾶν ἢ μὴ ἀποκτείνειν γεννήσαντα — καὶ γὰρ ἐγέννησε καὶ οὐκ ἔθρεψε. Tum sine incisione continuanda μὴ γάρ ταῦτα ἀκούσας. i. e. quod si oraculum non con-

sulisset homo tardi ingenii, eaque non audivisset cet. Coniecerat Upton. ad Arrian. p. 349, 8. ἔχρησεν οὖν μὴ γεννᾶν ἢ ἀποκτεῖναι καὶ μὴ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. Sed haec prorsus contraria sunt argumentationi, itemque Angli ἀποκτινύναι pro ἐκτιθέναι. Ceterum non liquet, finxeritne Dio oraculum, an aliunde petiverit. Illud certe, quod refert Argum. Phoenissarum Euripidis, ipseque Poëta vs. 17. tam praeter consuetudinem apertum est, ut non obtemperantis Laii incogitantiam excusare nequeas.

150. b. ἔπειτα φρονήσας.] Reiskius vult συμφρονήσας, ut sit: *ubi tecum diligenter ac sedulo deliberaveris*. Sed hanc vim vel simplex φρονήσας habet: qua tamen opus non est: nam Interpres recte: *postquam didiceris sapere*: quod necessario sequitur e praecepto γνῶθι σεαυτόν: quamobrem ipse Diogenes eum ne interrogaturum quidem putat oraculum, νοῦν ἔχοντα. Minus incorrupta sunt, quae mox sequuntur: καὶ γὰρ δὴ ὄρα, εἰάν σε κελεύσῃ (ὁ θεός) γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν καὶ μὴ γραμματικὸν ὄντα, οὐ δυνήσῃ: numquam certe vidi, qui καὶ γὰρ δὴ cum imperativo iungeret. Scripsit, opinor, καὶ γὰρ, νῆ Δία. Contra tuendum est καὶ post ἀναγινώσκειν, quod Reiskius expungebat, immemor eorum, quae bene monuerat ad p. 75. c. nempe Dionem alibi καὶ usurpare pro καὶ ταῦτα. E multis haec sint exempla: p. 263. d. εἰάν τ' ἐν νήσῳ μικρᾷ καὶ μόνος. 280. b. αὐτίκα περὶ τὸ λέγειν πάντες ἐσπουδάκασι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐλευθέρων. 582. b. τὰς περιόλους πόλεις, καὶ τὰς ἐλάττονας. Tum alii obser-

varunt hanc proprietatem, tum Porson. ad hoc Aristoph. Av. 765. δούλος ἐστὶ καὶ Κάρ. Cf. Iacobs. Add. in Athen. p. 157. contra Reiskium vindicans p. 282. b. Κύρον Περσῶν — δαίμονα γενέσθαι καὶ βασιλικόν: ipse haud satis memor huius proprietatis in Dionis p. 579. c. Fraudi fuit librario Cod. M. p. 531. c. qui in κόσμος πόλεως καὶ μέγιστος omisit καί. — In praesenti tamen loco deest in C. cuius auctoritati nondum cesserim.

e. Sine causa haesit Reiskius in verbis facile corrigendis: ὁ δὲ ἔλαθε περὶ τοῦ Οἰδίποδος εἰπεῖν, ὅτι εἰς Δελφοὺς μὲν οὐκ ἦλθεν. Nihil enim excidit, sed scribendum: ὁ δὲ ἔλαθέ με — εἰπόντα: addit enim exemplum Diogenes, quod prius omiserat, quum de Laio diceret: ante ὅτι intelligitur τοῦτ' ἐστίν, ut saepe. Ad nostram correctionem ducebat lectio Cod. M. ἔλαθεν. Simile auxilium est literae ν, p. 413. d. οὐδὲ ἐκεῖνο λανθάνει [M. λανθάνειν] corr. λανθάνει με: quod respondet praegressis οὐκ ἄγνοῶ.

151. b. ὁ δὲ μηδὲν εἶποι πλέον τοῦ ὀνόματος ἢ ὅτι Σωκράτης.] Satis plene dicta sunt, ne ἢ feras, quod eiiciendum censeo. Sin servatur, tria verba ἢ ὅτι Σωκράτης pro scholio habenda.

152. a. Suspectum est πολὺν τινες χρόνον: non necessarius enim est hic nominativus, quoniam intelligitur totum genus τῶν ἀνοήτων, ac frequenter usurpat Dio τις cum adiectivis, ut p. 16. b. μυρίας τινὰς γλυφάς. 11. c. πλοκάμους δὲ τινὰς πολίους: unde p. 198. a. recepi μακρὰν τινὰ ὁδόν. 83. d. πολὺ τι κάλλιστα. 127. a. πάννυ τι πρῶως, aliaque,

quae minus definita proponuntur: e Platone multa exempla collegit Astius, ad Legg. p. 71. Itaque corrig. *πολὺν τινα χρόνον*.

d. Ait Dio ad Ilienses, male se mulcatum iri, si apud Argivos auderet *τὴν ποίησιν αὐτοῦ* (Homeri) *δεικνύναι* ψευδῇ περὶ τὰ μέγιστα, et *τὴν παρ' ἐκείνων δόξαν* tolleret. Non tetigit Reiskius affectam partem, quum corrigeret *τὴν πατριον ἐκείνων δόξαν*. Posset *ἐκείνων* ad τὰ μέγιστα referri, si in rebus gestis recte diceretur ἢ *παρά τινων δόξα*. Scriptum fuit, opinor, *παρ' ἐκείνου*, ab Homero.

153. c. *ὥς οὔτε τὸν πατέρα Οἰδίπουν ἀποκτείναντα.*] Integra sunt, pendentque a praecedente ἀποφαίνοι: *veluti neque occidisse Oedipum patrem suum* cet. Non arctissime quidem colligantur οὐθ' *ὥς ἡ Σφίγξ κτλ.* verum iungenda sunt cum εἴ τις, *ac si quis, quomodo Sphinx eorum liberos devoraverit, non enarret.* i. e. refutet. Igitur duplex ὥς varia potestate interpretes fefellit.

154. a. *ὁμῶς δὲ πάσχειν κτλ.*] Praetulerim lectionem M. *ὁλῶς omnino*: quae enim hic affert Dio, quasi summam continent eorum, quae ante dixerat.

d. Obscuratum nomen proprium turpiter affecit haec, ubi Dio de Paridis iudicio agens, falsam esse huius traditionem arguit, alienamque a personis Minervae, Iunonis et Veneris. Quo demonstrato, *ἔτι δὲ οὐκ ἄξιον*, inquit, *παριδεῖν οὐδὲ τὸ τῆς Ἑλένης, ἢ τοῦ Διὸς λεγομένη θυγάτηρ διὰ μὲν τὴν ἄδικον φήμην περιβόητος ἐπ' αἰσχύνῃ γέγονε, διὰ δὲ τὴν*

αὐτῆς αἰσχύνῃν θεὸς ἐνομίσθη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Non miror offendisse Emperium, sed nollem virum acutissimum postremum αἰσχύνῃν in σωφροσύνῃν mutasse. M. habet ἰσχύν, sed in margine αἰσχύνῃν. Statim apparet, in duplici αἰσχύνῃν vitium non esse; opponuntur enim sibi invicem, quo traditionum inconstantia confutetur: neque verum est, Helenam propter σωφροσύνῃν deam habitam esse: immo inter deos relata est, quia Iovis filia erat: idque factum est Ladae stupro: itaque pro αὐτῆς restituendum *Λήδας*.

155. b. ἔπειτα δέ κτλ.] Respondent haud dubie praegressis πρῶτον μὲν οὖν φασι: unde suspecta valde sunt εἰρήκασι et προστεθείκασι: sed haec aliaque, quae in hoc loco scabra sunt, non tetigerim.

d. Suspitor non intellexisse Reiskium, quod contendit Dio, illum quaevis de hominibus mentiri ausurum, ὅστις — περὶ θεῶν οὐ φανερώς τάληθῇ φησιν, ἀλλὰ τοῦναντίον οὕτως, ὥστε τὰ ψευδῇ μᾶλλον ὑπολαμβάνειν τοὺς ἐντυγχάνοντας: non enim transponendum φανερώς οὐ, sed τὰ post ὥστε delendum. Sententia: *nam qui de diis, quae vera sunt, non aperte enuntiat, sed ita ut lectores falsa esse potius existiment, hic cet.*

156. a. ἐνόμιζε τοῦτο λέγων.] Scr. ἐνόμιζε, τοῦτο λέγω.

c. καὶ τὸν Ὀδυσσεύα.] E M. μὲν, quamvis expunctum, revocandum est, καὶ τὸν μὲν Ὀδ. Respondet enim: περὶ αὐτοῦ δὲ οὐδὲν τοιοῦτον εἰρήκεν, scil. Homerus, quando ipse narrat, nec alium narrantem facit.

157. c. ἐμπλέκοντες — ἐφέξῃς.] Vid. Valcken. ad Eurip. Phoen. vs. 497. Interpres recte *ordine*, de quo verbo Wyttenb. ad Plut. p. 34. f. multa annotavit.

d. οἱ μετὰ τέχνης ψευδονται.] Emper. οὔ. Videntur tamen quaedam excidisse, nisi Dio liberius scripsit, quod M. exhibet, καὶ ἄλλοις γινόμενον, οἷ κτλ.

158. a. ἐκ τοῦ εὐθέως.] M. hic et paulo post εὐθέως: sed vide de illa formula Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 491. et Wyttenb. ad Plut. p. 57. a.

» ἀλλ' εἶπον καὶ μέμνηται, παρέργως καὶ βραχύως.] Expuncto priore καί, quod in M. deest, scrib. ἀλλ' εἶπον, μέμνηται παρέργως, sed si forte, obiter monuit.

» συμβαίνει κτλ.] Haec ita correxerim: συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτο τοῖς ψευδομένοις ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ γε, ἄλλα μὲν τινα λέγειν τοῦ πράγματος καὶ διατρίβειν ἐπ' αὐτοῖς, ὃ δ' ἂν μάλιστα κρύψαι θέλωσιν, ὥς προστιθέμενον (scr. ὥς οὐ προτιθέμενοι, quasi dicere non sibi proposuerint, ut p. 160. d. δοκεῖ δέ μοι μηδὲ προθέσθαι ταῦτα τὴν ἀρχὴν) λέγουσιν οὐδὲ προσέχοντι τῷ ἀκροατῇ, οὐδ' ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ τιθέντες, ἀλλ' ὥς ἂν λάθοι μάλιστα. Emperii est ὃ δ' ἂν μάλιστα, Reiskii ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ.

159. b. οὔτε μείζονα βοήν κτλ.] Transpositio, quam Reiskius instituit, necessaria non est; sed τῶν μὲν φθειρομένων, τῶν δὲ ῥιπτομένων de rebus dicuntur, quarum aliae igne absumerentur creparentque, aliae, quum deiicerentur, sonitum ederent. Post

haec pro διηγήματος M. offert δείματος, quod aptis-
simum est et convenit cum ἐκπλήττων.

d. ἐπιθυμῶν, ὅτι εἶποι μέγα καὶ θαυμαστόν.]
Num aliud lateat in ἐπιθυμῶν, veluti ἐπιζητῶν,
studiose quaerens, non dixerim; sed dubito haec
scripsisse Dionem, quum modo dixisset, ὑπὲρ τοῦ
λέγειν τι θαυμαστόν. Quae sequuntur integra sunt,
sed ita interpungenda: ὑπ' ἀπορίας πραγμάτων, το-
σούτων ἔτι καὶ τηλικούτων ἀπολειπομένων.

160. c. ἐκεῖ δὲ καί.] Durum est, quod Reiskius
putat intelligi, ἐποίησε. Potius corrigam ἔτι δὲ καί.

161. b. ὥσπερ οὖν καὶ συνέβη.] Haec ironice ad-
dit Dio, nimirum » Iovis voluntatem in Graeco-
rum clade perfectam esse, » tacite intelligens, nihil
accidisse eorum, quae Homerus praeterea commen-
tus est.

c. ὁμῶσαι ἕκαστος.] Malim ἕκαστα. Deinde in ἱε-
ροῖς non puto βιβλίοις intelligi: opponuntur enim
quovis modo in templis scripta inscriptionibus ex-
tra templa.

162. a. ἢ ὅταν τις ἀμαθὴς ᾖν.] Del. ἢ, quod in
hac comparatione plane supervacuum est: nisi forte
duplex lateat loci scriptio, quarum prior fuerit μη-
θέν δὲ εἶναι — ἢ ὅταν κτλ. posterior correctā του-
του δὲ μηθέν εἶναι — πολλοῖς, expunctis quae re-
dundanter sequerentur.

d. Claudicat haec comparatio: ἢ δὲ ποίησις ἀνα-
πείθει τὰ ψευδῆ ἀκούειν, καὶ ὥσπερ οἶνον πίνειν μά-
την. Comparantur poëseos delectatio et vini: illa
invitat ad fabularum auditionem, hoc ad inutilem

portionem : itaque scripsit : — ἀκοῦειν , ὥσπερ ὁ οἶνος πίνειν μάτην .

163. b. Minus accurate Dio : τοὺς Διοσκούρους ἔχοντας τὴν Ἑλένην κτλ. dixit , quam Pausan. V , 19 , 2. εἰσὶ δὲ ἐπὶ τῇ Λάρνακι Διοσκούροι — μέση δὲ αὐτῶν Ἑλένη. Sed vitium contraxerunt sequentia : quum enim Agamemnon fratri suo matrimonium Helenae peteret , obstiterunt Graeci : καὶ γὰρ προσήκειν ἕκαστος αὐτῷ τοῦ γένους μᾶλλον ἢ Μενελάῳ. Reiskius vult τοὺς γάμους pro τοῦ γένους , sed supplendum erat ἔφη post μᾶλλον , ac praeterea corrigendum — προσήκειν ἕκαστῳ αὐτῶν τοῦ γένους μᾶλλον κτλ.

d. Afferendum est supplementum e Cod. M. quoniam vitio liberandum est. Vera retulisse sacerdotem Aegyptium de Helenae nuptiis , hinc coniicit Dio , quod saepe iis temporibus uxores graecae ab exteris ducerentur. Pergit : ὥς δὲ ἐκεῖνος ἔφη , καὶ τὴν Ἰὼ ἀρπικέσθαι ἐκδοθεῖσαν εἰς Αἴγυπτον , ἀλλὰ μὴ βούν γενομένην : ubi non opus est supplere συνέβη post ἀρπικέσθαι , quod Reiskius requirebat : putabat enim Dio , verum esse , quod ille de Io narravisset : itaque iunxit paulo solutius cum his praecedentibus : ἐδόκει οὖν μοι καὶ τοῦτο ἀληθές λέγειν. Sed post γενομένην M. supplet : οὕτως οἰστροήσας ἀνεκθεῖν. Scripsit οὕτως οἰστροήσασαν ἐλθεῖν. Exciderunt autem ista ex aliis libris propter recurrens οὕτως , quod saepe a Dione abundanter ponitur , veluti p. 83. c. καὶ οὕτως ἐπιβοηθῆσαι τὸ λοιπὸν πλῆθος. p. 118. cd. ἐπεὶ οὖν οὐκ ἔστιν ἕκαστον ἐλέγχειν — οὐ-

τως οὖν (sic corrig. pro ἄν) ἐπὶ τοὺς προφήτας ἴωμεν. p. 176. c. οὕτω δὴ ἐτόλμησε, ac passim. Hinc repetit historiam Paridis: quare pro continuo sequentibus οὕτως δέ scrib. οὕτως δὴ.

164. b. In iis, quae Paris apud Tyndareum prae-
dicat, etiam hoc est: ὅτι αὐτοῦ γίγνοιτο ἡ βασιλεία.
Perspicua sententia, nec tamen plena: requiritur
enim μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτήν, praesertim ob
praesens γίγνοιτο.

165. a. οὐ χεῖρον εἶναι.] Scil. quam si Helenam
Menelao desponderent. In sequentibus: τῶν μὲν γὰρ
Πελοπιδῶν οἰκίαν ἔχειν Κλυταιμνήστραν συνοικοῦσαν
Ἀγαμέμνονι, nihil nisi οἰκίαν mutandum in οἰκείαν:
habere enim se Clytaemnestram Pelopidis affinem.

d. ἔπειτα καὶ πείσαι.] M. ἐλπίσαι, quae si vera
lectio est, sequens συνακολουθήσαι in futurum mu-
tandum est. Sed recurrit ἀνέπεισεν p. 167. b. Prae-
terea scrib. ἔπειτα δὲ καί.

» εἰ δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐνεθυμήθη.] Nulla dubi-
tandi causa est de verbi significatione *in animum*
inducere: p. 78. c. usurpat Dio de pictoribus rei
formam animo concipientibus.

166. b. Κασσάνδρα θεοφορουμένη.] Dio p. 586. d.
Κασσάνδρας θεοφορήτου (sic enim Valesius pro θεο-
φορητήτου) καὶ ἱερᾶς κόρης. Wyttenbachius, quum
ad Plut. p. 54. c. de hac vocabulipotestate, *divino*
instinctu percitus, disputaret, non recordabatur
Valesii, Emend. p. 57. nec Bergleri, ad Alciphr. II,
4. p. 273. cuius verba τῆς θεοφορήτου σου κόρης re-
spiciunt Menandri Θεοφορουμένην. Ipsa autem virgo

in Aeschyli Agamemnone, vs. 1111. a choro vocatur
φρενομανής τις — θεοφόρητος. Cf. vs. 1121. — Quod
deinde sequitur, ἔξον ἀφικέσθαι κωλύειν, Rhodom.
interpretatur *projectionem impedire*, qui fortasse
cogitabat similem usum verbi, p. 170. d. 171. b.
191. d. 393. b. 436. a. ubi fere *proficiscendi*,
abeundi vim habet. Oblocutus est Reiskius, tribuens
verbo solitam potestatem, *confecto itinere in pa-*
triam redire: quae minime satisfacit: tum enim
illi Paridis facinus ex parte tantum impedivissent.
Elegantissima est Wytttenbachii coniectura ἀφ' ἐστίας
κωλύειν, quam depromsit in Ann. ad Plut. p. 93. d.
Sed praesens locus comparandus est eum p. 167. b:
κωλύσαι τὸν Ἀλέξανδρον — ; τίνα δὲ τρόπον ἀφικό-
μενος εἰς τὴν Ἑλλάδα κτλ. Similiter Himerius, Or.
II, §. 18. de Persis Graeciam invadentibus, πλῆ-
θος τῶν ἀπελθόντων, quod Wernsd. perperam mu-
tavit in ἐπελθόντων. — In extrema hac pagina
vera sententia horum verborum πῶς γὰρ ἐν ὀλίγῳ
χρόνῳ οὕτω πόλις κτλ. restituetur, ut opinor, trans-
ponendo: πῶς γὰρ ἐν ὀλίγῳ οὕτω χρόνῳ πόλις κτλ.

167. a. εἰ δ' οὖν οὕτω πῶς φασί.] Scr. εἰ δ' ἦν
οὕτως ὥς φασί. Non tam multa movisset Reiskius,
si Rhodomanni correctionem attendisset.

171. a. ἀλλ' οὐκ εὐθὺς ἔσωσαν κτλ.] Ingeniosis-
sime haec tractavit Emperius: ἔγνωσαν σῶσαι unice
verum puto: et confirmat futurum πολεμήσοντες.

b. ἀλλὰ τοὺς Ἀτρεΐδας — δύναμιν.] Eadem iis-
dem paene verbis paulo ante dicta sunt, sed in hoc
loco sententiam turbant. Si eiecero, sic procedet

oratio: non verosimile est, Dioscuros Paridem non fuisse persecuturos: etenim ipsum Tyndareum proficisci decuit.

173. d. ὡς κενός.] Ortum est ὡς ex terminatione praecedentis vocabuli. — Tum fictum esse contendit certamen Aiacis cum Hectore ac ridiculum finem, πάλιν ἐκεῖνον Αἴαντος νικῶντος, πέρας δὲ οὐδέν κτλ. Interpretum lites componit lectio M. πάλιν ἐκεῖ τοῦ Αἴαντος: primo enim Menelaus Paridem, rursus Ajax Hectorem vicit; πέρας est adverbium: *nihil amplius*.

175. c. In hac participiorum continuatione: τὴν τάφρον διαβαινομένην καὶ τὸν ναῖσταθμον πολιορκούμενον, καὶ ῥηγνυμένας — τὰς πύλας, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς — κατελημένους, desideratur verbum in iis, quae sequuntur, καὶ περὶ τὰς σκηνὰς πάντα τὸν πόλεμον, fortasse latens in otioso πάντα. Potueritne scribere συστάντα iudicent alii: p. 188. d. συνειστήκει ὁ πόλεμος: active Lysias, II, 70. πόρρω δ' ἀπὸ τῆς αὐτῶν τὸν πόλεμον κατέστησαν: sed hoc notum; aoristi exemplum requiro.

180. a. καὶ ἵνα δὴ τοῦ Ἑκτορος τὴν δόξαν ἀφέλοιτο, καὶ τὸν Ἀχιλλέα φαίνεται καθηρηκῶς, καὶ πολὺ χείρω καὶ ἀδοξότερον αὐτοῦ ποιήσας τὸν θάνατον.] Postrema ostendunt, quo modo Homerus de Achillis fama ipse detraxerit: et hoc discrimen est temporum καθηρηκῶς et ποιήσας: unde apparet, nimium esse καὶ post καθηρηκῶς, neque a Dione scriptum. — Proxime deficit aliquid in his, de eodem Homero; πάννυ δὲ ἀσθενῶς καὶ ἀπιθάνως τὴν ἀρι-

στείαν διελθών, ὅτε μὲν ποταμῷ μαχόμενον αὐτόν, ὅτε δέ κτλ. sic fere explenda: — τὴν Ἀχιλλέως ἀριστείαν διελθών, ὅτε μὲν ποιεῖ ποταμῷ μαχόμενον αὐτόν κτλ. Dicit ἀσθενῶς, quoniam narratis non inest robur veritatis, facileque mendacii arguuntur.

182. b. Quum Graeci (inquit Aegyptius apud Dionem) a Troianis repulsi fugissent, in Chersoneso morati sunt, ne scilicet illi continuo, aedificatis navibus, Graeciam invaderent: διὰ τοῦτο οὖν (sic pergit) ἀναγκαῖον ἦν μένειν (ita M.), ὥσπερ καταρχὰς ληστεύοντας, εἰ πως τῷ Πάριδι κάμνοντι διαλλάξειαν αὐτοὺς, καὶ πρὸς φιλίαν πράξαντες ἀπέλθοιεν. Postrema dupliciter tentat Emperius, in Obs. p. 25. expungens καί, quod magis placet, quam altera eiusdem coniectura, de Corinth. p. 27. πρὸς mutantis in Τρωσί, recepto Casauboniano ἀπέλθοιεν. Nec satis graecum videtur πράττειν cum infinitivo, nec φιλίαν πράττειν τινί: ego vulg. cum ἀπέλθοιεν ita accipio, ut πράξαντες per se sit: illo impetrato. Sed Πάριδι in vitio est: reliquit Dio τῷ Πριάμῳ: non enim in Paridis arbitrio vertebatur bellum, secundum Aegyptii traditionem: cf. praeterea p. 183. b. ὁ τε Πρίαμος ἄλλος ἐγγόνει: hic igitur antea strenue bellum gesserat, oportebatque Graecos cum rege pacisci, siquidem vindictae periculum evitare vellent.

186. d. Difficillimus ad expediendum est locus huius sermonis, ubi disputatur de somniis, quibus Homeri mendacia similia sint: quamquam leni medicina a magnis viris curata videntur prima verba:

ἐν γὰρ τοι σοφῷ γεγραμμένοις ὀνειράσιν οἱ ἄνθρωποι
 ταιαύτας ὄψεις ὁρῶσι. Scaliger ad Euseb. Ann. DXI.
 « Orus vere Aegyptiacum est nomen, et tale videor
 ex tenebris eruisse apud Dionem Chr. in Oratione
 Περὶ τοῦ Ἰλίου μὴ ἀλῶναι, quum fabulas Homeri
 comparat aegrorum somniis: ἐν γὰρ τοι σοφῷ κτλ.
 ubi procul dubio legendum ἐν γὰρ τοῖς Ὁρῶ κτλ.
 ut intelligatur liber onirocriticus Ori, ut puto,
 Apollinis. Nam alioqui de eo non aliud mihi con-
 stat, nisi quod certo certius est, ita apud Dionem
 legendum esse. » Idem post coniecit Casaubonus:
 utrumque secuti sunt Fabricius, B. Gr. T. I, p. 87.
 sq. et Reiskius ad h. l. His nihil habeo, quod ad-
 dam, nisi ne quaerendum quidem videri, an Orus
 vel Horus ille de somniis scripserit. Si exstitisset
 eiusmodi Ori opus, notumque fuisset Dioni, non
 frustra apud Artemidorum, qui aliquot somniorum
 interpretes consuluit, quaereremus nomen unius exi-
 mii cuiusdam, prae ceteris a Dione memorati e
 magno illo numero, de quo conqueritur Synesius,
 p. 51. b. Sed finxit Dio, quae non nimis audacia
 erant in scriptore fabuloso, neque absurdum erat,
 huius in primis auctoritatem ab Aegyptio homine af-
 ferri. — Porro sequuntur haec: νῦν μὲν δοκοῦντας
 ἀποθνήσκειν καὶ σκυλεύεσθαι, πάλιν δὲ ἀνίστασθαι
 καὶ μάχεσθαι γυμνοὶ ὄντες, ἐνίοτε δὲ οἰόμενοι διώκειν
 καὶ τοῖς θεοῖς διαλέγεσθαι, καὶ αὐτοὺς ἀποσφάττειν
 [καὶ] μηδενὸς δεινοῦ ὄντος. Non respexerat Rei-
 skius, quae hac et proxima pagina praecedunt,
 quum offenderet in verbis ἐνίοτε δὲ οἰόμενοι διώ-

κειν: quum cetera, quae enumerantur, somnia aliquid habent in Homericis, quo referantur, tum haec pertinent ad p. 185. d. ubi Achilles dicitur νικῆσαι τοὺς μὲν πρότερον ἡμέρᾳ κρατοῦντας καὶ διώκειν ἅπαντας ἕνα ὄντα. Itaque hoc fere modo instauranda sunt superiora: ἐνίοτε δὲ οἰόμενοι ὅλα στρατεύματα διώκειν. Denique adiiciuntur haec visa: καὶ οὕτως εἰ τύχοι ποτέ, πέτεσθαι καὶ βαδίζειν ἐπὶ τῆς θαλάττης: in quibus recte Anglus πέτεσθαι restituit pro πνθέσθαι, nec minus fortasse necessarium videatur καὶ αὐθις pro καὶ οὕτως in hac consecutione adverbiorum νῦν μὲν — πάλιν δὲ — ἐνίοτε δὲ — καὶ αὐθις. Sed ne dicam, εἰ τύχοι ποτέ in vera re sine offensione, in somnio stulte dici, ipsa horum visorum mentio non convenit ceteris, nec habent, quod supra exploratis Homeri commentis aptari possit. Adiecta sunt ab interpolatore, quae cuivis dormienti saepe obiiciuntur, quaeque singulis paragraphis tractavit Artemidorus, II, 68. et III, 16. — His demum expositis, pergit Aegyptius: ἄξιον δὲ καὶ κεῖνο ἐνθυμηθῆναι πρὸς τοῖς ὁμολογουμένοις· ὁμολογοῦσι γὰρ ἅπαντες κτλ. Non placent Reiskii inventa τοῖς εἰρημένοις, vel πρὸς τούτοις, expuncto participio. Fortasse hoc probabitur ab intelligentibus: πρὸς τοῖς ἄνω λελεγμένοις· ὁμ. γ. &. Minime certe otiose additur ἄνω, quandoquidem non respiciuntur proxime praecedentia.

187. a. Quum optime διττογραφίας vestigia in hac pagina Reiskius deprehenderet, potuerat etiam supplementum animadvertere in his: ostensurus enim,

quam absurdum sit, quod refert Homerus, post captam Troiam Graecos discordes fuisse, alios cum Menelao, alios cum Agamemnone fecisse, Aegyptius: τοὺς μὲν γάρ [sic M. pro ἀλλὰ τοὺς μὲν] εὖ πράττοντας ὁμοροεῖν εἰκὸς καὶ τῷ βασιλεῖ τὸ πλεῖστον ὑποτάττεσθαι, καὶ τὸν Μενέλεων μὴ διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν παραχρῆμα τῆς εὐεργεσίας· τοῖς δὲ ἡττημένοις καὶ κακῶς πράττουσιν ἅπαντα ταῦτα ἀνάγκη συμβαίνειν. Apparet, illa καὶ τὸν Μενέλεων — εὐεργεσίας ita interiecta esse, ut sententia, quae tota in genere versatur, speciei mentione interpelletur. — Calamitates, inquit porro, quibus Graeci in patria excepti sunt, οὐχ ἥκιστα δηλοῦσι τὸ πρᾶγμα καὶ τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν: tum in his recipienda lectio M. πταῖσμα, tum mox οὐ πάνυ. Denique in κατελείφθη τὸ τῶν Πελοπιδῶν γένος, conieceram ἐξηλείφθη, sed Casauboni κατελύθη confirmat M.

188. a. ἐχρῆν ἢ δειλοὺς ἅπασι φαίνεσθαι τοὺς νενικηκότας καὶ μηδένα αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν.] Casaub. ἐχρ. ἢ δεινοὺς — ἢ μηδένα. Acute, idque confirmat M. nisi quod in eo est ἐχρῆν δεινοὺς — καὶ μηδένα, quod receperim. Nam postquam δεινοὺς in δειλοὺς abierat, librarius ἢ inseruit, quo salva esset sententia, iungens τοὺναντίον ἢ δειλοῖς.

b. καὶ σημεία τε.] Scr. δέ. Sequens τε non tentandum.

c. τῆς Αἰγύπτου τόπος.] *Natura, situs regionis*: cf. p. 372. a. 401. c.

189. b. ὅμως δὲ Ἐλενος — μεγίστην πασῶν.] Haec Dio non scripsisse videtur; alius annotavit, refutare

volens, quod Aegyptius dixerat, Troianos Graeciam occupare potuisse, nisi foedus ac iusiurandum retinuissent. Cf. p. 184. cd. Haud male, opinor, quoniam paulo ante Helenus dictus erat εἰς μέσῃν ἀφικόμενος τὴν Ἑλλάδα. Quae porro de Antenore et Aenea adduntur, aliena sunt. Sed omnino haec laborant, nec facile duco, ex his lituris se expedire. — Paulo post in διὰ μέσων τῶν πολεμίων φεύγοντας corrigendum φυγόντας: ostenditur enim, Troianos cum bellico apparatu apud externos appellere non potuisse, postquam per medios hostes aufugissent.

190. a. Nihil impedivisset Dionem, quod putabat Reiskius, quo minus scriberet: λέγειν δὲ αὐτόν, ὡς ἄξιος εἶη, ac dixisse, eum dignum esse, modo id dicere voluisset: nunc autem facit Hectorem loquentem ad Aeneam: itaque pro αὐτόν corr. αὐτῷ.

c. Pro ἐπειδὴ (ὁ Διομήδης) τὸν Αἰνεΐαν ἐπύθετο στόλῳ ἐλθεῖν πρὸς αὐτόν, M. — τὸν Αἰνεΐα στόλον ἐπ. ἐλ. π. αὐτόν. Quare non opus est supplemento Reiskii, sed scr. ἐπ. τὸν Αἰνεΐου στόλον ἐπ., ἐλθεῖν κτλ. — Mox de Aenea: τὸν δὲ ἀναλαβεῖν αὐτόν ἔχοντα ὀλίγας ναῦς, καὶ μέρος τι παραδοῦναι τῆς στρατιᾶς, ἐπειδὴ πᾶσαν ἔσχε τὴν χώραν. Recte vidit Reiskius, potius regionis nomen requiri, quam copiarum: id autem non quaerendum videtur in Βρεττίας, quoniam non Bruttium occupavit Diomedes, sed Apuliam: vid. de hac traditione doctum Exc. Heynii ad Virg. Aen. XI, 243. Debuit Dio scribere τῆς Ἰταλίας, quoniam ipse Aeneam πάσης Ἰταλίας

regem facit : vid. p. 189. b. Decepit librarium, quod paulo ante scripserat, λαβόντα ναῦς καὶ στρατιάν. — Sed multo turpius mendum affecit sequentia : ὕστερον δὲ τῶν Ἀχαιῶν τοὺς ἐκπесόντας ὑπὸ Δωριέων — εἰς τὴν Ἀσίαν ἐλθεῖν, ὡς παρὰ φίλους τε καὶ ἐν-σπόνδους τοὺς ἀπὸ Πριάμου τε καὶ Ἑκτορος λαβόντας οἰκῆσαι κατὰ φιλίαν, παρέντες καὶ ἄλλα οὐ σμικρὰ χωρία. In quibus quod pro παρέντες Casaubonus coniecit Πάρον τε, ingeniosum id quidem est, sed non cogitavit, et longe distare hanc insulam a continenti, et perparvam esse. Hanc potius placitum spero necessariam correctionem : τοὺς ἀπὸ Πριάμου τε καὶ Ἑκτορος, Λέσβον τε οἰκῆσαι κατὰ φιλίαν παρέντας, καὶ ἄλλα οὐ σμικρὰ χωρία. Nam revera Lesbos οὐ σμικρὸν χωρίον est, eamque occuparunt Achaei, a Doribus expulsi : de qua traditione satisfacient Strabo, p. 583. sq. alique, quos accurate explorat Plehnus in Lesbiacis, p. 37. sqq. παρέντας refertur ad Priami posteros, diciturque in iis, quae ultro sine contentione ceduntur. — His igitur disputatis, subiungit Aegyptius, qui istis fidem non habeat, hunc falsae traditionis vetustate occupatum verum discernere non posse : τό γάρ πιστεῦσθαι, inquit, πολλὸν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων, οὐδέν ἐστιν ἰσχυρὸν οὐδὲ ὅτι τὰ ψευδῆ ἐλέγχθη παρὰ τοῖς πρότερον. ἐπεὶ τοι περὶ ἄλλων πολλῶν καὶ διαφέρονται καὶ τὰναντία δοξάζουσιν. Miror, tam absurda non attigisse Reiskium : scilicet robur traditionis in eo esse, quod primi homines mentiti sint ! Oppor-tune M. pro ἐλέγχθη servavit ἡλέγχθη, sed ne hoc

quidem recepto, cetera stare possunt: hoc enim verba significant: *neque quod mendacia a veteribus confutata sunt*, i. e. ab iis, qui vel rebus factis interfuerunt, vel propius aberant. Id autem ad priora non pertinet, sed per se refutatur in sequentibus. Itaque deest aliquid, quod latere arbitrator in ἐπεὶ τοι. Sic locum constituerim: ἰσχυρόν: οὐδ' ὅτι τὰ ψευδῆ ἐλεγχθείη παρὰ τοῖς πρότερον, εἴποι τις ἄν, ἐπεὶ τοι κτλ.

191. a. Strenue mentitur Dio ipse, exempli causa contendens, fuisse qui Salaminiensem pugnam post Plataeensem pugnatam crederent, alios τῶν ἔργων τελευταῖον εἶναι τὸ ἐν Πλαταιαῖς, καίτοι γε (hoc addit) ἐγράφη παραχρῆμα τῶν ἔργων. De tempore horum proeliorum dubitari plane non potuit; potuit fortasse, utrum prius fuerit, Mycalensis an Plataeensis, quamquam ne hoc quidem Herodotus incertum reliquit. Pro καίτοι γε ἐγράφη M. καὶ ταῦτα ἐγράφη: vitiose, Laudavit Reiskius Angli versionem: *et tamen haec statim, atque gesta erant, scripta sunt*. Non melior est antiqua Filelfi: *cum tamen continuo post ipsum belli apparatus literarum monumentis mandatum fuerit*. παραχρῆμα τῶν ἔργων nihil aliud est, quam *inter opera ac sine mora*; sed Herodotus, quem haud dubie Dio intelligit, finito demum bello Persico scripsit, ac suspicionem corruptelae movet duplex ἔργων: prius non mutaverim cum Reiskio in Περσικῶν: ibi enim ἔργον Homérico usu pro μάχῃ usurpari potuit. — Non enim, (ita pergit) rerum veritatem agnoscit

multitudo, licet aequales sint factorum; οἱ δὲ δευ-
τεροὶ [sic Reisk. pro οἱ δὲ ὑστεροὶ] καὶ τρίτοι τελείως
ἄπειροι, καὶ ὅ, τι ἂν εἴποι (immo εἶπη) τις παρὰ
δέχονται ῥαδίως. Hinc avulsa videntur, quae lon-
gius nunc distant, ibique loco non suo dicuntur:
τοῦ γὰρ πρώτου καταλαβόντος, ὥσπερ εἶωθεν, ἄτοπον
τὸ μὴ πεισθῆναι ἔτι, in quibus praestat fortasse ἀνα-
λαβόντος restituere, quam Reiskii recipere supple-
mentum: hoc enim videtur Dio dicere: *postquam*
is, qui primus rumorem audivit, eundem sus-
cepit ac credidit auxitque, secundi et tertii non
possunt non fidem habere. Non reticendum, in M.
esse ἄτοπον τὸ πεισθῆναι ἔστι, postremum ἔστι a
prima manu.

b. ὁπότε τὸν Σκιρίτην μὲν λόγον,] *quandoquidem*
ect. Praeter necessitatem tentat Reiskius ὁπότε. De
Sciritis pauca Ruhnk. ad Tim. p. 232. Sic autem
dixisse Dionem memoriae vitio pro Πιτανάτην, affir-
mat Wass. ad Thucyd. I, 20. Probabiliter: Thu-
cydides enim, V, 67. sq. Sciritas quidem extra λό-
γων numerum computat, sed Sciritarum cohortem
non exstitisse, id vero non perspicue affirmat. Si
Pitanates intellexit Dio, abusus est Thucydidis ver-
bis: quippe huius tempore non supererant: antea
existere potuerunt. Vid. Müller. De Doriens. II,
p. 50. — In sequentibus de Harmodio et Aristogi-
tone nihil requiritur: respicit disputationem Thu-
cydidis, V, 59.

» ὅπου τὸν μὲν Οὐρανὸν πείθουσι καὶ τολμῶσι λέ-
γειν ὡς ἐκτμηθέντα κτλ.] Collocatio verborum, non

sine offensione est; quae non tollitur admissa traiectione, de qua disputabimus ad p. 220. c. sed obversati videntur Dioni versus Aristophanis, Nub. 94. sq. οἱ τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν, ὧς ἐστὶν πνίγευς. Quis autem dixerit, Saturnum ab Iove castratum esse, ignoro: potuit post Διὸς excidere participium, vel plura, significantia Saturnum ex Olympo *eiectum esse*. Deinde, posse quaedam pro Homero dici, ostendit Dio: πρῶτον μὲν γὰρ οὐ πολὺ ἐλάττω τὰ ψεῖσματά ἐστι τῶν περὶ τοὺς θεοὺς. Expungendum οὐ: fuerunt enim Homeri mendacia in rebus hominum multo minora iis, quae inde ab Hesiodo de diis mentiti sunt: neque agnovit particulam Filelfus, cuius versio (Venet. 1499.) caute adhibenda est futuro editori: nam et turpissime vitiata est a typothetis, fuitque Filelfi, non satis graece calientis, tumultuaria opera, inter navigandum profligata: veluti statim τοῦτο δὲ τὸ στρατήγημα παρὰ πολλοῖς ἐστὶν, quorum sententia aperta est, ille interpretatur: *nam et haec Persarum in Graecos expeditio apud multos est*. Tamen dissimulandum non est, languidissime dici παρὰ πολλοῖς ἐστὶν, videturque ad verum ducere, quod M. habet, ἔτισιν pro ἐστὶν. Scripsit, nisi fallor, παρὰ πολλοῖς ἐν ἔθει ἐστὶν.

192. a. In his, ὅτι δὲ εἰκὸς ἦν τὸν βασιλέα κελεῦσαι στρατεύσαι τοῖς ἄνωθεν ἔθνεσιν, οὐκ ἀδύνατον, operam perdiderunt Interpretes, praeter Iacobium, cuius, ad Athen. p. 292. vendibilis est conjectura τερατεύσαι. Tamen otiosum κελεῦσαι eiicien-

dum puto, ortum quippe e varietate, scribendumque — τὸν βασιλέα τερατίζεσθαι. — Sequens ἀνήκοος recte tuetur Reiskius, sed ἔτι perperam expungit e verbis ἀλλ' οὐδέν ἐστιν ἔτι τοιοῦτον: sed nihil etiam nunc obtinet eorum, quae antea fuerunt: est responsio Dionis ad eum, quem obiicientem sibi finxerat, quod de Graecorum gloria detraheret: in cuius fine mira est excusatio: εἰ ᾗδειν, ὅτι πείσω ταῦτα λέγων, ἴσως ἂν ἐβουλευσάμην εἰπεῖν. Mihi in mentem venit, ἐβ. πρὶν εἰπεῖν, vel ἠὲ λαβήθην εἰπεῖν. — Denique quod in ἀποδέξαιτο ἂν τις μέλλον ἀποθνήσκειν Reiskius corrigit μᾶλλον, sententiae nocet.

219. c. Ne corrigas ἑτερόν τι in ἑτερον πέπονθεν ὁποῖον λεγόμενον, impediunt Iacobs. ad Achill. Tat. p. 898. et Fritzs. Quæst. Lucian. p. 94. qui quam fingunt regulam, non satis constans est, nec omnino fidendum libris scriptis recentioris ævi. In vetustissimo quoque τι ante π facile omitti potuit. — Sequentia si scribuntur ὁποῖον τὸ λεγόμενον, Reiskii coniecturis facile carebimus. Significant πάντα τὰ τοιαῦτα tum exsilium, tum similia mala, quae mox Dio recenset: καὶ τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πένεσθαι, καὶ γῆρας δὴ καὶ νόσος καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

d. Nescio quomodo in his, καὶ δὴ ἀνεμιμνησκόμεν Ὀδυσσεὺς τε — οὐδαμῶς τε ἀδυνάτου καρτερεῖν πολλά· ὁμῶς ἀνάξια λέγοντος, toleravit Reiskius τὰ post Ὀδυσσεὺς, etsi p. 220. a. post τῶν ὑστέρων suppleri volebat ἰώρων vel simile. Continuantur τε et πάλιν

δ' αὖ, magno licet spatio separata. Igitur ab eodem verbo ἀνεμνησκόμεν pendet et Ὀδυσσεός et τὴν Ἠλέκτραν, vitio excusabili in tanto verborum ambitu. In ceteris scr. καρτερεῖν, ἀλλ' ὁμως κτλ. In hac enim verborum compositione ὁμως sine particula stare nequit, et καρτερεῖν non raro ponitur sine regimine.

220. c. πρὸς δὴ τοῖς.] Scr. δέ. Deinde φυγιάδων — νομίζοντας habet fortasse quo se tueatur in laxiore verborum compage. Manifesta traiectionis verborum est in ταῦτά με ἠνάγκαζε καὶ ἐξέπληττε δεινὸν ἡγεῖσθαι — τὸ συμβεβηκός: cuiusmodi licentia non fastidienda est, modo ne tam paucis sententia absolvetur: veluti nemo offendet in his, p. 58. c. ὡς μήτε ζητοῦντας (τὰ θηρία) πονεῖν, μήτε αὖ κινδυνεύοντας, ἅτε ἀσθενῆ καὶ δεδουλωμένα. p. 228. a. διδασκάλους ποθέν τούτων εὐρόντες καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀμελήσαντες, εἴτε Ἑλληνας κτλ. p. 664. c. παρ' οἷς ἔρριπται τὰ τῶν ἐλεφάντων ὅστις, καὶ οὐδεὶς πρόσσειν, ὥσπερ ἐνθάδε τὰ τῶν βοῶν. Demosth. adv. Aristocr. p. 651. R. οἶμαι τοίνυν αὐτὸν κακῆγον ἐρεῖν τὸν λόγον, καὶ σφόδρα ταύτη ζητήσιν ἐξαπατᾶν ὑμᾶς, ὡς ἄκυρόν ἐστι τὸ ψήφισμα: quibus simile usurpaverat Lysias, adv. Agor. p. 491. R. λέξει δέ — καὶ ἐξαπατῆσαι ὑμᾶς πειράσεται, ὡς κτλ. Aristot. Polit. I, 5, 8. οἱ λέγοντες ἐξαπατῶσιν ἑαυτοὺς, ὅτι κτλ. Cf. Dio p. : 8. c. 556. a. Lucian. Necyom. §. 6. δεηθεὶς δέ καὶ καθικετεύσας μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ — καθηγῆσεσθαι μοι τῆς ὁδοῦ, quod bene expedit Fritzscher in Quaest. p. 129. Cf. Erfurdt. ad

Soph. Antig. vs. 533. et Heind. ad Plat. Phaedr. p. 94. d. quorum hic tamen minus rectam interpretandi viam init. Ceterum non *διὰ μέσου*, sed *ἀπὸ κοινοῦ* accipienda sunt in Luciani Dial. Deor. IV, 2. *Διὸς δὲ οὐκ ἠκούσας ὄνομα οὐδὲ βωμόν εἶδες — τοῦ ὕοντος*: quamobrem perperam eodem trahit Fritzs. ad Icarom. §. 30. *ἐπιτιμῶσι καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον*. Denique didici quidem, verba traiecta differre a positis *διὰ μέσου*, sed ex communi fonte repetenda arbitror: verum neque haec omnia, neque alia, quae de hoc confusionis genere afferuntur, me commovent, ut Dionea *ἠνάγκαζε καὶ ἐξέπληττε* scriptoris potius elegantiae, quam socordiae librarii tribuam. Corrigo: *ἐξέπληττε καὶ ἠνάγκαζε*.

221. b. In peculiari sunt abundantia verba *περὶ ἀπαιδίας*, εἰ τῷ μὴ γένοιτο παῖδες: alius generis contulimus quaedam ad p. 124. d. sed huic cumulationi simillima sunt p. 237. a. *ὑποβάλλονται πολλάκις δι' ἀπαιδίαν, ὅταν μὴ δύνωνται αὐταὶ κυῆσαι*. Nunc cogitavit fortasse haec Platonica, Pol. V, p. 450. d. *παιδοποιίας τε πέρι, πῶς παιδοποιήσονται κτλ.* Haec autem necessario sic dicuntur. Reiskius putabat, Dionem curavisse, ne quis *ἀπαιδίας* interpretaretur illiberale vitae genus: ne graecum quidem vocabulum est eo sensu.

d. Nemini suspecta fuerunt καὶ τὰλλα *κολάσας* *ἐμαυτόν*, praeter Wyttenbachium, ad Plut. p. 69. e. corrigentem *κολούσας*, quod verbum abiit in *κωλύειν* infra p. 489. b. Verum *κολάζειν* non alienum est a praesenti loco, quamquam eius translatae pote-

stati plerumque inest moderandi significatio: unde Dio p. 560. b. iungit κεκολασμένω ἥστην καὶ ἐσωφρονεῖτην, et p. 657. b. σώφρων καὶ κεκολασμένος αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ: quibus postremis locus, in quo versamur, a correctione vindicatur. Saepe verba κολοῦν, κωλύειν, κολάζειν, κελεύειν vel inter se permutata sunt ab librariis, vel in alia abierunt, quorum complura animadverterunt viri docti: nec praetermiserunt haec Themistii, Or. Περὶ τῆς ἀρχῆς, c. 16. πῶς δ' ἂν ἔτι τῆς ἀχρηστίας τῶν φιλοσόφων ἐκελευόμεν αἰτιᾶσθαι τοὺς μὴ χρωμένους, εἰ καλοῦμενος εἰς προστασίαν τῆς θρεψαμένης με πόλεως — μὴ συνεξώρμησα. Iacobsius coniecit ἐκωλύομεν, cuius correctionis rationem non intelligo. Singularis numerus requiritur et optativus verbi modus: itaque fortasse corrigendum κελεύοιμ' ἄν: verbum certe κελεύειν loco movendum non est, quod apparebit conferenti Platonem, Pol. VI, p. 489. b. quem Themistius respexit: τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλενε αἰτιᾶσθαι.

222. a. ὁ τι μοι φαίνοιτο.] Sic, inserto μοι, scribe M. neque sententia dubia est. Non abusus esset Reiskius disputatione, si considerasset sequentia: οὐκοῦν καὶ τοῦτο ἀναγκαῖον ἐγίγνετο λέγειν περὶ τῶν προσηγόντων — τὰ ἐμοὶ φαινόμενα. Sed in his ipsis verbis suspecta sunt οὐκοῦν καὶ τοῦτο: nam licet distinguas post ἐγίγνετο, ut deinde ab λέγειν incipiat eiusmodi appositio, de qua disputavimus ad p. 221. a. tamen καὶ τοῦτο ineptum est, quoniam quae mox in publico se disseruisse ait, nihil revera

differunt a superiore quaestione, ὅ τι φαίνονται ἀγαθὸν ἢ κακόν; itaque οὐκοῦν καὶ τοῦτο corrupta sunt ex οὐκοῦν κἀνταῦθα.

d. ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς θεός, ὡς ἔφη τις.] Non corrigendum est θεόν cum Reiskio. Fons dictio- nis est in Platonis, qui fertur, Clitophonte, p. 407. a. ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς τραγικῆς θεός. Indicarunt Ruhnck. ad Tim. p. 259. et Wytt. Bibl. Crit. III, 1. p. 42. et ad Plut. p. 4. e. Incertum est, verbane ὡς ἔφη τις aliquem desi- gnent eorum, qui saepe hanc comparisonem usur- paverant, an Dio Clitophontem cogitaverit. Contra hic, p. 396. c. de eodem Socrate, ὃς ἄνευ σκηνῆς καὶ ἱερῶν ἐποίει τὸ τοῦ θεοῦ πρόσταγμα, id est, do- cebat ac monebat.

» Frustra tentavit Reiskius ἀπομνημονεῦσαι — πάν- των τῶν ῥημάτων: verbum illud plerumque accusa- tivum requirit, aliquando genitivum, veluti in si- mili argumento apud Plut. Symp. p. 646. e.

223. b. Vehementer, nisi fallor, peccarunt li- brarii in his: ἔχετε — αὐτῶν δὲ τῶν παίδων καὶ πρό- τερον ὑμῶν τῶν πατέρων, ἡμελήκατε. Leg. ἔξετε — αὐτοὶ δὲ τῶν παίδων, καὶ πρότερον ὑμῶν οἱ πατέρες, ἡμεληκότες. Tum εὐρόντες habent C. et M. Vulga- tum tuetur Iacobsius post Reiskium, deque illa po- testate verbi ὀρεῖν egit Wytt. ad Eunap. p. 127. sq. Sed tum praeteritum hoc loco requiritur, tum unice convenit εὐρόντες. Non mutandum sequens δυνή- σονται: intelliguntur enim *liberi*.

224. c. Παλλάδα περσέπτολιν Ἀθηνᾶν.] Vid. Her-

mann. ad Schol. Aristoph. Nub. vs. 968. Non videtur memoriae vitio Dio addidisse: Ἀθηναῖαν, sed scripsisse δεινάν: facilis fuit confusio librariis. Sed Dio fortasse ex Aristophane profecit etiam in iis, quae subiunxit: ἢ τῷ ποδὶ βῶσι πρὸς τὴν λύραν: in his autem vel memoria lapsus est, vel abusus Aristophane: respexit enim, ut videtur, huius vs. 665. Εἴτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαριστοῦ, quae de modesto incessu dicuntur, non de rhythmico sub lyrae eantu.

225. a. καὶ τὸν Παλαμήδην κτλ.] Construe: τὰ γράμματα οὐδὲν ὠνήσε τὸν Παλαμήδην, αὐτὸν ἐρόντα, πρὸς τὸ μὴ κτλ. Videtur Dio Euripidem ob oculos habuisse, in cuius *Palamede* hoc morbi genus memoratum sit. Cf. Intt. ad Hyginum, Fab. CV.

» Non insidiosos esse Achaeos, ait, Palamedi, ἕως μὲν ἦσαν ἀγράμματοι καὶ ἀμαθεῖς τούτου τοῦ μαθήματος. Non molestum quidem est μαθήματος, repetendum e γράμματα, quod inest contrario ἀγράμματοι, sed quod bis idem dicit Dio, qui quum paulo post cum γράμμασι iungat faces et calculum, inventa Palamedis, scripsisse eum suspicor: ἀμαθεῖς τοιούτου μαθήματος.

b. Palamedes docuit Graecos ἀριθμεῖν τὸ πλῆθος, i. e. omnem quarumvis rerum multitudinem, a quo deinde distinguitur ὄχλος. Sed in ἐπεὶ πρότερον οὐκ ἤδεισαν οὐδὲ καλῶς ἀριθμῆσαι τὸν ὄχλον, arbitrator Dionem reliquisse οὐδ' ὅλως, ne turbam quidem omnino suorum militum numerare poterant, quum tamen pastores cet.

226. a. τὸ ὀπύειν.] Debebat certe ὀπύειν: scilicet id apud ceteros omnes populos palam fieri sole-
re. Cod. M. ποιεῖν, quod propius est vero, servato
in C. ac restituto ab Iacobsio, in Add. ad Athen.
p. 96. Nam scriptum fuit πτύειν. vid. Xenoph.
Cyr. I, 2, 16. coll. Herod. I, 33, 99, 138.

c. ἔπειτα αὐθις.] Scrib. ἔπειτα δ' αὐθις.

227. c. ἀπολαμβάνων.] Bene Reiskius interpreta-
tur *seorsim ducens*: item *segregans* Wytt. ad
Eunap. p. 253. Dio p. 661. a. ἰδίᾳ ἕκαστον ἀπολαμ-
βάνων, ubi imitatur Platonem, Apol. p. 25. e. —
Mox in verbis οὐ γὰρ ἦν δυνατόν οὕτως — ξυγγίνε-
σθαι, πολλοῖς δὲ ἀθρόοις, lapsus est Reisk. In πολ-
λοῖς δὲ repete ξυγγίνεσθαι ἀναγκαῖον ἦν, vel simile.
Nota constructio, cuius insigne exemplum praebet
Plato, Pol. II, p. 374. b. τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκω-
λύομεν μήτε γεωργὸν — εἶναι, μήτε ὑφάντην — ἀλλὰ
σχυτοτόμον, quod ad Lucian. Char. §. 2. conferre
potuisset Fritzscher. in Quaest. p. 131. quem tamen
consule.

d. ὥσπερ νῦν ἂν τις αὐτοὺς μεταπείσει καὶ διδάξει
κτλ.] Merito conqueritur Reiskius de perplexo ora-
tionis contextu, cui tamen mederi facili remedio
mihi videor. Deleatur punctum ante ὥσπερ νῦν: ait
enim Dio: si revera beati futuri sint, non ex ho-
minum tantum existimatione, sicut nunc fit: tum
ita pergit: ἂν δὲ τις αὐτοὺς μεταπείσῃ καὶ διδάξῃ —
σωφροσύνην δὲ — ἰάνπερ ἐκμελετήσωσι, — διδασκά-
λους — εὐρόντες — εἴτε Ἑλληνας — εἴτε τις παρὰ
Σκύθαις — ἀνὴρ ἐστὶ — τοῦτον ἀναλαβόντας — νόμῳ

προαγορεύσαι, τοὺς νέους ἅπαντας φοιτᾶν παρ' αὐτόν. Quae ubique interiecta sunt, sententiam protrahunt, non impediunt. Unus igitur negotium facit accusativus παραλαβόντας, infinitivo iunctus: quae tamen difficultas facile tollitur, si annectitur iis, quae sunt p. 227. c. ἐπειρώμην διαλέγεσθαι — ὅτι δέονται παιδείας κρείττονος, — ἂν δέ τις αὐτοὺς μεταπείσῃ — τοῦτον παραλαβόντας — προαγορεύσαι. Itaque orationem rectam cum obliqua miscuit Dio, non sine exemplis: tum postrema scripsit, quasi praecessisset: ἐπειρώμην διδάξαι, ὅτι δέοι: quae sane veniam habent in tantis periodi ambagibus. Aliter tentavit Iacobsius, ap. Zimmerm.

229. a. καὶ τὸ πᾶν πλήθος τὸ νῦν παρ' ἡμῶν τρεφόμενον, πολὺ ἔλαττον ἔσται.] Si servos tantum intelligis, quorum turbae iam meminit p. 228. d. incommo- dam eorum reperies hoc loco mentionem. Sed cogitandi cuiuscumque rei ministri, thuris, aromatum venditores. Pari ratione fortasse accipienda paulo post χρημάτων ἕνεκα καὶ πλήθους, quamquam ibi καὶ deleo. Sic p. 266. b. dixit χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πλήθος.

b. Non dubium est, in ὥσπερ ὁ τὴν τοῦ Πατρόκλου πυρὰν κοσμήσας Ἀχιλλεὺς πολλῶν μὲν ξύλων, πολλῶν δὲ σωμάτων καὶ ἐσθῆτος, verba ὁ τὴν in vitio esse. Reisk. coni. ὅταν; ego malim ὥσπερ ὅτε, cum Iacobsio. Sed haereo in sequentibus: nimirum in promptu est σώματα interpretari corpora Troianorum ab Achille rogo Patrocli impositorum, una cum ceteris hostiis: idque fecit Iacobsius, apud Zimm.

quocum meam suspicionem communicaveram. Verum si tam prope secutus est Dio Homeri Iliad. XXII, 164. sqq. quidni magis perspicue locutus est, nec omisit ἐσθῆτος, cuius in Homero nulla mentio: denique cur non scripsit, ut oportuit, πολλῆς δὲ ἐσθῆτος? Immo simplex copula καί ostendit, ex eodem genere esse σωμαίων et ἐσθῆτος. Igitur scripsit Dio στρωμάτων. Versabatur enim in describenda sacrificiorum luxuria et fastu: hinc aliena erat mentio eorum, quae immanem Achillis crudelitatem referrent.

230. b. In hac quaestione et responsione, εἰ οὖν ἔροισι τις αὐτοῦς, ὅ τι ἐστὶ τὸ ἐλευθερον, φαῖεν αὐτοῖς, τὸ μηδενὸς ὑπήκοον, Reisk. putabat, post ὑπήκοον deesse εἶναι. Sed hoc carere possumus, modo idem verbum recipiatur e M. post ἐλευθερον. De hoc breviori loquendi modo vid. Dorvill. ad Charit. p. 45, 15.

231. a. μὴ οὖν οὐ φησὶ [M. male φησί] — ἔφησιν — φησόντων.] Haec male habuerunt Reiskium: sine causa: nam crebra est talis personarum confusio. Dio p. 163. ab. miscuit φατέ et φασίν.

232. c. διδάσκαλος πράττει.] Multi certatim correxerunt, quod in promptu erat, προστάττει. Praeter Vales. Emend. p. 53. vide Wessel. ad Diod. Sic. I, 2. et eiusdem Obs. p. 228. Conf. supra p. 116. c. et 479. c. προστάττοντες corrigendum p. 81. b. ubi perperam editum est τὰναντία ἀλλήλοις πράττοντες καὶ ἀπειλοῦντες. [suppeditavit C.] πρᾶγμα contra in πρόσταγμα abiit p. 517. d. Eadem medicina indiget

Himerius, Or. II, §. 16. ubi Athenarum urbem laudat, τῶν ἄλλων μόνην θαρσύνεσθαι κατὰ τῶν πραγμάτων τῶν βασιλέως θαρσύνεσθαι. Notum est, quae fuerint Regis προστάγματα: cf. §. 27. praeterea Wernsdorfius debebat restituere θαρσύνεσθαι. cf. Markl. ad Lys. II, 29. et XIV, 20. Non dubito denique, quin in Dione, p. 603. b. τοὺς ἐμπλήκτως καὶ κακῶς πᾶσι χρωμένους, revocanda sit formula πράγμασι χρωμένους.

233. d. ἐώρακας οὖν ἐκεῖ κτλ.] De his Thracum notis consule Herod. V, 6. et Clearch. ap. Athen. p. 524. d. Causam rei fabulosam affert Phanocles in Carm. vs. 25. sqq. ubi vid. editorem Bacchium.

234. a. Si audivisses, inquit, esse populum, cuius rex in altae turris custodia teneretur, scires ὅτι καὶ δεδεμένον ἔστιν εἶναι βασιλέα περιειργμένον. Recte, meo iudicio, Reiskius δεδεμένον deleri voluit, in eiusque locum retrahi περιειργμένον. Fortasse Dio ipse haec ita corrigere voluit. Significat autem reges Mosynoecorum, de quibus vetustissimum testimonium superest Xenophontis, in Anab. V, 4, 26. Alios contulerunt Krüger. ad eum locum, et ante hunc Wessel. ad Diod. Sic. XIV, 30. Sed quae Dio aliiue de rege custodito tradunt, e vulgatis Xenophontis verbis hauriri non potuerunt: quumque verosimillimum sit, Dioni Xenophontem suum obversatum esse, huius controversum locum ita emendari velim, ut cum Brunckio legatur φυλάττουσιν pro φυλάττοντα. Dionis autem verba ἔστιν εἶναι fortasse patronos inveniant: mihi displicent, nec casti-

gate sic scribi arbitror. Scripsit ἔστιν ἰδεῖν, et his conveniunt sequentia: δεδεμένον οὐκ ἀποδείξεις βασιλέα.

236. a. In hoc sermone alter colloquentium affirmat, se liberis parentibus ortum, matrem esse ἀστὴν ἐξ ἀστῶν: cui alter: an iureiurando interposito contendes, patrem tuum esse, quem illa dicat? etenim ne Telemachus quidem apud Homerum de Ulysse satis fidenter matri credit: σὺ δὲ (sic pergit) οὐ μόνον ὑπὲρ σαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς σῆς μητρὸς, ἐὰν κελεύσῃ σέ τις, ὁμόσαι ἴσως ἔοικας. ἀλλὰ καὶ περὶ δούλης: quae paulo inconsideratius tractavit Reiskius, in hac adnotatione: » tria haec verba σαυτοῦ ἀλλὰ καὶ delenda videntur, ut aliena ab hoc loco et sententiam interturbantia." Duplex ἀλλὰ καὶ hunc permovisse videtur, ut aliena iudicaret, quae nihil offensionis habent, modo recte emendentur: cui multum prodest, quod M. servavit, ἔοικεν pro ἔοικας. Sic autem totum locum refingo: σὺ δὲ οὐ μόνον ὑπὲρ σαυτοῦ ἀν καὶ τῆς σῆς μητρὸς, ἐὰν κελεύσῃ σέ τις, ὁμόσαις, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ κτλ. Saepe ἴσως eadem hac ratione ab librariis vel fictum vel obscuratum est. Correxerit Reiskius eiusdem generis vitium p. 423. b. Emperius p. 514. b. et 523. a. nos p. 359. d. — Sed totus hic locus mala interpunctione laborat: veluti paulo post tollendum interrogandi signum post προσδέξασθαι ὁμιλίαν: quis enim verbis ἔτι δὲ οὐ δοκεῖ σοι, ὡς ἔοικε, interrogationem ordiatur? Idem tollendum post ἐτέρῳ συγκρίνεσθαι et post λεγομένης μητρὸς. Haec omnia nisi

ironice dicerentur, ut supra ἀδύνατον γάρ σοι δοκεῖ εἶναι κτλ. deinde verba ἔτι δὲ οὐ δοκεῖ σοι, ὡς ἔοικε, Κλυταιμνήστρα sic corrigenda essent: τί δέ; οὐ δοκεῖ σοι, ὦ λῶστε, Κλυταιμνήστρα κτλ. cf. p. 240. d. et ad 401. d. et sic prius tentaveram; nunc relinquo.

237. a. Diligentius explorandae sunt loquentium partes, ut vitium tollatur, quod argumentationem obscurat. Ille enim, cui obiectum erat ab altero, quod patre servo natus esset, probari non posse contendit: multas enim semper mulieres adulterio conceptos liberos edidisse, vel aliunde ortos supposuisse: igitur imprudentem esse, si quis de suis vel aliorum parentibus confirmet: tum οὐκ οἶσθα, ἔφη, (i. e. idem, qui adhuc locutus est) actionem dari calumniae in eum, qui nihil eorum, quae conviciatus est, probare possit? — καὶ ὅς, ἐπίσταμαι γάρ, ἔφη, ingenuas quidem mulieres saepe pueros supponere, quod alere eos possint, pauperes autem ac servas plerumque legitimam prolem vel ante partum delere, vel natam, non invitis patribus ipsis, interficere, nedum praeterea ex adultero susceptis parcere. — Respondet primus ille: ναὶ μὰ Δία (unde apparet, prius in alterius verbis corrigendum fuisse ἐπίστασαι γάρ, i. e. *iure contendo, me parentes tuos novisse: scis enim, cet.*) igitur primus ille respondet: ναὶ μὰ Δία, ἔφη, πλὴν γε τῆς Οἰνέως τοῦ Πανδίωνος, εἶπε, νόθου παιδός: ubi quod subiectum sit verbi εἶπε, non reperio. Frequenter quidem apud Platonem et Xenophontem consequuntur εἶπεν — ἔφη in eadem loquentis persona: qui in-

verso ordine poneret, vidi neminem, neque linguae ratio fert. Aliud est paulo post: τοὺς τραγωδοὺς, ἔφη, καλεῖς μάρτυρας. — οἷς γε πιστεύουσιν, εἶπεν, οἱ Ἕλληνες, ubi obiectio et responsio distinguendae sunt: cf. p. 238. d. Scripsit Dio, opinor, τοῦ Πανδίου, εἶπερ, νόθου παιδός, quod non inficete dicitur ab eo, qui de veris parentibus nihil asseverare audebat. Quomodo sententiae interiiciatur εἶπερ, ostenderunt Heindorf. ad Plat. Parm. p. 150. b. alique. Dio, loco huic simili, p. 414. a. ἀγνοοῦντες ὅτι, εἶπερ, κατηρᾶσθε οὐ τοῖς φιλοσόφοις. Notum est, frequentius interiici εἶπερ ἄρα, de quo miror, non cogitasse Reiskium ad Dionis p. 351. c. ubi facillimum erat restituere in his verbis: ὅτι αὐτοῖς περ ἄρα ἀφῆρηνται, sententia perspicua: in consuetudine autem ne hoc quidem dici potest (scil. ὅτι ἀπέστησαν ἔχοντες) quoniam se ipsi, quoties usu venit, privant eo, de quo nec iudicarunt nec consultaverunt. Simillimum est p. 356. b. ἀλλ', εἶπερ ἄρα, συνηδίκησθε αὐτοῖς. — Οἰνέως in praesenti loco est correctum ab Anglo pro vulgato οἰήσεως: idem postea Valcken. in Diatr. p. 61. de hac traditione Euripidea quaerens. In M. prima manus scripserat recte Οἰνέως, altera turpe vitium restituit. — Stulte satis deinde idem rogat, an cerva, si ut olim Telephum, puerum lactet, magis misericors sit, ἢ ἄνθρωπος, ἐὰν τυχη οὔσα. Nemo vidit, aliquid deficere: optime supplet M. ἐὰν τύχη δουλη οὔσα.

238. b. Non infeliciter fortasse cessit expolitio

huius loci, ubi dicuntur poëtae heroum genus statim ad deos referre, ὥστε μηκέτι ἐξετάζεσθαι τὸ πρόσωπον. Reiskius: » immo vero τὸ vel τὰ πρόσω, *ulteriora*, *altiora*, quae antecesserunt ipsorum natales, id est, patres et maiores." Facilis correctio, si literas spectas, inepta ad sententiam, quoniam in maioribus retrospicitur, id est, ἄνω, non πρόσω. Vix dubito quin Dio reliquerit τὸ ποδαπόν. — Pergit idem: si verum est nihil impedire, quominus in cuiusvis maioribus fuerint reges et baiuli, nobiles et plebei, οὐδέν ἂν μᾶλλον σοι προσήκοι ἐλευθερίας κατὰ γένος ἢ ὁτῶν τῶν σφόδρα δοκούντων οἰκετῶν, εἰ μὴ ἄρα καὶ σὺ φθάσεις ἀναγαγὼν εἰς Δία — τοὺς σπαντοῦ προγόνους, τοὺς δέ γε ἐμοῦ εἰς δούλους. In postremis, ubi Reiskius ἐμοῖς corrigit, non oportuit hunc Morelliani ingenii foetum tollere. Ut scripsit, claudicat argumentatio: alter certe etsi alterius genus ad servos proavos referebat, nihil tamen obstabat, quominus altius adscendens eundem Iovem generis auctorem reperiret eius, qui nunc servus esset. Venet. habet τοῦ δέ γ' ἐμοὶ περὶ δουλείας. Cod. Reg. Mor. et M. οὐδέ γε ἐμοὶ περὶ δουλείας. Unde περὶ ortum sit, non liquet, sed hoc vel simili modo lacuna supplenda est, οὐδέ γ' ἐμοὶ (scil. προσήκοι μᾶλλον) δουλείας, ἢ ὁτῶν τῶν σφόδρα δοκούντων ἐλευθέρων. Eiusdem generis oppositio est p. 240. d. — Statim sequentia τὸ μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦ γένους κτλ. sunt verba eius, qui alteri servilem conditionem exprobraverat.

239. b. ὁπότε καὶ ὁ Καλλίου υἱός κτλ.] Nullam

pugnam apud Acanthum fuisse reperio, praeter eam, de qua narrat Xenophon, Hellen. V, 3, 6. sed ibi Lacedaemonii victi sunt, nec servata est memoria certaminis, in quo, profligatis Atheniensium copiis, istius Calliae filius a Thracibus capi potuerit, qui omnium famosissimus fuit, et iam ad duo talenta redacto ingenti patrimonio, quo tempore Lysias orationem haberet *Pro bonis Aristoph.* (§. 48.) cetera bona post Oratoris mortem ita dilapidasse videtur, ut pauper obierit, si vera tradidit Athenaeus, p. 537. c. de quo dubitat Meinekius, in Hist. Crit. Comic. p. 135. Sed ea leguntur de istius Calliae insana luxuria, ut mirarer, si post mortem eius lis oriri potuisset inter cognatos de haereditate. Relinquitur ut Dio celebrem significaverit pugnam apud Amphipolim. (Thucyd. V, 10.) Quod si probabiliter conieci, Calliam intelligit τὸν λακκόπλουτον, qui, praeter Hipponicum, alium filium habere potuit iuniorem, eundem de cuius morte Dio refert. Is si in clade Amphipolitana occubuit, duobus circiter annis fratri Hipponico, apud Delum occiso, superstes fuit, itaque aliquamdiu cum fratre patrimonium partitus est: quo μετράκιω occiso apud Amphipolim, avunculi quoque bona recepit Callias. Hinc contentio, quum post aliquot annos, συγχρότῃ, ut ait Dio, personatus avunculus paternorum bonorum partem sibi vindicaret. Mihi non constat, unde haec historiola desumta sit, quae sane nihil habet, quod verosimile esse, aliis exemplis vel ex hac citiore aetate comprobari nequeat. Quomi-

nus autem, extra nobilem illam familiam, aliquem Calliam quaeramus obscuriorem, videtur obstare mentio *ἱπποκόμου*, splendoris ac divitiarum testis. Denique potuit Dio, vel nescio quis, cuius auctoritatem secutus est, confundere Acanthum et Amphipolim, vicinas urbes: et accidit nonnumquam, ut pugna aliqua e diversis iisque vicinis locis diversa nomina traxerit. Latuit nescio quomodo Dionis narratio recentiores, qui a Palmerio inde usque ad Meinekium data opera de Calliarum et Hipponicorum familia scripserunt.

d. ἀπελευθεῖν ἐνίστε.] Quae Reisk. ante ἐνίστε excidisse suspicatur, minime congruunt sequentibus. Mihi videtur hoc adverbium migrasse, ac deinde scriptum fuisse: τοὺς ἀδίκως ἐνίστε δουλεύσαντας. Docte Iacobsius coni. εὖ ἴστε, quam formulam Dionem usurpare haud memini, ne dicam ingratum sonum, sequente ὥστε. Pflugkius, Sched. Crit. p. 8. ἐνίστε mutat in τότε.

240. c. ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα.] Incipit responsio: γὰρ interpretandum, quasi plenius scriptum esset, *haud mirum est, te ita iudicare: quippe videris ignorasse* cet. cf. p. 237. a.

d. In hac altercatione, quum alter dixisset, posse servum liberum fieri, etsi dominus non manumisisset, alterque miratus πῶς γὰρ respondisset, prior ille: ὅπως Ἀθηναίων ψηφισαμένων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην τοὺς συμπολεμήσαντας οἰκέτας ἐλευθέρους εἶναι. εἰ προὔβη ὁ πόλεμος, — πολλοὶ ἂν τῶν Ἀθηνησιν οἰκετῶν — ἐλεύθεροι ᾗσαν, οὐχ ὑπὸ τοῦ

δεσπότου ἑκάστος ἀφεθείς. In his distinctio post εἶναι tollenda: quod quum Reiskium fugeret, post ὅπως intelligenda censebat: οἱ πρότερον δοῦλοι ἐγένοντο ἂν ἐλευθεροί. Immo consequuntur haec: ὅπως πολλοὶ ἂν — ἐλευθεροὶ ᾗσαν. Idem error permovit Kayserum, ad Phil. V. S. p. 256. ut ante εἰ προῦβη suppleret καί; melius eidem cessit mutatio participii συμπολεμήσαντας in συμπολεμήσοντας.

241. b. εἶεν· ἐμέ δὲ πῶς ἂν φῆς δοῦλος γενέσθαι; ὅτι μύριοι κτλ.] Vidit Emperius, nihil deesse: εἶεν — γενέσθαι sunt verba liberi: respiciunt ea, quae disputaverat p. 240. d. Respondet alter: ὅτι μύριοι κτλ.

c. κεκτημένος κυρίως.] Inter haec verba excidit ἦ.

242. d. τοὺς παρὰ σοφισι γεννηθέντας.] Intellige αὐτῶνται. In πολέμῳ λαβῶν enim reticetur subiectum ὁ κτώμενος.

243. a. εἰ τὸ τῆς δουλείας καὶ [τὸ supplet M.] τῆς ἐλευθερίας ἔθος ᾗν ἐπὶ τε ἵππων λέγεσθαι. Graecum est λέγεται ἢ ἐλευθερία ἐπὶ τῶν ἵππων: igitur in τὸ τῆς ἐλευθερίας non intelligitur ὄνομα, nedum supplendum est.

244. c. θέαμα — πάθος.] Non erat, cur in hoc loco ordinando a Casaubono recederet Reiskius.

d. εἰ μὴ πάντως αἰεὶ φαίνεσθαι.] Reisk. ἢ μὴ, a vera loci sententia aberrans. In M. est καὶ μὴ: vero propius καὶ δὴ, quod restituit Wyt. ad Plut. p. 115. a.

» τὸ μὴ παρῆναι.] Optime Emperius περᾶναι. Mox in μύρια ἄλλα ὅσα, deest ὅσα in M. vitio libra-

rii, ut puto, qui ignoravit, eam vim habere ὅσα, quam in πλείστον ὅσον et similibus.

246. a. Docet Dio eos, qui ad calamitatum vim non obdurescant, facere καθάπερ εἴ τις ἐν ὄμβρῳ πορευόμενος σκέπασμα μὲν ἔχει μηδὲν, εὐχόιτο δὲ μόνον ἕκαστον τῶν σταλαγμῶν διαφυγεῖν, in quibus potuit ei obversari Demosthenes, Philipp. III, p. 119.

R. ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ οἱ τὴν χάλαζαν ἐμοίγε δοκοῦσι θεωρεῖν, εὐχόμενοι μὴ καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι γενέσθαι, κωλύειν δ' οὐδεὶς ἐπιχειρῶν. Sed talia obvia sunt cuivis scriptori comparationum studioso: quamobrem non magis contendo, sequentia de navigantibus expressa esse ex eodem Demosthene, ib. p. 128. ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος — τότε χρὴ — καὶ κυβερνήτην καὶ πάντ' ἄνδρα — ἐφεξῆς πρόθυμον εἶναι, καὶ ὅπως μὴθ' ἐκὼν μὴτ' ἄκων ἀνατρέψῃ, τοῦτο σκοπεῖσθαι. ἐπ' αὖν δὲ ἡ θάλαττα ὑπερέχῃ, μάταιος ἡ σπουδή. Multo certius est, haec Demosthenica furtum esse Aristidem, pro Lept. §. 43. quod me fugere non debebat, huius verba tractantem in Bibl. Gr. N. IV, p. 98.

c. δυνάμει τινὶ χρησάμενον.] Reisk. coni. χρισάμενον. Difficilis optio est; δύναμις autem valet *medicamentum*: vid. p. 503. d. et Schaef. ad Gramm. Leid. in Greg. p. 640.

c. τὸ πρῶτον.] Scil. πρόσταγμα. Pro seq. ἀλλ' ἐπειδὴ scrib. ἀλλ' ἐπειδάν.

248. a. ὥς οὐ μόνον — ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ ὄντα.] Non sine exemplis est ὥς — ὅτι: vid. p. 249. c.

b. ὥσπερ τιν' ἀπόρρησιν ἱερῶν.] Scrib. τινὰ πρόρρησιν ἱερῶν e M. quod Reiskius, iam coniectando repertum, minus recte explicuit. πρόρρησις est, quam Liv. XLV., 4. *praefationem* vocat: vid. ibi Drakenb. Schol. ad Arist. Ranas 390. ad verba τοῖς τοῖσιν ἀπανδῶ] παρὰ τὴν ἱεροφάντου καὶ δαδούχου πρόρρησιν. Aristid. T. II, p. 317. Iebb. οὐδέ τις ἡμᾶς ἀπελαύνει πρόρρησις, ἢ καὶ μυστηρίων (sic scrib. cum Lobeck. Aglaoph. I, 16.) ubi, quamquam e libris scriptis, nollem dedisset πρόρρησις doctissimus editor Dindorfius, T. II, p. 418. Philostrat. Vit. A. T. IV, c. 18. μετὰ πρόρρησίν τε καὶ τὰ ἱερεῖα: scr. πρόρρησιν. In Dione autem comparatio docet, non solum formulam istam cognitam significari, qua profani arcerentur, sed qualiacumque praecepta hierophantae: quo modo accepit Lobeck. in Aglaoph. I, p. 192. qui locum Dionis memoriter citare videtur: καθάπερ τιν' ἀπόρρητον πρόρρησιν: sin ita corrigendum putavit, non obtemperaverim, propter sequens ἱερῶν. Sed idem laudat Ioseph. contra App. II, 22. τίνες οὖν εἰσιν αἱ προρρησεις καὶ ἀπαγορεύσεις.

d. ἡ πλεονεξία δὲ μέγιστον αὐτῷ τινι κακόν] Desumptum a Menandro, ut videtur, apud Stob. Serm. X, p. 126. vid. Meinek. p. 208.

250. d. Nondum bene curatum videtur vitium in his de veteri bello Thebano: τῶν μὲν ἐπιστρατεύσαντων παραχρῆμα ἀπολομένων, τῶν δὲ αἰτιωμένων μετὰ μικρὸν ἡττηθέντων. Literarum similitudinem servat Reiskianum ἡναντιωμένων: sententiae, arbi-

tror, aptius est ἀμυνομένων.

252. c. Quum multi homines tantas divitias congerant, σφόδρα δ' ἔγωγε θαυμάζω, inquit, τί ἂν ἐποιήσαμεν, εἰ μὴ καὶ τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον — μέτρον εἴχομεν· ἀλλ' ὥσπερ εἰς τὸν αἰῶνα παρασκευαζόμενοι, πλεον ἄλλος ἄλλου φιλοτιμοίμεθα ἔχειν. Reiskius correxit φιλοτιμοίμεθα, Emperius ἐφιλοτιμοίμεθα. Miror neutrum vidisse, se sententiam evertere. Nam id ipsum Dio et nunc et deinde exemplis probat, homines revera vivere, quasi semper victuri essent: τί ἂν ἐποιήσαμεν idem est ac τί ἂν ἄλλο ἐποιήσαμεν. Non mutandum φιλοτιμοίμεθα, sed pro ἀλλ' ὥσπερ fortasse scriptum fuit καὶ γὰρ ὥσπερ. Horum porro absurditas demonstratur: etenim ut stultus recte dicitur, qui trium dierum navigationi totius anni victum prospicit, ita, inquit, si quis, sciens non ultra septuaginta annos se vivere posse, εἰς ἔτη χίλια πορίζοιτο βίον ἴσως, οὐχ ὁμοίως ἂν εἴη μαινόμενος; Dubitavit Reiskius, quo referendum esset ἴσως: interpungendo retulit ad praecedentia: mihi videtur ε διττογραφία adverbium ἴσως ortum, tum scribendum οὐχ ὁμοίως ἂν φανείη μαινόμενος; eodem modo temperavit paulo ante ἀνόητος δόξει, ac deinde ἐξεστάναι δόξει. Simplicius fortasse putetur: ἴσως οὐχ ὁμοίος ἂν εἴη μαινομένων. Iudicent alii.

253. a. ἡμεῖς εἰδότες τὰς τοῦ σώματος χρείας ἐναριθμήτους τινάς.] Non dixit Dio: *etsi cognoscamus paucas quasdam necessitates*, sed: *etsi sciamus exiguo numero esse cet.* itaque post τινάς

excidit οὔσας. Sequens κατατεινόμεθα Interpres *in-
sani censemus*, vel non intelligens, vel nescio quid
substituens pro vulg. quod significat: *torquemus
nos, solliciti sumus*: cf. 301. d. Notum Croesi
experimentum, quod paulo post tangit Dio, plenius
idem ornavit p. 659. bc. Quae huic loco insunt
vitia, quum facile corrigi possint, vera tamen lectio
e Codd. expectanda.

d. Non recte dicitur: τὸν γὰρ ἡλικίας ἐν τῷ ἀ-
μαισιότατῳ ὄντα — παιδείας ὀρέγεσθαι, ἔδοξε — γεν-
ναίας ψυχῆς — εἶναι: quamquam enim referuntur
ad eum, quem in hoc sermone alloquitur Dio, ta-
men in communi observatione ponuntur: recipien-
dum e M. τὸ γὰρ ἡλικίας κτλ.

254. b. Bene Iacobsius οὐ τὸν λόγῳ ἐνφραίνοντα,
in quibus miror, Goerlitzium non desiderasse articu-
lum. Peculiaris autem similitudo est huius loci cum
Cicerone, de Orat. II, 9, 35.

d. τοῦ τε πράττειν ἀποχωρῆσαι.] Perperam tentat
Reiskius, optimeque tuetur Goerlitzius: cf. Boisson.
ad Eunap. p. 142.

255. a. οὔτε χρήσεις — πρεπούσης.] Significat Dio,
eum, cui haec praecipit, non opus habere illa fa-
cultate orationis, quae in iudiciis vigeat, sed quae
viro remp. gerenti necessaria sit. Explicui Reiskii
causa. — Tum in ταῦτα ἐπιπλεῖστον προάγει refer-
tur ταῦτα ad πόνον καὶ ταλαιπωρίας: item συλλήψει,
quoquo modo corrigas. Probabiliter συστέλλει Goer-
litzius: nam Iacobsii συστήπει non Dioneum est.

b. Eidem haec suadet: τῶν μὲν δὴ ποιητῶν συμ-

βουλευσάμ' ἂν σοι Μενάνδρῳ τε τῷ κωμικῷ μὴ παρ-
 ἔργως ἐπιτυγχάνειν, καὶ Εὐριπίδῃ τῷ τραγικῷ, καὶ
 τοῖς μὴ οὕτως ἀναγινώσκοντα, ἑτέρων ἐπισταμένων
 μάλιστα μὲν ἡδέως, εἰ δ' οὖν, ἀλύπως ὑποκρίνασθαι.
 Ex Cod. M. recipiendum τῶν κωμικῶν — τῶν τρα-
 γικῶν: hortatur enim, ut Menandrum et Euripidem
 prae ceteris legat, quod quamobrem faciat, dein-
 ceptis exponit. Tum in eodem M. et Cod. Reg. est:
 μὴ οὕτως αὐτὸν ἀναγινώσκοντα, unde Goerlitzius, p.
 6. αὐτὸν recepit, alterum οὕτως expulit. Perperam,
 nec rationem expellendi dedit: utrumque recipien-
 dum erat: excidit αὐτὸν propter initium verbi ἀνα-
 γινώσκοντα, quales omissiones sexcenties compendio
 tribuendae sunt. Reiskius interpretatur οὕτως: *non*
sic simpliciter legentem, twismet oculis, et so-
lis oculis, ut nos legimus, ut legunt omnes, qui
legunt quicquam: qui recte adverbii vim et hic
 et alias explicuit, eoque saepe utitur Dio, veluti
 p. 445. a. οὐκ ἐπὶ δικαστῶν οὐδ' ἐν τῇ ἀγορᾷ, οὐ-
 πως δὲ κατ' οἰκίαν, quibus similia sunt, p. 276 c.
 οὐκ ἰδίᾳ οὕτως, ἀλλὰ κοινῇ πρὸς θέατρον ἀγωνιζόμε-
 νοις. Alia collegit Lentingius in Annot. ad Aristoph.
 p. 37. eo referens quae habet Auctor Orationis
 LXXIV, p. 641. d. de Agamemnone, ὑπὸ μὲν τῶν
 Τρώων οὐδὲν ἔπαθεν ἐν δέκα ἔτεσιν, — ὑπὸ δὲ τῆς
 ἰδίας γυναικὸς οὕτως ὥμῳς ἀνῆρέθη. Sed hoc loco
 peculiari est potestate pertinetque ad mentem uxo-
 ris, maritum *sine ulla vindictae causa* saeviter
 trucidantis. In praesenti autem loco vertendum est:
non ipse obiter legens, quibus congruunt sequen-

lia, non satis animadversa a Goerlitzio: πλείων γὰρ ἢ αἰσθησις ἀπαλλαγέντι τῆς περὶ τὸ ἀναγινώσκειν [sic recte Reisk. pro γινώσκειν] ἀσχολίας. Hic si γινώσκειν servatur, oritur discrimen inter sentire et intelligere, quod Dio nec voluit significare, nec potuit.

c. οὐδὲ γὰρ οἱ ἰατροί κτλ.] Vereor, ut bene ex hoc loco colligat Reiskius, Aristophanis, Aeschyli et Sophoclis exemplaria tunc Romae et in Graecia cariora fuisse, quam Menandri et Euripidis. Dio certe ad virum divitem scribebat, ac nihil nisi horum simplicitatem illorum dignitati ac magnificentiae opponit. Sequens vocabulum ἀπαιθήματος (sic enim Ven. M. et Mosq. apud Matthaeium, Isocr. — Epist. p. 170. qui παραστήματος coniecit) editoribus molestum fuit. Prudenter ad h. l. disputat Goerlitzius, qui recte spretis aliorum inventis, simplex παθήματος restituit; sed non persuasit mihi scribens, huic emendationi non adversari, quae apud Dionem sequantur: revera enim repugnant, neque idem Euripides dici potuit τοῦ τραγικοῦ παθήματος οὐ τελέως ἐφικνεῖσθαι, et τὰ πάθη δεινὸς πληρῶσαι. Aliud latet, nec dubito fere, quin verum sit αὐθαδίσματος. Opponuntur invicem προσηνεία et ἀξιώματος, item πιθανότης et αὐθαδίσματος. Similiter p. 449. b. οὐχ ὥσπερ οἱ παρ' ἡμῶν προφηταὶ τῶν Μουσῶν ἕκαστα φράζουσι μετὰ πολλῆς πειθοῦς, ἀλλὰ μάλα αὐθαδῶς, idemque est, quod Aeschylo recte tribuit, τὸ αὐθαδές, p. 549. a. et 552. a. 256. b. Obscurum est, quamobrem hoc suadeat

Dio: 'Ηροδότῳ μὲν οὖν, εἴ ποτε ἔφορόν σοι, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ἐντέυξῃ. Goerlitzius: » Ed. Ven. exhibet ἄφορον: neutrum h. l. etsi sententia plana sit: *si quando tibi commodum est*, ferri posse recte contendit Reiskius, qui cum ipse nil expediat, acutiores videre iubet. Mirum sane tam acutum virum non vidisse, pro ἔφορον, omissa litera ε, quam librarius iteravit perperam, scribendum esse φορόν. Sic Dio, Orat. LXV, extr. (p. 604. a.) οὐκ εἰδότες, οὔτ' εἰ φορόν αὐτοῖς τοῦτό ἐστιν, οὔτ' εἰ κυβερνήτην ἔχουσιν ἔμπειρον." — Sed neque hic neque usquam φορόν *commodum* significat ea potestate, quae requiritur, referturque τοῦτο ad πνεῦμα. Nec video, cur Dio hic potissimum dicat: *si forte tibi commodum est*, quod ad omnem lectionem pertinebat. Immo τὸ ἀνειμένον καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἐπαγγελίας Herodoti quum legentis animum laboribus fessum relaxare et exhilarare possit, non spernendum est, quod M. servavit, εἴ ποτε εὐφροσύνης οἶ: unde videtur restituendum: εἴ ποτε δεῖ σοι εὐφροσύνης. Wyttenb. ad Plut. p. 54. coniecit ἐπίφορον vel εὖωρον.

c. ἱστορικόν τι.] Hoc habere historiarum scriptorem, nihil mirum est, sed Dio scripsit ῥητορικόν τι, quod habet M. ac verum est in Theopompo: vid. Dion. Halic. ad Cn. Pomp. VI, 5.

257. b. ἡ καὶ ἡδίων. Del. ἡ.

d. πάντων ἄριστος ἐμοί.] Excidit δοκεῖν, ac post verba εἴτε ἐν βουλευτηρίῳ e M. supplendum: εἴτε καὶ ἐν δικαστηρίῳ, quae fortasse Xenophontis Apologiam Socratis respiciunt.

» Tum alia in Xenophonte suo miratur Dio, tum quod eius εἶδος τῆς ἀπαγγελίας habet πολλήν μὲν πιθανότητα, πολλήν δὲ χάριν καὶ ἐπιβολήν. Non- dum, meo sensu, postremum illud ἐπιβολήν explicue- runt argutae Angli et Reiskii interpretationes: vel ἐπιβουλήν scripsisse videtur, vel χάριτος ἐπιβολήν, quod haud minus recte dicitur quam χρώματος ἐπι-βολή in picturis. Sed nihil affirmo. Quod autem Dio in primis Anabasin ἀνδρὶ πολιτικῷ commendat, Cyropaediae ne verbo quidem meminit, nihil ei suc- censeo: quamquam haec multum legebatur, vel a Romanis, teste Cicerone in Bruto, c. 29. extr. *Huius (Scauri) et orationes sunt, et tres ad L. Fufidium libri scripti de vita ipsius acta sane utiles; quos nemo legit: at Cyri vitam et disciplinam legunt, praeclaram illam quidem cet. ubi pro acta scribendum esse lectu, Ciceronis inter-pretibus me persuasurum confido.*

258. a. καὶ κανόνος ἂν τρόπον ὑπόσχοιτο τῷ κτλ.] *Nullum sermonem reperies, quem ille non tracta- verit, ac tamquam normam praebuerit ei, qui cet.* Quomodo si accepisset Reiskius, pro τρόπον non maluisset τόπον: cf. p. 406. d. τῶν λιγυφώνων τρό-πον ὀρνέων, quamquam hoc poëticum est et ana- paesticum sonat, si poëta, unde Dio sumsit, ὀρνίθων scripsit. Sic Aesch. Agam. vs. 49. κλάζοντες "Αρη, τρόπον αἰγυπιῶν. Dio p. 532. c. πονηροῦ τρόπον ὀρ-γάνου. — Sed in praesenti loco pro ὑπόσχοιτο scr. ὑπόσχοι. Etenim ὑπέχειν proprium est in exem- plis et institutione, videturque e ludis grammatista-

fum profectum: qui item dicebantur ὑπογράφειν discipulis, ut in Platonis Protag. p. 326. d. ὑπογράφαντες ἀναγκάζουσι (τοὺς παῖδας) γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν. Itaque Max. Tyr. VIII, 2. οἷον καὶ τοῖς παισὶν οἱ γραμματισταὶ μηχανῶνται, ὑποχαράττοντες αὐτοῖς σημεῖα ἀμυδρά, οἷς ἐπάγοντες τὴν χειρουργίαν, ἐθίζονται τῇ μνήμῃ πρὸς τὴν τέχνην. Igitur in Dione quidem verbum ὑπέχειν non est *praeberere*, sed *supponere* normam, cui alia res formanda imponatur, sicut ὑπογράφειν et ὑποχαράττειν *subscribere* literas, quibus aliae literae superinscribantur. — Denique in ἀπενθύναι *commode* intelligitur τὸν ἴδιον λόγον.

c. καὶ οἷς καταστρατηγούσι καὶ καταστρατηγούνται — ἄνθρωποι.] Ineptum est ἄνθρωποι, in bello et exercitibus et ducibus. Subiectum istorum verborum est οἱ ὑπερέχοντες, quod praecessit designatque Persas in Anabasi. Itaque pro ἄνθρωποι corrige αὐτοί, ortum e noto compendio ανοι. Verite: *et qua ratione illi, qui copiis superant, cum decipere volunt, ipsi decipiantur.*

259. b. ὥσπερ οἱ] Scr. ὥσπερ γὰρ οἱ. Eadem particula fortasse excidit paulo post in ὥσπερ τοῖς ζωγράφοις, ac saepius excidere potuit post περ. Dio certe raro his asyndetis utitur. Nec sine vitio est abusus verbi πείθειν in ἐνίοτε ἔπεισαν αὐτοὺς πείθεσθαι, quod miror interpretes tulisse. M. ἀνέπεισαν, in quo librarii oculi aberrasse videntur ad praecedens ἀναπείσας: quodsi *αν* verum est, tamen corrigendum arbitror ἐνίοτε *αν* ἐποίησαν, in primis

Xenophontea dictione. Vitium in eodem verbo latuit Reiskium, apud Dion. Hal. de Lysia, p. 476. ταύτην μέντοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ χαρακτηριστικωτάτην τῆς Λυσίου λέξεως πείθομαι. Corrigendum τίθεμαι.

260. b. διὰ τὴν ἄλλην μεταβολὴν τοῦ βίου.] M. insertum habet καὶ τὴν post ἄλλην. Unde colligo scriptum fuisse: διὰ τὴν ἄλλην καὶ τὴν μεταβολὴν τ. β. p. 11. d. item iunguntur τῆς ἄλλης καὶ τῆς ταλαιπωρίας. Aliud eiusdem corruptelae exemplum est p. 476. b.

c. ᾠδὴν τινα αὐτοῖς.] Omisit Mor. post τινα part. ἄσαντα, quod habet Reg. (et M.) vel ἅπαντα, quod est in Ven. Recte, ut puto, delevit librarii supplementum, quod aptari nequit, etiamsi docte Iacobsius coniiciat ἅπαντᾶν. Haud dubie proverbium respicitur, in quo imperativus vel futurum intelligitur. Nimirum dixerat aliquis citharoedo: » Carmen illis canta, quo a tumultu (vel nescio quo) ad alia studia flectantur." Hoc certe apparet in truncato vel non absoluto Dionis scripto, narrare eum voluisse, quomodo citharoedus quidam ipsum Cyzici morantem a curiosorum importunitate liberaverit.

» Ἀρίονος ἐκ τοῦ πελάγους.] Reisk. bene τοῦ ἐκ, probante Wyttenb. ad Plut. p. 160. f.

261. b. ἢ τε ἔξις οὐκ αὐτοσχέδιος.] Reiskius λέξις, quod fortasse verum est. Sed ne vulg. quidem spernendum, si habitum orationis dicendique facultatem significat, ut p. 258. d. ubi ipse Reiskius bene explicuit opposita δύναμις et ἔξις.

c. ὑπομένει τῷ χρόνῳ.] Dativus hic eiusdem modi est ac p. 94. c. παύσονται λυποίμενοι τῷ χρόνῳ.

262. c. τοῖς — ἀπιόντας — ῥητέον ὡς ἀναχωροῦντας.] Reisk. coni. ὡς ἀναχωροῦσι. Haud minus Dioni sic scribere licitum fuit, quam aliis: rursus p. 623. c. καὶ τὸν χρώμενον τούτοις δεῖ νομίζειν, ὡς φιλοσοφία προσέχοντα τὸν νοῦν, quem locum eodem modo tentat Reisk. et Iacobs. Add. in Athen. p. 147. pro ὡς corrigit ὄντως. Exempla e Platone et Plutarcho habet Wytt. in Ind. Plut. v. ὡς.

d. τὸ ἐπὶ πότῳ ξυνεῖναι.] M. τὸ ἐπὶ πολὺ π. ξ. Intelligit autem nimium convictus ac sodalitiarum studium, quo firmatur seq. πίνοντα ἢ κυβεύοντα, in quo Reiskius adhaesit, qui si quid mutare volebat, poterat coniicere πεττεῖοντα ἢ κυβεύοντα, quae saepe iunguntur. Cf. p. 308. d. μέθης μὲν καὶ πεττῶν καὶ ἀστραγάλων ἀμελοῦσιν. — Porro pro πανταχοῦ τοιαῦτά ἐστιν corr. π. τὰ αὐτά ἐστιν: tum supplendum e M. καὶ τὸ συνδιατρίβειν αἰεὶ τῷ ἐντυχόντι, quo recepto sequens διατρίβειν delendum videtur. Denique verba ἢ τὰ βασιλέως — ὡς ἔφη τις, respiciunt celebrem Demosthenis sententiam de Atheniensium ἀδολεσχίᾳ, Philipp. I, p. 43. R.

» ὑπὸ τῆς τυχεύσεως προσφάσεως καὶ ὁμιλίας.] Nihil deest: pendet a praec. ἀγόμενος.

263. d. μὴ οὖν βελτίστη — πασῶν ἢ εἰς αὐτὸν ἀναχωρήσεις.] Recte explicuit Reisk. μὴ. Sed ante ἢ excidit ἦ. Speciosum est, quod deinde corrigit Iacobsius, μὴ τοιαῦται ἀποχωρήσεις; obstat, quod se-

quitur, καὶ ἀποδηΐαι, quamquam accurate scripsisse Dionem, non contenderim.

264. cd. Similem frequentissimi fori descriptionem vide p. 132. a. τὸν δὲ θαῦμα ἀποδιδόμενον nihil est, quam quod Dio p. 132. a. vocat θαύματα ἐπιδεικνύμετων: vid. Ruhnck. ad Tim. p. 140. sq.

265. a. ἐπιπέτονται ἐπὶ τὰ κύματα.] Sententia postulat id, quod damnat Reiskius: nimirum advocant versus undas, ad captandam praedam.

b. ἐνοχλοῖτο ὑπὸ πάντων.] Scr. ἐν. ὑπ' αὐτῶν. Tum ἄλλοτε ἐπ' ἄλλω Wytt. ad Plut. p. 22. e. corrigit ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλο.

c. οὐδ' ἂν ὠφελήθη οὐχ ὑπό.] Scr. οὐδὲν ἂν ὠφελήθη οὐδ' ὑπό κτλ.

» καλῶς ἀχθείσας.] Verbum ἄγειν est *venatum educere canes, ut venationem discant*, quo modo saepe usurpat Xenophon in libro de Venatione. Paulo post opponuntur canes ἀμαθεῖς τε καὶ ἀπαίδευτοι.

d. πολλοὺς τινὰς τρόμους τοῦ λαγῶ θέοντος.] Reg. ap. Mor. δρόμους Facilis correctio, quamquam conici potest, scriptum fuisse τρόπους. Sed Xenophontem Dio ante oculos habuit, apud quem Cyneg. VI, 19. venator amissis canum vestigiis dicitur διημαρτηκῶς τῶν δρόμων. Sunt igitur δρόμοι variae in currendo flexiones vel ultro citroque vel saltu facto, quibus utitur lepus, ne canes vestigiorum odorem persequi possint.

» εἰ δὲ ποθεν ἀλλαχόθεν προσπέσοι θρούς εἴτε ὕλακῃ κυνῶν εἴτε ἀνθρώπων φθελγξαμένων.] In his

Reiskii dubitationes tollendae sunt, restituendo genitivo ὑλακῆς.

· 266. a. ἡ οὐκ ἐν ταῖς ἐρημίαις (sic bene Reisk. pro ἡρεμίαις: eadem iunguntur p. 265. c.) καὶ ἡσυχίαις, οὐκ ἐνταῦθα μάλιστα ἀνευρήκασιν οἱ ἀνόητοι ἄνθρωποι, ὅπως μηδὲν διανοῶνται τῶν δεόντων, ἔτε-
ρα πολλά καὶ ἄτοπα διανοήματα, οἷς ἀγαπῶσι ξυνόν-
τες κτλ.] Argutatur Reiskius de latinismo. Vis ad-
ditur dictis repetitione horum οὐκ ἐνταῦθα: quippe indignatur, in solitudine homines maxime impediri cogitationum levitate, quominus in meditando perse-
verent. — Sequentia sic corrigi possunt: τέρατα
πολλά καὶ ἄτοπα [διανοήματα], quae pendent a prae-
gresso ἀνευρήκασιν. Τέρατα excogitavit Iacobsius;
Add. in Athen. p. 292. idem confirmavit apud Zim-
mERM. quod si verum est, delendum διανοήματα,
scholium illius τέρατα: nam huiusmodi constructio-
nis Dio studiosus est, veluti p. 78. a. εἰς πολὺν τε
καὶ ὑνπαρόν βόρβορον. p. 41. e. 119. d. 128. a. c.
ac saepe: de aliis cf. C. Schiller Anal. ad Lys.
p. 89. Possis vulg. ita tueri, ut significet inventa
et cogitationes a proposita fructuosaque considera-
tione aliena, et conferre extrema huius orationis p.
269. a. πρὸς τὸ μὴ πολλά καὶ ἄτοπα διανοεῖσθαι. Sed
ἀνευρίσκειν διανοήματα minus accuratum est. Ce-
terum mirum est, neminem ad ipsum hoc ἀνευρήκασιν
offendisse, cuius nec significatio satis convenit, nec
tempus perfectum ferri potest cum διανοῶνται et
ξυνόντες. Requiritur continuae cuiusdam mentio
actionis, quam homines stulti severae meditationi

substituere soleant. Hanc vel praesens ἀνευρίσκουσιν vel potius ἀνερευνῶσιν praestabit.

b. οἱ μὲν θησαυροὺς τινὰς ἀναπλάττοντες.] Aegre participium desideratur: quamobrem non deleam cum Reiskio ἀναπλάττοντες, sed mutem in ἀνασκάπτοντες. — Deinde sine interpunctione iungenda χρυσοῦ τε καὶ ἀργυροῦ πλήθος. — Paulo post non sine vitio sunt, in quibus iis, qui in secessu τὰ φανύλota καὶ ἀτοπώτατα excogitant, dicuntur observari δαπάναι καὶ ἔρωτες, praesertim quum refectantur ad Paridem, cuius adulterium deinde satis verbose narratur. Aptius est vel ἀπάται vel ἀρπαγαί.

267. a. οὐκ ᾔετο ἀξίας τυχεῖν.] Coniecit Iacobsius διγχεῖν: vid. Add. in Athen. p. 273. Sed hic contemptus nimius est in viro παρθενοπίπῃ, qui sine dubio multas istarum mulierum tetigerat, matrimonium vero earumdem recusabat: concedet praeterea Iacobsius, sic scribi non potuisse sine infinitivo εἶναι. Restituto ἀξίας ἂν τυχεῖν, de Paride dicetur, quod consentaneum est: *neque putabat se invenire posse, quae se digna esset.* Hanc Paridis meditationem tetigit Hemsterhusius, ad Lucian. T. I, p. 253.

271. b. καὶ ἔτι πάντων αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀφαιρήσεσθαι.] Cave expungas καί. Sententia: *omnia eis adempturus, non solum quae donavisset, sed quae ipsi possedissent:* de constructione vid. ad p. 64. a.

272. b. καθέντες εἰς σῖτον.] Recte displicet Ia-

cobsio tum ipsa haec bibliopolarum fraus, tum securitas Villosioni, in Prol. ad Hom. p. XXXV. not. Sed Iacobsius non satis attendit, verbum καθιέναι (non καταθεῖναι), quo usus est Dio; demittere in frumentum non recte dicitur, videturque intelligi locus depressus ac subterraneus, in cuius marcove papyrus facile vetustatis colorem contraheret. Quamobrem suspicor, Dionem reliquisse σιρόν.

273. b. ὥσπερ εἶδος καὶ κάλλος.] Reisk. perperam supplet οὕτω post εἶδος. Saepe omitti in hac constructione, notum est. Ipse Dio p. 62. c. ὥσπερ τῶν θεῶν, καὶ τῶν ἀνδρῶν.

275. a. πολλάκις πολλοῖς παρέπιπτε.] Corr. παραπίπτον, occurrens, incidens: nam fallitur Reiskius de significatione.

276. a. ἔφη τις, οἶμαι, τῶν ῥητόρων.] Demosth. pro Corona, p. 325. R. οὐδ', ὅσα συμβεβούλευκα κτλ. — Quod modo dictum est χρήμασι πληγέντες, similiter de Demosthene habet Plut. in vita p. 857. d. πληγείς ὑπὸ τῆς δωροδοκίας.

d. εἰ γὰρ ἀπαξ ἔδει κλαίειν κτλ.] Scripsit δεῖ: nam in καὶ γενομένους προσήκει θρηνεῖν est apodosis. Deinde pro πάντας cum Casaubono corrigendum ζώντας, quod Reiskius sine idonea causa reiecit: requiritur enim mentio eorum, qui etiamnunc sunt.

279. a. Omnis haec disputatio in eo vertitur, ut quaeratur, utri medicorum praeceptis non obtemperent, sapientes an stulti: itaque plane aberravit Reiskius, vitiaque huius loci sic tollenda sunt: πότερον οὖν δοκούσί σοι [suppl. οἱ] ἐγκρατεῖς [del. εἰ-

ναι, pro quo M. *ἀν εἶναι*] καὶ σώφρονες καὶ νοῦν ἔχοντες, οὗτοι ἀπειθεῖν *ἀν*, — ἢ τοῦναντίον οἱ ἀνόητοι καὶ ἀκόλαστοι; δῆλον ὅτι [*οἱ supplet M.*] ἀκόλαστοι.

280. b. In brevi hac nec insulsa disputatione plerosque ait homines nihil cogitare, quare quid agant, quum alius in alio se exerceat, nonnulli eloquentiae studeant. Itaque vitiose porro editur: *αὐτίκα περὶ τὸ λέγειν πάντες ἐσπουδάκασι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐλευθέρων — οἱ μὲν ὥστε ἐν δικαστηρίοις ἀγωνίζεσθαι καὶ πρὸς δῆμον λέγοντες, διὰ δὲ τοῦτο ἰσχυρεῖν κτλ.* Reliquit enim Dio, nisi multum fallor, πάντως, sine interpunctione post *ἐσπουδάκασι*, tum ἢ πρὸς δῆμον λέγοντες.

281. c. *ἐκβάλλειν τινὰς αὐτῶν.*] Iacobs. An. in Eurip. p. 26. mutavit *αὐτῶν* in *ἀστῶν*, cuius nunc fortasse poenitebit virum egregium. In *αὐτῶν* intelligendum τῶν πολιτῶν, quod facile repetitur e praecedentibus *πείθονται αἱ πόλεις*.

282. a. *τὸν Πειραιᾶ τειχίσαι κτλ.*] Vid. Anecd. Hemsterh. I, p. 234. Goeller. ad Thucyd. Argum. lib. II, p. 223. et not. ad Dionem p. 87. c.

d. Philippum Macedones *ἰσχυροὺς καὶ πολεμικοὺς* fecisse, verum est: καὶ μικροῦ δεῖν ἀπάσης *Εὐρώπης ἐγκρατεῖς*, haec vero ridicula magniloquentia, ac Dione indigna. De Amynta et Olynthiis vid. Diod. Sic. XV, 19.

284. c. Recens erat a Platonis lectione Dio, quum hunc brevem dialogum conscriberet: sed nonnullorum sententiam obscuraverunt librarii. Unum vitium conatus est tollere Iacobsius, ad Athen. p.

251. in his: μή ἄρα καὶ τὸ βουλευέσθαι τοιοῦτον ἦ, ὥστε εἰδέναι μὲν τι, τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ποιήσομεν στοχασάμενοι, ἐνίοτε αὐτομάτως ἐπετύχομεν. Correxit ὡς ἀπ' οἰήσεως στοχασάμενοι. Invitus obloquor pulcerrimae coniecturae, quae aliquid certe praesidii habet in Platonis Theaet. p. 171. a. Sed στοχάζεσθαι ἀπ' οἰήσεως non accurate dicitur, nec magis quam ex opinione de aliqua re coniecturam facere, qualis sit: etenim, qui οἶεται, iam στοχάζεται. Revera nihil aliud dicit Dio, quam quod modo quaesivit: μή ἄρα τοῦτο ἦ τὸ βουλευέσθαι, ὥστε ἐξ ὧν θίδαμεν, ἐκ τούτων καὶ περὶ ὧν οὐδέπω ἴσμεν τεκμαίρεσθαι: nunc ita repetit post ἀρτιασμοῦ exemplum, ut dicat, non quid fieri possit, sed quid saepe nobis contingat: idque apparet ex aoristis στοχασάμενοι et ἐπετύχομεν. Itaque quum praeterea pro ποιήσομεν M. habeat ποιοῦμεν, hanc correctionem propono: μή ἄρα καὶ τὸ βουλευέσθαι τοιοῦτον ἦ, ὥστε εἰδότες μὲν τι, τὰ δὲ ἄλλα, ὅσα ἡγνοῦμεν, στοχασάμενοι κτλ.

286. d. ποτοῦ τὸ μέτρον — κοινωνεῖν.] Immo τὸ μέτρον, adverbium.

287. a. πρὸς τὰς πανηγυρεῖς.] Locus celeberrimus ex Heraclide Pontico: vid. Kuster. et Kiessl. ad Iambli. Vit. Pythag. §. 58. — Deinde in ἐσπουδακότες εἰς τὸ πρᾶγμα corr. εἰσὶ pro εἰς. Omittitur enim interdum praepositio. Sententia: qui cum magno sciendae studio eo venerunt.

c. Minutum est, quod Reiskius corrigere omisit in οὔτε τῶν τοιούτων λόγων ἀκούειν ἐθέλουσιν ὡς τὸ

πολὺν, ὅτῳ ἂν μὴ λυπηρὸν τι ξυμνεχθῇ: nimirum
ὅτῳ ἂν uno vocabulo scr. *δταν*. — Gravius laborant
ea, quibus deinde vulgus τὸν εὐτυχοῦντα interpretari
dicitur: οἷον χρήματα ἐκ δανείων τὰ πολλὰ, ἢ χώραν
ἐκανήν κεκτημένον κτλ. Haec non toleravit tantum
Reiskius, sed explicuit: *facultates habentem ingen-*
tes, quarum plurima pars usuris coaluit. Non
male, sed pro ἐκ in M. est εἰς. An scripsit εἰσδανεί-
ζοντα πολλὰ, respiciens Plat. Pol. VIII, p. 555. c.
ubi peculiaris verbo inest avaritiae significatio?

289. c. Si quid video, argutius quaerit Reiskius
de Iatroclis corona. Quidni enim in illo triduo,
quod post mortem Melancomae effluxerat, victo-
riam reportare potuit? Non obstat paulo ante
memoratus τελευταῖος ἀγὼν ἐν τῇ Νεαπόλει, quippe
ludus, in quo postremum Melancomas certaverat.

290. c. Ἐν τῷ πολέμῳ, inquit, οἱ φανυλότατοι τὰ
ὄπλα ῥίπτουσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι γυμνοὶ μᾶλλον ἂν
τιτρώσκονται.] Cum Reiskio negandi particulam de-
leverim. Conf. p. 295. d. καίτοι εἰδότες, ὅτι μᾶλλον
ἂν παίοντο φεύγοντες ἢ μένοντες.

291. c. ἢ ἔσθ' ὅστις.] Ingeniose Reiskius ἤσθη ἢ
ὅστις. Similiter Plato, Phil. p. 21. a. ἡδόμενος ἡδο-
νὰς τὰς μεγίστας, et abundat Dio talibus.

ἀνάγκη γὰρ αὐτῷ ἦν κτλ.] Imitatur Xenophon-
tem, Apol. § 6. non Mem. IV, 8, 8. ut putabat
Ruhnkenius; demonstravimus in Comment. de Xe-
nophontis Apologia.

293. a. ὦρα — ἐπήλθεν.] Acutissime Reisk. ἐπήν-
θει. Verbum rhetoribus usitatissimum: vid. Schaeff.

ad Dion. Halic. p. 269. Hamaker. Lect. Philostr. p. 33. sq. — In iis, quae sequuntur, videtur Dio sequi proverbium ὥρα ἄνθος ἀκμῆς. Sed operam perdidit Reiskius in corrigendis his: σλόκληρον δὲ καὶ ἀληθινὸν κάλλος, θαυμαστὸν, οὐπω ὑπῆρξεν, ὥσπερ τῷδε. Pro οὐπω M. εἰ τω, i. e. εἰ τῷ. *Integra autem ac vera forma mirum esset, si cuiquam obtigisset, ut huic.*

c. ἀλλὰ μὴν.] Neque hoc convenit, nec ἀλλὰ γάρ, quod coni. Reiskius. Sufficiebat ἀλλ' ἤν.

d. ὁ δὲ τῶν ἀνθρωπίνων — ἀνθρώποις.] Stob. T. LXV, 9. haec habet cum varietate, transpositis verbis μὲν καὶ ἡδιστον, contra Dionis consuetudinem: p. 46. d. ἀγαπώμενον μὲν — ἀγαπώμενον δέ. p. 47. c. 88. cd. 91. d. 93. b. 95. a. cet. Ac ne tria quidem aspernatur. Optimus quisque veterum ei exemplo fuit: vid. Reitz. ad Vig. p. 841. qui omittere non debebat Platon. Phaedr. p. 241. c. βλαβερῶ μὲν — βλαβερῶ δέ — πολὺ δὲ βλαβερωτάτω κτλ. qua scilicet rhetorica formula Socrates εἰρωνικῶς utitur.

294. a. εἰ δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις ἀγαθοῖς.] Stob. I. I. ἔτι δὲ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς: ex quibus ἔτι recipiam, quod haud dubie volebat Reiskius, cuius correctio in editis migravit ad paulo post sequens εἰ, in verbis εἰ δὲ τίς φησι κάλλους, in quibus nihil corruptum est.

b. ἐπειδὴν (sic bene Reisk.) τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ἐπεξίωμεν.] Nisi fallor, τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ est: fortitudinem, quam is strenue rebus gestis proba-

uit: quae exponi non poterat, nisi his rebus gestis commemorandis ac dilaudandis. Hoc autem alienum est a Dionis argumentatione, quae requirit *τὴν ἀνδρείαν αὐτῆν*. — Quae sequuntur vere emendavit Emperius: *ὅπου δὲ γινώσκεται*.

c. *ὅτε καιρὸς οὐκ ἦν*.] Non me expedio e verbis manifesto corruptis: videtur dixisse, in rebus bellicis occasionem rariorem esse. Mox corrigendum puto: *φαίην δ' ἂν ἔγωγε καὶ πάντως ἥττονα εἶναι*. Totus autem locus, rhetorice ornatus, contrarius est opinionioni plerorumque e veteribus, qui palaestrae nimium studium reprehendebant: vid. Wytt. ad Plut. p. 8. d.

d. *δι' αὐτὸ μέντοι τοῦτο ῥητέον*.] *Commemorandum est propter id ipsum, quod vos scitis: apud alios enim memorari non potest, quippe non credituros*.

296. a. *τοῦτο — προκρίνω*.] Nihil deest: *τοῦτο* referendum ad seqq. *ὅτι πρῶτον μὲν*.

b. *ἔπειτα οὐχ ὁμοιον*.] Scr. *ἔπειτα δ' οὐχ ὁμοιον*.

297. a. *ὁ δ' ἐστασίαζεν*.] Supplet M. *ἐπὶ Τροίας, ὧν ἔνεκεν ἐστασίαζεν*, nimirum ob tantillam causam.

c. *τῶν παλαιῶν τοὺς ἐξοχωτάτους ἀκούομεν, οὐδένα αὐτῶν — ἐλθόντα*. Constructio non Platoni tantum, ut ait Reiskius, sed aliis familiaris. Ipse Dio, p. 91. a. *τοὺς δὲ ἀνθρώπους — τοὺς μὲν πολλοὺς αὐτῶν κτλ*. Celebrem hunc locum de vita brevi, deorum dono, tetigerunt Wytt. ad Plut. p. 111. b. 119. e. et Meinek. ad Menandr. p. 48. alique.

298. b. Dialogum hunc Dionis cum Timarcho

nescio quomodo Reiskius habuit pro epistola, qui statim ab initio ὑμᾶς interpretatur: *te, Timarche, cum tuis*. Immo praestabit: *te, Timarche pater, teque Timarche fili*: nam filius superstes adest: vid. in fine: σὺ δέ, ὦ Τίμαρχε, μόνος δύνασαι τὸν πατέρα τοῦτον κουφίζειν.

c. περὶ τούτων ἀμφοτέρων.] Sic interpretandum duco, ut ponamus, hunc sermonem vel Athenis vel alio loco habitum, non a primo initio narrari, sed antea mentionem iniectam fuisse de ambobus Timarchi filiis. Μοκ τούτοις ἐδήλον, τὸν νεώτερον δὴ λέγων, ἐν Μεσσηνί. ἔτι εἶναι μετὰ σοῦ non integra sunt. Casaub. ad h. l. Wytt. ad Eunap. p. 227. et Iacobs. Add. in Athen. p. 173. post ἐδήλου inserunt τὸν ἑτερον. Reiskius correxit: τὸν νεώτερον (Τίμαρχον δὴ λέγων). Emperius denique τὸν νεώτερον, σὲ δὴ λέγων: cuius rationi hoc obstat, quod sequitur μετὰ σοῦ, ad patrem Timarchum referenda. Equidem non τούτοις sed τοῦτον scripsisse Dionem puto: scilicet simul Timarchum filium digito monstrabat. — Pro ἐδόκει scr. ἐδόκει μοι.

300. b. χοή δέ μηδέν (τῶν M.) ὑπ' — ἀγαθῶ, γυγνόμενα.] Corrupta exhibet Stobaeus, T. CXXIV, 33. Locus Homeri est Il. III, 65. ἄλλοι τε σοφοί sunt Theognis, vs. 1001. Eurip. Fragm. Hypsip. apud Matth. p. 193. alii. Cf. Dio p. 246. b.

301. a. διὰ ὄντες.] Desperatum locum restituit supplementum e Paris. et M. Sed hoc ipsum διὰ ὄντες in δίκην δόντες mutat Lobeck. in Aglaoph. p. 567. Idem p. 795. affert Platonem, in Crat. p. 400.

ε. δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀσφέα τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἔνεκα δίδωσι κτλ. Vide egregii viri disputationem utroque loco. Prope accessit Emper. de Orat. Cor. p. 29.

304. ε. τοῦ χρεὼ ἐπιστάντος.] Scrib. χρεῶν: vide Wyt. ad Plut. p. 113. c.

305. d. παραγίνεσθαι δὲ τοὺς ἀνθρώπους.] Celebrem comparationem vitae humanae cum convivio illustravit Wyttenb. ad Plut. p. 120. b.

307. a. φοβουμένους μὴ ποτε αὐτοῖς ἐλλείπη, πρὸς αὐτοὺς συνάγειν καὶ σωρεῖν, οὓς ἂν δύνωνται.] M. pro οὓς habet ὅς, unde confirmatur Casauboni corr. ὅς: quo recepto, meo iudicio, emendata verba sunt. Nam suspicio Reiskii, excidisse θησαυροὺς, aliaque Emperii, hoc vocabulum reponendum esse pro πρὸς αὐτοὺς, conciliari nequeunt cum convivii comparatione. Immo convivae avidi συνάγουσι πρὸς αὐτοὺς, in mensa ante locum, ubi accumbunt, contradunt, quidquid arripere possunt. Post ἐλλείπη fortasse excidit τι.

» ἑτέροισι δὲ πεττεῖν, τοὺς δὲ ἀστραγάλοις παί-
ζειν.] Fortasse scripsit Dio more suo: ἑτέροισι δὲ
τοὺς μὲν πεττεῖν κτλ. genus dicendi ab Homero in-
de frequens, quodque observavit Lesboux, p. 183.
sq. ubi cf. Valeken. Unum afferam exquisitius exem-
plum e Dione, p. 310. a. εἰ τὴν μὲν οὐσίαν αὐτοῦ τὴν
μὲν ἤδη παρείληφας, τὴν δὲ αὖθις λήψη: vide Dissen.
ad Pind. Olymp. VIII, 37. In Pausania, X, 28, 4.
nuper restitutum est, quod perperam sic ediderat

Bekkerus: οἱ δὲ ἔφυγον ἀράμενος μητέρα, ὁ δὲ αὐτῶν καὶ πατέρα, quod eiusdem generis esset ac *celeber* ille versus Homeri, Il. XXIV, 528. κακῶν, ἕτερος δὲ ἰάων: sed de eius lectione antiqua dubitatio est. Non semper autem requiritur μὲν — δέ, ac nihil corruptum est in Dione, p. 86. b. τὸν ἕτερον φθάνοντα κτλ. in quo haesit Casaubonus.

b. ἀκοσμίαν τοὺς παρῆναι, τοὺς δὲ κυβεύοντας.] Quidni scripsit Dio τοὺς δὲ πεττεύοντας, vel ἀστραγαλίζοντας, de quorum neutro dici potuit κυβεύοντας, nisi forte a minus perito librario, cui reddiderim τοὺς δὲ κυβεύοντας, scholium praeced. τοὺς, ne de omnibus convivis acciperetur.

c. ἀσφαλῶς κεραιμένον.] Ut σφάλῃσθαι usurpatur de ebriis, sic ἀσφαλῶς est: *ita mixtum, ut ne potantes inebriet*. Paulo post idem pocillator νοῦν dicitur προσέχων, μὴ πῃ τῆς κράσεως ἀμαρτῶν, σφήλῃ τὸν δαιτυμόνα. Eiusdem generis est, quod p. 2. b. δίκαιον αὐλήμα καὶ φρόνιμον dicitur cantilena, quae audientem iustum ac sapientem faciat.

308. a. τοῖς δὲ ὀλίγοις τι.] An τοῖς δὲ ἄλλοις ὀλίγον τι? Non enim occurrit exemplum huius locutionis: οἱ μὲν πλεῖστοι — οἱ δέ.

b. καὶ οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγῆναι ζῶσιν, εἰ μὴ γε ἀποθανῶσιν.] E M. scr. ἀποθανούσιν, quod coniecit Emper. p. 33. Idem haerens in ζῶσιν, sese expedit, duobus consideratis Dionis locis, in quibus εἰ μὴ γε magis oppositionis, quam restrictionis vim habeat: p. 94. b. εἰ μὴ γε ἕτερον, quae bene explicari posse dubito, quidquid extundat Reiskius, E

M. scr. εἰ μή τι ἕτερον, i. e. *nisi forte optet ἀπαλ-
λαγήναι τοῦ βίου*: quippe sola morte tyranni mala
finiuntur: noto euphemismo: p. 117. c. εἰ μή γε
πάνν σώφρονας; sed ibi reges et satrapae modesti
opponuntur tyrannis. Mihi videtur ζῶσιν vitio re-
lictum ex priori scriptura, ab ipso Dione damnata,
cui deinde substituerit: εἰ μή γε ἀποθανοῦσιν.

311. a. καὶ χρημάτων μὲν οὐθ' ὑμεῖς σφόδρα ἴσως
ἐν τῷ παρόντι δεῖσθε, καὶ μυρίους ἔστιν εὐρεῖν, οἷς
μᾶλλον ἀφελοῦσι τῶν ὄντων συνέφερε.] Primum cor-
rigo οὐδ' ὑμεῖς, *ne vos quidem*; sed difficiliora sunt
postrema. Sententia postulat: οἷς μᾶλλον ἂν ἀπο-
βαλοῦσί τι τῶν ὄντων συμφέροι. Equidem non video
leniorem corrigendi rationem.

312. b. κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστος.] **M.**
ἑκάστων. **Iacobs.** Add. in Athen. p. 160. coni. ἑκά-
στοτε. **Idem Hemsterh.** in marg. qui deinde καὶ τῶ
πολλοὺς ἔχειν.

313. a. πρᾶγμα εὐχῆς ἄξιον.] Formula, ut πρὸς
εὐχῆς, κάλλιον εὐχῆς, ἐν εὐχῆς μέρει, quarum multa
exempla sunt in Isocrate.

b. οὐ ῥάδιον.] Haec seorsim ponenda: et huic ob-
iectioni respondit Dio: τίς δ' ὁ κωλύων;

d. παραβαίνειν δὲ ὁμῶς ἔστιν ἕκαστα πρὸς τοὺς
τοὺς.] Non sollicitandum puto ὁμῶς: *non aequa-
liter peccatur erga Deos et homines; verumta-
men peccare erga hos recte dicitur, si quis cet.
ἕκαστα* variis modis tentatum est. **Cas. δίκαια.** **Reisk.**
ἑκάστοτε τὰ. **Koen.** ad Greg. Cor. p. 131. εἰκὸς τὰ.
Vicit, mea opinione, **Emperianum,** p. 24. καὶ τὰ. **In**

sēquentibus μηδέ — διδοίς, acute Reiskius emendat ἀξίοις. Sed pro μηδέ scr. μή.

314. c. κὰν προσάψηται.] » Forte supplendum καὶ κανοῦ προσάψηται." Hemsterh. in marg.

» καὶ τὸ μὲν τῶν θεῶν — οὐδὲν ἑλαττον πεποίη-
κεν.] *Deorum dignitatem minime minuit.*

316. d. οὐδεὶς αἰρεῖται τῶν πολλῶν.] *Nemo e magna hominum multitudine.* Sententiam male distinguendo pervertit Meric. Casaub. Praef. ad Pers. p. 14. sq. Sed totus hic locus, ὅθεν, οἶμαι, καὶ βασιλεῖς — μηδένα δὲ εἰδέναι, miro modo interiectus est disputationi de ereptis honoribus. Videtur aptius collocatus fuisse post σημειῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, τῆς ἀνδραγαθίας.

317. a. οὐδὲν οὐχ ἔν.] Desunt οὐχ ἔν in M. quae nollem Iacobsius tuitus esset, allata huc non pertinente Epist. Socrat. VII, p. 13.

» Disputat, propterea perniciosum esse, legem aliquam vel morem violari, quod deinde nihil in eodem genere inviolabile sit, vel stare possit: οἱ γὰρ τὴν αἰτίαν, inquit, παραβάντες, δι' ἣν οὐκ ἂν ἐδόκει τι συμβῆναι, καὶ ταύτην παρ' οὐδὲν ἡγησάμενοι, πάντα λελύκασιν, ἃ τὴν αὐτὴν εἶχε πρόφασιν τοῦ μένειν βέβαια. In verbis οὐκ ἂν ἐδόκει negatio subvertit argumentationem, nec convenit συμβῆναι, quoniam non quaeritur, quid semel acciderit, sed quid constanti usu conservetur. Corr. δι' ἣν ποτ' ἂν ἐδόκει τι συμβεῖναι.

b. Qui monetam depravarunt, hi, inquit, κὰν μέρος λυμηνῶνται, τὸ σίμπαρ διεφθαρκεῖναι δοκοῦσιν.

ὑπαίτιον ποιήσαντες. Non dubito, quin pro ὑπαίτιον id ponendum sit, quod est in iis, quae p. 39. b. e M. revocavi: πολλὸν χεῖρον δρῶσι τῶν διαφθειρόντων τὸ νόμισμα. — οἱ μὲν γὰρ ὑποπτον αὐτὸ ποιοῦσιν κτλ. — Deinde iunguntur a Dione praemia et poenae: utrumque iam commemoravit, ac deinceps persequitur: quod miror Reiskium fugisse, verba ἡ τῶν τιμωριῶν imprudenter delentem.

318. b. Si absurdum est, beneficia nullo praemio remunerare, (sic pergit), τὸ καὶ τιμήσαντας, ἔπειτα οὐδὲν αἰτιωμένους ἀφαιρεῖσθαι τὰ δοθέντα, πῶς οὐχ ὑπερβολὴν ἀδικίας ἔχει; Scripsit, opinor, τὸ δικαίως τιμήσαντας, quibus respondent ὑπερβολὴν ἀδικίας ἔχει, idque praecipuum erat, quod honores illi iuste meritoque habiti erant: unde p. 322. b. εἰ γέ τις ἀπλῶς αὐτὸ πράττει καὶ δικαίως. 323. b. τῶν δικαίως δεδομένων.

d. ὅσῳ τὴν ὑβρίν — νενόμικεν.] Negligenter sane haec prioribus annexa sunt. Interpres: *nempe quanto*, quasi correxisset ὅσῳ γε, quo non omnis tollitur dubitatio de defectu.

319. c. τοῦτο γίγνοιτο.] Bene explicuit Empirius. Infra recurrit αὐτὸ γίγνεσθαι, et p. 320. d. et 323. b. ἐπὶ τούτῳ γιγνομένῳ, ac saepe alias.

321. c. Qui bene meritos de civitate viros imaginum fraude remunerat, dicitur μὴ ὄν δεῖ τρόπον χαριζόμενος, ἀλλ' ἀγεννῶς καὶ ἀνελευθέρως καὶ μετὰ τέχνης τοῖς εὐεργέταις ἀχαριστῶν. Offendit in τέχνης Wyttenb. Ind. Plut. in v. correxitque μετ' αἰσχύνης: non male, propter praecedentia; αἰσχύνην τινὰ προσ-

ἀπτειν τοῖς καλοῖς. Sed τέχνη h. l. est *dolus malus*. Quum autem statim Orator caupones tangat, eorumque fraudes, dubitari vix potest, quin respererit Platonem, Legg. XI, p. 919. bc. ubi haec certe, si verba recte intelligo, Dionis τέχνης firmant: ὅς δ' ἂν καπηλείας τῆς ἀνελευθέρου τέχνης τινὶ μετὰσχη, γραφέσθω μὲν αὐτὸν γένους αἰσχύνῃς ὁ βουλόμενος. Contrarium est, quod Dio, p. 322. c. ait, ἀπλῶς καὶ δικαίως, unde eodem loco in τί ἂν οὗτος ἄλλως ποιήσειεν, vere ἀπλῶς restituit Iacobs. Add. in Athen. p. 45. ac deinde in κατακόρως καὶ ἀναίδην necessarium est ἀνέδην, quod vidit Davisius, ad Max. Tyr. XXVII, 2. Cf. Dio p. 127. c. 299. d. ubi eadem horum vocabulorum confusio est in libris scriptis. Nota res, ac saepe difficilis optio: e multis vid. Heind. ad Plat. Gorg. p. 494. e.

322. d. Non nimis prudenter haec tractarunt Interpretes, ubi Orator Rhodios monet, omnium in eos populorum oculos conversos esse, si forte in aliqua re eos peccantes deprehendant: tum οὐκοῦν οἱ μὲν ὅπως ὅτι πράττουσιν ἀγνοεῖσθαι μᾶλλον ἐθέλοντες, κακίας τοῦτο σημεῖον ἐκφέρουσιν· οἱ δὲ (sic bene Cas. pro εἰ δὲ) ἂ μὴδεὶς ἀκούει λανθάνειν νομίζοντες, εὐηθείας. Initio scribendum οἱ μὲν ὅπως ὁτιοῦν πράττουσιν: non enim quaeritur, quid, sed quomodo fiat: quod referri oportet ad Rhodios. Sequens ἀκούει perperam Casaub. mutabat in ἀγνοεῖ. Integrum est, non autem ea sententia, quam contortam finxit Reiskius, quae nemo audiat sibi aperte exprobrari. Ait Dio, ridiculos esse qui la-

tere putent ea, quae auditu non percipiuntur, non cogitantes, oculis incurrere, quae palam fiant, veluti in hoc statuarum negotio Rhodii hunc quidem honorem iis decernebant, qui meruerant, sed in decreto reticebant, veteri aliqua imagine, mutata inscriptione, utendum esse. Vide huius paginae initium, ubi Orator id ipsum Rhodiis exprobat.

323. c. Paulo ante dixerat, statuas, quae sic ponerentur, nihil plane gratiae habere, ac neminem libenter donum accepturum, quod aliquando ablatum iri ab ipso donante sciat. Quae continuo excipiunt haec: *Ῥωμαῖοι γάρ εἰσιν οἱ πλείους αὐτῶν, καὶ τίς ἂν τούτων ἄψαιτο; οἱ δὲ γε παρεστῶτες αὐτοῖς Μακεδόνες, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, καὶ διὰ τί τούτων ἀπτόμεθα, καίτοι τοὺς μὲν πρότερον κειμένους πάντας ἢ τοὺς γε πλείστους δι' εὐεργεσίαν φήσετε τεθῆναι, τῶν δὲ νῦν τιμωμένων πολλοὺς δι' ἰσχὺν θεραπεύεσθαι.* Apparet autem, haec non recte procedere, quamquam manifestum est, inesse quae Dio sibi a Rhodiis obiici fingat. Igitur ordo argumentationis sic restituendus, ut verba *καίτοι* — *θεραπεύεσθαι* ponantur ante *Ῥωμαῖοι*. Non honesta sane sunt, quae Dio eos dicentes facit, sed vere eum ita fingere, sequentia probant, in quibus illa diluuntur. Itaque Romanorum statuas non tangebant Rhodii, Macedonum autem ac Lacedaemoniorum, quorum nulla tunc potentia esset, corrumpere non verebantur; quae quum ita sint, non potuit dicere Orator: *καὶ διὰ τί τούτων ἀπτόμεθα*, sed vel *καὶ διὰ*

ἐν τούτων οὐκ ἂν ἀπτοίμεθα, vel κ. δ. τ. τούτων φεί-
σόμεθα.

325. a. Non scripsit, opinor, Dio: κοινῇ μὲν ἐὰν
πυνθάνηται τις, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; — ἐὰν δὲ ἄλ-
λως ἐρωτᾷς, τουτὶ τὸ χωρίον κτλ. nam ἄλλως non
recte opponitur adverbio κοινῇ, et diligenter ista
observare solet: quamobrem reliquisse videtur ἰδίως.

c. Dicitur Rhodiorum urbs in acta publica retu-
lisse τὴν ἀντικρὺς χώραν, καὶ Κάρπαθον ταύτην,
καὶ ἡπειρον, ἐτέρας νήσους: quorum vitium non
tollit copula καί, quam Reiskius ante ἐτέρας sup-
pleri voluit. Primum enim καὶ ἡπειρον minus recte
interiecta sunt inter Carpathum aliasque insulas, tum
ἡπειρος est Caria vel quidquid agri in continente
Rhodii possidebant; haec autem iam designata sunt
verbis τὴν ἀντικρὺς χώραν. Corrigendum: καὶ κατ'
ἡπειρον ἐτέρας νήσους. Carpathus enim longius a
continente distabat.

326. b. διὰ τῶν τῆς πόλεως γραμμάτων.] Vid.
Vales. in not. Mauss. ad Harpocrat. p. 272.

327. a. καὶ τούτων πάλιν ἐν τῷ δημοσίῳ κειμέ-
νων.] Significat, inscriptiones statuarum, quae no-
mina eorum continerent, quibus positae essent, a
populo decretas esse.

d. καὶ μὴ τὸ πρᾶγμα.] Non καὶ del. est, sed μὴ.
Coniunctivus ἡγήσησθε regitur a priore μὴ. Ait au-
tem, simile esse negotium statuarum, ac deposito-
rum in templo Dianae Ephesiae: tum eius exempli
hanc rationem affert: τὸ γὰρ μὴ πάντ' εὐθύς τῆς
πόλεως εἶναι τὰ ἐν τῷ κοινῷ κείμενα καὶ δημοσίως

ἀπογραφῆς τυχόντα δεῖξαι βουλόμενος, ὃν τοῦτω κατὰ τοῦτο ἐχρησάμην. Optimum emendandi initium fecit Emperius, Obs. p. 36. ὃν τοῦτω mutans in ἐν τύπῳ. Sed M. habet ὃς τοῦτω. Itaque malim ὡς τύπῳ, deletis κατὰ τοῦτο, quae e varia lectione vel e corrigendi conatu orta videntur: ὡς τύπῳ habet Dio p. 121. c. idemque restituit Reiskius p. 272. b.

. 330. a. μᾶλλον ἂν δείξαιεν τὸν ποιήσαντα ἀδικεῖν τὴν πόλιν.] Recte Casaub. μ. ἂν δόξαιεν — ἀδικεῖν ἢ τὴν πόλιν: quae congrua sunt argumentationi; τὸν ποιήσαντα significat eum, qui aedificavit urbiue donavit.

» οὐκοῦν αὐτός κτλ.] Jacobs. Add. in Athen. p. 100. sic expolivit: οὐκοῦν ὁ αὐτός λόγος, κἂν ἡ πόλις ἢ τι τῶν ἰδιωτῶν τιμὴ δεδοκυῖα, πρὸς τὸν ἀφαιρούμενον· οὗτος (volebat οὕτως) ἄρ' ὑμεῖς κτλ. Postrema suspecta sunt, nec dubito, quin Dio more suo reliquerit: τὸν ἀφαιρούμενον τοῦτο.

. 334. d. Instituit Dio eos refellere, qui ademptarum statuarum iniuriam ita excusant, ut dicant satis diu istos honoris fructum percepisse. Sed, ut nunc verba sunt, non facile quis sententiam expediat, quam non miror quidem Casaubonum et Reiskium percepisse, sed non monuisse de corruptela. Ait autem Dio: » quemadmodum qui debitum olim contraxit atque olim dissolvit, nihil plus fecit, quam qui nunc contractum solvit: ὁμοίως οὐδ' εἴ τις πᾶν πρὸ πολλοῦ τινα ἡμείψατο, τότε εὖ παθὼν (scil. πλέον τι πεποίηκε τοῦ νῦν ἀμειβομένου, ὅτε εὖ ἔπαθεν).» Statim sequuntur: ἄλλως τε οἱ [Cas. εἰ]

μέν ἀτέλειαν ἢ χρήματα, ἢ γῆν, ἢ τοιοῦτόν τι δεδω-
κότες ἀφαιρεῖσθαι [Cas. ἀφηρεῖσθε] μᾶλλον ἂν ἴσως
ἡδικοῦντο οἱ μετὰ ταῦτα εἰληφότες. Interpres: *alio-
qui enim, qui immunitate, aut pecuniis, aut
terra, aut alia huiusmodi re spolientur, minus
fortasse iniuria afficerentur, quam qui postea
iisdem acceptis: quem apparet suo modo correxis-
se, quorum vulgatam lectionem non intelligeret.*
Verum ista non consequuntur. Primum enim Ora-
tor de iis loquitur, qui vel debitum solvunt, vel
beneficium rependunt; deinde autem eos tangit,
qui, quod rependerunt, rursus auferunt: a quibus
omnia contra fieri quam ab alteris. Casaubonus οἱ
μετὰ ταῦτα εἰληφότες interpretatur: *qui posterius ac-
cepissent: verum non ita usurpatur μετὰ ταῦτα, nisi
praecesserit prioris alicuius temporis mentio, quae
hic ab Oratore intelligitur tantum. Satisfaciet for-
tasse considerantibus: ἐναντίως δέ, οἶμαι, εἰ ἀτέ-
λειαν — δεδωκότες ἀφαιρεῖσθε, μᾶλλον ἂν ἴσως ἀδι-
κοῦντο οἱ ἄρτι ταῦτα εἰληφότες.*

335. b. ὅτι τοίνυν οὐδὲ ἀσεβείας ἀπήλλακται τὸ
γινόμενον — οὐχ, ὡς πρότερον εἶπον, ὅτι κτλ. Non
posterius ὅτι in ἔτι mutandum est, quod Reiskius
praecepit, sed prius. Tum, quod ait, πάντα ἀπλῶς
ἀσεβήματά ἐστι τὰ περὶ τοὺς τεθνεώτας γινόμενα,
verum non est, suntque ea tantum ἀσεβήματα, quae
erga defunctos male fiant: igitur fortasse idem sup-
plendum, quod scripsit p. 314. b. et quo nunc re-
spicit: τὰ γὰρ περὶ τοὺς κατοικομένους γινόμενα οὐκ
ὀρθῶς, ἀσεβήματα κέκληται. Paulo post pro ἐάν

μηδέν scr. καὶ μηδέν.

339. b. τὸ τῆς ἀγνοίας καὶ τὸ τῆς ἀρχαιότητος.] Nihil deest. Similis brevitās est p. 130. d. ἀντὶ τῆς σάλπιγγος: de quo genere docte disputat Fritzsche. Quaest. Lucian. p. 108. sq.

d. Historiam Theagenis plenius narrat Pausanias, VI, 11. ubi vid. Siebel. in not. et in auctario.

» εἰς ἔχθραν τινὶ προῆλθε.] Incertum est verumne hoc sit, an προήχθη.

342. b. καὶ ἐν εἰρήνῃ δάγετε.] Omnino καὶ delendum, quod deest in M. Unde sequitur, paulo ante non intelligi debere: τοῦτο ποιεῖτε.

343. b. Scr. εἰκός ἐστι μὴ παραπέμπειν μηδὲ τὸ πῶς αὐτῆς τυγχάνουσιν. Hoc Reiskium non fugit, quamquam alterius coniecturae tenaciorem. ἀμελεῖν deest in M. ἀμελεῖν et παρατρέχειν (in V. L. Venet.) sunt glossae verbi παραπέμπειν, quo eleganter utitur Dio, p. 128. a. 341. c.

c. Minutum est, sed quod Interpreti Reiskioque, opinor, fraudi fuit, mendum in verbis: ἔν' οὖν τινὰς (sic) τιμήσητε λοιπὸν κτλ. Scribendum enim: ἔν' οὖν τινὰς κτλ. Eodem modo corrigendum p. 345. d. ἢ τὸ πρὸ γινόμενον ἦτον ὑμῖν δοκεῖ τίς αἰσχρὸν εἶναι. Peculiaris hic usus pronominis Platoni et antiquis oratoribus.

345. c. Ridet nunc Rhodiorum erga Romanos aliosque reverentiam, frequenterque decretos in rebus accisis honores: tum: φέρε τοίνυν, inquit, εἰ δὲ καὶ πάντας δέοι τιμᾶν, ὅπως καὶ τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν θεῖη τις εἶναι περὶ τὴν πόλιν, πόσῳ κρεῖσσον

αὐτὸ τὸ ψήφισμα προσπέμψαι τὸ τῆς εἰκόνης, ἵν' ἐὰν βουλῇται, ὀτίσῃ παρ' ἑαυτοῦ; Reiskius coni. — τιμᾶν ὁμοίως, καὶ τὴν κτλ. Jacobs. ad Athen. p. 115. simili modo, nisi quod ὅπως mutat in ἀπλῶς. Neuter videtur consideravisse, nimium esse πάντας, quum respiciantur praecedentia: εἰ μὴ τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα κολακεύετε ἀγεννῶς: ac ne ipsa quidem haec ironia vim habet, nisi id ponatur, quod Rhodii velle poterant, id est, eos colere et adulari, quorum mentio facta est. Corrigo: εἰ δὲ καὶ πάντως δέοι τινὰ τιμᾶν, ἅμα δὲ καὶ τὴν ἐσχάτην κτλ.

346. a. τὸν δεῖνα μὲν Ὀλύμπιον κεκλήκασιν.] Quis hic sit, ignoro. Philostratus, Vit. Apoll. VIII, 7. scribens de Atheniensibus: τοὺς Ὀλυμπίους καὶ τὰς τοιάσδε ἐπωνυμίας ἔθεντο, solum Periclem intelligere videtur: quod autem ille incognitus a Dione dicitur nec Tyrius nec Sidonius fuisse, ἀλλ' ἀπὸ κώμης τινὸς ἢ τῆς ἡπείρου, iure Reiskium male habuit. Nisi aliud latet, certe ἢ delendum est: quo facto ἡπειρος sic accipi poterit, ut urbibus maritimis opposita cogitetur; nimirum designabitur oppidulum in media terra.

b. χαλκοῦν — παρὰ Μενάνδρου.] Ne hic quidem ignobilis poeta, quis fuerit, facile reperiatur. Fortasse latet in iis, quorum meminit Pausanias, I, 21. εἰσὶ δὲ Ἀθηναίοις εἰκόνες ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τραγωδίας καὶ κωμωδίας ποιητῶν αἱ πολλαὶ τῶν ἀφανιστέρων· ὅτι μὴ γὰρ Μένανδρος, οὐδεὶς ἦν ποιητῆς κωμωδίας τῶν εἰς δόξαν ἡκόντων.

347. d, οὐ τὸν Διώνυσον ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν διατι-

θείαςι.] Neque satisfacit Reiskii explicatio, neque Valesii, Emend. p. 79. Intelligo solemnem pompam in scenam prodeuntem: unde acc. ὀρχήστραν sollicitandus non est: ludum in honorem Bacchi cum tripudiis et hymnis, de quorum recitatione usurpatur verbum διατιθέναι aut διατίθεσθαι: vid. Lobeck. Aglaoph. p. 332. Hesych. in ν. Κοτυττώ. ὁ μὲν Εὐπολῖς — φορτικόν τινα δαίμονα διατίθεται, quem locum cum hoc Dionis composuit Meinek. Quaest. Scen. I, p. 44. — Quod autem suspicatur Reiskius, philosophum, a Dione commemoratum, Apollonium esse Tyanensem, id iam extra dubium posuerat Valesius, l. l. e Philostrati Vit. Ap. IV, 22.

348. a. οὐδεὶς ἐκ πάνυ πολλῶν.] *Nemo e permultis, qui gloriam assecuti sunt, tantam famam collegit* cet. Similiter p. 316. c. οὐδεὶς τῶν πολλῶν, ac saepe.

349. a. καίτοι τὰ μὲν τείχη διὰ τὴν εἰρήνην.] Propter recurrens εἰρήνην exciderunt ea, quae supplet M. καίτοι τὰ μὲν τείχη διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δουλείαν ἔατε παρ' αὐτοῖς, ὧν τὸ μὲν ἅπαντες εὐχονται, τὴν εἰρήνην. Sequentia τὸ δὲ λοιπὸν ad δουλείαν referenda. In ἔατε intelligendum πεπτωκότα.

350. a. ἔαλω γραφῆς.] Reiskium suppletem παρανόμων refellit Wolf. Proleg. ad Dem. Lept. p. CLI. — Quum autem ista ab Leptine rogata lex de immunitatibus eiusdem fere generis esset, ac Rhodiorum consuetudo in statuis, paulo post Dio: φέρε τοίνυν, inquit, συμβάλλετε [sic R. pro σύμβαλε] τοῦτο τὸ ἔθος ἐκείνῳ τῷ νόμῳ, καὶ μὲν ὑμῖν κατὰ

τι φαίνεται [vulg. φαίνετε] φυλάξατε αὐτό, κτλ.
Sed ὑμῖν corruptum est ex ὁμοιον. Non dubito,
quin haec correctio faciliior nunc videatur Iacobsio,
quam quod ipse commendavit ὑμῖν κρατεῖν τι. Fugit
eum, Dionem in iis, quae deinde disputat, revera
legem Leptineam Rhodiorum consuetudine minus in-
iustam iudicare. Imprudenter Wolfius Dioni credi-
dit, cecidisse causa Leptinem; sed Wordsworthius,
in libro De Athenis et de Attica, p. 141. protulit
inscriptionem, in Acropoli repertam, unde apparet,
Ctesippum choragum fuisse: itaque optime colligit
Auctor, Demosthenem causam non obtinuisse.

353. c. ὅσω τοῦτ' ἐκείνου κάκιον.] *Quanto peius
malum, ut nunc est, sit, quam paulo ante, quum
parvi additamenti accessio nondum facta esset.*

d. διὰ τοῦτο ἔλαττον — αὐτῶν ἀμελεῖν. Reisk.
corr. μᾶλλον pro ἔλαττον. Lenius Emper. μέλειν
pro ἀμελεῖν; sed verum est in M. ἀνελεῖν, modo
scribatur αὐτό, scil. ἔθος. Hoc scriptum fuisse a
Dione, ostendunt seqq. οἱ φυλάττοντες τὰ τοιαῦτα,
id est, qui non tollunt, ἀναιροῦσιν, eiusmodi con-
suetudines.

354. a. ὡς πάλαι — φανερόν.] *Ut supra me de-
monstrasse puto. Sic bene interpretatur Breguign.
Vie des Orateurs etc. p. 84. sq. refutans Fabricii
errorem. Sed admonens Orator, non propterea ser-
vandam esse malam consuetudinem, quod diu con-
stiterit, hac utitur comparatione: οὐδὲ γὰρ ἄνδρα
μοχθηρόν ἐκ πολλοῦ λαβόντες, ἀφήσετε τοῦ χρόνου
χάριν, ὃν διήλθε πονηρός ὢν. Adhaesit in verbo*

διήλθε Lobeckius, Paralip. T. I, p. 43. dubitanter corrigens διέλαθε. Non affirmaverim, accurate Dionem, nec latine potius locutum esse quam graece, sed librarios culpa liberandos iudico: etenim minus convenit *latendi* verbum, quoniam neque moris pravitas incognita est, priusquam abrogatur, et manifestum Dio morbum cogitavit in iis, quae sequuntur: οὐδέ γε εἴ τις νόσον ἰάσασθαι δύναίτο ἐνοχλοῦσαν πάλαι, φείδοιτ' ἂν ἐξαρχῆς ὑγιαίνειν. Denique ambiguitatis vitandae causa saltem scripturus erat: ἐν ᾧ διέλαθε.

355. b. αὐτῷ προσήκοντος ἐκείνου τοῦ τεμένου.] Quaerit Reiskius, quo titulo templum Aesculapii Pergamenum ad Neronem pertinuerit? Sed cur Aesculapium cogitavit? — Nusquam reperio, quod Dionis verba illustret, nisi forte templum Augusto et Romae Pergami conditum significavit: vide Tacit. Ann. IV, 37.

c. Nondum perpolita sunt haec, quae librariorum stupor turpissime inquinavit: ἴστε [M. cum Regio Mor. εἴστε] γὰρ Ἀκρατον [ἀκρατων M. cum Regio] ἐκείνον, ὃς [ἐκεῖ μόνος iidem] τὴν οἰκουμένην σχεδὸν ἅπασαν περιελθὼν τούτου χάριν, καὶ μηδὲ κόμην παρεῖς μηδεμίαν, ὡς κἀνθάδε ἦκε· λυπουμένων δ' ὑμῶν, ὅπερ εἰκὸς, κατὰ θέαν ἔφη παρεῖναι: nam minor distinctio post ἦκε ponenda, tum delendum δ' post λυπουμένων. Priora emendarunt Lipsius et Valesius, de quo vid. Reisk. Par autem illud hominum Acratus et Secundus, quorum meminit Tacit. Ann. XV, 45. in memoriam revocat Cibyratas fra-

tres, Verrinorum latrociniorum ministros, quorum multa mentio est in Ciceronis Verrin. lib. IV, c. 13. et porro. — Itaque Acratus ille dixit, non spoliandi causa se venisse, sed spectandi: unde Orator: *τοιγαροῦν*, inquit, *δίχα τοῦ κοινοῦ τῆς ὀψευς κόσμου*, *καὶ δόξαν ὑμῖν ἑτέραν περιποιεῖ τὸ τῶν εἰκόνων πλῆθος*. Vellem scire, quomodo intelligant, qui haec tractarunt: quid sit *ἡδονὴ τῆς ὀψευς*, norunt omnes, *κόσμον ὀψευς* vereor, ut quisquam interpretetur. Videtur Dio scripsisse: *τοῦ κόσμου τῆς πόλεως*. Hoc enim praecipuum erat, tantam statuarum multitudinem urbi ornamento esse; accedebat nunc, servatas easdem Romanorum erga Rhodios benevolentiam testari. — Itaque (sic pergit Orator) Nero iis solis pepercit, qui apud Rhodios in honore erant; vos autem ipsi tollitis: *καὶ πόσῳ κρεῖττον ἦν κἀνθάδε* [sic M.] *ταῦτόν γεγονέναι*; *παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις μένει τὰ τῶν τιμηθέντων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐπιγραφὰς οὐδεὶς ἂν ἀπαλείψειεν· ὑμεῖς δ', ὥσπερ τι κακὸν πεπονθότες ὑπ' αὐτῶν, ἐκχαράττετε*. Primum dubium est, sitne *καὶ πόσῳ* verum, an *καίτοι πόσῳ*: in simili argumentatione est *καὶ πόσῳ* p. 351. a. ubi Reiskius alterum voluit, qui poterat afferre, quod in eadem pagina c. est, *καίτοι γεῖρόν ἐστι*. Omnino solet Dio post *καὶ μὴν*, quo frequenter utitur, inferre *καίτοι*. Gravius est, quod ait, *παρὰ τοῖς ἄλλοις* statuarum inscriptiones manere: immo invaluerat mutandi consuetudo per totam Graeciam: unde Cicero, ad Att. VI, 1. extr. *Odi falsas inscriptiones alienarum statuarum*: loquitur autem de Athenis:

cf. Casaub. ad Suet. Tib. c. 58. Vales. Emend. p. 58. Et quum pravus iste mos e Romanorum adulatione apud Graecos oriretur, intelligitur quamobrem apud ipsos Romanos non fuerit. Itaque videtur Dio reliquisse: *παρά μὲν γὰρ τοῖς Ῥωμαίοις μένει κτλ.* Sed admodum vereor, ne opera perdat in hac sententia expolienda, quam Oratorem ipsum delevisse suspicor; etenim quae statim sequuntur, idem plane aliis verbis continent, eorumque initium, *καίτοι φαίη τις ἄν*, proxime praecedentibus aptari nequit.

356. c. οὐ διὰ τὸ μὴ ὑβρίζεσθαι.] *Non solum propter cet.* Nam οὐ est pro οὐ μόνον, quod saepe tum in aliorum scriptis, tum in Dionis reperiri sciebat Reiskius, cuius vide notam ad p. 47. b. Idem deinde in οὐ γὰρ εἰ τὸν ἥλιον monet, οὐ idem esse atque οὐ μόνον: at fallitur: opponitur enim deinde πολὺ δὴ χεῖρω, sed ibi corr. δέ. — Paulo post e M. scr. *κὰν τῷ δεῖνι δοκῇ καὶ τῷ δεῖνι*, si huic vel illi videtur, alicui Romanorum blandiendum esse. Denique Euripideum videtur οὐκέτ' εἶσιν οἱ πρότερον, ut suspicatur Reiskius: multa huius generis habet Tragicus: veluti fragmentum Oenei; οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἶσιν, et Hecub. vs. 281. ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι.

d. In vario huius orationis ornatu ne hanc quidem comparisonem omittit Dio; ὁμοίως δίδοτε τοὺς ἀνδριάντας, ὥσπερ οἱ [sic. M.] τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισίν. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι διδόασιν οὕτως, ὥστε λυπεῖσθαι μετ' ὀλίγον συντριβέντων. » Im-

mo ὥστε μηδὲν λυπεῖσθαι." Reisk. Minime vero: quippe dolent pueri, ubi pupulae istae franguntur; transferturque comparatio ad eos, qui statuis suis privantur, ideoque vel superstites dolore afficiuntur, vel mortuorum memoria laeditur: μετ' ὀλίγον iungendum cum λυπεῖσθαι, non cum συντριβέντων.

357. c. πυκτεῖων παρ' ὑμῖν.] Sensit Interpres, aliquid desiderari, quod suppleri conatus est hoc modo: *qui et corpore sit tenui et imbecillo, caestumque numquam attigerit, plane ridiculum est*: quae satis bene procedunt, nisi quod, quae modo attulit Dio, haud minus ridicula sunt. Igitur vel alia interciderunt, vel obiter tetigit rem praesentibus cognitam.

358. a. κέρδος ἀριθμοῦντες.] Sic p. 513. c. ἀριθμῷ βλάβην.

c. πρωτεύειν αὐτῆς.] Nihil deest: sed Reisk. Casauboni interpretationem non inspexit.

d. λαμπρότητι τῶν παθῶν.] Corruptum locum, qui παθῶν tentant. Significat quidquid animis umquam celsis versaverant Graeci, eorum casus ac vicissitudines: quo postremo sensu οὐράνια πάθη habent tum alii tum Dio, p. 622. c. qui p. 535 b. iungit τῶν ἀνθρωπίνων — καὶ οὐρανίων παθημάτων.

359. a. Εἰκότως ἂν οὖν πρόσχοιτε αὐτοῖς, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξετάζοντες ἀκριβέστερον τῶν προγόνων.] M. ἐξετάζοντε. Igitur corrig. ἐξετάζοιτε: istud participium videtur movisse Reiskium, ut post ἀκριβέστερον suppleret ὅμοιοι εἴητε: in quo acutissimum virum festinatio fefellit. Id ipsum vult Dio, ut Rho-

dii τὰ τοιαῦτα accuratius quam maiores observent. Sunt autem τὰ τοιαῦτα, quae deinde enumerat Dio, in quibus Rhodiorum maioribus minus curiosis esse licuerat, quippe in rebus gravioribus occupatis, in hisque virtutem suam abunde declarantibus. Quodsi quis ἐξετάζοντες retinere velit, ne tum quidem cum Emperio καί delebit: vid. ad p. 150. b.

c. βάδισμα — πορεύεσθαι.] Hanc Rhodiorum modestiam commendat Alexandrinis, p. 377. c. in cuius documentis, quod nunc ab Oratore refertur τῆς ἐσθῆτος ὁ τρόπος, ὡς ἂν τινι γελοῖον φανέν τῆς πορφύρας τὸ μέτρον, quum obscurum sit, Reiskius corrigit τὸ ἄμετρον, haud satis prudenter. Emendandi copiam facit articulus τοῖς, qui in M. post ὁ τρόπος legitur. Itaque scribendum: τῆς ἐσθῆτος ὁ τρόπος, τὸ ἵσως ἂν τινι γελοῖον φανέν, τῆς πορφύρας τὸ μέτρον. Cf. p. 49. d. ubi C. τὸ μέτρον. Significatur autem, Rhodios in vestitu tam modestos esse, ut vel risum movere possit parcus eorum purpurae usus: nimirum in lato clavo vel huius simili ornameto. Nam quae ornatui destinata sunt, melius omittuntur, quam non satis laute adhibentur. Quum literae τοῖς excidissent, librarius sequenti μέτρον articulum quasi necessarium addidit. De genere corruptionis vid. ad p. 236. a. — ποππυσμός vel modestum est approbationis signum, vel σίττα, sibilus, quo oriens rumor comprimitur.

360. b. τοὺς ἀσελγέστατους αὐτῶν.] Nihil mutandum: pervulgata redundantia pronominis: vid. p. 391. a, 422. c. alia. Imitatur autem Dio Xeno-

phontem, Mem. III, 5, 6. — Ne extrema quidem huius orationis accurate descripserunt librarii: laudat enim Dio Rhodiorum modestiam in pacata republica, eamque miratur. Quemadmodum enim, inquit, in tempestate, vel petulantissima nautarum licentia periculo coërcetur, tranquillo autem mari violentius erumpit, τὸν αὐτὸν, οἶμαι, τρόπον καὶ ἐν πολέμοις εἴωθε καὶ τοὺς φανλοτέρους ἐγείρειν καὶ κρατεῖν. Emper. Obs. p. 39. ὁ μὲν πόλεμος — εἴργειν. quorum postremum praeclarum est; καὶ ἐν πολέμοις servandum videtur: sed nimium est sequens καί, putoque sic scriptum fuisse: καὶ ἐν πολέμοις εἴωθεν ὁ κίνδυνος τοὺς γαυροτέρους εἴργειν καὶ κρατεῖν: etiam φαῦλος, in bello, vix aliud est quam ἱγνάνης, hinc alienum, senseruntque Casaubonus et Reiskius, quorum ille pro κρατεῖν coniecit κρατύνειν, quo comparatio dissolvitur: cf. omnino Plato, Pol. VI, p. 488. — Post sqq. τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν excidit ἐστὶ.

361. b. παισὶ Λυδῶν.] vid, Xenoph. Anab. III, 1, 31. et Intt.

362. c. τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμα ἀπώμοτον.] Sic emendandus hic Eupolidis versus ex Πόλεσιν. Vid. Suid. in ἀπώμοτος, et cf. Rasp. de Eupol. Δήμοις cet. p. 90. sq.

363. b. φωνὰς ἀσκοῦσιν.] Malim uno ductu φωνασκοῦσιν.

» οὐθέν μέντοιγε — τροφῆς.] Sagacissime horum sententiam indagavit Emperius, sed nihil mutandum duco praeter τροφή, ac pro χρειῶν mutato accentu χρειῶν: vid. Iacobs. Add. in Athen. p. 367. Itaque

in parenthesi dicit Dio: *verum minime turpis est hominum nihil scientium sed indigorum nutritio.*

c. ἐθίζει.] E. M. et Par. recip. ἐθίζοι, quomodo correxit Iacobs. Add. in Athen. p. 16.

d. ἐπιδεικτικούς λόγους καὶ τοὺς ἀμαθεῖς.] Ingeniose Iacobs. l. l. ἐπιδεικτικοῖς λόγοις κηλοῦσι τοὺς ἀμαθεῖς, quocum convenit Dionis p. 561. a. de Homero, qui Scyllas, Cyclopes, alia narrabat, οἷς ἐκήλει τοὺς ἀναισθήτους. Vereor tamen, ne plura desint.

364. a. ἐν ἣ δύο ῥήμα εἰπόντες.] Expunxerim glossam ῥήμα, nisi δύο natum est e β', scil. δευτερον, nam ἐν ἣ δευτερον ῥήμα graece dicitur.

365. d. ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ.] Imitationem versus Menandrei iam indicavit Reiskius. Cf. Antiph. de Herod. caede, T. II, p. 716. R. ἐν ᾧ μὲν γὰρ ἐπλέομεν, ἀστέγαστον ἦν τὸ πλοῖον, εἰς ὃ δὲ μετέβημεν, ἐστεγασμένον, τοῦ δὲ ὑετοῦ ἕνεκα ταῦτ' ἦν, id est, sine καλύβῃ, vel ἀκαλυψῆς, ἄστεγος, ὑπαιθρος: vid. Hesych. et Intt. Eodem consilio, ut puto, statua Empedoclis Agrigenti erat ἐγκεκαλυμμένη, Romam translata ἀκάλυφος stetit, quod intellexit Sturz. Emped. p. 133. huiusque interpretationem deserere non oportebat Karstenium meum in praestantissima Empedocleorum editione, p. 46.

368. b. Καὶ γαλήνῳς ἐντ' ἡχῶ, πᾶν πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται.] Multis coniecturis tentatus versus. In Ven. est ἐντ' ἡχῶν, in M. ἐντείχῳ: praeterea nihil varietatisprehendo. Inventa Reiskii vel nimis

abeunt vel iniucunda sunt auribus. Iacobs. Add. in Athen. p. 315. καὶ γαληνὸς ἂν τύχη γ' ὦν, πνεῦμα ταχὺ κορύσσεται, in qua correctione hoc obstat, quod κορύσσεται ad πνεῦμα refertur, quum ad θάλασσα vel δῆμος pertineat. Emperius, Obs. p. 40. καὶ γαληνὸς, εἰ τύχοι καὶ πνεῦμα βραχὺ, κορύσσεται, in quo displicet nude positum γαληνός. Etiam Morellus praeter consuetudinem sua attulit: καὶ γαληνῶς εἴτ' ἔχων. Ego conieceram: καὶ γαλήνη γ', ἂν τύχη που πνεῦμα βραχὺ, κορύσσεται. Sed nihil horum nunc placet: correctio facilis videtur, sed vera emendatio exspectatur. Sequens versus nemini suspectus fuit: καὶ τις αἰτία γένηται τὸν πολίτην κατέπιεν. Quaenam αἰτία significatur? an *causa*? iusta cogitari potest, neque erit quod de populo queratur Comicus; *accusatio*, *delatio*? Sed non fert comparatio: nam quin κατέπιεν de maris aestu dicatur, nemo dubitabit. Scripsit, ut puto, ἀντίος, *si quis obviam fit civis*, scil. commotis populi fluctibus, tamquam e portu navigans, vel in litore: quibus continuo subiicit Orator: τάχ' οὖν καὶ ὑμεῖς ἐμὲ τῷ θοορίβῳ καταπίοιτε καὶ τῇ ταραχῇ, βουλόμενον ὑμᾶς ὠφελεῖν. Dicitur autem significanter πολίτης, ut a Cicerone, Brut. X, 42. *uterque quum civis egregius fuisset, populi ingrati pulsus iniuriacet*. Ceterum haec comparatio frequenter usurpata est: de quo Valck. ad Herod. III, 81. fontem indicans Demosthenem, de Fals. Leg. p. 383. R. cuius quidem verba cum istis Comici mire conveniunt: ἀσταθμητότατον πρᾶγμα (plebs) τῶν ἀπάν-

των καὶ ἀσυνθετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχοι, κινούμενον: in quibus Burgesium audio coniecisse ῥεύμα pro πνεῦμα: ingeniose magis quam vere: inconstantia ventorum in navigatione satis celebrata est a poëtis. Haec autem, vel Comici verba, rursus ante oculos habuit Dio, p. 44 c. et 370. b. quae non fugerunt Iacobium l. l.

369. a. ἐκείνων μὲν οὖν εἰσι βασιλεῖς θεοὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ κτλ.] Pertinet ἐκείνων ad δυνάστη καὶ ἄρχοντι. Pro θεοί scrib. θεῖοι οἱ: ex iis divini reges sunt vel vocantur ii, qui omnibus saluti sunt. Solemnis regis descriptio in Dione, de cuius divino ministerio vid. in primis p. 8. Opposita sequuntur, οἱ δὲ τοῦναντίον σκληροὶ καὶ ἄγριοι, τύραννοι: sic enim interpungendum: *contra qui duri et immites sunt, tyranni habentur.*

c. οἱ δὲ πλείους καὶ οἱ θρασεῖς καὶ ὑπερήφανοι.] Molesta sunt καὶ οἱ: quamobrem eiecit Reiskius, cuius nisi tumultuaria fuisset opera, facile reperturus erat βίαιοι, quod mirareris omissum in huiusmodi hominum descriptione: vid. Demosth. Midian. p. 579, 12. R. Dio, p. 522. b. ac saepe.

370. b. μίαν ὥραν σωφρονῆσαι]. Conf. p. 371. c. In ὥσπερ οὖν ταχὺς ἄνεμος cum Emperio scribendum ὥσπερ ἄν. Praeterea corrigo τραχύς. Idem est, quod Dio p. 44. c. κλυδῶνος, inquit, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. Idem vidit Emperius.

371. c. περὶ τοῦ δεῖν ἀκούειν καὶ μὴ πείθεσθαι λόγων.] Reiskius, quem impediēbat μὴ, id vel re-

moveri iubebat, vel in δὴ mutari, ac λόγων in λέγων. Sed male congruunt εἰρηκέναι et λέγων: ac si vel maxime καὶ δὴ aptum sit, ipse hoc πείθεσθαι ante non attigit Dio, ab Alexandrinis nihil petens, nisi ut tranquilli sederent. Conieceram καὶ μὴ ἐπιθέσθαι λέγοντι, quo respicere putabam p. 368. b. τάχ' οὖν καὶ ὑμεῖς ἐμὲ τῷ θορυβῷ καταπίοιτε, ac praesertim p. 367. d. ubi gloriatur se, hominem nihili, Alexandrinorum tumultum non extimuisse, οὐδὲ τὴν ὀργήν, inquit, οὐδὲ συριγμούς, οὐδὲ τὰ σκώματα, οἷς πάντας ἐκπλήττετε. Nunc ita placet Emperianum καὶ μὴ πείθεσθε, De Orat. Cor. p. 29. si accuratius scribitur: καὶ μὴ πείθησθε. Tamen pro λόγων verius videtur λέγοντος. — ὥστε, εἰ μηδὲν — ἡσυχάσασιν. Haec iisdem fere verbis dixerat p. 370. b. Sed nunc commode dicuntur, ibi plane redundabant.

372. a. τὴν τε θάλατταν τὴν καθ' ὑμᾶς ἅπασαν ἐκδέχεσθε.] Haec aptius collocabuntur post ἀφθονία καὶ διάθεσις. — Deinde malim μεγέθη στόλων.

d. Ἔστι γὰρ ἀνθρώπων ἔπαινος εὐταξία, πρότης, ὁμόνοια, κόσμος πολιτείας, τὸ προσέχειν τοῖς ὀρθῶς λέγουσι, τὸ μὴ πάντοτε ζητεῖν ἡδονάς, ἀναγωγαὶ δὲ καὶ ἀνακρίσεις καὶ πλήθους ὑπερβολὴ καὶ ὠνίων καὶ νεῶν, πανηγύρεως καὶ λιμένος καὶ ἀγορᾶς ἐστὶν ἐγκώμιον, οὐ πόλεως.] Casauboni et Reiskii conatus ostendunt, quam difficilis hic locus sit vel ad explicandum vel ad corrigendum. Ego primo conieceram ἀνακρούσεις, cogitans in portus introitu navium ultro citroque navigantium occursationes,

unde fieri debere, ut una navis, ne alteri illidatur, retro pulsus remis deflectat. Hanc autem coniecturam reliqui, nec memoraturus eram, nisi vidissem idem placuisse Emperio, de Orat. Cor. p. 29. quocum quoties mihi convenit, non absurde coniectasse mihi videor. Obstat autem totius sententiae ratio: nam Dio res, non homines eorumve opera designat, quod disertius etiam sequentia ostendunt: οὐδὲ γὰρ ἂν ὕδωρ ἐπαινῇ τις κτλ. Unde suspicio oritur, ne ἀναγωγαί quidem sic accipiendum esse, ut vulgo fit, et ἀναγωγαὶ καὶ ἀνακρίσεις esse partes urbis vel portus; quod minime impedit horum vocabulorum forma: nam Harpocraton, in v. δαῖγμα· ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικόν, inquit, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοῖς τόποις αὐτοῖς: quae quum nota res sit, tamen minus huc facere quis existimet, quoniam δαῖγμα rem, non actionem significet. Sed Pollux, IX, 34. habet ἐξαιρέσεις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται. Sit igitur ἀναγωγή locus, quo naves in portus interiorē partē altius ἀνάγονται: ἀνακρίσεις autem, ubi navium onera deposita a mercatoribus explorantur, ἀνακρίνονται. Ceterum hic locus vere communis est in Dionis scriptis: vid. p. 399. c. 401. bc. 402. 533. ab. 541. bc.

373. c. Monet Orator Alexandrinos, ne immodesti sint, respiciantque hominum multitudinem, qui in urbem eorum confluant. Non enim, inquit, Graecos tantum apud vos video, neque Italos, οὐδὲ ἀπὸ τῶν πλησίον Συρίας, Αἰβύης, Κιλικίας, οὐδ' ὑπὲρ τοὺς ἐκείνους Αἰθίοπας, οὐδὲ Ἀραβας, ἀλλὰ

καὶ Βακτρίους καὶ Σκύθας καὶ Πέρσας καὶ Ἰνδῶν
 τινὰς κτλ. Pro ὑπὲρ τοῖς Reiskius coni. ὑπάτους ,
 facilius ὑπερτάτους Casaubonus. Sed nondum eos
 recensebat Dio, qui longissime distabant, oportebatque observari, quum ceteros ordine quodam recensuerit Dio, Libyam eum post Ciliciam ponere debuisse. Quamobrem transponendo, opinor, vera scriptura emerget haec: — Συρίας, Κιλικίας, Λιβύης, οὐδὲ τοὺς ὑπὲρ ἐκείνους Αἰθίοπας, nimirum Aethiopes, qui ultra Libyam incolunt, quosque p. 664. b. Αἰθίοπας τοὺς ἄνω vocat.

374. d. χρίονται φαρμάκῳ· τοῦτο δὲ, ἔφη, κινεῖν αὐτοῖς τὴν μανίαν.] Huius dicti iisdem fere verbis meminit Diog. Laert. I, §. 104. Plenius ipsum Anacharsin disputantem fecit Lucianus, de Gymnas. T. II, p. 883. sqq.

375. a. χρησάμενοι.] Haud dubie χρισάμενοι scriptum fuit. Correxerunt Faber Agon. II, 30. et Upton. ad Arrian. p. 36. d.

376. c. Iacobs. Add. in Athen. p. 50. inserto διὰ corrigit διὰ δυστυχῆ φθόγγον: quod praestat Casaubonianae opinioni: nam requiritur vocabuli φθόγγον epitheton. — Corruptissima sunt haec: καὶ τὰς ἐκμελεῖς καμπὰς καὶ λήρους καὶ κυνισμοὺς καὶ ὀλέθρους. In κυνισμοῖς erit fortasse qui videat caninam musicam, quam tangere videatur Dio, p. 380. d. et 382. a. verum nunc iam eius mentionem facere Oratorem, non verosimile est. Locum dimittere nolui sine hoc corrigendi conatu: καὶ τινὰς ἐκμελεῖς καμπὰς, καὶ ἐκλύρους μινυρισμοὺς καὶ λήρους.

Cf. p. 391. b. δῆμος μινυρίζων: p. 30. a. itē di-
cuntur ἄμουσοι καμπαί: μινυρισμός vel ληνυθισμός
idem fere est, quod τερέτισμα, tum alibi tum p.
390. c. — τερέτισματα καὶ μινυρίσματα coniunxit
Clemens Alexandr. quem affert Hemsterh. in Add.
ad Thom. Mag. p. 908. Ceterum, si recte divinavi,
posuit Orator λήρους in fine, imitatus celebrata De-
mosthenis verba, Olynth. III, p. 36. R. τὰς ἐπάλ-
ξεις, — καὶ τὰς ὁδοὺς — καὶ κρήνας καὶ λήρους,
quod similiter imitatus est Lucian. Tim. §. 9. de
quo loco peritissime commentatur Fritsch. in Quaest.
Lucian. p. 67.

378. d. ταῖς ψυχαῖς καὶ σώμασιν.] Reisk. addit
artic. τοῖς σώμασιν. Difficile dictu est excideritne
τοῖς post καί, an τε post ταῖς: Reiskius certe hic
non memor erat eorum, quae disputaverat ad p.
305. c. Idem Dio, p. 78. c. τό τε σχῆμα καὶ εἶδος,
ubi Reiskium τό suppletem reprehendit Iacobs.
Add. in Athen. p. 274. qui vel hic observare debe-
bat, saepe omitti alterum articulum, ubi prior ad-
iunctum habeat τε, vel in Dione p. 581. b. non de-
bebat corrigere τὸν τρόπον: vid. ibid. p. 19. — p.
79. c. τῇ τε κινήσει καὶ μεταβολῇ: p. 83. b. τοὺς τε
λέοντας καὶ παρδάλεις, ac saepe, ubi species unius
generis comprehenduntur. — Ceterum pro ἐμποιοῦν-
τα Spanhemius de U. et P. N. I, p. 215. tacite
correxuit ἐμπνοῦντα: male.

» τῶν ἀνθρώπων — τῶν παθῶν.] Non necessa-
riae Angli et Reiskii coniecturae, quorum hic no-
verat, quam frequens sit haec genitivorum colloca-

τις: vid. ad p. 243. a. Idem Dio, p. 469. a. ἀπο-
πειρώμαι τοῦ δήμου τῆς εὐπειθείας et sexcenties prae-
terea: observarunt hanc proprietatem quum alii, tum
Wyttenb. ad Plut. p. 22. c. — Ipse lapsus sum ad
Fragm. Polybii, p. 15. not. 6. Reiskius male inter-
pretando obscuravit haec Antiphontis, p. 696. καὶ
τῶν ἄλλων ἀπάντων κατηγορουμένων ἀπολύεται τῆς
αἰτίας.

379. a. τῶν φιλοσόφων ἔνιοι.] Pythagorei: vid.
Iamblich. vit. Pythag. §. 65.

» ἀν' εὐτακτοὶ] Emperius bene ἵνα. Correxerat
eodem modo Iacobs. Add. in Athen. p. 48.

» δι' ᾧδῆς λανθανούσης μετὰ γόων.] Videtur sen-
tentia esse, musicam in moerore eiulatus accommo-
dari, itaque huic clam irrepere. Sed negligenter
scriptum est αὐλοῦ τε καὶ ᾧδῆς — ἰωμένων — δι'
ᾧδῆς, nec securus sum de horum integritate: ma-
lim certe ἐπωδῆς pro δι' ᾧδῆς: haec enim proprie
usurpatur de doloris incantatione. Simile est, quod
sequitur, μετὰ ξυγγενοῦς δυνάμεως: ideoque veram
puto correctionem Reiskii: ἥσπερ αὐτῶ συγκεραννυ-
μένης. — Cum sequente comparatione cf. p. 248.
b. — Eadem negligentia vel potius mendum est in
Maximo Tyr. VIII, §. 6. Ἀλέξανδρος δὲ ἐκεῖνος
Πέρσας ἐλὼν, — ἦλθεν εἰς τὴν Ἰνδῶν γῆν, ἄβατον
οὖσαν τέως στρατιᾷ ξένη, ὥς Ἰνδοὶ ἔλεγον, πλήν γε
Διονύσου καὶ Ἀλεξάνδρου. Ἐστασίαζον Ἰνδοὶ βασι-
λεῖς Πῶρος καὶ Ταξίλης κτλ. Ad Alexandrum us-
que, τέως: igitur si sua his verbis potestas constare
debet, removendus est Alexander. Rectius Mega-

sthenes, apud Strab. XV, p. 686. nullum umquam exercitum ait in Indiam penetrasse, πλήν τῆς μεθ' Ἡρακλέους καὶ Διονύσου, καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Scripsit Maximus, opinor, vel Ἡρακλέους, vel — πλήν γε Διονύσου. Ἀντεστασίαζον Ἴνδοι βασιλεῖς: in quo apparet unde Alexander ortus sit, quem necessario secuta est copula. Et quandoquidem de nominis proprii errore agimus, tractabo duos locos Ciceronis vexatissimos, Verr. I, 13, 38. *Cognoscet ex me populus Romanus, quid sit, quamobrem, quum equester ordo iudicaret, — nullo iudice equite Romano iudicante, ne tenuissima quidem suspicio acceptae pecuniae ob rem iudicandam constituta sit.* Interpretes velim diiudicent hanc suspicionem: *nullo iudice nequiter iudicante.* Ita demum correcta verba non impedio quominus pro scholio habeantur. Alter est in Bruto, XX, 79. *M. alium illius, qui sacra acceperit, filium:* quae vix dubito quin sic restituenda sint: *M. Marcellum, illius qui Syracusas cepit filium.* Huius quidem Marcelli praeterea nusquam mentionem facit Tullius, sed vid. Asconius ad Pison. p. 12. Raro magnum illum Marcellum memorat Cicero sine adiecta captarum Syracusarum laude.

d. γάλα καὶ μέλι.] Celeber locus ductus e Bacchis Euripidis, vs. 129. sqq. vide aliorum imitationes apud Iacobs. ad Philostr. Imag. p. 316. — In sequentibus Hemsterhusii correctio διαμῶντες firmatur in M. — Expressit Dio Eurip. Bacchas, vs. 708. ἀνδροῖσι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα, quem versum

minus dextre imitatus est Philostr. Imag. II, 8. vide Iacobs. — Paulo post pro οὔτε ὕδωρ scr. οὐδέ ὕδωρ.

380. c. διατρέψαντες καὶ κατάξαντες.] Malim δια-
τρέψαντες, quod in marg. notavit Mor. Cum κατά-
ξαντες Casaubonus recte contulit κατακεκλασμένα
μέλη. Cf. p. 30. b. κατεαγότα μέλη, et quae con-
gessit Cresollius in Vac. Autumn. p. 477. Non ab-
surde quidem Reiskius διαθρύψαντες, sed vide
quomodo Dio iungat ac distinguat verba διατρέβειν
et διαθρύπτειν p. 41. d. Doctissime de hoc loco
commentatus est Iacobsius apud Zimmerm. vereor
tamen, ut satis commendaverit inventum suum κα-
ταξήναντες. — παροινίας τερετισμάτων neque per se
apte dicitur, nec convenienter institutae comparatio-
ni: corrigo προοίμια: tum ὥσπερ κακοί non tentan-
dum cum Iacobsio, Add. in Athen. p. 210. et 335.
quod miror eum nuper repetivisse apud Zimmerm.
sed cum Emperio p. 41. scribendum συντρέψαντες
ἐς τοὺς νόμους. Si admittitur Iacobsii correctio,
proxime praecedentia non absolvuntur.

381. b. μᾶλλον τε.] Scrib. μᾶλλον τι, ut p. 151.
b. ac saepe.

d. Ubi fingit Dio, narrasse sibi virum Phrygem
de primis Alexandriae incolis, partim Macedones
esse progeniem eorum, qui miserante Calliope e bru-
tis in homines conversi essent, quod Orphei mor-
tui cantum desiderarent, hoc addit: καὶ τοῦτο (τὸ
γένος) εὐθύς ὕστερον μετὰ Ἀλέξανδρον διαβάν ἐν-
θάδε οἰκῆσαι. Habet M. Ἀλεξάνδρου, eandemque

correctionem expressit Interpres. Non sprexit hoc Emperius, recte tamen videns, hoc admisso εὐθύς mutandum esse in αὐθις. Verum quidem est, partem colonorum una cum Alexandro traiecisse, sed nunc eosdem Dio plane segregat a ceteris Macedonibus fortibus et bellicosis: μετὰ Ἀλέξανδρον interpretor: *postquam Alexander vestram urbem considerat.*

» τὸ εἶδος βαρβάρους.] Verum habent Codd. Par. et M. τὸ ἥθος βεβαίους. Opponitur, quod praecedit, κοῦφον καὶ ἀνόητον: corrigendum vidit Wyttenb. in Ind. Plut. v. ἥθος, p. 749.

382. b. ἀνδρὶ κισσαρωδῶ.] Timotheum significat: quae res notissima est. Cf. p. 411. b. simillimo loco. In praesenti sine causa haerebat Wyttenb. ad Plut. p. 238. c.

383. b. ὁ μὲν βασιλεύς.] Ptolemaeus Auletes, cuius fata multi narrant. Veram exilii eius causam tradit Dio Cassius, XXXIX, 12. Athenaeus, p. 206. d. eius meminit tamquam οὐκ ἀνδρὸς γενομένου, ἀλλ' αὐλητοῦ καὶ μάγου.

c. οἱ καταχέοντες.] Reiskium supplementem τὰς ἀμίδας refellit Iacobs. Add. in Athen. p. 11. Praeiverat Vales. Emend. p. 61. qui in ἐπὶ τὸ στράτευμα emendavit ἐπεὶ. Reiskianum ἔτι plane aberrat.

385. b. δαιμονίου τινὸς ὄντος.] Nihil supplementum. Dio p. 421. d. ἐκ τοῦ δαιμονίου καὶ παρὰ τῆς τύχης: verte: *quoniam ea res divinitus accidere videbatur.*

c. μὴ γὰρ δαιμόνια πάντα τὰ τοιαῦτα.] Non pla-

cet correctio Pflugkii, Sch. Crit. p. 9. πάντ' ἤ: in his enim πάντα plane otiosum est, nec collocatio e more Dionis. Non magis probaverim Iacobsii ἀπαντᾷ, quod per se quidem ingeniose inventum, non explet quod hoc loco desideratur. Urget Dio comparisonem, rationemque reddit, quare instituerit: itaque dudum conieceram πάντας ἤ. Optent eruditi.

d. πάλιν δὲ ἑτέραν παρθένον κτλ.] Fortasse respicit Dio fabulam de Cretheide nympha, Meletam fluvium depereunte: quam ornatissime exposuit Philostratus, Imag. II, 8. ubi vid. Iacobs. Ibidem tamen Welckerus suspicatur, Dionem confudisse hanc fabulam cum Iphimedeā, Neptunum amante, ἥ τις Ποσειδῶνος ἠγάσθη, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, χερσὶν ἀρουμένη τὰ κύματα τοῖς κόλποις ἐνεφόρει: Apollod. II, 7, 4. — Sed otiosa est haec historiola, neque huc facit: adscripta est ab aliquo curioso lectore. — Postremum exemplum, quod Dio affert, ipse disputationi accommodavit, vel memoria lapsus est. Nam ceteri, qui referunt de patris Hippomenis crudelitate in filiam, eum poenas sumsisse dicunt vitatae a viro virginis: vid. Vales. ad Diod. Sic. T. II, p. 550.

386. d. φησὶν Αἰάντα τὸν Λοκρὸν ὄρῳ ἀπρεπέστερον καὶ λοιδορεῖσθαι Ἰδομενέα.] Interpres: *spectasse indecentius*, quomodo acceperunt fortasse, qui hunc locum sine suspitione transgressi sunt. Atqui nego, sic scribere potuisse Dionem: θεωρεῖν vel θεᾶσθαι ἀπρεπέστερον recte dicitur, quoniam in thea-

tro adsidendi spectandique notionem simul comprehendit; ὄρᾱν autem nihil est nisi *videre*, quantum solis oculis fit, in quorum obtutu sit licet vel modestia vel lascivia et impudentia, tamen nihil horum huc facit, vel in Aiace cadit, neque ipsum verbum, hac significatione, pro βλέπειν usurpatur. Mihi persuasum est, Dionem reliquisse: φησὶν Αἴαντα τὸν Λοκρὸν ἀπρεπέστερον λαιδορεῖσθαι Ἰδομενεΐ: nam ὄρᾱν oriri potuit e Λοκρὸν, quod quum irrepsisset, καί necessario additum est a correctore. Itaque accurate expressit Dio Homericum:

τὸν δ' αἰσχροῶς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας. II. XXIII, 473.

» τοῦτο μὲν κτλ.] Quae hoc loco corrigit Empirius, de Orat. Cor. p. 29. eorum rationem non perspicio. Exemplum immodesti spectatoris attulerat Orator Aiace Locrum; tum eundem hunc esse monet, qui violata Minervae templi sanctitate, fulmine ictus periisse dicatur: addit: ὁ γὰρ ἐν τοιοῦτοις θρασὺς καὶ προπετής οὐδὲ τᾶλλα εἶναι δύναται σώφρων. Satis hoc erat παρρησίας, si ostenderet Orator, quousque prolabi possit petulantia. Eo autem difficiliora sunt, quae sequuntur: τοῦτο μὲν οὖν τοιοῦτο παράδειγμα κακίας καὶ ἀνοίας, ὁμοίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τοῖς παρ' ὑμῖν [πλήν addunt Cod. Par. et M.] ὅτι μάχεσθαι γε οὐδεὶς ἱκανός ἐστιν, — ὡς ἐκεῖνος. Corrupta verba et a multis tentata Reiskius pro desperatis reliquit, medicinam e melioribus libris exspectans. Adhuc nihil suppeditant, praeter πλήν; tamen excidisse nonnulla,

videbitur locum attente consideranti: quamobrem non spernenda haec periclitatio Emperii, de Or. Cor. p. 29. ὁμοιος, ἐκ τῶν τοιούτων, ἄνθρωπος τοῖς παρ' ὑμῖν, πλὴν ὅτι κτλ. — Non minus negligenter sequentia descripserunt librarii: πολὺ μᾶλλον πέτεσθε τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡνιόχων καὶ γελοῖοί ἐστε καὶ ἡγεῖσθε καὶ πίπτετε. Integriora M. — ἡνιόχων καὶ γελοῖως ἐλαύνετε καὶ ἡνιοχεῖτε καὶ διώκετε καὶ ἡγεῖσθε καὶ πίπτετε, praeter ἡγεῖσθε, pro quo Iacobsius, apud Zimmerm. σείεσθε. Concedo viro egregio, lenissimam videri medicinam, si literas spectes, sententiae minus convenire ipse fatebitur, si consideraverit, non agi de » animi perturbatione cum corporis motu coniuncta", sed ad Alexandrinos transferri, quae in aurigis accidere soleant. Satisfaciet fortasse et sententiae et maiusculae scripturae rationi ὑποῦσθε, cui accurate respondet πίπτετε. Idem respiciunt huius paginae initio: τὰ ἄρματα ταπεινὰ γίνεσθαι μεταξὺ, καὶ σφόδρα ὑψηλὰ κατὰ τὸν δρόμον, et Homericum, apud Dionem, μετῆορα. — Sequentis denique lusus poëtici meminit Fabricius, B. Gr. T. I, p. 355. inter parodias recensens; tamen Ὀμηροκέντροις similior est, quamquam ex utroque genere mixtus, eumque εἰρωνικῶς alicui τῶν σαπρῶν ποιητῶν adscribit.

389. b. οὐδὲ γὰρ τὸ τοῦ Ξέρξου στρατεύμα λαμπρὸν ἦν, πλὴν εἰ μὴ τις διορύττειν ἢ διασκάπτειν κτλ.] Non despero de correctione in sententia planissima: et alterutrum horum infinitivorum redundare, non fugit Interpretes, quamquam incogitate

Reiskius alterum pro alterius scholio habuit. Hoc vel simile scripsit Dio: πλὴν εἰ νῆ Δί' ὅρος τι ἔδει διασκάπτειν κτλ.

c. τελευταία καὶ πρὸς ὀλίγον γιγνομένη.] *Haec autem urbis expugnatio fortasse postremo ac vix facta est post diuturnam obsessorum defensionem, neque ad longum tempus.* Interpretatus sum Reiskii causa: nam in tali expugnatione, inquit Dio, ubi civium fortia facta eminuerint, nihil est quod ridere possis.

390. b. ἐαλωκέναι κτλ.] Sic refingam: ἐαλωκέναι λέγεται ἂν κατ' ἀκράς, ὅς οὕτως ἐάλωκεν καὶ περιηγώνισται. — Deinde αἰχμαλωσίαν καὶ δουλείαν καὶ ἀπάτην· τῆς δὲ ψυχῆς κτλ. non expedit Reiskii correctio: — δουλείαν· ἀπάτην δὲ ψυχῆς: nam prius sententiae membrum nimis exile foret, praesertim post hanc praeparationem: τὰ δυσχερῆ δεῖ ταῦτα νομίζειν. Tum ἀπάτη in animo perditio nimis lene est. Haec Emperium movisse videntur, ut corrigeret ἀπαγωγὴν, egoque prius idem ἀπάτην mutaveram in ἀρπαγὴν, in quo vel ipsius captivi abductionem cogitabam, vel bonorum eius direptionem, quae inter captivitatis damna referenda est. Illa autem: τὰ δυσχερῆ δεῖ ταῦτα νομίζειν perperam Interpret. *molesta haec oportet existimare: quod si verum esset, delendus foret art. τὰ.* Verte: *molesta haec oportet pro legitimis habere.* Hoc enim requirunt sententia, oppositaque εἰρωνεύεσθαι καὶ ὑποτιμᾶσθαι.

c. Leni correctione et ope Cod. M. restitui pos-

sunt haec: καθόλου γὰρ πάντα ἁμαρτήματα εἴποι-
 τις ἂν· καὶ γὰρ πανταχοῦ καὶ οἰνόφλυγες καὶ πόρ-
 νοι — εἰσὶ κτλ. Omittit M. καὶ γάρ: itaque scri-
 bendum: καθόλου γὰρ πάντα τὰ ἁμαρτήματα εὑροι-
 τις ἂν πανταχοῦ, καὶ οἰνόφλυγες κτλ. Sequentium
 sententia aperta est, etsi ne haec quidem labem
 effugerunt: ὅταν δὲ ἐπικρατῇ τὸ πάθος, καὶ βλέπη-
 ται κοινόν, τότε ἐπίσημόν καὶ μέγα καὶ δημοσία γίγνε-
 ται. Qui Dionem norunt, numquam credent, eum
 scripsisse βλέπεται κοινόν, languidissimam cumula-
 tionem praecedentium ἐπικρατῇ τὸ πάθος: immo ma-
 ius aliquid desideratur, nimirum βλέπτη τὸ κοινόν.
 Verba denique καὶ δημοσία γίγνεται vel scholium
 sunt prioris ἐπικρατῇ, vel ponenda post πάθος: quod
 Reiskius suasit. Ubi nunc sunt, ferri nequeunt:
 non enim ait, quam late sit disseminatum malum,
 sed quam magnum sit. Respondent haec superio-
 ribus: ὅταν δὲ κοινόν γένηται τὸ πρᾶγμα, τότε
 λοιμός καλεῖται.

391. a. τούτοις.] Sic M. pro ἐπὶ τοῦτο: itaque
 scrib. ἐπὶ τούτοις. Male ἐπὶ τοῦτο propugnat Abresch.
 An. ad Aesch. p. 230. Continuanda autem sunt
 θαυμάζεσθαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, scil. quod iis
 commune hoc studium esset. Sed desideratur
 subiectum verbi ἐποίησε. In M. est ἐπιτηδεύοντα,
 quod, nisi fallor, manu ducit ad ἐπιτηδεύματα.
 Amat Dio praepos. περί in vario sententiarum ge-
 nere: rariora sunt, p. 22. d. τῆς περὶ τοὺς λόγους
 χρειᾶς. 655. d. ἐπιστήμην περὶ τὸ μελωδεῖν, in qua
 eadem pagina perperam Reiskius sollicitat ἐπαινε-

Θῆναι περὶ μουσικὴν. 211. d. τῶν περὶ τὰ θεῖα ἀγαλμάτων. — Sententia est: *studium eloquentiae et poëseos et musicae, quod apud Athenienses non paucorum fuit, sed commune civitatis, effecit, ut eo nomine celebres facti sint.*

b. Καρίωνα κτλ.] Vid. Hemsterh. ad Arist. Plut. Arg. p. 8. ἐν ταῖς κωμωδίαις καὶ διασκευαῖς intelligo: *in fabularum actione et apparatu.* Sed initio huius sententiae addendum puto οὖν post ὥσπερ, quod sequens ἐν absorbere potuit. Deinde in παραφερόμενον intelligo *ebrium insolenterque gestientem*, ut p. 378. d. ληρεῖτε — καὶ παραφέρεσθε. — Denique pro οὕτως μέγα haud dubie corr. οὕτω μέγας, tum ob causam, quam Reiskius attulit, tum quod μέγα μινυρίζειν incongrua sunt.

c. κατὰ ζῆλον τὸν Ἀλεξάνδρου.] Sententiam perspexit Emperius, quocum tamen Codd. Par. [et M.] ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ sequi nolim. Transponam: κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρου ζῆλον.

392. b. ἢ τῶν τοῦ τυχόντος. Egregium correctionis initium fecit Reiskius. Sed sic scrib. puto: ἡττων τοῦ τυχόντος πράγματος, ἐραστῆς ἡνιόχων κτλ.

c. οὐκ ἄδηλον ὅπως ἔξουσιν.] Totum hunc locum si quis attente considerat, agnoscet, descripta verba εὐφημῶς significare: *a vobis abhorrebunt.* His autem non conveniunt, quae initio leguntur: οὐκοῦν ἂν ἀκούσωσιν, ὅτι φρόνιμος ἀλλ' οὐχ οἷα τὰ νῦν λεγόμενα: quippe aberrant a vera sententia, quae haec est; οὐκοῦν ἂν ἀκούσωσιν, οὐχ ὅτι φρόνιμος, ἀλλ' οἷα τὰ νῦν λεγόμενα. — Theophilus fortasse is

est, cuius meminit Plutarchus in Anton. p. 947. d.

393. a. *τουτέστι καταδικάσας αὐτήν.*] Haec non verbum *κατασιωπήσας* interpretantur, sed factum Theophili: quamobrem a Dione sunt. — Porro quis dixerit, scarabeos mel aversari, ignoro. Unguenta eos fugere, perhibent veteres, in eoque saepe luserunt.

b. *αὐτὸν γοῦν ἐκείνον.*] *Solum eum γελοιοποιὸν ἀφικέσθαι, Troiam profectum esse.* Homerus: *μόυρος ἀμετροεπὴς ἐκολῶα.* De ἀφικνεῖσθαι alibi diximus. Versus Homeri ἀλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο suspensus est in sententia Dionis: quem primam particulam ἀλλ' omisisse puto: qua demta cohaerent *γελοιοποιὸν, ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοίον.*

c. *τόπος ἐν τῇ πόλει.*] » Interpretatio vocis *Μουσείου*, verbis Dionis perperam inserta." Hemsterh. in marg.

d. *ἐπεὶ δὲ τύραννος.*] M. *δυο* pro *δέ*. Itaque scriptum fuit *δὲ ὁ*. — Paulo post in *τουτὶ ἄρα, ἔφη, τὸ εἰς ὄνου ὦτα ἄδειν.* M. habet *τοῦ τῆν ἄρα.* Itaque restit. formula: *τοῦτ' ἦν ἄρα κτλ.* Postrema huius orationis, *καὶ τοῦ πολέμου φασὶν αἴτιον γενέσθαι*, egregie sic correxit Iacobsius: *καὶ τοῦτο λιμοῦ φασιν κτλ.*

394. c. *τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς τριαίνης*] Spanh. de U. et P. N. T. I, p. 226. tuetur tridentem Apollinis aliis exemplis deorum, alienis insignibus ornatorum.

» *ὅς δεξιώτατος ἀπάντων ποταμῶν καὶ κάλλιστος.*] Possis varia excogitare, quo melius fluvii cognomen

reperias: ἀξιώτατος, tum διανυέστατος, quod fontibus adiungitur p. 373. a. Castaliae p. 401. b. conf. de Cydno p. 402. d. Quidni vero hic fluvius δεξιός appelletur, quum Maeander Themistio p. 221. d. sit ποταμός ἀλαζών, ipsique Dioni πολλῶ πάντων τῶν ποταμῶν θειώτατος καὶ σοφώτατος, p. 433. c. Sed haec admonent, in verbis, quae tractamus, supplendum esse ἀπάντων τῶν ποταμῶν. Ceterum quum Polybii fragmenta recenserem, in iis, quae secus administravi, fuit p. 104. ὑετῶν δεξιῶν, pro quo postremo vocabulo optime ἐξαισίῳ coniecerunt L. Dindorfius in literis ad me datis et Boisson. Anecd. T. II, p. 425. Adiectivum δεξιός saepe est *propitius*, *secundus*, *comis*, *benevolus*: veluti Dio p. 472. c. vocat τὰ δεξιὰ τῶν πνευμάτων, et πράοτης Themistio p. 16. a. est χρήμα δεξιῶν, qui p. 341. c. iungit δεξιότητι καὶ φιλανθρωπία et p. 154. c. εἶδε μὲν οὖν εὐμενεστέρω καὶ δεξιωτέρω (ὀφθαλμῶ); denique, quod huc facit, ποταμοῦ laudat φιλανθρωπίαν p. 305. d.

395. c. ἀπνευστὶ ξυνείροντος.] Fritzs. in Quaest. Lucian. p. 41. contendit, nusquam verbo συνείρειν loquacitatis vim inesse: cui adversatus sum in Bibl. Crit. Nova, III, p. 414. quae lis ita componi poterit, si dicitur, usurpari quidem συνείρειν de omni continuata oratione, in loquacitate proprie poni: veluti a Luciano, Rhet. Praec. §. 18. ἐπειγε, καὶ σύνειρε καὶ μὴ σιώπα μόνον: quo respicit §. 20. τὸ ταχὺ τοῦτο, et Somn. §. 11. τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνέϊρε: ad quem locum idem

Fritzschi imprudenter confert *connectendi* verbum in Tacito, Ann. XIV, 16. Sed dubium non est, quin Dio cogitaverit celebrata verba Demosthenis de Aeschine, Pro Cor. p. 328. R. συνειλογῶς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τοὺτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. — Paulo ante pro ἄκυρον B. et M. habent ἄκαιρον, idque coniecit Lobeck. Paralip. T. I, p. 43.

396. c. συνιόντες ἐπ' αὐτῶ.] Iacobs. ad Ach. Tat. p. 181, 28. διττογραφίαν esse putat in ἐπ' αὐτὸ τοῦτο — ἐπ' αὐτῶ. Emperius postremum corrigit ἐν ταῦτῶ. Ego malim εἰς ταῦτό, quorum glossa videntur fuisse, quae habet M. εἰς τὸ θεάτρον, quamquam hoc ipsum coniectura assecutus est Köhlerus.

d. αὐταὶ προσφέρουσι.] Scr. αὐτά, nimirum ὅταν δέη τι τῶν ἀηδεστέρων (sic Codd. Par. et Urb.) πειεῖν αὐτά, scil. τὰ παιδία. Quae paulo post sunt de Homero, omnia laudante praeter Thersitem, haec secutus est Themistius, p. 264. ab.

397. b. τὸν μὲν γε ἀποκτείναντα αὐτόν.] Calondam vocat Plut. de Ser. Num. Vind. p. 560. e. Vide Wyttenb.

d. ἀπάτην.] *delectationem*: vid. ad p. 214. d.

398. d. ἐνήκετο τοῦ μέλιτος.] Docte Reisk ἐνήκε τοῦ μέλιτος. Malim tamen ἐνήκέ τι τοῦ μέλιτος, οἱ δὲ ἐδάκνοντο, τότε καὶ ἐδάκνον: nam sic distinguendum arbitror. De melle vide p. 571. d.

399. a. Monet Tarsenses Dio, ne sermonem philosophicum degustare velint, ὥσπερ ὀφθαλμοὶ μέλιτος· ἔπειτα — δακνόμενοι δυσχερανεῖτε; non Dioneum asyndeton; scripsit ἐπείτοι.

b. καὶ ἐπὶ νοήμασι δασύς.] » Hanc tetrametri partem posteriorem solus Dio Chr. habet, vel si initium esse mavis, legendum esset καὶ νοήμασιν δασύς — quod Iacobsius ex Eustathio explicat ψυχὴ πνικινὴ τοῖς νοήμασι. » Liebel. Archil. Rell. p. 166. qui addere potuisset Platonis Pol. VIII, p. 568. a. πνικνῆς διανοίας, aliaque. Verum Iacobsii interpretatio insolitam dictionem non satis tuetur, ac mirum est, nec hunc nec Liebelium advertisse totius fragmenti sententiam, quae nihil praeter externam corporis formam in στρατηγῶν spectat. M. habet καὶ ἐπὶ κνήμεισιν δασύς. A. B. U. καὶ ἐπὶ κνήμασιν δασύς: unde dubium non est, quin Dio scripserit καπὶ κνήμασιν δασύς. Sed non credo, Archilochum κνήμασιν usurpasse, tam exiguo spatio divisum a praecedentibus περὶ κνήμας: itaque memoriae errore sic videtur Dio expressisse, quod aliis verbis in Archilocho legerat: qui quum sententiae membra ita ordinaverit, ut aliquid expectetur oppositum verbis οὐδ' ὑπεξυρημένον, apparet, corrupta in quarto versu esse καρδίας πλέως, quae Liebelius, quum interpretaretur *plenum animorum simul*, sententiam subiecit haud satis antiquam. Putares Poëtam setosi cordis mentionem fecisse, quali fuisse Hermogenem ferunt: (vid. Suid. in v.) et Aristomenem: vid. Dio p. 430. a. et alii, coll. Mureto, V. L. XII, 10. et Iacobus apud Liebel. Sed haec minime satisfaciunt, praesertim hanc ob causam, quod ne conspicua quidem sunt ante dissectum cadaver, absurdeque requisivisset Archilochus, quod explorari non potuis-

set. Itaque dum alii verum reperiant, ego corrigam
καὶ τριχὸς πλέως, scilicet tum toto corpore villosus,
tum praesertim cruribus: hoc cogitavit Dio, quum
scriberet κατὰ κνήμαισιν δασύς. Conferenda, quibus
p. 401. b. describit σκληρόν τινα τὸ σῶμα — δασύν
ἕως τῶν σφυρῶν καὶ φαύλως κεκαρμένον. Schneide-
wini Delectum ad manum non esse, doleo.

c. ἡ ποταμούς.] Bene Reisk. exp. ἡ. Similis con-
structio est p. 401. c. εἰ γὰρ ταῦτα δύναται ποιεῖν
ἀνθρώπους μακαρίους, ποταμὸς ἡ κρᾶσις ἀέρος κτλ.

» μᾶλλον ἐν τούτων προκρῖναι.] Scr. μᾶλλον ἂν
τούτων προκρῖναι, scilicet ornamentis, quae supra
recensuit.

d. συμμέτρων νήσων.] Praeter Reiskium vid. Els-
ner. Sch. Crit. p. 104. — τῇ τούτων βουλῇ γε καὶ
γνώμῃ respiciunt Od. X, 230. ubi Minerva ad Ulys-
sem: σὴ δ' ἤλω βουλῇ Πριάμου πόλιν. Sed Dioni
praeterea obversatum est saepe recurrens βουλῇ τε
νόῳ τε, quo firmatur Reiskianum τε, accedente
Urb.

400. b. πηγὰς τινὰς.] Fortasse τινὰς absorpsit
verbum εἶναι. In ἀνειμένῃν potest quidem lenitatis
significatio ferri: sed cum seq. προσηνοῦς teporem
excludit, cuius tamen meminit Homerus II. XXII,
749. quem Dio presse sequitur. An scripsit ἀλει-
νήν?

401. a. φιλοῦσιν ἔτι.] Non pergunt amare, quos
ante dilexerunt.

b. παρασκευάσει φρονεῖν.] An συμφρονεῖν? — ὁ
Πακτωλὸς ἐνθάδε φανείς paulo argutius interpreta-

tur Reisk. Eodem sensu habet ἀναφαίνεσθαι Herod. VII, 198. de Dyra emergente. Similis huic Dionis locus est p. 659. a.

c. ὅσον λείπεσθε.] Bene distinxit Reiskius, sed recip. lectio Par. B. ὅσων.

d. τί οὖν διὰ τούτων.] Distingue τί οὖν; διὰ τοῦτο κτλ. et p. 112. d. ac saepe, ubi interrogatio affectum habet. — τί δ' αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, οὐ Σύβαρις κτλ. cf. p. 128. d. et 236. c. Ut Reiskius accepit, genitivus Ἰταλίας esset ex eo genere, in quo ἔνεκα suppleri potest; sed minus hic convenit, praesertim in breviori sententia et interrogatione.

402. a. Ubi veteres Macedones dicuntur οἱ νεωστὶ μὲν τὰ ῥάκη περιηρημένοι, Reiskius improbat Valesianum περιετραμμένοι: ipse corrigit περιηρημένοι, quod amplectitur Iacobs. Add. in Athen. p. 116. afferens exempla verborum παραρτᾶσθαι, ἐξαρτᾶσθαι, ἀρτᾶσθαι. Poterat etiam coniici περιημένοι, quale est p. 105. a. τὸ δέρμα ἐναψάμενος, et p. 627. d. διφθέραν ἐνημμένον, quae iam collegerat Wyttenb. ad Eunap. p. 103. sq. Sed omnes videtur fugisse, in hac ratione articulum in τὰ ῥάκη offensionem esse. Ego, arduum sane, contra omnes tuear vulgatum περιηρημένοι, i. e. qui paulo ante pannos illos exuerant. Emperii (de Or. Cor. p. 30.) coniectura τὰ νάκη et collata verba Alexandri apud Arrian. XII, 9. docta sunt, ac pervelim ab aliquo codice confirmari, ne quis amplius ῥάκη magis rhetoricum putet. Locus Demosthenis, quem respicit Dio, est Philipp. IV, p. 135. R. Cf. ipse p. 19. d. 282.

cd. — Mox post Μηδική τράπεζα perperam Reiskius supplet παρῇν αὐτοῖς. Immo continuatur oratio usque ad ἐξέλιπεν. Pro καὶ τὸ γένος αὐτῶν corr. videtur καὶ αὐτὸ τὸ γένος αὐτῶν.

b. Pellae urbis excidium rursus respicit p. 282. d. Conf. Lucian. in Alex. §. 6. Sed dubitant viri docti: quamquam haud satis firma est argumentatio Spanhemii, de Us. et Praest. Num. T. I, p. 654. sq. qui multos nummos in ea urbe sub Imperatoribus Romanis cusos affert: nihil certe obstat, quominus veteris urbis rudera iacuerint, ac deinde Romanorum colonia facta nummos fecerit.

» Post multa exempla urbium, quas luxuria evertit, ait Orator: ἀλλ' ὁμῶς ὧν ἂν πολυτέλεια καὶ τρυφή ἄψηται, τοῖς οὐκ ἔστι πλείω χρόνον διαγενέσθαι. Confirmat, non refellit, itaque restituendum ἀλλ' ὁλως.

d. δάκρυα δένδρων.] Poëticum: vid. Intt. ad Hesych. in v. πεύκινον δάκρυ, glossa Euripidis, Med. vs. 1169.

403. a. ἔπειτα πάντας ὁρᾷ.] Variis modis tentarunt Cäs. et Reisk. adverbium ἔπειτα: confido in melioribus libris repertum iri ὁρῶν. In hac participiorum continuatione ἔπειτα non magis abundat, quam ubi periodum absolvit, quod minus recte affirmavit Wyt. ad Plat. Phaed. p. 82. c. qui vicinum locum citare poterat, p. 90. c. Conf. Dio p. 84. d. 150. a. 250. d. alia. Sed Dionis interpretes fugit, quod paulo post est in eadem pagina, ἔπειτα ὥς ἔτυχε κρούοντα.

» γελοῖον γὰρ εἶ.] M. πᾶν pro γὰρ. Unde scribo: γελοῖον γὰρ πᾶν εἶ.

b. Tandem aliquando Orator post longam exordii moram vitium Tarsensium tangit, cuius causa verba ad eos facit. Qualis autem generis hic ronchus fuerit, non obscurum est: satis abunde per totum hunc sermonem declaratur. Sublegit quaedam Dioni Synesius, idem vitium in Typhone reprehendens, p. 92. b. καὶ ἐρηγορῶς αὐτὸς τε ἔρρεγγε καὶ ἄλλων ἀκούων ἤδετο, μουσικὴν τινὰ θαυμαστὴν τὸ πρᾶγμα ἡγοῦμενος, ἔπαινοί τε καὶ τιμαὶ τῷ παρατείνοντι τὸν ἀκόλαστον ἦγον, καὶ τῷ μᾶλλον στοργγύλλοντι. — Minus apertum est, quinam deinde a Dione designentur verbis: ὁ παρ' ἄλλοις τισὶ πρότερον ἤκουον μᾶλλον ἢ παρ' ὑμῶν γιγνόμενον, in quorum interpretatione ita argutatur Reiskius, ut nescio quid supplementi requirat. Fortasse Dio tangit Alexandrinos, quos Orat. XXXVI. vehementer increpans, huius quidem ridiculae consuetudinis non insimulat, hi tamen postea eiusdem immunes non fuerunt. Documentum habet Theodor. Hist. Eccles. IV, c. 19. ex Epistola Petri Episcopi, ubi narrantur, quae Alexandriae acciderint, quum Ariani in templum irrupissent: αὐτοὶ τοίνυν οὗτοι, ὀργῆς σκεῖη τυγχάνοντες κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, τὴν ῥῖνα σιμώσαντες, ψόφον ἀσελγῆ διὰ τῶν μυκτῆρων μακρὸν καὶ, ἵν' οὕτως εἴπω, ὡς ἀπὸ κρουνοῦ προχέοντες, τὴν μὲν ἐσθῆτα (τῶν παρθένων) διέρρησον. Eandem petulantiam respiciens Theophanes, Chronogr. p. 52. a. Ed. Par. τῶν παρθένων, inquit, τὰς ἐσθῆτας ἀπο-

σχεπάζοντες, σὺν θυμῷ ῥινοκτυποῦντες γυμνάς διὰ τῆς πόλεως περιήγον. — Eodem modo temperata sunt, quibus Dio Alexandrinos castigat, p. 391. a. μὴ ὑμεῖς οὐχ ὁμοίως μεταλάβητε δόξης τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις, ἀλλὰ μᾶλλον ἑτέροις τισίν· οὐ βούλομαι γὰρ ὀνομάσαι.

403. c. In prima istius ronchi derisione f acetē contendit Orator, Tarsenses inter ambulandum et loquendum dormire, etiamsi plerisque vigilare videantur. Addit: καὶ γὰρ τοὺς λαγῶς φήσκει τις ἐργηγορέναι τῶν ἀπείρων, ἐὰν ἴδῃ κοιμωμένους. — πόθεν οὖν ἐγνώσθη τοῦτο; ἐξ ἑτέρων τινῶν, ἃ σημειῖά ἐστι τοῦ καθεύδειν, ἐπεὶ τὰ γε ὄμματα αὐτῶν ἀναπέπταται. Postrema haec ἐπεὶ — ἀναπέπταται propriam sedem reliquerunt, quae est post κοιμωμένους, quod satis ostendunt verba ἐξ ἑτέρων τινῶν, quibus usus non esset, nisi praecessisset mentio eius, quod leporibus dormientibus et vigilantibus commune est. — Pro futuro φήσκει Reiskius malebat φήσετε: debebat certe φήσειέ τις ἄν. Sed non dubitanter ista dicuntur in re, de qua *imperitus* numquam dubitabit: credet enim, animal vigilare. Item in interrogatione οὐ δόξει χαλεπὸν εἶναι, etsi sequitur πέμπειν ἄν, p. 405. c. ac saepe. Ob similem causam fortasse non tetigit Reiskius, p. 84. a. οὐδεὶς δυνήσεται ἀπεικάσαι: sed ibi constructio postulat δυνήσαιτ' ἄν. — In verbis hoc loco sequentibus, τί οὖν οὗτοι ποιούσιν κοιμωμένων, Reiskius requirebat art. τῶν: perperam: vid. Boisson. ad Aristaen. p. 606.

d. καὶ δεδοίκασι μηδενὸς ὄντος.] Reiskius intelli-

git αἰτίου, vel ὅτου ἕνεκα ταῦτα ποιοῦσι: qui exempli causa afferre poterat, p. 69. a. ὅτι οὐδὲν ἔσοιτο: verum ibi praecessit εἰ καὶ τι πείσεται: vel potius, p. 405. a. καὶ μηδὲν εἶναι παρὰ τοῦτο, de quo loco adhuc dubito: vel denique, p. 393. d. ὡς οὐδενὸς ὄντος: sed ibi intelligendum τοῦ ὀνειράτος. In praesenti loco post μηδενὸς excidit δεινοῦ: quippe haec formulae instar sunt: p. 186. d. simillimum est de tumultuantibus in somno, μηδενὸς δεινοῦ ὄντος, itemque p. 133. c. 300. d. 327. c. 486. d. 585. b. 647. d. quae ita variantur, ut p. 34. d. dicatur μηδενὸς χαλεποῦ παρόντος: p. 42. a. μηδενὸς λυπηροῦ παρόντος: p. 637. b. μηδενὸς ὄντος ἀτόπου. Itaque fidenter restituo Themistio, p. 246. a. de Socrate: εἰ γὰρ δὴ καὶ ἐπαινῶν προσδεῖται, δεῖ μὲν οὐδὲν, ἀποχρήσει δὲ αὐτῷ καὶ εἰς ἐπαινέτης Φαῖδρος: ubi quid δεῖ μὲν sit, nemo Interpretum dixit; sed mutandum in unum vocabulum δεινόν. Ceterum in Dioneis δεινοῦ a μηδενὸς absorptum esse apparet, evanuitque eadem de causa p. 652. d. in εἰς ἀλγηδόνας ἐνέβαλον, ubi C. et M. supplent δεινάς.

» ταῦτα μὲν ἴσως κοινὰ καὶ ὑμῶν ἐστίν.] Reiskii annotatio acuta est, sed infra Dionis παραρησίαν, cuius reprehensio in hac oratione ipsos auditores tangit, ad quos, p. 407. a. non sine causa, ἀλλ' ὅτι μὲν, inquit, ἄχθεσθε ἀκούοντες, σαφῶς οἶδα. Cf. p. 410. d. A. B. U. habent ἡμῶν, idemque videtur legisse Interpres, quo tamen labans antithesis non magis fulcitur, quam Casauboniano ἄλλων: nam qui communes habebant cum istis terrores, non in-

telliguntur, nisi addatur, quod *somno* oppositum sit. Corrigo αὐπνων pro ὑμῶν.

404. b. Obscura sunt, quibus Dio malum istud totam urbem pervadere significat: καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη ξύνηθές ἐστι καὶ τοῖς πάνυ μικροῖς παισὶ, καὶ τῶν τελείων ὅσοι δοκοῦσιν αἰδεῖσθαι, προάγονται πολλάκις ὥσπερ ἐπιδώρῳ τινὶ χρῆσθαι, κἂν ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν, ἀνέπνευσαν γοῦν ὅμοιον. Descripsi locum eo consilio, ut corruptelam indicarem, quae mihi quidem inesse videretur. Nam ἐπαδῶ, quod Anglus coniecit pro ἐπιδώρῳ, quam in hac sententia vim habeat, non perspicio: non magis satisfacit Reiskiana interpretatio vulgati: *tamquam mantissa quaedam*; nulla sane fuisset adolescentium verecundia, si praeter ronchum aliud adderent, neque eo sensu convenit χρῆσθαι vel vulgato vel correcto ἐπιδώρῳ. Nihil habeo, quod in medium proferam, nisi hanc coniecturam, pro ἐπιδώρῳ requiri vocabulum rei, qua sonum instrumentorum musicorum Veteres comprimere solebant, veluti nunc etiam pectine quodam fidicines utuntur. Hoc si probabiliter conieci, huiusmodi sententiam reperiemus: *et adultorum nonnulli, quos quidem pudere videtur, saepe inducuntur, ut tamquam instrumento aliquo comprimendi ronchi causa utantur: itaque quoties animum advertunt ronchoque abstinent, certe simili cum sono respirant.* — De ἐπιστήσαντες διατραπῶσιν, a quorum sententia plane aberravit Interpres, vid. Hemst. ad Lucian. Nigrin. T. I, p. 56. — Paulo post pro δυσθυμίας

M. habet *δυσφημίας*, librarii errore, quem facilem esse in hoc vocabulo, apparet ex p. 80. c. ubi *δυσθυμίας* rectissime Reiskius in alterum mutavit. Sequens *ἐπεδήμησε* in vitio est: scrib. *ἐπιδημήσειε*.

405. a. *ἀμάξαις φέρητε*.] Par. B. *εἰσφέρητε*, quod recte praefert Boisson. Anecd. Vol II, p. 226. Sed minus necessarium est, quod idem corrigit, *εἰσφέρεται*.

b. *ποίαν τινὰ ἡγήσονται*.] Non rara confusio numerorum post *τις*, in quo collectiva vis est.

» *τὰς κερκίδας*.] Haec ita explicabam, ut Tarsensibus inimici effeminatos mores obiicerent, ac vocabulo *κερκίς* tum mollietiem animi operaque muliebria designarent, tum argutum ipsius *κερκίδος* strepitum. Reiskius docte *κερκνίδας* coniiciens, volebat haud dubie *κερκνηίδας* vel *κερκνίδας*. Deinde in *καὶ οὐ φασι* praetermisit *φασι*, quod mutandum in *φατε*.

d. *φέρει δ' εἰ κατεζωσμένοι — χαλεπόν*.] Haec miro modo interiecta sunt. Post *χαλεπόν* certe interrogationis signum ponendum et sequens *ἢ* mutandum in *εἰ*, quae M. offert. — Egregia est Reiskii emendatio *ὄρος ὑπερκείμενον*. Urb. habet *ἔρωτος*: itaque praestare videtur *ὄρος τι*.

406. a. *ἡ κιθάρα περιήνεγκε*.] Amplector Reiskianum *περιήπνεκε*. Nihilo tamen magis cum Köhlero in Homeri Od. XVII, 261. corrigam *περὶ δέ σφας ἥπνεκ' ἰωὴ Φόρμιγγος*. Vir optimus non attendebat vocabulum *ἰωή*, nec recordabatur Od. XIX, 444. *τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν*. Dio comprehendit quum Homericum *περιέρχεσθαι*,

tum quod paulo post Ulysses dicit: ἐν δέ τε φόρμιγγι
Ἦπιει.

c. οὐδὲ ἱστορία.] Bene explicuit Reiskius: Dio
p. 11. a. χώραν — πολλήν ἱστορίαν ἔχουσαν. cf.
p. 287. a. Plane *miraculi* vim habet p. 561. a.

d. ἡ τῶν Ἀραδίων μουσική καὶ τὰ Φοινίκων κρου-
ματα.] Haec populorum eorum mollitiem et luxu-
riam tangere videntur: vid. Posidonius apud Athen.
p. 527. ef. — ὥσπερ ἔτεροι τὸν σπονδεῖον, quippe
gravitate eximium. Intelligendi autem singuli rhy-
thmi, non carmina, qualia in usu non fuerunt:
vid. Herm. Elem. Doctr. Metr. p. 73.

» ὥσπερ τοὺς κύκνους φασὶ τοῖς πτεροῖς;] Interro-
gationis signum in fine delendum. Intelligit Dio
cygnos, alis zephyros excipientes: quod doctissime
illustravit Iacobs. ad Philostr. Imag. p. 260. Exco-
gitavit hunc cygnorum per alas cantum recentior
aetas Graecorum, quo credibilior res fieret, ut pu-
to: idque unum est argumentorum, quibus Ana-
creonti abiudicandum carmen in Apollinem: cuius
in vs. 7. vera scriptura est:

Φρυγίῳ θυθμῷ βοήσω,
ἄτε τις κύκνος Καῦστρον,
πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῳ σύναυλον ἤχην.

Idem haud dubie respexit auctor Hymni Hom. min.
vs. 1.

Φοῖβε, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερόγων λίγ' αἰίδει:
non Aristophanes, in Av. vs. 769. sqq. quamquam
eo refert Scholiastes: vide I. H. Voss. in Epist.

Mythol. II, p. 122. post cuius exquisitam disputationem de fabuloso cygnorum cantu carere possumus copiis Morini, in Mem. Acad. T. V, p. 207. sqq. et Mezeriaci ad Ovidii Heroid. T. II, p. 172. sqq. aliorumque: a quibus segregari velim Is. Peerlkampium, qui anno 1824. iuvenis *de cantu cygni* scripsit, ei fidem tribuens. Sed alarum commentum, quamquam docte tractavit, p. 28. sq. tamen haud satis explicuit.

407. d. πῶς οὐ χαλεπὸν τοιαύτην ἔχειν.] F. ἀλλὰ, νῆ Δία, μητέρα πῶς; οὐ χαλεπὸν κτλ. Aperta Oratoris ironia, istaque interpunctione evitatur corrigendi necessitas.

408. b. τί δέ ὁ Περσεύς; οὐκ κτλ.] Disting. τί δέ, ὁ Περσεύς οὐκ κτλ. Idem monuit Toupius ad Longinum, IV, 6. vide supra ad p. 401. d.

» Ἀθηνόδωρος ὁ πρόωγόν γεγόμενος.] Postrema addit Dio, quo distinguat hunc Athenodorum ab altero, item Tarsensi, antiquiore, qui Catoni familiaris fuit: vid. Strab. XIV, p. 991. Quem nunc significat Dio, is Sandonis filius fuit, Stoicus. Exemplum reverentiae Augusti habet Zonaras, p. 544. b. cf. Fabricius ad Dion. Cass. LII, 36. et Kühn. ac Perizonium, ad Aelian. Var. Hist. XII, 25.

c. τῶν νῦν ἔτι μερόντων.] Nescio quamobrem Reiskius scripserit μένοντα. Quod vulgatum erat, praestabat: *multa eorum, quae etiam nunc e meliore isto tempore supersunt cet.*

d. τοιγαροῦν ὀξύτερον — γεωμέτραι.] Non integra videntur: nam Orator haec loquitur de iis-

dem feminis, quarum modo faciem velo tegi dixerat, ὥστε μηδ' αὐτάς ὁρᾶν ἔξω τῆς ὁδοῦ μηδέν.

409. a. ὥσπερ ἐτέρῳ.] Recipiam ἐτέρων e M.

b. φημί δὴ διαλέγεσθαι τούτοις ὁμοίως.] Reiskius addit αὐτάς: item Köhlerus τούτοις mutat in ταύτας. Neuter probabiliter: putant enim, sermonem esse de feminis Tarsensibus. Verum ista absolverat Dio, p. 408. fine, neque nunc poterat reprehendere obtutum incessumque mulierum, in quibus modo laudavisset, veteris superesse verecundiae pudorisque vestigia. Nihil excidit: intellige αὐτούς, illos, qui roncho laborabant: absolvunt haec, quae supra posuerat: ἀνάγκη δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἀκολουθεῖν τῷ τοιούτῳ ῥυθμῷ.

c. ὑποψίαν τῶν πλείστων.] Opportune praepositionem insertam habet M. ἐπὶ τῶν πλείστων, in *plerisque obscoena patrantibus*. Sic p. 410. c. ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ πταρμὸς ἐξηλέγξε τὸν τρόπον.

d. ταῖς χερσὶν ὑπτίαις.] Hoc molle et indecorum haberi, ex hoc loco Dionis ostendit Wytt. ad Eunap. p. 109. de manibus tamen *supinis* nihil habens, praeter preces.

» τῶν γὰρ ἐνθάδε — τὸν τρόπον ἐκάστου κτλ.] Locus corruptissimus, in quo lapsus videtur Reiskius: quum enim δεινῶν explicaret *acrium*, *ingeniosorum*, illa τῶν αὐτὸ τοῦτο ἔργον πεποιημένων accepit de urbis eius incolis, eodem quo Tarsensibus vitio laborantibus. Hoc autem se ipsum confutat: nam tum ex solo isto roncho iudicari potuisset: ac desideratur physiognomonis accuratior descriptio.

Accipiendum quidem duco, quod Reiskius inseri postulat, παραγεγονέναι, vel simile, quale ego post πόλιν excidisse existimo, ubi fortasse plura desunt. Nam haud dubie hoc significat: *dicunt enim, in urbem quamdam venisse aliquem e civibus vestris, qui hanc ipsam calleret artem, ut sciret* cet. Formulam αὐτὸ τοῦτο ἔργον ποιῆσθαι vel infinitivus simplex vel addito articulo sequi solet: res nota, quae tamen, ignorata a quibusdam, corruptelas genuit: vide e multis Wyttenb. ad Plut. p. 17. d. Itaque ὥστε εὐθύς εἰδέναι τὸν τρόπον corrupta suspicor ex τὸ ἐξ εἰδους εἰδέναι: suppeditat ipse Dio, p. 73. b. οἱ μὲν γὰρ (φυσιογνώμονες) ἀπὸ τῆς μορφῆς καὶ τοῦ εἰδους τὸ ἦθος γινώσκουσι. Nulla certe causa erat, quare εὐθύς adderet, praesertim quum hic ipse physiognomon, p. 410. b. non statim hominis ingenium istiusmodi indiciis divinaret, sed — πολλὸν χρόνον ἑώρα, τελευταῖον ὀκνῶν — τὸ παριστάμενον λέγειν, οὐκ ἔφη ξυνιέναι κτλ. Veterum autem physiognomoniam non vultum sed totum corporis habitum spectabat: vide Cic. de Fato. c. 5. et Gell. N. A. I, 9. ibique Gron. Porro Clemens Alex. p. 224. d. καθάπερ μετωποσκόπος ἐκ τοῦ σχήματος αὐτὸς καταμαντεύεται, quocum cf. Aesch. adv. Tim. T. III, p. 179. R. Denique magis quam cetera omnia huc pertinet Diogenes Laërt. VII, 173. haec referens de Cleanthe: λέγεται δὲ, φάσκοντος αὐτοῦ, κατὰ Ζήνωνα, κατάληπτον εἶναι τὸ ἦθος ἐξ εἰδους; νεανίσκους τινὰς εὐτραπέλους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτὸν κίναιδον ἐσκληρωγωγημένον ἐν ἀγρῷ, καὶ ἀξιούν.

ἀποφαίνεσθαι περὶ τοῦ ἡθους· τὸν δὲ διαπορούμενον
κελεύσαι ἀπιέναι τὸν ἄνθρωπον· ὡς δὲ ἀπιὼν ἐκεῖνος
ἔπταρεν, ἔχω, εἶπεν, αὐτὸν, ὁ Κλεάνθης, μαλακός
ἐστι. Non dixerim, Dionem memoria lapsum esse;
sed de industria eum Tarsensi alicui tribuisse, quae
de Cleanthe narrari sciret, multo verosimilius est:
hoc enim maiorem vim apud auditores habiturum
erat.

411. d. Versus hos lyricos esse Alcmanis, coniecit
Welckerus, in *Museo Rhen.* Ed. Welck. et Naek.
I, p. 430. sq. quem vide de emendatione, et Her-
mann. ad Eurip. Hec. vs. 1234. — ὑπακουέμεν habent
A. B. U. ἰδία A. ἰδα B. U. φιλίην omnes praeter
Edd. Observatum est ab Hermanno, praeter con-
suetudinem γναθῶν feminino genere usurpari: mihi
ne metro quidem satis videtur convenire. Scriben-
dum arbitror:

χαροπὰν κύνα·

χάλκεον δὲ οἱ γνάθων ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας

ὑπάκουε μὲν Ἰδα, Τένεδός τε περίρρυτα,

Θρηῆκιοί τε φιλάνεμοί γε πέτραι.

Sine causa Reiskius offendebat in φθεγγομένας, quem
Welckerus sequi non debebat: optime idem po-
stremum γε tuetur, quo tamen nihil nisi altitudo
rupium designatur, siquidem vera emendatio est
φιλάνεμοι: in constanti certe lectione φιλίην ἔμοιγε
aliud latere potest, quod frustra quaero.

» μὴ διαστρεφόμενος.] Recip. e M. καί pro μή. —

De seq. διακλώμενος vid. d'Orvill. ad Charit. p. 560.
Toup. Emend. in Suid. I, p. 167.

412. a. μήτε ἄλλου τινὸς ζώου.] Iacobs. Add. in Athen. p. 23. coniecit: ζώου μιαιροῦ, μήτε ἀνδρόγυνον μιμούμενος μήτε χαμαιτύπην αὐτὸ τοῦτο χαμαιτυποῦσαν, ἀλλὰ τοῦ αἰσχίστου ἔργου καὶ τῆς ἀσελγεστάτης πράξεως ὥσπερ πέρας φθεγγόμενος. Egregius corrigendi conatus, sed incertus est in tam turpi re et corruptela. — Tutius mox procedit emendatio in verbis: μεθ' ἡμέραν ἐκφωνοῦσιν, ὄντος ἡλίου. M. habet ἐκφαίνουσιν ἰόντος ἡλίου. Igitur scr. μεθ' ἡμέραν, ἐκφωνοῦς ὄντος ἡλίου.

b. τοσαύτην φορὰν.] Immo φθοράν.

c. ὃς ἐμβοήσεται.] Immo ἐμοῦ βοήσεται. Occupavit Iacobs. Add. in Athen. p. 110. qui eodem loco sequentia sic expolivit: λαχνῆς — ἀπηλλαγμένα — εἶτα τοῦτο λοιπὸν ἔτι, τὰ σκέλη. — Sunt igitur οὐδὲ τοῦτο πως — ἀπηλλάγμεθα in parenthesis. — Denique in ἐπὶ τὰ αἰδοῖα μεταβάν corrige μετέβησαν.

413. a. τοῖς σοφοῖς καὶ νέοις.] Hemsterh. in marg. pro καὶ νέοις coniecit καινοῖς.

d. ἐκεῖνο λανθάνει.] M. λανθάνειν. In quo reliquiae sunt verae scripturae λανθάνει με.

414. a. ἀλλὰ οἷς αὐτῶν.] Reiskius τοῖς αὐτῶν: perperam. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 14, 7. τισίν. Ego malim ἀλλ' ἐνίοις αὐτῶν.

419. c. λιμουργοῦς.] Optime Casaubonus interpretatur: *fruges consumere natos*, quod nescio quomodo displicet Wesselingio, in Obs. I, 14. p. 46. sq. corrigenti λιμουργοῦς, *piscantes in lacu Cydni*. Hoc si voluisset Dio, vel λιμουργοῦς, quod M. ha-

bet, mirarer cur isto cognomine a nonnullis tantum appellati essent. *Λιμουργοί* dicebantur, quod quum nihil nisi ederent, famem afferrent ceteris. Iacobsius, apud Zimm. suspicatur, vere *λιμουργούς* hoc genus hominum fuisse, sed per iocum *λιμουργούς* appellatos. Dubito: si enim opifices erant, immerito *ὄχλος περισσός* vocabantur.

422. a. *ἐν χρήματα συμφορῶσι καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν ὅπως δὴ θᾶττον συνείρωσι.*] Una litera deleta mutataque interpunctione, huic obscuro loco lux orietur: *ἐν ῥήματα* (sic M.) *συμφορῶσι, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν ὅπως δὴ θᾶττον συνείρωσι.* Nimirum alii se ad remp. accedere putant, si loquaces sunt oratores: quales Dio significat p. 395. c. *καὶ τῇ ταχυτῇ τῶν λόγων ἐπαίρεσθε καὶ πάννυ χαίρετε ξυνείροντες τοσοῦτον ὄχλον ῥημάτων.* Conf. p. 363. c. *σκώμματα καὶ πολλὴν σπερμολογίαν συνείροντες:* quibus locis imitatur Demosthenem, de Cor. p. 328. R. cf. not. ad p. 395. c.

d. *καίτοι κυβερνήταις, εἴ τις λέγοι αὐτοῖς, ὥστε ζητεῖν, — οὐ μεγάλου τινὸς αὐτοῖς δεήσει χειμῶνος.*] Pro ὥστε scribe. ὥς δεῖ. Respondent p. 423. a. *ἐγὼ δέ φημι δεῖν κτλ.* Porro iungendum *κυβερνήταις αὐτοῖς δεήσει*, abundante pronomine.

424. d. Prudenter hoc loco Orator suadet Tarsensibus, ut constituent, neque omnia ferenda esse, neque nihil: non tolerandas esse graves iniurias praefectorum, potentia abutentium: leves ac mediocres silentio transmittendas. Sed sine successu tentatam arbitror corruptelam in proximis: *τὸ μὲν*

γὰρ ἐφ' ἅπαν ἄπιστον εἶναι τοῦ βοηθεῖν αὐτοῖς, ἀνδραπόδων ἐστὶ καὶ δυσχερές, εἰ μηδεὶς ὄκνος μηδὲ ὑποψία καταλειφθήσεται τοῖς ἀγνωμονούσι, τὸ δὲ πλῆθος ἀπεχθάνεσθαι καὶ πάντα ἐξετάζειν οὐχ ὑπὲρ ἡμῶν ἐστίν. Casaubonus ἄπιστον non magis hic tolerare potuit, quam praefectum Romanum Tarsenses: itaque primo mutare voluit in οὐ κύριον, quod quum animadverteret nimis a recepta lectione discrepare, alterum divinavit, ἄπυστον. Hoc autem ne arguta quidem eius interpretatio commendat: *sic te gerere, ut numquam dicaris ausus esse te defendere et ulcisci.* Denique Reiskius elegantiam quamdam agnovit in ἄπιστον εἶναι τοῦ βοηθεῖν αὐτοῖς: dictum enim esse pro οὐ πιστεύειν τῇ πείρᾳ τοῦ βοηθεῖν. Sed ἄπιστον, activa potestate, in suspitione tantum usurpatur, debuitque Dio nihil significare nisi defensionis cessationem, qua adversariis audacia cresceret. Videor mihi veram scripturam restituere, ἀποστῆναι τοῦ βοηθεῖν. Saepe hoc verbo utitur: p. 174. c. ἀρξάμενος αὐτῶν, οὐ δύναται ἀποστῆναι. 485. c. ἀπέστην τοῦ λόγου. 665. d. πάντων ἀποστάς: et quod cum praesenti loco comparandum, p. 426. c. ἀποστάντες τῆς ἔριδος καὶ τοῦ ζητεῖν ἐξ ἅπαντος πλέον ἔχειν. Non minus, ut arbitror, aberrarunt a sententia Casaubonus et Reiskius, quum ille pro seq. τὸ δὲ πλῆθος, coniiceret τὸ δὲ πλείοσι, vel πολλοῖς, hic τὸ δὲ πρὸς πλῆθος: sed nec plebs intelligi potest, nec, si quid video, multitudo praefectorum Romanorum. Requiritur nimiae intolerantiae mentio, nihil praeterea: eamque repertam

esse spero in τὸ δ' ἀπλήστως ἀπεχθάνεσθαι: idem est, quod p. 503. b. ad invidos: ἵνα ἐμπλήσητε τὴν προθυμίαν.

425. a. ῥαδίως ἀφέντας τὸ παρὸν αὐτοῖς, ἀνόπλους εἶναι.] Reiskius post αὐτοῖς supplet ὄπλον. Non impedio, quominus hoc vel βέλος intelligatur; addi nolim: nam τὸ παρὸν per se poni solet, ac ne indiget quidem pronomine, quod in simili re omittit Synesius, p. 118. d. τῷ γὰρ δήμῳ καὶ τὸ παρατυχὸν ἅπαν ἦν ἀναγκαῖον: quamobrem Dionem magis perspicua haec reliquisse arbitror: ῥαδίως ἀφέντας τὸ παρὸν, αὐτοῖς ἀνόπλους εἶναι. Non dubito certe, quin p. 389. d. in καὶ τὰ ὄντα ῥιπτοῦντες, scrib. sit τὰ παρόντα, quidquid in theatro ad manum erat, vel ipsorum corpora tegebat.

c. τὰ βάρη ταῦτ'] *Onera, qualia interdum portare solemus.* Saepe hac significatione pronomen usurpat Dio, interdum cum contemptu: p. 136. b. οὐδὲν ὦν τούτοις ὁμοίως τοῖς ἀθληταῖς. 259. a. ταῦτα τὰ πλάσματα. 356. d. οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι, nisi haec referantur ad πηλίνους ἀνδριάντας, quorum paulo ante meminit: 449. d. τῶνδε τῶν ἱππων. 252. c. ταῖς ἀρμονίαις τῶν ὀργάνων τούτων, aliaque: vide Markl. ad Max. Tyr. XXIII, 3. Lenting. ad Eurip. Med. vs. 1374. et Krüger. ad Xenoph. Anab. I, 5, 8. Sunt autem ista in hac non inficeta comparatione: ὥσπερ, οἶμαι, τὰ βάρη ταῦτ', ἂν μὲν σφόδρα πιέζῃ καὶ ἀνέχεσθαι μὴ δυνώμεθα, ζητούμεν ὥς τάχιστα ἀπορρίψαι· μετρίως δὲ ἐνοχλούμενοι καὶ ὀρῶντες ἀνάγκην οὖσαν, φέρειν ἢ (εἰ om. M.)

τοῦτου μείζον ἕτερον (sic M. pro ἑτέρου) σκοποῦμεν, ὡς κουφότατα ἔπεσθαι. Optime Emperius, de Orat. Cor. p. 30. postremum infinitivum mutavit in θέσθαι: minus recte Reiskius iunxerat eundem cum σκοποῦμεν, cuius constructionis exemplum frustra quaesiturus erat. Sed praeter consuetudinem dictum ὁρῶντες ἢ εἰ σκοποῦμεν, neque sic scripsit Dio, quidquid alii ausi sunt: tum nihil est solatii in alterius gravioris oneris consideratione, nisi eius portandi necessitatem nos effugere sentiamus. Obscurarunt librarii comparisonis concinnitatem, scripsisseque videtur Dio: καὶ ὁρῶντες ἀνάγκην οὖσαν φέρειν ἢ τοῦτου μείζον ἕτερον πονεῖν, ὡς κουφότατα θέσθαι.

426. a. In hac oratione quum multa praeclara sint, tum hunc etiam locum expolire operae pretium est, ubi imperitos a rerum publicarum administratione deterret, monetque ne imitari se posse sperent, si quem magistratum aliquid fortiter periclitatum viderint: idem enim facturos, ac si quis medicum videns, salutaribus medicamentis aliquid mortiferi immiscentem, μηδὲν ἄλλο εἰδὼς μηδὲ ὅπως συντέτθῃ μηδὲ ὅποσον (supplend. δεῖ) λαβεῖν, μιμεῖσθαι βούλοιτο, μὲν (sic Ven. et M. pro καί) αὐτοσχεδιάζειν τὰ μέγιστα, καὶ προεστάναι πόλεως, ἡγεῖσθαι παντὸς εἶναι τοῦ ἐλπίσαντος, ὃ (M. οὐ) πολὺ τῶν τοιούτων ἀφέστηκεν. Immo hoc scripsit: — μιμεῖσθαι βούλοιτο· καὶ μὴν αὐτοσχεδιάζειν τὰ μέγιστα καὶ προεστάναι πόλεως ἡγεῖσθαι παντὸς εἶναι τοῦ ἐλπίσαντος, οὐ πολὺ τῶν τοιούτων ἀφέστηκεν. Reiskius, quum postremum ὃ interpretaretur, senten-

tiam non perspexit; praeterea hians verborum ordo tum hunc tum Casaubonum offendit. Sententia nunc haec est: *et tamen putare, posse quemvis maximas res ex tempore agere, et reip. praeesse, non multum distat ab eorum stultitia, qui temere suscipiunt, cet.*

c. ἀλλὰ μάλιστα μὲν αὐτοὶ δικάσται γενόμενοι.] Non habet μέν, quod respondeat. Putares, Dionem scripsisse: ἀλλὰ μάλιστ' ἀδέκαστοι δικάσται γενόμενοι. Sed praestat in hoc lacero loco ἐπέχειν.

427. c. ὁ μεῖζον ἐστὶ τοῦ εἶναι παρ' ἡμῶν καὶ δικάζεσθαι μάλλον.] Nondum mihi persuaserunt Casaub. et Reisk. nomen urbis *Μάλλον* scribendum esse. Nam cum Valckenario, ad Phalar. Lennep. p. 70. pro εἶναι corrigendum videtur θύειν, quod sequentia confirmant: cf. quae dicemus ad p. 479. c. Cetera cum eodem Valckenario sic restituam: δικάζεσθαι, μάλλον δὲ ταῦτα μὲν οὐδ' ἡντινοῦν κτλ. Valesius videtur pro μάλλον correxisse ἄλλους.

428. d. καὶν ιδιώτης ἢ καὶν πολίτης.] Si integra verba sunt, ιδιώτης significat infimae plebis hominem: veluti p. 516. d. opponitur φιλοσόφοις. Potuit Dio vocabulo πολίτης sic uti, quemadmodum coniecit Reiskius, nec longinque arcessendum est πολιτικός. Sed quod Dio contendit, cuivis homini proprium esse, neque auferri posse, efficacius postulat oppositorum discrimen, nimirum libertatis ac servitutis, qui locus communis est in philosophorum scholis: quamobrem in ιδιώτης arbitror latere εἰλώτης,

cuius abiecti hominum generis Oratori facile in mentem venire potuit post accuratam Lacedaemoniorum mentionem. Sed postrema huius orationis turpiter mendis laborant.

» Qui philosophos putant hominum studia atque omnem contentionem dissolvere, eos hoc simili repellit Orator: ὥσπερ εἴ τις τὸν μουσικὸν βούλοιτο ἀρμολοζόμενον, ἔπειτ' ἀνιέντα τῶν φθόγγων τινὰς, καὶ πάλιν ἐτέρους ἐντείνοντα σκώψειε, [sic optime Angelus pro ὄψει] τὸν αὐτόν: quae hoc modo nuper restituere speravit Iacobsius, ap. Zimm. ὥσπερ εἴ τις ὄργανον μουσικὸν βούλοιτο ἀρμολοζόμενον, ἔπειτ' ἀνιέντα ἰδὼν τῶν φθόγγων τινὰς κτλ. cum hac interpretatione: *si quis instrumentum musicum bene temperatum habere velit* cet. in quo credo, typothetas Iacobsium calumniatos esse, qui fortasse voluit βούλοιτο ἔχειν ἡρμολοζόμενον, quamquam ne sic quidem apparet, quo pertineat τὸν αὐτόν. Quae deficiunt, sic fere suppleas: ὥσπερ εἴ τις μουσικὸν ἄνδρα ἰδεῖν βούλοιτο τὴν λῆραν ἀρμολοζόμενον κτλ. Sententiae compositio haud fortuito similis est Platonicae, Pol. I, p. 349. c. δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι μουσικὸς ἀνὴρ ἀρμολοζόμενος λῆραν ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν κτλ.

430. b. τὰ ἀγάλματα.] Doctissima quidem est Reiskii interpretatio: sed requiritur aliquid omnibus asinis commune: quod praebet Casaubonianum σάγματα, non signum Matris nec cetera sacra, nec proverbiale ὄνος ἄγων μυστήρια, Arist. Ran. vs. 159.

c. ὡς σπουδαῖον κρύπτοντα] Expectabam: καὶ

σπουδαῖόν τι κρύπτοντα.

431. b. τοῖς πολλῶν λόγοις.] Immo adde τῶν ante πολλῶν. Frequens librariorum error: vid. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 398.

432. b. καὶ τοιοῦτος ἄρξεται λόγος ὑποτίφεισθαι.] *ac si talis rumor sub illo clam ardere incipit*, ita ut periculum sit ne sensim infatuetur.

c. σοφούς τρεῖς ἢ τέσσαρας κτλ.] Difficile dictu est, quosnam Sophistas Dio significet. Quae sequuntur, de eorum explicatione Casaubonus desperabat: sed multum lucis, mea opinione, attulit Is. Vossius, ad Catull. p. 164: » Manifeste de Gallis et Archigallis loquitur, qui non erant calvi ut Aegyptii et alii sacerdotes, sed comati. Ideo vero dicit sacerdotes istos nomen habere a duabus continentibus, quia et in Europa et in Asia sint Galli. Ab universo autem occidente, addit propterea, quod ut antiquiores Graeci Celtas, ita posteriores quidquid ad occidentem est terrarum, Gallos appellarunt.»

433. a. τὰς δὲ κεφαλὰς — πλέκομεν.] Bene meritis est de hoc loco Emperius. De σκέπομεν ei convenit cum Iacobsio, Add. in Athen. p. 299. Hanc formam habet Dio p. 89. d τοὺς δὲ πόδας — ἔσκεπεν.

434. c. ἐκεῖ γὰρ, ὡς φασι, ποταμοὶ ῥέουσιν — ὁ μὲν γάλακτος κτλ.] Fieri potest, quod Reiskius putabat, ut Dio Apollonium Tyanensem tetigerit: vid. Philostr. p. 118. Sed fons horum commentorum fuit Ctesiae liber de India, cuius fragmenta vide in Ed.

Bährii, p. 247. sqq. Sed pessime mentiti videntur Iambulus, cuius quaedam descripsit Diod. Sic. lib. II, fine, et Eudoxus; sua autem Dio pro lubitu finxit et ornavit.

436. a. τοὺς παρ' αὐτοῖς ἐροισμένους:] *qui in fluviorum istorum ripis otiosi decumbunt*: vid. p. 434. d. et seq. Ab his narrat Brachmanas secedere, καὶ ἐξαίρετον αὐτοῖς εἶναι μίαν πηγὴν τὴν τῆς ἀληθείας, — ἧς οὐδέποτε γέσασθαι τοὺς ἐμπιπλαμένους. Mirum acumen Reiskii, certissime corrigentis: — ἧς οὐδέποτε πᾶσασθαι αὐτοὺς ἐμπιπλαμένους: quibus nollem Iacobsius ap. Zimm. nuper praetulisset sua: ἧς οὐδ. γ. τοὺς ἐκεῖ πιπλαμένους. Annon satis dixerat Orator, Brachmanas hunc veritatis fontem eximium sibi que proprium habere? Id ipsum exspectabatur, ut horum inexplebilis sitis describeretur. — Non multo post contra in gravissimum errorem incidit Reiskius. Ait enim Dio de Indis, qui ad Oceani riparum incolas commearent: ἀφικνοῦνται δ' οὐ πολλοὶ τινες ἐμπορίας ἔνεκεν. οὗτοι δὲ ἐπιμίσγνυνται τοῖς πρὸς θαλάττη. τοῦτο δ' ἄτιμόν ἐστιν Ἰνδῶν τὸ γένος, οἳ τε [immo οἳ δὲ] ἄλλοι ψέγουσιν αὐτοῖς. Sunt autem ἄτιμον illud hominum genus ipsi orae maritimae populi, non, ut Reiskius docet « qui ex India media ad litora et urbes maritimas descendunt, mercaturae ergo.” Impedivit hic error, quominus vitium agnosceret in ψέγουσιν, pro quo ψεύγουσιν optime divinavit Lobeckius, Paralip. T. I, p. 43. Vid. Intt. ad haec Curtii, IX, 10, 8, de maritimis Indis; *ac ne cum finitimis qui-*

dem ullo commercii iure miscentur.

d. θάλατταν εὐκαρποτάτην.] Cf. p. 401. c. ubi Byzantium felicitas praedicatur, αὐτομάτων ἰχθύων αὐτοῖς ἐπὶ τὴν γῆν ἐκπιπτόντων ἐνίοτε.

437. a. ὥς τότε εἰσέπλευσα.] Immo ὅποτε εἰσέπλευσα: *quum navi intrassem*, non Pontum, ut Reiskius volebat, sed Borysthenis ostium. Paulo post, p. 438. d. de Graecis: ἐπαύσαντο γὰρ εἰσπλέοντες.

438. d. Lectu dignissima sunt, quae de Borysthenitarum urbe narrat, sed obscura est descriptio muri: οὐ πρὸς τὸ μέγεθος significant, eas turres, quae in hac veteris muri parte superessent, non convenire magnitudini urbis, qualis nunc esset, quippe nimis magnas: itaque perperam Reiskius corrigat: τῆς τότε πόλεως. Τὸ δὲ μεταξὺ, spatium inter istas veteres turres, συμπέφυραται κατ' ἐκεῖνο, scilicet κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πόλεως. Ea enim pars antiqui muri, quae nunc partem novae urbis circumdabat, hic illic hiabat. Cetera non expedio: ταῖς οἰκίαις οὐκ ἐχούσαις ὅποια διαλείπει. Si revera partes illae hiantes aedificiis oppletae fuerunt, in ταῖς articulo aliquod adiectivum latet: etenim pars habitata urbis multum distabat ab illis turribus: quod Reiskius et Casaubonus non satis animadverterunt, quorum inventa, quamquam ingeniosa, non sufficiunt, nec satis prudenter ille miratur dativum absolutum, quem ipse finxit: omnino suspecta sunt verba κατ' ἐκεῖνο ταῖς οἰκίαις.

439. a. ὑπὸ τὸ ἰμάτιον τὴν χεῖρα ὑποστείλας.] Id

enim ipsum signum erat κοσμιότητος, quem morem illustrarunt Casaub. ad Diog. Laërt. IV, 16. alii-que.

c. διὰ ταῦτα δὴ ταῦτα.] Scribendum διὰ πάντα δὴ ταῦτα, quomodo scriptum fuit in M. a prima manu: enumeravit enim multas Callistrati laudes.

440. b. τοῦτο μὲν, ἔφην, ἀπολελευκάσιν οἱ ποιη-
ται αὐτῶν ἀπὸ Ὁμήρου, ὥσπερ ἀπὸ ὀφθαλμίας.] Haec
respiciunt praecedentia εἰσι δὲ πάντες τυφλοί, nec
quidquam mutandum cum Reiskio, quem haec Pla-
tonis imitatio fugit, neque cum Iacobsio, apud
Zimm. delenda οἱ ποιηται αὐτῶν. Distinguuntur
enim poëtae a populo, ut paulo ante iisdem plane
verbis: Ὁμήρου μνημονεύουσιν οἱ ποιηται αὐτῶν ἐν
τοῖς ποιήμασι. » Velus est opinio, oculorum mor-
« bos per ipsum adspectum communicari, de quo
« vid. Gesn. ad Orat. de Har. Respons. Ed. Wolf.
« p. 345." Ita Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 255. d.
οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελευκώς, quae verba
Dioni obversata sunt, tum hoc loco, tum p. 533.
a. Horum meminit, aliorum imitationes promens,
Wyttenb. ad Plut. p. 53. c.

441. c. ἐν βραχεῖ σκοπέλω.] Verum habet M.
τραχεῖ: idque confirmant sequentia: ἐν λείῳ καὶ
πλατεῖ πεδίῳ.

442. b. οὐκ ἄλλως.] Non temere, non sine cau-
sa. Vitiosa est lectio M. οὐ καλῶς.

443. d. χορείαν εὐδαίμονα κτλ.] Platonica sunt
haec omnia: vide Wyttenb. ad Eunap. p. 118. et
cf. Dio p. 445. c.

445. c. ἐγγύτατα τείνων τῆς τοῦ Πλάτωνος ἐλευθερίας περὶ τὴν φράσιν.] Similiter Max. Tyr. XXVII, 4. ἐγὼ γάρ τοι τὰ τε ἄλλα, καὶ ἐν τῇ τῶν ὀνομάτων ἐλευθερίᾳ πείθομαι Πλάτωνι. Quatenam illa libertas fuerit Platonis, disputat ibi Heinsius, aliosque Philosophi locos affert Davisius, Heinsium more suo negligens. Est autem illa Platonica licentia opposita rhetorum curiositati, in vocabulis diligentissimae, res ipsas saepenumero confundenti: eamque Plato tum alibi, tum praecipue in libris de Legibus usurpavit, cuius veniam ipse rogat, L. I, p. 627. d.

» εἰ γὰρ μηδενὸς, ἀλλ' οὖν.] M. ἄλλου pro ἀλλ' οὖν. Quod recipiendum.

446. a. οὐκ ἀντικρὺς.] Nec corruptum, neque recte explicitum videtur. Intelligo: *neque omnino audiendi sunt cet. partim modo, quoniam illi sibi non constant*: vide quae mox disputabimus.

» ὅπερ οὖν εἶπον.] M. ὥπερ: sed nihil mutem, nisi οὖς pro οὖν. Significat eos, qui mundum animal esse decreverant. Tangit autem Stoicos, qui iidem mundum civitatem definiebant: vide Lips. Physiol. Stoic. L. I, Diss. 8. et L. II, Diss. 7. — Sed de totius loci vitio recte queritur Reiskius, quamquam sententia fere perspicitur, et quae paulo post sunt, sic fere restituenda videntur: ἐν οὐδενὶ ἧττον πεφυκὸς (sic M.) ἐν ἅπασιν δὲ ὁμοίως καὶ μιᾷ ψυχῇ καὶ δυνάμει διεπόμενον. Universum illud (ἅπαν) dicitur per singula aequabiliter diffusum, nec magis in una, quam in altera parte existens: tum ab una anima unaque vi regi. Docte tractavit hunc locum

Emperius, qui tamen mihi non persuasit, verba ἀλλὰ τὴν νῦν διακόσμησιν — ἀμηγέπη (ita ille optime pro ἃ μήτε τῇ) πόλει προσεικάζουσιν, illos designare, qui mundum simul animal et civitatem definirent: quippe in tali interpretatione offendit ἀλλὰ. Immo videntur ipsius Dionis sententiam continere: qua exposita, p. 448. b. ὁδε μὲν οὖν, inquit, ὁ τῶν φιλοσόφων λόγος: eoque pertinet, quod legimus p. 446. c. ὁ δὲ λόγος οὗτος κτλ. Nam cohaerent arctissime, diciturque apte, eum λόγον, qui mundi partes faciat μορφὰς φυτῶν τε καὶ ζώων, θνητῶν καὶ ἀθανάτων, deorum quoque genus comprehendere, atque ξυναρμόσαι τῷ θεῷ (malim θείῳ) τὸ ἀνθρώπειον γένος. Haec si bene disputavimus de impeditissimis verbis, corrigere licebit: ἀλλὰ τὴν νῦν διακόσμησιν — ἀμηγέπη πόλει προσεικάζομεν.

448. b. εἴ τι τοῦτο παραπλήσιον τὸ πολιτευόμενον.] M. ἢ τι. Igitur scr. ἢ τι τούτῳ κτλ. constr. οὐκ ἂν ἀποτρέποιντο τὸ πολιτευόμενον ὁμολογεῖν (εἶναι) πόλιν ἢ τι τούτῳ παραπλήσιον. Ita plana sententia est, efficitque Dio argumentationis serie, iis, qui Deum regem appellent, necessario hunc mundum pro civitate esse debere. Idem nunc video Pflugkium assecutum esse, Sch. Crit. p. 6.

449. a. Veram scripturam habet M. in iis, quae sic edita sunt: οὐχ ὥς Ἑλληνας, ἀγνοίᾳ τοῦ ὀνόματος, οὕτως (scil. Μάγους) ὀνομάζουσιν αὐτοὺς γόητας. Facile quis Reiskianum τοὺς pro αὐτοῖς probaret, nisi M. pro eodem servasset ἀνθρώπους: quae confusio, saepe ab interpretibus observata, non-

dum ubique sublata est. Pauca afferam: p. 224. d. ἐν ταῖς τραγωδίαις ἀνθρώπων restituit lectio Codicis C. αὐτῶν: qui contra, p. 565. d. pro ἐπιτάττειν αὐτοῖς, verum habet: ἀνθρώποις: p. 131. c. πάντες ἄνθρωποι ὀφθαλμοὺς αὐτῷ ἐπεδείκνυνον, quam corrupta sint, animadvertit Reiskius: ex C. sic legendum: πάντες ἂν οἱ ὀφθαλμιῶντες αὐτῷ ἐπεδείκνυνον. Nos p. 258. c. pro ἄνθρωποι substituimus αὐτοί. Ex huius confusionis observatione natum est, quod p. 250. b. pro ἀνοίας in aliis legitur ἀνθρωποίας: unde p. 661. d. ἀνθρώποις mutavimus in ἀνοία. In Maximo Tyr. XIX, 4. pro τέχνην δὲ τὴν ἀνθρωπίνην, optime Marklandus restituit μαντικήν. Alii nati sunt errores ex eodem compendio: veluti p. 37. c. vel ἀλλήλοις legitur, vel ἀνθρώποις. Reiskius p. 590. c. ἄνθρωπος optime mutavit in οὐρανός, quae correctio firmatur corrupto compendio in C, ubi est οὐνός; idem alio loco, quem frustra quaero, ἄνθρωπος in ἀγαθός. Huius denique mendii aliud exemplum latet in Themistio, p. 341. d. ἅτε οὖν οὕτω δεξιὸς ὄντας καὶ χειροὺς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀντασπάζονται καὶ ἀντεπαινοῦσι καὶ ἐντεῦθεν πλείη μὲν γαῖα τούτων τῶν ἀνθρώπων, πλείη δὲ θάλασσα. Apparebit, scriptum fuisse ἀγαθῶν, comparanti Hesiodum, Op. et D. v. 101. in cuius κακῶν nunc ludit Themistius. Sed postremum hoc genus confusionis fortasse non ab eadem origine repetendum, quippe antiquius scriptura minuscula. Quod autem modo mendium sustuli, collatis poëtae verbis quae respicerentur, eoque Iacobsii coniecturas adiuvi, idem aegre non

feret, si alium Themistii locum eodem simplici artificio expolivero: est p. 192. a. οὐδὲ οἱ τοῦ χοροῦ κορυφαῖοι δυσπρόσιτοί τε καὶ συννεφεῖς καὶ οὐ ῥαότεροι ἀτεχνῶς, ὥσπερ τοὺς δράκοντάς φασιν ἐν ταῖς χεῖραῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας ζητεῖν, ὅτῳ ἂν ἐγγρίμψαιντο κτλ. Inspicienti Homerum, Il. XXII, 23. dubium non erit, quin ἀτεχνῶς Themistii sine vitio sit, pro οὐ ῥαότεροι autem uno verbo scribendum ὀρέστεροι. Rursus non debebat Iacobsius tentare p. 254. b. εἰ δὲ βούλει, καὶ ποιητάς τε καὶ τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς συγχωρῶμεν, ἴαν τις λέγη, στασιάζειν τε καὶ ἐπιφθόνως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους: etenim ἴαν τις λέγη significant Hesiodi celebres versus: cf. Themist. p. 256. d.

450. d. συνερίδειν δὲ πανταχόθεν αὐτῷ τοῖς μέρεσι.] Sententiam optime interpretatus est Emperius. Reiskii autem error inde nasci potuit, quod μέρη currus recte, minus accurate equi dici putaret. Et in promptu esset substituere μέλεσι, sed comprehendenda πανταχόθεν τοῖς μέρεσι, *undique*. Cf. Pflugkii, perite disputans in Sch. Crit. p. 12.

451. b. κατέκλυσε τὸν αὐτὸν τοῦτον.] Scrib. κατακλύση, nimirum eundem hunc equum, qui in centro est. In sequentibus pro φοροῶ M. habet φορῶ: verum non agitur de contrario cursu, sed de inundatione, contraria illa prius memoratae combustioni.

c. δοκεῖ μὲν ἀνθρώποις.] Immo δοκεῖν μὲν α.

452. c. οὕτως δὴ λέγομεν — ῥήμασιν εὐφήμοις.] Ingeniosa opinio est Emperii, haec librario vel le-

ctori Christiano deberi. Quod si verum est, retulit is, qui annotavit, ad Dionis verba: *δυσωποῦνται τὴν αὐτὴν ἐπονομάζειν τοῦ ζώου φύσιν*. Sed non animadvertit Emperius, his verbis expunctis Magorum λόγον ad finem usque huius orationis Dioneae pertinere. Tamen inde a verbis *λειφθεὶς γὰρ μόνος ὁ νοῦς*, ad finem usque, ipsius Dionis sententia continetur, quod tum oratio directa tum argumentum ostendit. Ego hunc arbitror in verbis *οὕτως δὴ λέγομεν καὶ ἡμεῖς κτλ.* aliena interpretandi finem facere, seseque convertere ad Borysthenitas, vel potius ad cives suos: nam claudicat forma in postremis. Ac profecto consentaneum erat, ut explicitis primo philosophorum, tum magorum placitis, postremo aliquid de suo promeret.

d. *τὴν τε τῶν τριῶν φύσεων*.] Immo *τῆς τε*, scil. *δμοιοίας*.

453. a. Mirum non est, in hac physiologia satis obscura librarios caecutiisse: unde universus hic locus laborat vehementer, nec sine melioribus libris sanari poterit. In quibusdam tamen concedatur coniectura, veluti in his de deorum supremo deque mundi creatione: *ἀστράψας δὲ ὅλον οὐκ ἄτακτον οὐδὲ ῥυπαρὰν ἀστραπήν, οἷαν χειμερίοις ἐλαυνομένων βιαίτερον πολλάκις τῶν νεφῶν διήξεν, ἀλλὰ καθαρὰν καὶ ἀμιγῆ παντὸς σκοτεινοῦ, μετέβαλε ῥαδίως ἅμα τῇ νοήσει*. Primum quidquid obscuratur, nec native splendore nitet, nondum *sordidum* est, inepteque sic vocatur fulgur, vel densissimis hieme nubibus coruscans. Scripsit, opinor, οὐδὲ *λυπαρὰν ἀστρα-*

πήν. Quae porro in his affecta sunt, perite tractavit Reiskius. Sequentia de nuptiis sacris Iovis et Iunonis illustravit Lobeck. Aglaoph. p. 610.

c. In his: ἐργασάμενος δὲ καὶ τελεώσας ἐπέδειξεν ἐξ ἀρχῆς τὸν ὄντα κόσμον εὐειδῆ, καὶ καλὸν κτλ. dubium est, an recipi oporteat lectionem M. ἀπέδειξεν: certius autem, supplendum esse τὸν νῦν ὄντα κόσμον, ut supra: δημιουργεῖν τὸν ὄντα νῦν κόσμον. Hic autem mundus, quum recens ex opificis supremi manibus exiisset, multo στιλπνότερος erat, inquit, quam nunc apparet, quod hac comparatione confirmat: πάντα γάρ που καὶ τὰλλα ἔργα τῶν δημιουργῶν, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τέχνης καὶ τῶν χειρῶν παραχρῆμα τοῦ ποιήσαντος κρείττω καὶ στιλπνότερα. In his speciose Reiskius pro καὶ τὰ correxit καινὰ; sed non attendit, quid differant καινός et νέος. Hoc Dio proprie usurpavit paulo ante in eadem re, λαμπρότερον ἅτε νεώτερον: illud praesenti loco aptari nequit: quamobrem potius credendum est, intrusum esse καὶ a librariis: satis enim indicat παραχρῆμα, agi de recens absoluto opere. Similis Reiskianae, sed felicior, ut spero, adhibenda medicina est Orationi inter Lysiacas, II, 35. ποίαν δὲ γῶμην εἶχον ἢ οἱ θεώμενοι (ii, qui Salaminem ex urbe transportati erant) τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶν ἐκείναις, οὕσης καὶ τῆς αὐτῶν σωτηρίας ἀπίστου καὶ τοῦ προσιόντος κινδύνου, ἢ οἱ μέλλοντες ναυμαχήσειν κτλ. sententia flagitat: κοινοῦ προσιόντος κινδύνου, nimirum tum Graecis qui navibus erant dimicaturi, tum iis, quos Salamine deposuerant: hi enim consideran-

tes, commune periculum esse, de sua quoque salute desperabant. Marklandi coniecturae a vero aberrant. Haec admonent me de vitio in loco Ciceronis, T. Q. V, c. 27. *mulieres vero in India, quum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt*, cet. Mireris, Ochsnerum et Kühnerum, de hac difficultate disputantes, vocabulo *communis* uti debuisse, (habuisse enim ibi complures mulieres unum communem maritum), neque tamen id ipsum *communis* substituendum vidisse pro *cuius*, vel *cuiusvis* vel *cuiusque*, ut variatur in libris.

454. c. Quam retrusa tractavisset, Orator ipse sentiens, in fine ait: εἰ δέ (sic optime coni. Reisk. et confirmat M.) ἀτεχνῶς ὑψηλὸν τε καὶ ἐξίτηλόν ἀπέβη τὸ τοῦ λόγου σχῆμα, ὥσπερ οἱ δεινοὶ περὶ τοὺς ὀρνιθάς φασὶ τὸν σφόδρα ἄνω χωρήσαντα (sic M. pro ἀναχωρήσαντα) καὶ τοῖς νέφεσιν ἐγκρούσαντα αὐτὸν, ἀτελῇ τὴν μαντείαν ποιεῖν, οὐκ ἐμὲ ἄξιον αἰτιᾶσθαι κτλ. Utilissimam opem tulit Cod. M. ad haec expolienda: unum superest, credo, antiquius vilium in σχῆμα: nam cognitum illud sermonis σχῆμα quum librario obversaretur, substituit pro exquisitiore hiterisque simillimo ὄχημα. Appellat Dio λόγον theologiam, quam exposuit, cuiusque ὄχημα fuit oratio in sublime evecta. Plutarcho, de Pyth. Orac. p. 406. e. historia pedestri sermone scripta dicitur καταβῆναι ἀπὸ μέτρων ὥσπερ ὀχημάτων: in comparisonibus autem frequenter εἰκὼν vocatur ὄχημα λόγου: unde Themistius, p. 3. a. φέρε ἐπὶ ταύτης (εἰκόνοσ)

ὀχοῦμενοι — συμπεράνωμεν. Eiusdem denique naturae est, quod scriptor Corinthiacae, p. 455. b. ait, cygnos ἐμβιβάζειν τὴν ψυχὴν οἷον εἰς ὄχημα, τὸ μέλος. Conf. Markl. ad Max. Tyr. XIX, 6. Vicissim σχήματα abiit in ὀχήματα, p. 670. ὀχήματά τε καὶ μορφάς: quod non fugit Emperium; σχῆμα et μορφή iunguntur p. 209. d. ac saepe. Non video, quamobrem, occasionem nactus, opem non feram laboranti loco Themistii, p. 7. c. qui de Imperatore: οὐ γάρ, inquit, ἐνδίδωσιν αὐτῷ (scil. τῷ θυμοειδεῖ) προοροῦναι τοῦ λογισμοῦ, οὐδὲ ἐπιτρέπει καθάπερ ἵππων ἐνθακόντι τὸν χαλινὸν ἀμελεῖν τοῦ ἡνιόχου, ὅς μόνος γιγνόμενος ἐν ψυχῇ σωτὴρ ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Ratio habitat sane in eo, qui habet: nemo negabit. Sed non tam stulte Rhetor inchoatam metaphoram reliquit; scripsit ἐποχεῖται.

Oratio Corinthiaca Dionis non est. Nihil duri dictum sit in magnos viros, qui discrimen non animadverterunt; dixeris autem, Dionem nondum plane cognitum fuisse iis, qui haec confundere potuerunt: etenim plane abhorret Corinthiaca ab Dionis dicendi genere tum oratorio tum rhetorico. Praeterea, quae in illa significantur, in Dionis vitam non cadunt. Putabat autem Niebuhrius, vel Musonii esse, vel sub Musonii persona scriptam: quibusnam argumentis, non declaravit. Acutissimum virum commovit fortasse, quod Orator p. 461. b. Roma-

num se esse significavit et equestri ordine, quae ambo in Musonium conveniunt. Cf. Nieuwl. Diss. de Musonio, §. II. tum quod memoratur a Synesio, in Dione, p. 37. b. oratio Dionis contra philosophiam ad Musonium. Sed ne ipsum quidem Musonium, cuius fata praeter exsilium in Gyara paene ignorantur, Corinthiacam scripsisse facile probaveris, ut cuius reliquiae sermonem habeant simplicissimum, a sententioso hoc et aculeato declamandi genere alienum: nisi dicas, hoc quoque in medio esse relinquendum, propterea quod Stobensia Musonii fragmenta e Claudii Pollionis Memorabilibus petita videantur. Sed ego quidem non arbitror, virum vere philosophum in re satis gravi rhetoricas nugas depromsisse. Quo magis amplector sententiam Emperii, qui si satis probare nondum potuit, Favorinum Corinthiacae scriptorem esse, ea certe sagacissime coniecit, quae redarguere difficile sit.

Statim ab initio vetus librarius id ipsum obscuravit, quod Orator in luce ponere voluerat. Hic enim post decem annos iterum apud Corinthios devertens, sublatam viderat statuam, quam sibi prius posuerant. Sed verba exordii haec sunt: "Ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα τῇ πόλει τῇ ὑμετέρᾳ ἀφ' οὗ δέκα ἔτη σχεδόν, καὶ τῶν λόγων μετέδωκα τῷ δήμῳ καὶ τοῖς τέλεσι τοῖς ὑμετέροισι ἔδοξα ἐπιτήδειος εἶναι, ἔτι δὲ ὑμῖν, οὕτω σφόδρα, ὥς οὐδὲ Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος. Ἀρίωνος μὲν γε (sic M. pro τε) τύπον οὐκ ἐποίησασθε. Haec Reiskius videtur accepisse, ut Interpres: *praecepit inter vos ordinibus visus sum amicus es-*

se: quem castigat Wyttenb. Bibl. Crit. P. XII, p. 33. potius vertendum ratus: *magistratibus vestris visus sum dignus honore*. Verum omnia, quae copiose affert Wyttenbachius, ostendunt, ἐπιτήδειος sic fere non usurpari, nisi id, quo quis dignus aestimetur, adsit, vel aliud unde repeti possit: ac ne ipsa quidem verba Xenophontis, Anab. II, 3, 7. quorum causa ista disputabat, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαισεν ἄν, satis recte interpretatus est, *horum eum, qui poena dignus esset, seligens adeo verberabat*. Rectius Krügerus παίεσθαι repetit, quem vide copiose disputantem, de Authent. Anab. p. 52. sqq. Itaque in dubiis Corinthiacae verbis desideratur id, quo se dignum visum esse, Orator contendit. Latet, opinor, in ἔτι δὲ ὑμῶν, pro quibus uno vocabulo scribo ἐτιμώμην: quam correctionem eo magis me probaturum intelligentibus spero, quod simul eam difficultatem tollit, in qua iure haerebat Reiskius: etenim magistratus Corinthii Oratori statum ponendam decreverant. Eodem fortasse genere medicinae sananda sunt haec in Leocratea Lycurgi, §. 26. καὶ οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν τὴν Ἀθηναίαν ὡς τὴν χώραν εἰληχυῖαν ὁμώνυμον αὐτῇ τὴν πατρίδα προσηγόρευον Ἀθήνας, quae neque anacoluthiis nec grammaticis argutiis expediri possunt: scripsit, ut puto, καὶ οἱ μὲν πατέρες ὑμῶν τιμῶντες τὴν Ἀθηναίαν κτλ.

455. b. ἐμβιβάζειν τῇ ψυχῇ.] M. τὴν ψυχὴν: hoc scribendum esse, viderunt Reisk. et Wyttenb. ad Plut. p. 16. c. quem consule de hac comparatione,

et Hemsterh. ad Lucian. Prom. §. 6. T. I, p. 32.
cf. Jacobs. ad Philostr. Imag. II, 1.

c. οὐδὲν μᾶλλον.] M. μαλακόν: vid. ad p. 133. b.

456. c. ἐν Σαλαμῖνι χαλκοῦς ἐστάναι.] Meminit
huius statuæ Aeschines, adv. Timarch. p. 52. sq. R.
Sed unde hanc Solonis ambitionem hauserit Corin-
thiacæ auctor, non apparet: quippe Demosthenes
computat centum et nonaginta annos conditæ sta-
tuæ post mortem Solonis, de Fals. Leg. p. 420. R.

d. οὐ μάλιστα ἄν.] Nihil mutandum: nam eo loco
de industria ponebatur statua, quo iuvenes ventita-
bant.

457. a. τὰ μὲν ἦν ταῦτά.] Servandum ταῦτά. *An
cetera quidem eadem essent, quæ antea, (scil.
populi et senatus benevolentia) statua autem eva-
nuisset.*

d. Valde difficilis hic est locus, in quo explorando
doctissime versatus est Emperius, de Cor. p. 14.
sq. cuius disputatio effecit quidem, ut prius con-
ceptam opinionem reliquerim, non item ut egregii
viri sententiam amplecterer. Nimirum satis frigide
iocatur Orator, aitque statuam suam, etiamsi arte
Daedalea facta esset, tamen non potuisse avolare ex
urbe, de cuius possessione duo maximi deorum con-
tendissent, Sol et Neptunus. Tum historiam istius
contentionis eodem fere modo persequitur, quo
Pausanias, II, 1, 6. Porro Corinthum hoc eximium
habere ostendit, quod quum ceteræ urbes unius
Dei propriæ essent, Corinthus duobus cessisset.
Denique hæc subiungit: εἰκάσαις ἄν ἀνιπτομέρου

τοῦ μύθου, τὸ τῆς γῆς ἐν μέσῳ δύο πελαγῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλλίου ἐξαίρετον, βουλομένου τοῦ Ποσειδῶνος· τὸ μὲν οὖν τοῦ μύθου τε καὶ λόγου τῇδε πη συνάδονται, τρίτην ἐπὶ τρισσαῖς χάρισι τὴν θεσπιωδὸν Σίβυλλαν παρακαλεῖ, τιμῇ δέ οἱ θεοῦ φωνὴν λαχοῦσα ἄδει μάλα μέγα· Ὡ δαῖμον κτλ. Reiskius nihil nisi dubitanter coniecit αἰνιττόμενον τὸν ἥλιον et συνᾶδον φαίνεται: reliqua se non expedire fatetur. Emperius difficultatis partem se sublaturum sperat supplendo οὐκ ante ἐξαίρετον, hac sententia: *At Corinthus utriusque est; significante, ut conicias, fabula medium terrae inter duo maria situm per solem, privam eam Neptuni esse nolentem.* Ne dicam, eum praepositioni ὑπὸ insolitam plane potestatem tribuere, in postremis desideratur verbum substantivum. Praeterea interpretatio ista hoc incommodi habet, quod εἰκάσαις ἂν praeter morem interiecta sunt: denique minime apparet, in quo tandem μῦθος et λόγος concinere dicantur. Equidem uno vocabulo correcto, ac meliore interpunctione, veram scripturam sic restituere mihi videor: εἰκάσαις ἂν, αἰνιττόμενον τοῦ μύθου, τὸ τῆς γῆς ἐν μέσῳ δύο πελαγῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλλίου ξηρανθέν, βουλομένου τοῦ Ποσειδῶνος. Nollem autem Emperium idem tenuisse, quod prius disputavisset, certamen Solis et Neptuni de Corintho, quod ait in fabulis ad bimarem Corinthi situm ab Oratore revocari. Si nihil aliud fabula significavit, non tanti erat explorare φυσικοῖς τινας ἐνόντας ἐν τοῖς μύθοις λόγους, quales appellat Dio, p. 554. a. Concedet mihi Emperius, ut eum-

dem, quo usus est, locum Diodori Sic. V, c. 56. huc admoveam: Ἡλιον δὲ κατὰ μὲν τὸν μῦθον ἐρασθέντα τῆς Ῥόδου τὴν τε νῆσον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάσαι Ῥόδον, καὶ τὸ ἐπιπολάζον ὕδωρ ἀφανίσαι· ὁ δ' ἀληθῆς λόγος, ὅτι κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς οὐστάσειν τῆς νήσου πηλώδους οὐσης ἔτι καὶ μαλακῆς τὸν Ἡλιον ἀναξήρανεντα τὴν πολλὴν ὑγρότητα ζωογονῆσαι τὴν γῆν. Itaque auctor Corinthiacae similem Isthmi exsiccationem spectavit, quam si Neptunus utrimque imminens permisit Soli, recte fabula hanc terrae regionem in utriusque Dei tutela esse significabat. — De sequentibus haec ingeniosa est Emperii coniectura: τὸ μὲν οὖν τοῦ λόγου τῇδε πη συνάδον καὶ τρίτην ἐπὶ τρισσαῖς χάρισι τὴν θεσπιωδὸν Σίβυλλαν παρακαλῶ, ἐτύμην δὲ ἡ θεοῦ φωνὴν λαχοῦσα κτλ. Mihi dudum hoc probabile videbatur: τὸ μὲν οὖν τοῦ μύθου καὶ τὸ τοῦ λόγου τῇδε πη συνάδοντα τρίτην ἐπὶ δισσαῖς χάρισι τὴν θεσπιωδὸν Σ. παρακαλεῖ. Duae χάριτες ab Oratore vocantur μῦθος et λόγος, quibus tertia accedit Sibyllae vaticinium. Nihil ipse de utraque suspicione decerno: sed Orator haud dubie lyrici poëtae verba respicit, quamobrem ne in extremis quidem satis firma est Emperii coniectura: possunt certe τιμὴ δέ οἱ significare: *in eius, i. e. Corinthi, honorem divinam vocem nacta est cet.* Concedent, qui Lyricorum reliquias triverunt. Quae de ipso vaticinio disputavit Emperius, laudanda existimo.

458. bc. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 366. sq.

460. a. οὐδ' ἐξέβαλεν, οὐδέ ἐξηλανε τῶν ἐν Σι-

κελίας.] Emperius coniecit: οὐδ' ἐξέβαλεν οὐδὲ τῶν ἐκ Σικελίας. Poterat aequè probabiliter, ni fallor, οὐδ' ἐξέβαλεν οὐδὲ τῶν ἐξελαυνόντων ἐκ Σικελίας. Verum soli veteres Corinthii ab Oratore laudantur: nec mirum fuisset, si Siculi quidam Corinthi degentes tyrannum, quem Syracusis expulerant, non eiecissent ex urbe, in qua nullam haberent potestatem. Suspicio nihil mutandum esse, nisi: τὸν ἐκ Σικελίας.

b. ἐν αὐτοῖς ποιήσαντες.] Idem quod αὐτῶν π.

c. καθάπερ — ἐψηφισμένον καὶ τοῦτον.] M. et Ven. τοῦτο, quod recipiendum, ac scrib. ἐψηφισμένοι: aut potius, inquit, si vultis, tamquam hoc quoque decreto facto cet.

461. d. Fingit aliquem Orator, se ipse significans, qui πολλοὺς μὲν ἤδη τῶν Ἑλλήνων ἐπῆρε συμφιλοσοφῆσιν (immo συμφιλοσοφῆσαι) αὐτῷ, οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ τῶν βαρβάρων ἐπεσπάσατο. Addit: ἐπέπαυτο γὰρ καὶ ἐδόκει ὑπὸ τῶν θεῶν οἶον ἐξεπίτηδες κατεσκευάσθαι Ἑλλήσι μὲν κτλ. in quibus Reiskii correctio ἐπέπειστο γάρ, utcumque ingeniosa, nihilo meliorem sententiam facit, quam vulgatum, modo interpreteris: *desierat enim philosophiae studium*. Confirmat, mea opinione, additum τοῦτο in M.

462. b. ἐπὶ εἰκόνας.] Certo scio, Emperium suas deleturum esse coniecturas, quum noverit hanc egregiam Iacobsii: ἐπὶ κίονος κακείνην: vid. Add. in Athen. p. 318. Doctissime idem probavit, ap. Zimm.

c. τί δὲ καλὸν ἔχετε λέγειν;] *Quid honeste prae-*

texere poteritis? Imitatur formulam veterum oratorum.

464. d. τὴν τοῦ χρόνου.] Commode quaedam reticentur, opposita iis, quae cum μὲν proposita sunt. Intelligitur autem, ut arbitror, *proprium cuiusque statuae fatum, in subvertentium consilio repositum.*

465. a. In obscura traditione exercuerunt haec Interpretes: ἐτόλμησαν δὲ καὶ (οἱ Ἀθηναῖοι) Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκευάσαι. Reiskius: « Si voluisset auctor significare, Athenienses Philippi statuas conflasse, et ex iis matulas confecisse, dicendum ei fuisset: ἐκ Φιλίππου. Ille vero scripsit: κατασκεδάσαι, *super caput statuae Philippi Athenis stantis matulas defuderunt.*” Cui nihil obii-
cio, nisi *super caput* non necessarium esse. Emperius praep. ἐκ non requiri putans, dici enim a Luciano σερφαὶ χρυσοῦ εἰργασμέναι, (quibus alia multa addere potuisset) non satis attendit, huius locutionis per se satis exquisitae nimiam esse audaciam, si a materia transfertur ad personam, iam designatam loco imaginis. Alteram Reiskii rationem, nimirum auctorem mentem suam apertissime verbis proxime sequentibus declaravisse: Ἀθηναῖοι μὲν οὖν τῆς εἰκόνης οὐρανὸν κατέχεον, ἐκείνος δὲ τῆς πόλεως αἶμα κτλ.” hanc igitur ita impugnat Emperius: « quid impedit, quin εἰκὼ accipiamus pro matulis dictum, quae quondam statua regis fuerunt?” Impedit, mea opinione, insolentia dictionis. Itaque quum haec res non e coniectura pendeat, sed praeter v. l.

Ven. etiam in M. compareat κατασκευάσαι, hoc recipiendum arbitror. Occupaverat dudum eandem correctionem Piers. ad Moer. p. 216. In Demadis autem statuis luserunt Athenienses id, quod lectionis vulg. auctor cogitasse videtur: vid. Plut. II, p. 820. c. quamquam probabilius dicetur, facile exquisitius verbum in magis cognitum abiisse: cuius erroris aliud exemplum est in Lysia, adv. Theomn. p. 337. R. a viris doctis non neglecti.

466. a. σιγήσειν μοι δοκῶ.] Ita confirmat M. quod correxerat pro δοκεῖ Abreschius, ad Thom. Mag. p. 168. quem vide de hac formula, et Jacobs. Lect. Stob. p. 116. Vitium non latuit Emperium.

b. Ridet Mummii ignorantiam, qui Neptuni statuem Iovi dedicasset, aitque: Φίλιππον μὲν τὸν Ἀμύντου, ὃν ἐκ Θεσπιέων ἔλαβεν; ἐπέγραψε· καὶ τοὺς ἐκ Φερεοῦ νεανίαςκους τὸν μὲν Νέστορα, τὸν δὲ Πριάμον. Primum scrib. Φίλιππον μέντοι τὸν Ἀμύντου: affertur enim novum in eodem inscitiae documentum: tum Reiskius post ἐπέγραψε supplet Ἀχιλλέα, cuius umbra nescio an non opportune evocetur in tanta copia antiquorum nominum. Verum latere videtur in δέ, quod M. habet post ἐπέγραψε, corrupto, opinor, e Δία. Duas statuas Iovis, e manubiis Achaicis Olympiae dedicatas a Mummio, commemorat Pausanias, V, 24, 4. et 8. Potuit ibi vel alio loco Romanus tertiam ponere e praeda Boeotica. Sequitur statim: ὁ δὲ δῆμος ὁ τῶν Ῥωμαίων, τοῦτ' ἐκεῖνο, τοὺς ἐξ ἐκείνου, ὁρᾶν ᾤετο, ὁρῶν Ἀρκάδας ἐκ Φερεοῦ, in quibus sanandis Reiskius festi-

nando nihil profecit. Iacobs. Add. in Athen. p. 271. τοὺς ἐξώρους ἐκείνους: perite, idque amplecterer, si deinde legeretur νεανίσκους pro Ἀρκάδας. Iacob- sii immemor Emperius tentavit ἐξ Ἰλίου, non praeter acumen: verum non satis accurate Nestor dicitur ὁ ἐξ Ἰλίου, nec loci magis quam aetatis discrimen Rhetor cogitasse videtur. Itaque suspicor, verba τοῦτ' ἐκεῖνο, τοὺς ἐξ ἐκείνου nata esse ex τούτους ἐκείνους, quibus absurditas rei significanter indicatur.

» οὔτε πλαστόν.] Scrib. οὔτε πλαστάν: quod Emperium non fugit. Locus Plutarchi, qui Casaubono obversabatur, est in Agesilao, p. 596. e. ubi eadem sunt verba, praeter additum εἰκόνα. Vid. Toup. ad Suid. T. I, p. 405. et Wyttenb. ad Plut. p. 191. d.

c. εἶθε γὰρ εἶναι.] Oblique dicta sunt ex persona Agesilai: in quo nihil insoliti est post εἶθε, ἐπεί, ἐπειδὴ et huiusmodi particulas, ubi praecessit ὅτι.

d. καίτοι καὶ τὸ σῶμα τῶν γενναίων φασὶν (sic M. pro φησὶν) ἀλλότριον εἶναι — ὁ μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν, οὐδὲ φροντίζει τοῦ σώματος κάμνοντος.] Miror irritos Angli et Reiskii conatus, magis etiam Emperium, ut vulgata tueatur, excellenti, quo valet, iudicio vim facientem: etenim γενναῖος, in ὁ subauditum, durum est: tum in οὐκ ἔστιν suppletum κάμνων durius etiam: denique in hac interpretatione ne apparet quidem, quo μὲν pertineat. Facile credo, non multa movenda esse, quo Rhetoris manum assequamur: nam pro ὁ corrigendum ὅς: nam

qui non existit, is ne curat quidem, si corpus laborat. Id propterea dixit, quoniam mox expositurus erat de Amasidis cadavere lacerato: quibus opponuntur, p. 467. a. ἕτερος δέ τις ζῶν, ἐμπνέων, αἰσθανόμενος: scilicet haec verborum cumulatio urget oppositionem corporis, e quo animus excesserit, et alterius, in quo adsit.

467. a. ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ κτλ.] « Dubito an legi debeat: ἀλλὰ τὸν ἄσκον, ὅνπερ κτλ. » Hemsterh. in marg.

c. ὅς ἐμοὶ εἰκάσθη.] Incommode Emperius hoc interpretamentum esse suspicatur praecedentium, ὧ λόγων ἐμῶν σιγηλὸν εἶδωλον. Non possum autem quin dissentiam: etenim tria obstant: ipsam glossam otiosam nimis esse: tum alieno loco in textum irrepsisse: denique Scholiastam dicere debuisse ὁ ἐμοὶ εἰκάσθη. Conieci, Rhetorem reliquisse: ὥς ἐμοὶ εἰκάσθη, ut mihi visum fuit, ut ego coniectando assecutus sum: confirmavit M. ὥς. Debuit sane hoc temperamentum addere in tam audaci verborum Herodoti, IV, 13. interpretatione. Proprium est εἰκάζειν in fabulae ὑπονοίᾳ exploranda: vid. ad p. 457. d.

» μνάσασθαι τινά φαμι καὶ ἕτερον ἀμμέων.] Praeter Emperium vide Hermann. in Anal. Vindob. Vol. LIV, p. 251. sqq. καὶ ὕστερον scripsisse Poëtriam, tam apertum est, ut aegre feras obloquentes, d. λάθα μὲν γάρ κτλ.] Latet allusio ad locum Lyrici. Fortasse respicitur Pind. Nem. VIII, 41. ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον λάθα κατέχει. Potuit tamen eidem Sapphonis loco adhaerere, un-

de modo integrum versum depromserat. Idem fere in mentem video venisse Schneidewino, Coni. Crit. p. 18.

469. c. Facit Dio Nicomedenses haec quaerentes: διὰ τί δὲ τούτων πεπολιτευμένων παρ' ἡμῖν (sic v. l. Ven. et M.) ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ποιητῶν, ῥητόρων, φιλοσόφων, γερόντων, νέων, οὐδέποτε οὐδείς ἐτόλμησεν ἡμῖν συμβουλευσαι κτλ. Sed oratores et philosophi recte consuluntur de rei publicae commodis, poëtae vix sine detrimento: nec credo Dionem hos in istum catalogum inclusisse. **Opportune M.** supplet praep. εἰς, unde apparet, eum reliquisse εἰσποιητῶν, quo vel lectos in senatum intellexerit; (cf. p. 543. b.) vel quibus ius civitatis dedissent Nicomedenses. — Deinde Orator ab auditoribus petit, ut se audiant: non magnum donum esse audientiam: εἴτε γὰρ πεισθήσεσθε, ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι τοῦτο (Reisk. τοῦ τὰ) λυσιτελεῖν λέγοντος, εἴτε ἐφ' ὑμῖν ἀπόκειται τὸ πεισθῆναι, τί τοῦτο δύσκολόν ἐστιν, vocem permittere frustra dicturo? — In his ego non intelligo εἴτε ἐφ' ὑμῖν ἀπόκειται τὸ πεισθῆναι, quae minime significant: *sin vobis non sum persuasurus*. Sententia flagitat: εἴθ' ὑμῖν ἀπόκειται τὸ μὴ πεισθῆναι, *si vobis fatale est non credere*. Particulis autem εἴτε — εἴτε ita oppositis, ut sequatur utrimque apodosis, frequenter utitur Dio: vide p. 581. c. ac saepius. Simile diceres, p. 471. b. εἴτε γὰρ ὑπὲρ γενέσεως αὐτῆς πολυπραγμονεῖν ἐθέλοι τις, ἀνάγκη — ἐπανάγειν: verum in proximis plane nihil reperitur, quod respondeat: itaque vel

scripsit simplex εἰ, vel omisit in sermonis abundantia: quod interdum accidit Dioni.

d. Post exordium de concordia, quam duabus urbibus commendat, ait: οὐκ ἀποστήσομαι δέ, οὐδ' εἴ πως ἂν μείναι δύναιτο. Infelix est correctio Casauboni ἀποσιγήσομαι, quod verbum auctoritate caret. Reiskius propterea aberravit, quod more suo locum refingebat, priusquam sequentia cognoverat. Multo prudentius Emperius, Obs. p. 51. correxit, οὐδ' ὅπως ἂν, veramque sententiam perspexit hanc: *ne id quidem desistam exponere, quomodo concordia, si conciliata fuerit, permanere possit*: quamquam graeca verba non praestant eandem: etenim ὅπως nullo vinculo cum ἀποστήσομαι ligatur; ne cum *dicendi* quidem verbo, nisi hoc adsit, non intelligatur. Nullum praesidium est in p. 174. c. ἀρξάμενος αὐτῶν οὐ δύναται ἀποστήναι, neque in iis, quae contulimus ad p. 424. d. Itaque commodè M. servavit εἰπεῖν post δέ, reliquias bonae lectionis; quam huiusmodi fuisse suspicor: οὐκ ἀποστήσομαι δέ πρὶν εἰπεῖν, πῶς ἂν μείναι γενομένη δύναται. Perperam Emperius docet, hanc alteram Dionem orationis partem facere: immo hanc partitionem instituit, ut primo de similitudine omnino deque concordia diceret, tum has ad eos referret, ad quos verba faciebat. Quibus absolutis, perorationis loco ostensurus erat, πῶς ἂν μείναι δύναιτο: καὶ γὰρ τοῦτο, inquit, ὁρῶ πολλοῖς ἐνοχλοῦν: ac revera breviter haec percurrit, a p. 482. b. ad finem, verbis ad priora respicientibus: λοιπὸν δέ εἰπεῖν,

ὅτι καὶ μενεῖ ταῦτα διαλλαγέντων ὑμῶν· ἤδη γὰρ τινες εἰσὶν οἱ καὶ τοῦτο δεδοικότες.

471. b. In concordiae laude etiam hoc quaerit : καὶ τὰ στοιχεῖα δὲ τί ἄλλο ἢ ὁμόνοιαν εἶναι, καὶ δι' οὗ σώζεται πάντα τὰ μέγιστα, τοῦτό ἐστιν κτλ. Quum in v. l. Ven. sit ἡ ἢ ὁμόνοια, Reiskius hanc tentat laborantis loci medicinam: τί ἄλλο ἢ ἡ ὁμόνοια σώζει, καὶ ἀπλῶς δι' οὗ σώζεται κτλ. Fortasse minore molimine opus est, quo simul copula καὶ amoveatur, cui post quaestionem locus non est, neque sic positam reperio a Xenophonte, cuius subinde hoc dicendi genus imitatur Dio. Scribo: τί ἄλλο ἢ ὁμόνοια εἶναι δοκεῖ, δι' οὗ πάντα σώζεται κτλ. Paulo certe audacius sic ipsa elementa pro concordia habuerit, non tamen sine exemplo: veluti in Platonis Clitophonte, quem Dio plus semel respexit, p. 410. ἔλεγον ὅτι καὶ ἡ ἱατρικὴ ὁμόνοια τίς ἐστι καὶ ἀπάσαι αἱ τέχναι, quamquam hoc non eadem plane sententia. Locum istum plenius elaboravit Dio, p. 496. c. ubi quum ipsa elementa concordia contineri, ab his tamen universum mundum servari dixit.

472. a. οὐδὲν ἂν μελλήσας ἀπεκρίνατο οὐδεὶς.] οὐδεὶς videtur esse varia lectio prioris οὐδὲν, ac scribe. οὐδὲν ἂν μ. ἀποκρίναιτο. Sequentia brevitatis causa sic percurram: τὰ δ' ἐναντία τούτοις — οὐδεὶς ἀντεῖποι [leg. ἂν ἀντεῖποι] μὴ οὐχὶ ἀγαθὰ — εἶναι, — ὅμως εἰσὶ τινες, — οἱ τινες — χαίρομεν [l. χαίρουσι]. καὶ περὶ δὲ τῆς νεῶς πάντες οἱ πλείοντες ἐπιστάμενοι, διότι μία αὕτη [l. αὐτῇ] ἐστι σωτηρία τὸ ταῦς γαύτας ὁμοιοεῖν κτλ.

473. c. *ἁπονοεῖν αὐτοῖς.*] Vereor, ne argutius explicet Reiskius. Quidni αὐτοῖς accipiamus pro ἀλλήλοις? Sequentia hanc interpretationem confirmant.

474. c. *οἶος ἐν τοῖς ὁπλοῖς.*] Cum Reiskio suppleam ἄν post οἶος, non tamen corrigam καὶ γάρ: quippe continuantur, οἶος ἂν ἐγίγνετο, καὶ — εἶχε,

d. *ὑπὲρ μὲν οὖν γῆς — οἱ Νικαεῖς.*] M. post γῆς habet ἢ θαλάσσης, quod haud magis a Dione est, quam Reiskianum supplementum. Nihil corruptum est, meo sensu: nam prima ὑπὲρ — μαχόμεθα sunt ficta obiectio, cui sequentia respondent. Itaque prius μὲν suspensum est, quoniam fit interpellatio; alteri respondet ἀλλ' ἡδέως. Tristanus, in Comm. Hist. T. I, p. 592. ex hoc loco coniecit, Nicaeenses ad concordiam propensiores fuisse.

476. b. Certa satis emendatio est, ubi Dio nihil homines sine consilio facere docet, quae studiosi agant: vulgatur enim hoc: *ὁ δὲ πλέων τὴν θάλατταν οὐκ ἄλλην νίκην διατίθεται· κινδυνεύει γὰρ ἥτοι γε ὁδοῦ χάριν κτλ.* Multa attulit Reiskius, unum recte ἄλλην, quod tacite probavit Wyttenb. in Lex. Plut. v. *διατίθημι*: in M. est ἄλλη νίκη: veram igitur scripturam praestiterim ἄλλην εἰκῇ, non temere vagatur: cf. not. ad p. 260. b. Revocat autem hic librarii error in memoriam obscurissimos versus Sophoclis, in Oed. Col. 1263. sq.

καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς

ταῖς σαῖσιν ἥκειν τᾶλλα μὴ ἔξ ἄλλων πύθῃ.

E multis interpretum sententiis vix te expedias,

quarum, durius dicam, aliquot sunt ineptissimae: neque credo, Hermannum sibi ipsum satisfacisse, quum, recepta lectione πάθη, sic interpretaretur: *Et testor, me pessimum hominum vitae tuae venisse ad reliqua non ab aliis tibi illata mala.* Explicuissent saltem, quid sit ἡμεῖν. Sed dubio vacat, quum Polynices patris squalorem et victus inopiam conspiceret, eiusque misericordia moveretur, hoc praecipue et intellexisse et fateri debuisse, tantae miseriae se causam esse. Hoc multo gravissimum erat in Oedipi malis, e veterum opinione: unde senex ipse, vs. 1367, de filiabus ad Polynicem:

εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ ῥ'μαντῷ τροφούς
τάς παῖδας, ἡτᾶν οὐκ ἂν ἦν, τὸ σὸν μέρος.
tum filios devovens, ἔν' ἀξιῶτον, inquit, τοὺς φυτεύσαντας τρέφειν. Unde sic correxerim:

καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
ταῖς σαῖσι νικᾶν τᾶλλα μὴ ῥ' ἄλλων πάθη.

Sententia non obscura: *Testor, me pessimum hominum hac miseria tua, in quam te coniecit mea impietas, cetera vicisse mala, quae tibi non ab aliis, sed a tuis, venerunt.* Idem valet νικᾶν apud Euripidem, in Hec. vs. 648. ubi Hecuba dicitur πάντα νικῶς ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν κακοῖσιν. Suspicio tamen, propius vero esse τᾶλλα τὰς ἄλλων πάθη, i. e. cetera mala, quae per alios passus es. Si quis autem, alterius lectionis πύθη tenacior, hoc praetulerit: — ταῖς σαῖσι νικᾶν τᾶλλα· μὴ ῥ' ἄλλων πύθη, invitus concedam, favente quodammo-

do praecedente μαρτυρῶ. Alia quidem promi possunt eodem modo dicta, ita tamen si nuntius affertur, vel asseveratur quid ad alterum, dubitandi causam habentem. Oedipo autem nunc Polynices ea narrat, quae optime sciebat pater, quaeque expertus erat: itaque, meo sensu, μὴ ἔξ ἄλλων πύθῃ potius comicum est, quam tragicum. — Pergit Orator: πράττομεν ἅπαντα οἱ ἄνθρωποι τέλους ἕνεκεν ἀγαθοῦ, καὶ φεύγουμεν τὰς ἐναντίας πράξεις τέλους ἕνεκεν κακοῦ. In quibus fallitur Reiskius, pro κακοῦ requiri putans καλοῦ. Non facta per se considerat Dio, vel sintne *bona* an *mala*; id tantum intelligi vult, unicuique actioni aliquem finem esse propositum: hic ἀγαθὸς est, si attingitur, ac respondet agentis consilio; qui contrarium eius, quod egit, evitavit, is fecit ne in contrarium finem, id est κακὸν, incideret: igitur in ἕνεκεν minus inest consilii significatio, quam vinculi actionis et finis. Apparet, Reiskium τὰς ἐναντίας πράξεις haud recte interpretari τὰς οὐκ ἀγαθὰς.

477. c. τὸ πρῶτον καὶ μάλιστα διὰ τὴν θάλατταν κτλ.] Mirum artificium est Reiskii in hoc loco sarciendo. De vectigali autem sermonem esse, propterea dubium est, quod paulo post legitur: εἰ δὲ καὶ τούτων πάντων μεταλαμβάνειν ἐπιτρέψητε τοῖς δήμοις, τοῖς καθ' ἡμέραν αἰτουμένοις τὸ πρὸς τὴν χρεῖαν ἐπεῖγον κτλ. unde suspicio oritur, Nicomedenses aegre mercatum praebuisse circumiacentibus oppidis, neque igitur longe aberrabimus, opinor, si verba ἐξ ἧς ἅπάντων μὲν καὶ νῦν κοιμιζομένων· δεῖ

δὲ δημοσίᾳ χαρίζεσθαι, sic corrigimus: ἐξ ἧς ἀπάντων τῶν ἀναγκαίων συγκομιζομένων δεῖ δημοσίᾳ χαρίζεσθαι: conf. omnino p. 480. d. πάντα μιχθέντα, καὶ καρποὶ καὶ χρήματα — διπλάσια τὰ παρ' ἀμφοτέροις γίγνεται. Quae autem rationes erant inter Nicaeenses et Nicomedenses, eadem fuerunt inter Prusae et Apameae incolas: quorum illi in media terra, hi ad Propontidem habitabant: quamobrem comparanda sunt in Dione, p. 495. ab. ubi commune illis forum et portus usus fuisse apparet.

478. d. εὐθέως γὰρ βουλόμενος.] M. ὁ βουλόμενος, quod Reiskius bene coniecit: εὐθέως autem non est *statim*, sed *exempli gratia*.

479. a. Nihil suspectum est in his, οἷς (παιδίοις) πολλάνις ἀντὶ τῶν μεγίστων προτείνεται τὰ μικρότατα, κακείνα διὰ τὴν ἄγνοιαν — χαίρει τῷ μηδενί, nec postulantur καὶ ὥς ante κακείνα: etenim notus est usus pronominis relativi, sequente personali, quem multi explicuerunt, nec Reiskius ignorabat. E multis exemplis, quae a Dione petere possem, sit hoc simillimum, p. 37. c. ὅτω δὲ παμπληθεῖς ὑπακούουσι πόλεις, πάμπολλα δὲ ἔθνη κυβερνᾶται διὰ τῆς ἐκείνου γνώμης κτλ.

c. καὶ γὰρ ἔστιν ἁμαρτήματα — ἀληθῶς.] » Malim ὥς ἀληθῶς: nam sic solent Graeci, non ἀληθῶς nude." Reiskius. Minime vero hoc constans est: Dio p. 480. a. ἀληθῶς εἶναι δοκεῖ βασιλεῖς, ac saepius: vidit ipse Reiskius, ad p. 521. a. Monet Dio Nicomedenses, istas simultates a Romanis rideri, haberique Ἑλληνικά ἁμαρτήματα: tum ἁμαρτήματα

esse quidem, non autem Ἑλληνικά, εἰ μὴ κατ' αὐτὸ τοῦτο Ἑλληνικά φήσει τις αὐτὰ εἶναι, καθόσον ἐκεῖνοι δόξης ἀντεποιήσαντό ποτε, καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι. Verborum vitio haec annotavit Reiskius: « ἐκεῖνοι, Graeci, ut Thebani: nam a Graecis veluti per excellentiam excluduntur mox Athenienses et Spartani.” Haec argutiora sunt: meminit enim istorum populorum Orator, non propter ipsorum excellentiam, sed quod de gravissimis rebus deque principatu contenderant: nec dubium est, quin Dio Athenienses et Lacedaemonios Graecorum nomine minus hic comprehenderit, quam tum alias, tum p. 541. c. ubi veniam petit a civibus suis, quod saepe eorum populorum meminit, quippe ἁκρῶς Ἑλλήνων. Vitium fortasse hoc modo tollendum: καθὼ ἐν ἐκείνοις δόξης ἀντεποιήσαντο καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι.

» Ait igitur, principes Graeciae populos non de vana gloria contendisse: tum εἰ μὴ τι νῦν δοκεῖτε αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς προπομπείας καλῶς ἀγωνίζεσθαι, καθάπερ ἐν μυστηρίῳ τινὶ παίζοντας ὑπὲρ ἀλλοτρίου πράγματος: quae difficilem habent explicationem: nam ὑπὲρ τῆς προπομπείας ἀγωνίζεσθαι ad Lacedaemonios et Athenienses referri nequeunt, utpotè Dionis argumentationem subversura. Itaque Nicomenses ista verba tangunt: qui si in mysterio quodam de προπομπείᾳ certaverunt cum Nicaeensibus, quomodo luserunt ὑπὲρ ἀλλοτρίου πράγματος? Obscura res est, quoniam ignoratur quid significet Dio: qui si scripsisset: εἰ μὴ τι νῦν δοκεῖτε αὐτοὶ —

παίζοντες ὑπ' ἀλλοτρίου προστάγματος, appareret saltem istius aemulationis stultitia in rebus, quae ex Romanorum arbitrio penderent. — De confusione verborum πράττειν et προστάττειν vid. ad p. 232. c. — Tamen nihil affirmo, quandoquidem fieri potuit, ut Nicomedenses una cum Nicaeensibus festum aliquod in honorem Imperatoris Romani agerent: quale illi, Nicaeensium aemulatione, postea ut instituerent, impetrarunt a Senatu, in honorem Commodi: vid. Dio Cass. LXXII, 12. ibique Reimar. et quem hic laudat, Spanhem. Epist. ad Morell. III, §. 6. De Graecorum Asiaticorum festis egit Vaillant. Num. Pop. graece loq. inde a pag. 329. *Mysterium*, quod dicit Dio, agi potuit tum Nicaeae, cuius idem p. 485. d. Bacchum προπάτορα vocat: cf. Tristan. Comm. Hist. I, p. 745 sq. tum Nicomediae, quae Cereri eiusque filiae consecrata erat: Phot. Bibl. p. 130, 2: atque horum celebratio communis esse debuit populis, communes habentibus προγόνους καὶ θεοὺς καὶ ἔθνη καὶ ἐορτάς: vid. Dio p. 481. d. 494. b. 500. b. — Ex illa autem Κομμοδείων celebratione manifestum est, parum effecisse Dionis sermonem ad conciliandos litigantium animos, quibus hereditaria fuit concertatio de titulo *primae metropoleos*: vid. Spanh. de U. et P. Num. T. I, p. 591. Rasch. Lex. Un. Rei Num. in utriusque urbis nomine.

480. a. Dubito an sic scribi potuerit: τοῦ δὲ ποιήματος συντελεσθέντος, ἀπίασι τὸ μηδὲν ὄντες, scilicet in histrionibus, simul ac scenam relique-

runt, ubi modo dii et heroës fuerant (M. supplet θεῶν καὶ ἡρώων) : συντελοῦνται enim festa , certamina , sacrificia , huius generis alia ; non carmen : nedum hoc verbum pro Tragoediae actione ponatur. Reliquit Dio δράματος, vel θεάματος : p. 479. d. dixerat : ἤδη ποτὲ θέας μετελάβετε, μᾶλλον δὲ θεᾶσθε καὶ τοὺς τραγῳδοὺς κτλ.

b. Nunc, inquit, proprios tantum cives habetis : concordia autem constituta inter vos et Nicaeenses, utrique utrorumque habebitis una cum mutuo gloriae studio : tum addit : δεῖ γὰρ καὶ τούτων πόλει διπλασίας τίθεσθαι καὶ τὰς ὑπηρεσίας, quae Reiskius ita dicta putabat, ut necesse esset post πόλει supplere ὥστε. Quum autem articulo careat πόλει, potius suaserim : δεῖ γὰρ ἐκ τούτων πολλαπλασίας τίθ. καὶ τὰς ὑπηρεσίας : non reticebo tamen, aliquando mihi hoc placuisse : τοὺς ἀλλήλων ἔξετε, καὶ τὰς φιλοτιμίας (δεῖ γὰρ καὶ τούτων πόλει) διπλασίας θήσεσθε καὶ τὰς ὑπηρεσίας. M. habet τίθετε.

c. οὐδεὶς ἂν ἄξιος ὢν κτλ.] Bene habet ἂν ἄξιος : nam opposita sunt οὐτε ἂν φαῦλος : utrumque cum futuro verbi iunctum est : in ceteris nihil tentandum, nisi delendum μή in μὴ πρὸς ἐκείνους, (deest in M.) et in τῷ μὴ πρὸς ὑμᾶς (in M. desunt τῷ μὴ). — διὰ τοῦτο referendum ad intellecta διὰ τὴν καταλλαγὴν καὶ τὴν ὁμόνοιαν. — Paulo post pro εὐρεθῇ vide ne scripserit εὐρεθείς.

d. πάντα μιχθέντα — γίνεται.] Iungenda sunt : nam utriusque populi res mixtae duplicem vim habiturae erant.

481. c. Sana sunt ὡς ἀγαθοὺς ὁρῶσι, nec pro ὁρῶσι requiritur ἐρῶσι, ut putabat Reisk. Dio p. 254. b. τοὺς καλοὺς — ὡς θεοὺς ἐφάσαν ὁρᾶσθαι. 366. d. ἀνωφελεῖς ὁρωμένους. In hac constructione certe adiectivo vel participio opus est: vide e multis p. 521. d. (τὰς γυναῖκας) ὑμῖν ὁρᾶσθαι περιεργηγμένας. 614. b. ὁρᾶσθαι ταπεινότερος. Itaque minus prudenter tuitus est Sauppheus in Lycurgo, Leocr. §. 40. ἀναξίως αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ὁρωμένας, optimeque correxit Orellius ὀδυρομένας. In eadem plane re Plato, Menex. p. 247. c. ὡς ῥᾶστα φέρειν τὴν ξυμφορὰν, ἐὰν ἄρα ξυμβῇ γενέσθαι, καὶ μὴ ξυνοδύρεσθαι: cf. infra not. ad p. 525. b. Alia non minus exquisita eiusdem verbi ὁρᾶν potestas est: *intentis animi oculis aliquo spectare*, scilicet in studio vel certo consilio, quae cognita satis est, ideoque retinenda omnino in Achille Tatio, V, p. 107. de Procnes saevitia: μόνον γὰρ ὁρῶσαι γυναῖκες ἀνιᾶσαι τὸν τὴν εὐνήν λελυπηκότα, καὶ πάσχουσιν κτλ. ubi Iacobsius ἐρῶσαι, cui ne hic quidem doctrinae copia defuit; sed numquam efficiet, ut verbum ἐρᾶν satis efficax appareat in vindictae atrocissimae meditatione: quamquam recte dubitat, cum infinitivo alterius verbi iungi posse. Quidni potius τὸ supplevit post γυναῖκες? Simillima sunt haec Plutarchi, in Pyrrh. p. 396. f. de Romanis: ἀφειδούντες ἑαυτῶν, καὶ τὸ τρῶσαι καὶ καταβαλεῖν ὁρῶντες, τὸ δὲ παθεῖν εἰς οὐδὲν τιθέμενοι, quae contulit Wyttenbachius ad Eunap. p. 128.

d. ἢ τι ἔτι — ὁμοιότερον ἢ ὥσπερ κτλ.] M. initio

horum additum habet ἡ, tum postremo ἡ caret, unde probabilis fit correctio Iacobsii, Add. in Athen. p. 101. ἡ ὅ τι ἔτι — ὁμοιότερον, ὥσπερ κτλ. qui τούτων γιγνομένων pro genitivo pendente habet. Mihi scribendum videtur: ἡ, ὅ τι τῶν — ὁμοιότερον, ὥσπερ κτλ.

482. b. ὅτι — οὐκ ἐλυσιτέλησεν — καὶ τὰ ἀγαθὰ κτλ.] Manifestae antitheses sunt: γενομένη — οὐσα — ὑπάρχοντα, quamquam in duriori sermonis compositione.

483. c. αἰσχρὸν γὰρ εἰ μὴ σφόδρα εὐδαίμονες ἔσονται, καὶ θεοφιλεῖς καὶ διοίσουσί τι τῶν ἄλλων εὐτυχία.] Miro modo ac constanter a librariis corrupta: dicuntur autem haec ad Nicaeenses tumultuantes de iis, quorum urbs deos conditores haberet. Egre- gie restituit Reiskius αἰδήμονες pro εὐδαίμονες: duas maculas reliquit θεοφιλεῖς et εὐτυχία: nam Dio haud dubie scripsit θεοσεβεῖς — εὐψυχία. Legenda com- parandaque sunt, quae statim sequuntur.

484. d. πρὸς βλάβης μᾶλλον ἐστι.] Sic cum Ve- neta M. Dio p. 551. d. πρὸς βλάβης ἔσονται ἀλλή- λους.

487. a. διὰ μὲν δὴ ταῦτα κτλ.] Ideo, inquit, *animum applicabam ad proprias fortunas, quarum damnis resartis, possem promissa exsol- vere, eaque opera absolvere, quae exstruenda ci- vitati recepissem.*

b. πολυπραγμοσύνη.] Sanum est, si quid video. Sed del. sequens ὥς: dicit enim: quum oportuisset me vos convenire ac benevole salutare, nihil am-

plius: nam continuanda sunt: φιλοφρονήσασθαι το-
σοῦτο μόνον. Pro ὅτι ἀναγκαῖον leg. ὅτε ἀναγκαῖον.

488. b. τὸ τοῦ δεινός.] Recip. lect. marg. Mor.
τὸ χαλκεῖον τὸ τοῦ δεινός: idem est in M. vid. p. 525.

d. Sed quae sequuntur, χαλεπῶς ἔχοντες, εἰ μὴ με-
νεῖ ταῦτα τὰ ὑπομνήματα τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας,
vel ridens cum dissimulatione dixit, vel, quod ma-
gis puto, scripsit δυσδαιμονίας: deinde idem χαλ-
κεῖον appellatur σημεῖον τῆς ἔμπροσθεν πενίας καὶ
ἀδοξίας.

d. οὐ τῶν οἰκοδομουμένων ἐργαστηρίων ἄλλως.]
Immo οὐδὲ τῶν οἰκ. Tuendum ἄλλως: non quod
officinas curent, quae nihil sint nisi officinae.

489. c. καὶ γὰρ ἦν γελοῖον.] Ridiculum enim es-
set, inquit, post tot casus et vicissitudines, tyranni-
que odium, tandem ad vos revertentem tamquam
in portu naufragium facere. Haec autem acerbè di-
cta malim accipere, quam amplecti Reiskianum
σχέτλιον. Minus certe abiret χαλεπόν. Porro sine
causa idem vult: ἐμὲ μετὰ φυγὴν — ἀφικόμενον: quip-
pe nihil insoliti habet γελοῖον ἦν — ἀφικόμενον —
σωθέντα — ναυαγεῖν. Postremum hoc verbum cer-
tissima correctione restituit Casaubonus, et confir-
mat M. ναυαγγεῖν. Aliquid accidit Reiskio, vulg.
ναυμαγεῖν ferri posse putanti.

d. τὸ μὲν πρῶτον.] His respondent οἱ δὲ ἐλογο-
ποιοῦν. Tum in αὐτὸν ἀποδέξασθαι designatur Im-
perator: notus pronominis usus: vid. Dio, p. 341.

a. — Denique in περιβαλεῖν προσήκοντας Emperius
coniicit π. αὐτοὺς ἡκοντας, in eodemque verbo hae-

sit Reiskius. Quidni προσηκόντως? *Imperatorem scilicet aegre tulisse, quod oportuisset eum legatis vestris obviam ire, eosque decenter amplecti* cet.

490. a. *μυρίους — βουλευτάς.*] Spectant senatum centum Senatorum, quem Dio patriae urbi ab Imperatore impetraverat: vide p. 515. Vehementer Prusenses frequentem senatum desiderabant, idque tangit Dio mitissimo sermone, p. 512. a.

» *ὧν οὐδέν ἦν ἀληθές, ὡς ἐβουλόμην ἂν ἔγωγε.*] Praeclare Iacobsius emendavit: *ὧν οὐδέν ἦν • ἀλλ' ἡδέως ἐβ. ἂν ἔγωγε.*

d. Ubi ait, multas sibi necessitudines intercedere cum illa urbe, quacum nuper Prusenses in gratiam rediissent, inepte subiuncta ei obtruserunt librarii: ὥσπερ ἄλλω τινὶ τῶν ἐντεῦθεν, scilicet omisso οὐκ post ὥσπερ.

491. a. *πᾶσα μὲν γὰρ — ἐχθρά.*] Comp. p. 501. d. Alterutro loco propria Dio compilavit.

492. c. In laudabili sententia: *καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὃ γίνεται ὀρθὸν (ὀρθῶς Reisk.) πολὺ ἂν ἡδίων ἐπαινέσαιμι προθυμότερον ἄλλου πράττοντος ἢ αὐτὸς εἰσηγούμενος*, non dubitarem, Reiskium recte supplevisse καὶ ante προθυμότερον, nisi verosimilius esset, ἡδίων natum esse e νῇ Δία, qualis frequens fuit librariorum error: atque exspectatur aliquid asseverationis in tanta modestiae significatione.

» *κἂν βαδίζοντι — ἰσχύν.*] Recte dicitur: *ἡ νόσος ἐνοχλεῖ τὴν ἰσχὺν βαδίζοντι*, si quando morbus vires

corporis non tollit, sed impedit: itaque nihil sup-
plendum.

493. c. οὐδὲ κελεύσετε ἀποδημεῖν, ὥσπερ ἤδη πο-
λὺν ἔχοντα χρόνον παρ' ὑμῖν.] Non exsilium signifi-
cat, ut Reiskius videtur interpretari: nam inter
Apameam et Prusam contentio fuit de iure aliquo,
eamque Romae dirimi voluerunt Prusenses. Quum
autem Dio fore videret, ut odium hinc cresceret,
ipse legationem detrectavit: unde verba οὐδὲ τοῦτον
ἀποδημῶν τὸν τρόπον sic accipienda sunt: *non
eiusmodi peregrinatione, e qua vobis novae con-
tentiones et damna oritura sint*: conferri meretur,
in Oratione XLI, p. 500. Itaque Dio non statim
hanc molestiam sibi a civibus impositum iri putat,
quippe a longo exsilio vix reduci: vid. initium hu-
ius Orationis et p. 517. b. τὸν χρόνον τῆς ἐπιδημίας,
ὅτι μοι βραχὺς ἐστὶ παντελῶς. — Sed πολὺν ἔχοντα
χρόνον, quum ἔχειν χρόνον aliud significet, insolite
dictum videtur pro πολὺν διαγαγόντα χρόνον. De-
nique οὐκ ἀσχολούμενος ἐγὼ νομίζω συμφέρειν ὑμῖν,
intelligenda sunt de vacatione a re publica admini-
stranda: nam etsi in inchoando illo opere publico
multas molestias contraxerat, hoc tamen ἀσχολίαν
vocabat: vid. p. 487. d. τὴν γὰρ ἀσχολίαν τὴν ἐσο-
μένην ὑπώπτευνόν μοι περὶ ταῦτα, et quae se-
quuntur.

494. a. καὶ πολλὰ τῶν ἀβουλήτων.] Post καὶ ni-
hil deesse, Synesii quibusdam verbis demonstravit
Baguet. ad Orat. VIII, p. 51. Idem assentitur
Boissonadio, ad Philostr. Her. p. 298. sq. delenti

καί, quod iam ante suaserat Reiskius. Quidni potius probaverunt, locum sanissimum esse? De hoc usu particulae καί alibi diximus.

c. Omnis difficultas tollitur sic interpungendo: οὐ γὰρ ἀνθρώπων ἐπιεικῶν, — μᾶλλον δὲ ἐταιρῶν ἀσχημόνων ἀπὸ οἰκήματος, ἐκατέρας οὐδὲν αἰσχυνομένων, ῥῆμα ἀκόλαστον εἰπεῖν. — ἐταῖραι ἀπὸ οἰκήματος cum contemptu dicuntur meretrices e prostibulo: quod Interpretis causa moneo.

495. a. Absurdo vitio proximae urbes, quibus Orator mutuam benevolentiam commendat, dicuntur in communibus festis πρεπόντως μὲν θεάσασθαι (θεάσθαι Reisk.) προθυμῶς δὲ ἀποδημεῖν. Corr. ἐπιδημεῖν scil. apud se invicem. Paulo post his contraria ostenduntur: ὑποδέχασθαι μὲν τοὺς λοιδοροῦντας, συνεσιτᾶσθαι δὲ ἐνίοτε τοῖς ἀλλοτριωτάτοις: cf. p. 501. b.

d. δι' αὐτὸ μᾶλλον.] Immo δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον; Propter id ipsum decet vos humaniores erga illos esse, quod in aliqua re illis antecellitis.

496. a. Recte vidit Reiskius, affecta esse haec: λαβόντας ὅπλα καὶ βαδίζειν εἰς τὴν χώραν ἢ προσβάλλειν — ἢ κτλ. Non autem excidit πῦρ, sed mutandum καί in ἤ. Praeterea nescio an numquam ponatur λαμβάνειν ὅπλα sine articulo in hostili aggressionē.

b. ἀπὸ πάντων πικρότατος.] Recte Reisk. ἀπάντων. Repetit haec Dio p. 502. a. ἀπάντων ἀηδέστατος καὶ πικρότατος.

497. a. In ἐπικράτησις αἰθέρος — ὄρω τε καὶ πράως

γιννομένη magis quam *ὄρω* vel Reiskianum *ὀδῶ*, velim *νόμω*, praesertim ob sequens *παρانونόμως*. Vide de hac lege ac certa progressionē, tum de universo hoc Stoicorum placito, quae collegit Gatakerus ad M. Anton. p. 156 et 318. cf. Dionis Borysthen. p. 450. d. sq.

b. οὐχ ὀράτε, τοῦτο μὲν ἥλιον κτλ.] Cf. Dio p. 50.
c. Expressa sunt ex Eurip. Phoen. vs. 546. sqq. quae ipse Dio cum simili huius disputatione posuit p. 249. sqq. Sunt autem haec Xenophontea: vid. Memor. IV, 3. ad quam disputationem Bornemannus contulit Dionis p. 496. sq. In Xenophonte tamen, §. 8. recte eiecerunt VV. DD. quae ad aërem pertinent.

498. a. οὐδὲ μύρμηκες.] Haec bene inculcantur auditoribus: respice p. 495. et conf. 535. d.

500. c. ἀναλαβεῖν τὸ πρᾶγμα.] In re obscura minus perspicua verbi ἀναλαβεῖν significatio est: vid. ad p. 493. c. Sequentia οὐκ ἐπήκουσα πρὸς τοῦτο μόνον, sunt: in hac una re ei morem non gessi: sed requiritur potius ἐπήκουσα. Denique ὁπότε δεῖ με καὶ ἄλλως ἀπιέναι non emendavit Reiskius. Scripsit Dio: ὁπότε ἔδει με καὶ ἄλλοσε ἀπιέναι.

d. Ad Apameenses loquens, qui inimicitias exercebant cum Prusensibus, quae nisi in apertum bellum eruperant, gliscebant certe odium et invidia, ad hos igitur mire ait, putasse se χρησιμώτερος ἔσεσθαι κακείνοις καὶ ὑμῖν, ἐὰν δύνωμαι φίλας ποιῆσαι τὰς πόλεις τῶν τε προτέρων ζητημάτων ἀπαλλάξας καὶ τολοιπὸν εἰς εὐνοίαν καὶ ὁμόνοιαν προτρεψάμενος.

Verum, si per librariorum licuisset, nunc, puto, legeremus ζηλωμάτων.

501. d. ἅπασα μὲν ἔχθρα.] Respice p. 491. a.

502. a. Nondum omnino expolivit Emperius locum, ubi Orator ostendit, in inimicitiis duplex hoc malum esse, quod iam dolentium moerorem augeant, eosque qui in rebus prosperis constituti sint, non sinant iis perfrui: ἀνάγκη γὰρ, οἶμαι, inquit, τοὺς πολλοὺς ὑπὸ μὲν ἀλλήλων ἐνάπτεσθαι, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις καταφρονεῖσθαι κτλ. In his igitur optime Emperius restituit βλέπτεσθαι, corrigendum reliquit τοὺς τοιούτους pro τοὺς πολλούς: intelligitur enim definitum hominum genus, ii nimirum, inter quos simultas est. Wytttenbachius, Ind. Plut. in v. ἐνάπτω, animadvertit, huic verbo in Dionis loco, quem consideramus, oppositum esse καταφρονεῖσθαι. Itaque non attente legerat, neque aliorum usui destinata erant, quae vir eximius praeter Plutarchea in Indices suos coniecerat.

b. τῶν φίλων συμποριζόντων αὐτοῖς.] F. τῶν φίλων τῶν συμποριζόντων αὐτοῖς, genitivo pendente a comparativo εὐπρεπέστερον. — De seq. συμφέροντας αὐτοῖς poterat Reiskius conferre Antiphontem, p. 667. ad q. l. vide Maetzner. Idem fortasse latet in Synesio, p. 11. b. qui quum Xenophontea ista adumbrat, Dionem sequens, tum hinc deprompta, tum ex p. 7. b. τί γὰρ, inquit, κτῆμα βασιλικὸν οὕτως, ὥστερ ὁ συνὼν φίλος; τίς εὐτυχίας κοινωνὸς ἡδίων; τίς δὲ διενεγκεῖν χεῖρω τύχης ῥοπήν ἀσφαλέστερος; haud magis temerarium puto, hic συνενεγκεῖν corri-

gere, quam ἐπιπλήττουσαν in seqq. τίς εἰς πλήττουσαν νοουθεσίαν ἀλυπότερος. Simile compositum oblitteratum est in Synesio, p. 21. d. ποδαποῖς οὖν τὸ γένος οὔσι στρατιώταις φιλόσοφος ἐραστὴς ὢν βασιλέως, ἀξιοῖ καὶ παιδεύειν τὸ σῶμα καὶ συναυλίζεσθαι. Scripsit συμπαιδεύειν. Denique p. 241. b. pro ἐν αὐτῷ τρέχοντας C. habet συντρέχοντας et p. 593. b. pro τοὺς πλείοντας M. τοὺς ἐμπλείοντας, altero melius: optimum autem in C. τοὺς συμπλείοντας. — In proxime sequentibus ἡ φίλος εὐτυχῶν, vere M. ἐντυχῶν, quo corrigentem Emperium ducere debebat posterius, ἐντύχη. Ceterum credo, nihil nisi καὶ delendum esse post ὠφελιμώτατος.

503. d. εἰ ἄρα καὶ ἀναγκάζουσι.] Immo μὴ ἄρα καὶ ἀναγκάζουσι. Crebro Dio hoc epanalepseos genere utitur, postquam complura interiecit.

504. c. ἐμβάλλεται κέραμον.] Finxit hinc Erasmus proverbium: *Tenedia tegula*. Sed apparet e Dione, Tenediorum opus elegans fuisse, atque facile invenisse emtores, omnium autem fuisse fragillissimum.

Ἀνδρῶ φασι κτλ.] Obscurum proverbium habent Suidas et Zenob. Cent. I, 87. Refert Erasmus, p. 485. ex hoc Dionis loco, ut videtur: quae autem confert Plutarchea, eo non pertinent, neque intellexit.

506. e. ἀλλ' ἵνα, ἐάν ποτε κτλ.] Bene correxit Anglus. Respondent ἀλλ' ἵνα paulo longius remotis δι' ἄλλο μὲν αὐθέν. Tempus autem, quod illi requirunt, videtur illos annos significare, quibus Dio exsulaverat, neque sycophantis molestus fuerat.

δ. καὶ γὰρ εἰ πλείους ἦσαν ἢπερ εἰσὶν.] M. ὥσπερ, quod nihili est. Integrum, meo sensu, locum sic interpretor: *nam si vel plures essent, quam vera sunt, nemo tamen liberius quam ego diceret, eos sycophantas esse, neque propterea remotum cupere.* Accuratus tamen scripturus erat: οὐδεὶς ἂν ἐμοῦ φήσειε μᾶλλον.

508. b. In accusatione sua, quam fingit Dio instar Socraticae, ipse dicitur *πονηρὸν παράδειγμα παρέχων* εαυτὸν — ἀπορίας καὶ τροφῆς καὶ ἀπιστίας; in quibus *τροφῆς* correxit Reiskius, quem tamen oportebat a postremo ἀπιστίας abstinere; reliqua cum hoc vocabulo congruunt, non autem cum ἀπορίας, quod ineptum est: scripsit ἀπονίας, quod a nonnullis ad voluptatem et τὸ ἡδέως ζῆν refertur. — Ceterum totum hoc fragmentum nihil nisi exordium est, ac suspicor Dionem orationem non absolvisse, nedum pronuntiasse. E verbis certe Photii, quae ad hunc sermonem Dionis spectant, ἀπολογισμὸς δέ ἐστιν — ὅπως διέκειτο πρὸς τὴν πατρίδα, non efficias, eum integrum Dionis scriptum usurpasse.

509. b. ἄγαλμα καὶ ἱερόν.] Vales. ad Harpocr. p. 88. correxit ἡρίον, quae correctio specie blanditur: nam ἄγαλμα et ἡρίον haud minus bene iunguntur, quam mox ἀνδριάντας et ταφάς: atque ἱερόν potest nimium videri in matre Dionis. Cf. Plut. in Themist. p. 116. d. θεῶν τε ἱερά καὶ πατέρων ἡρία προῖεμένων, et Hemsterh. in Anecd. p. 243, qui quod in conclamatis verbis Lycurgi, Leocr. §. 108.

ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τοῦ βίου infert ἡρώεις, haud dubie simul τοῦ βίου delenda putavit: idem postea Wurmius. Vulgatum frustra tuetur Sauppius: non enim poëtica sunt ista, sed absurda, pace dixerim viri egregii. Nihil dum plane satisfacit eorum, quae viri docti commentati sunt, ne Hermannianum quidem, in censura Ed. Sauppianae, ap Zimm.

510. a. ἡχροασάμην γὰρ δὴ καὶ τούτων, καίτοι σφόδρα αἰδούμενος, ὅμως δέ, διὰ τοὺς λέγοντας αὐτοὺς κτλ.] Interpres legit ψέγοντας. Immo verte: *audivi enim eos quoque sermones, quibus mihi honores decernebantur, quamquam pudibundus; nihilominus audiebam eorum causa, qui dicebant: quippe admirabar eorum eloquentiam.* Haec Köhleri causa; sunt autem ista Dionis egregie facta ad blandiendum.

511. c. ἃ δέ ἐστι παρ' αὐτῶν, ἔχειν εὐταξία τῶν ἄλλων δῆμων διαφέροντας.] Ita distinguenda reor: quo facto facile carebimus supplemento Reiskiano: nam ἃ δέ ἐστι παρ' αὐτῶν respondent superioribus, ἃ μὲν ἐστι παρὰ τῶν κρατούντων: tum ἔχειν oppositum est illis ταῦτα ἐλπίζειν ὡς ἐσόμενα, pendentque a verbo ἀξιῶ.

513. d. οὐδ' ἀπὸ μέρους.] Si secundis curis usus esset Reiskius, inducturus erat, quae h. l. annotavit. Qui Imperatorem benevolum sibi habebat, nae ille Senatorum ope non indigebat. Invicem respondent ἀπὸ μέρους et seq. ἀλλὰ πᾶν. Continuantur enim haec: οὐδ' ἀπὸ μέρους — ἀλλὰ πᾶν, ὅσον τότε ἦν, εἰς ὑμᾶς ἔτρεψα.

514. b. ἡλπίζετε ἐξηπατῆσθαι.] Haud dubie incorrupta. In veris huius loci maculis abstergendis ingeniose versatus est Emperius, Obs, p. 53. sq.

c. οὐ μὴν ὁμοίως ἐλπεί τὸ τὸν δεῖνα (e M. suppl. καὶ τὸν δεῖνα, cognita formula) — εἶναι τὸν ποιήσαντα.] Pro τὸ omnino scrib. τῷ. *Res ipsa*, inquit Dio, *impetrata molesta erat; non tamen aequae gravabat ac consideratio, nescio quem eam effecisse.*

d. τῶν παίδων τῶν βασιλέων.] Gravis error Interpretis, vertentis: *a liberis regum*. Suspico, τῶν additamentum esse librarii, verba non intelligentis: cf. not. ad p. 66. d.

515. c. Gloriatur Dio apud cives suos, se nihil umquam vel iniuste fecisse, vel alios facientes impedivisse, ἐξὸν ἐνὶ ῥήματι κωλύσαι, καὶ καταστάντας καὶ μηνῦσαι τὸ γιγνόμενον καὶ παρ' εἰδόσιν ὑμῶν. Wyttenb. ad Plut. p. 148. e. correxit καταστάντα μηνῦσαι: optime, credo, nisi quod Dio fortasse scripsit καταστάντα καταμηνῦσαι — καὶ παρ' εἰδόσιν ὑμῶν, praesertim apud eos, qui iam noverant.

516. a. οὐδὲ μᾶλλον παρατυχῶν τοῖς γεγονόσιν κτλ.] Praeter Casaub. et Reisk. tractavit hunc locum Wesseling. ad Itiner. Hieros. p. 704. corrigens μέλλων παρατυχεῖν τοῖς. Sed unice vera est Emperii interpretatio.

517. b. Faciles nimis fuerunt Interpretes in his ferendis: καὶ Μιλήσιοί ποτε λέγονται, τῆς Αἰολίδος κατασχόντες καὶ τῶν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ Τρωάδα τόπων, τὴν Λέσβον ἅπασαν εἰς μίαν τὴν αὐτῶν

συναγαγεῖν πόλιν: quamquam apparet hoc verum non esse, scribendumque *Μυτιληναῖοι* pro *Μιλήσιοι*: vid. Thucyd. III, 2. quem Dio respexit.

c. Lumen aliquod huius orationis obscurarunt librarii, secus describendo: ὥσπερ οἱ ἐρῶντες αὐτοὶ περὶ τῶν τοιούτων τοιαῦτα διεξίασιν, οἷων καὶ ἐπιθυμοῦσι, καὶ γὰρ πολλάκις ἐμνηστήτην καὶ ἐνόμιζον συμφέρον γενέσθαι τῇ πόλει κατασκευῆς ἕνεκα καὶ συνοικισμοῦ καὶ προσόδων κτλ. in quo loco tractando requiro Reiskii acumen et prudentiam, tria deleri iubentis, αὐτοὶ et τοιαῦτα et ἕνεκα. Veram scripturam spero revocari hanc: ὥσπερ οἱ ἐρῶντες αἰεὶ περὶ τῶν τοιούτων ταῦτά διεξίασιν — ἐμνηστήτην ὧν καὶ ἐνόμιζον συμφέρειν (sic M.) γενέσθαι κτλ. Sic respondebunt αἰεὶ et πολλάκις, ἕνεκα autem est: *in iis, quae spectant ad apparatusum* cet.

d. Ista igitur commoda urbis, quaeque fieri oporteret, quum saepe commemorasset Dio, τοῦ ἡγεμόνος δεξαμένου τοῦ πρόσταγμα, τυχὸν μὲν δι' ὑμᾶς, inquit, ἴσως δὲ καὶ δι' ἐμέ, καὶ συνάγοντος τὴν ἐκκλησίαν, ibi Orator in concione sententiam suam explicuit. Cetera recte procedunt, πρόσταγμα autem quid aut cuius sit non apparet. E M. recipiendum πρᾶγμα: *quum Praetor rem suscepisset, et amplexus esset*: nimirum consilium Dionis de operibus publicis ceterisque. De confusione istorum vocabulorum cf. not. ad p. 232. c.

520. c. Nemo adhuc tanti habuit, restituere διὰ τί, in verbis ἢ διότι πρὸς ἐμέ οὕτως ἔχετε.

521. d. καὶ τῶν γυναικῶν ἀνθρώπων ἐλευθέρων

ἀναγκάζειν ὑμῖν ὁρᾶσθαι περιεργημένους — ὥσπερ ἐν πολέμῳ.] Reiskius gen. τῶν γυναικῶν iunxit cum praec. μετά. Igitur ἀνθρώπων ἐλευθέρων videtur habuisse pro appositione. Fugit eum, haec opposita esse sequentibus ὥσπερ ἐν πολέμῳ. Verosimile puto, Dionem reliquisse καὶ τὰς γυναῖκας, qui accusativus facile a librario in genitivum mutari potuit, noto corrigendi modo.

» ὑπιδόμενους τοῦ στενωποῦ τὸ βάθος.] Cas. intelligit *continuas domos*. Obstant, quae brevi spatio sequuntur, seditiosam turbam timuisse, ne Dio illatam vim repelleret: etsi hanc veram causam facti impetus fuisse negat. Sed τοῦ στενωποῦ τὸ βάθος videtur esse angiportus longitudo, ex cuius intimo recessu seditiosi cives vereri se simulabant, ne insidiis opprimerentur.

522. c. τὸ δὲ ἀξιοῦν κτλ.] In copulis turbatum est, quod genus erroris millies commiserunt Dionis librarii: reliquisse hunc opinor: τὸ δὲ ἀξιοῦν ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἀγορᾶς τοὺς δυναμένους καὶ χειροτονεῖν τοὺς μὴ λειτουργηκότες κτλ.]

523. d. οὕτω σφόδρα ἐπιεικῶς αὐτῷ χρῆσθαι τὸν πολίτην.] Postremum designat Eurystheum; sed ἐπιεικῶς genus ironiae est, quo Dio uti non solet: adhibuit haud dubie ἀπηνῶς vel simile adverbium.

525. a. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυνθίας ἦν.] Fuit, quum haec e scholio orta putarem. Sed Dio auditorum memoriae occurrit. Minus autem necesse videbatur, ut Philippus filium Alexandrum eiusdem rei admoneret; qui apud Dionem, p. 36. a. καὶ τὴν

πατρίδα, inquit, αὐτῷ συνεχωρήσαμεν ἀνακτίζειν;
Στάγειραν (f. Στάγειρον) τῆς Ὀλυνθίας οὐ-
σαν: sed lectorum, ut puto, causa addidit.

b. ἐν ᾗ (ἐπιστολῇ) ἐστι μετανοῶν καὶ ὀδυρόμενος.]
Dictum est, ut a Cicerone: *est in Phaedro loquens*
Socrates, et similia: vid. Gies. ad Lib. I, De Divin.
c. 25, 52. cl. Stallb. ad Plat. Pol. II, p. 374. e.
Proprium est in citandis verbis, ut apud Isocr. *Περὶ*
τῆς ἀντιδ. c. 21. ἐστὶ δὲ (ὁ λόγος) τοὺς μὲν Ἑλ-
ληνας παρακαλῶν. Dio p. 548. c. ἀφηρημένος (me-
lius M. ἀφαιρούμενος) γε τῶν ὀπλῶν ἦν Φιλοκτήτης,
scilicet in fabulis trium principum Tragicorum. Om-
nino non sine peculiari quadam causa participia
iunguntur cum verbis εἶναι vel γίνεσθαι, quae sa-
ne nulla est in duobus locis eorum, quos mihi no-
tavi: Synesius in Dione, p. 38. a. demonstrat, quam
necesse sit singulis huius λόγοις inscribere, sintne
ante exsilium scripti an post: tum ait: οὕτω γὰρ ἂν
εἶημεν τοὺς τε φιλοσόφους καὶ τοὺς αὐτὸ τοῦτο σο-
φιστικούς λόγους διειληφότες ἑκατέρους χωρὶς κτλ. Scri-
bendum εἰδεῖμεν ἂν, ac distinguendum post λόγους.
Cod. Fl. habet εἶημεν ἂν: vid. apud Kays. ad Phi-
lostr. Vit. Sophist. p. 173. Themistius, p. 199. c. de
Imperatoris rebus gestis: καὶ ταῦτα, inquit, εἶδομεν
ὑπαρ καὶ ἐναργῶς, ἃ τέως ἐπὶ τῶν πινάκων γράφον-
τες ἐγενόμεθα: sed sine dubio scripsit ἐγανόμεθα,
adhuc delectabamur, quum in tabulis pingere-
mus, qualia nunc a te geruntur. Amat Themis-
tius illud verbum poëticum, quo praeterea utitur,
p. 177. a. 216. a. 240. d. 254. c. 271. d. 281. d.

Idem usurpat Synesius p. 16. b. 92. d. Sententiae autem primus auctor fuisse videtur Eurip. Hippol. 1004. οὐκ οἶδα πράξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλιῶν Γραφῇ τε λείσσω, quam multi imitati sunt. — De Dionis vocabulis poëticis diximus ad p. 664. a. quae autem ibi depromsimus, nihil pertinent ad locum, in quo nunc versamur, ubi ὀδυρόμενος de Aristotele ridiculum est: quod per se intelligitur, atque haec Synesii confirmant de Typhone regnum deplorante, p. 107. b. καὶ γὰρ θεοῖς ἀπήχθετο καὶ αὐτὸς ὠδύρετο, καὶ τὸ πρᾶγμα γέλως ἐγεγόνει τῷ πλήθει: quamquam ipse Synesius, Epist. L, p. 188. d. ὀδυρομαι δὲ τὸ κλεινὸν ἔδαφος τῆς Κυρήνης. Libanus T. II, p. 63, 10. πολλάκις ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ τοὺς ἄλλους καὶ ἐμαυτὸν ὀδυρόμενος: itaque saepe scriptores rhetorici, abutentes exemplo Platonis, qui tamen hoc verbum numquam posuit sine lacrimarum vel mentione vel significatione: unde recte in Max. Tyr. XIX, 6. Marklandus restituit ὀδυρόμενος pro ὀρώμενος, quod conf. cum nostris ad Dionem, p. 481. c. Qui severius scribunt, hoc verbum non nisi de feminis usurpant. Quamobrem, secundum Platonem, Pol. III, p. 387. e. ὁρθῶς ἂν ἐξαιροῦμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀποδιδόμεν, ac liberabimus eiulatu Philosophum, Alexandri praeceptorem, de quo gravius posuit Dio: etenim Cod. M. habet ὀδυνόμενος: itaque scripsit ὀδυνώμενος, quod aptissimum est sententiae.

bc. ὅπου δὲ τὸ κατοικισθῆναι τοῖς ἐκπεσοῦσι κτλ.] Agitur de invidis hominibus, ac post κατοικισθῆναι

supplendum esse φθονεῖται, putavit, Wyt. ad Plut. p. 44. f. Tum correxit λυπεῖ τινας — καὶ μὴ μάλλον ἡροῦντο διωκίσθαι: qui cur μὴ addiderit, non intelligo. Magis placet Imperii καὶ μάλλον vel μάλλον δ'. Mox εἰ ἄλλο τι λυπεῖ τινας pertinent ad opera, quae Dio struxerat: vid. Orat. XL, passim.

c. ὁ οὖν Ἀριστοτέλης ἐπιστέλλων γέγραφε, ὡς τοῖς πράγμασιν ἀπειρηκώς· φησὶ γὰρ αἶρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους.] Lobeckius, memoratis opinionibus Schneideri, in Lex. v. δάκτυλος et Wyttenbachii ad Plut. p. 85. b. haec scripsit in Aglaophamo, p. 1180. « *Digitum tollere* Romani usurpant de iis, qui, ut Aristoteles, τοῖς πράγμασιν ἀπειρήκασιν, seseque victos fatentur: vid. Gesn. Thes. s. v. Similiter Graeci: Anecd. Bekk. p. 357, 30. αἶρε δάκτυλον· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. Aristoteles autem digitos Idaeos, et si qui alii sint, tollere se dicit, ambigue ludens, sicut ille Crobyli comedo, Athen. p. 5. f.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦτ' ὑπερβολῇ
τοὺς δακτύλους δῆπουθεν Ἰδαίους ἔχω,
καὶ τὸν λάρυγγ' ἡδιστα πυρὶ τερμαχίους."

Haec ille, doctissime, ut solet: poterat addere ex eleganti fragmento apud Athen. p. 222. c. de tragœdis:

— ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,
κομιδῇ δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
αἶρουν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν.

Solemnis formula fuit τὴν χεῖρα ἀνατείνειν: vid. Cas. — Nondum hoc explicatum est in Dione, si

eadem Epistola nunc significetur, quam paulo ante dixit, Aristotelem ὀδυρόμενον vel ὀδυνώμενον ac poenitentem, id est, indignabundum, conscripsisse, quomodo Philosophus in re gravissima ad comicam ac fere scurrilem festivitatem descenderit.

d. τὸ χαλκεῖον τοῦ δεῖνος.] Respice p. 488. d. Sequentia ὁ τὰς πόλεις πορθεῶν spectant invidos, quorum criminationes refert eadem pagina 488. cf. p. 527. d.

526. d. δι' εὐρυχωρίαν.] Hoc δι' Casaubono acceptum refertur; sed cum Reiskio non addam τῶν ἀγνυῶν, siquidem urbis εὐρυχωρία non minus recte dicitur, quam πόλις εὐρύχωρος vel εὐρύχωρος, id est, magna spatia habens, ubi nulla sunt aedificia: quo sensu Dio, p. 442. b. ἦν γὰρ εὐρυχωρία πολλή πρὸ τοῦ νεώ: vid. Taylor. ad Demosth. Mid. p. 531. R. coll. Demosth. de F. Leg. p. 428. Ceterum in loco Taciti, quem Reiskius attulit, Ann. XV, 43. *lata viarum spatia et patefactae areae* uno εὐρυχωρίας vocabulo comprehendi puto. In eandem sententiam Dio, p. 389. b. καίτοι μεγάλη τε καὶ ἔνδοξος ἦν, ἀλλ' ὅμως ὁ τῆς Ἰθάκης πολίτης ἐπόρθησεν αὐτήν, ὁ τῆς μικρᾶς καὶ ἀδόξου σφόδρα οὕσαν εὐρύχωρον, non exclusa tamen amplitudinis significatione.

» τοῦ μὲν θέρουσιν σκιάν, τοῦ δὲ χειμῶνος ἥλιον ὑπὸ στέγῃ.] Hi accusativi et sequentes possunt paulo solutius regi a praec. λαμβανούσης. In hac autem descriptione domus ad meridiem versae, Xenophontem ob oculos habuit Dio, in cuius Memor. III, 8. Socrates: οὐκοῦν, inquit, ἐν ταῖς πρὸς μεσημέ-

βρίαν βλέπουσας οἰκίας τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει, τοῦ δὲ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος.

528. b. Non satisfecit Reiskius haec interpretans: ἀλλὰ ποιεῖν καὶ προσιέναι καὶ παρακαλεῖν τὸν ἀνθρώπον, — καὶ τοῦτο ἔτοιμος ποιεῖν: sic enim sine interpunctione continuanda sunt, ne post prius ποιεῖν suppleri debeat ὑμεῖς ἐμὲ κελεύετε. Sed ipsum illud ποιεῖν non satis tuetur Reiskii interpretatio: *in opere coepto pergere*. Scripsit Dio, opinor, *πονεῖν*, non ipsum opus publicum absolvere, sed (quae subiungit) Proconsulem adire, efficere ut hic promissas ab unoquoque pecunias exigat, cetera. Post ἔτοιμος facile εἰμί excidere potuit, propter similitudinem literarum, et excidit fortasse nonnumquam in hac locutione; sed brevis illa e communi vita in scenam transiit, inde in dialogos, saepeque in prosa scriptione pro formula fuit, quae animi motum exprimeret; in Oratoribus tamen atticis rarissima est. Haec non satis discreta sunt ab iis qui exempla collegerunt, quosque enumerat Matth. Gr. Gr. §. 306. c.) Tetigit obiter Bernhard. in Synt. Gr. p. 331.

c. Praedicat integritatem suam Orator: neque enim se propriae utilitati serviisse in re publica administranda, nec fecisse, quod vulpem aiunt, quae καταφαγοῦσα τὰ κρέα, οὐκ ἐδύνατο ἐξελθεῖν ἐκ τῆς θρῦος διὰ τὸ ἐμπλησθῆναι. Haec autem adumbratio fabulae Aesopicae videtur fugisse Bentleium, quum praeclaram illam notam scriberet ad Horat.

Epist. I, 7. vs. 29. sqq. Nam de vera fabulae origine haud gravius testimonium est Hieronymi, quam vel hoc Dionis vel alterum fabulae graecae XII, in collectione Furiana. Sed in verbis Dionis explicandis veram adhaerescendi causam habuit Reiskius: « non satis video, inquit, quid in *quercu* voluerit vulpes, eaque cava, et quam ibi pastum quaesiverit. Estne δρῦς h. l. decipula lignea? at ne sic quidem satis capio. Decipulae non semper patent, ut animalia pro lubitu irreperere et rursus exire queant, sed semel ingressa catarrhacta decipiuntur et regressu excluduntur.” Nescio an non ipse vir ingeniosissimus in librariorum decipulam inciderit, qui carnes apposuerunt pro favis. Dionem certe scripsisse arbitror *κηρία*. Si quis obiecerit, vulpem favis non vesci, non uvas reponam Aesopi, nec Theocriti (I, 48.) pulmentum, sed Aelianum de Anim. IV, 39. dolum vulpium exponentem in destruendis vesparum nidis earumque favis rapiendis. Denique ut veteres non scripserint, nos hodie scimus, vulpes apum melli ac ceris insidiari. Quare in Dionis verbis intelligo quercum ita excavatam, ut vulpes macra per rimam intrare possit.

530. a. *ἐτέραν δὲ γυναῖκα τύραννον Σεμιράμιδα κτλ.*] Recte Reiskius repetit praecedens *ἐπίσταμαι*. Fugit eum, *ἐτέραν* nihil habere, cui opponatur, quoniam supra universi generis tyrannorum facinora commemorata sint. Scribendum *ἐταίραν δὲ, γυναῖκα τύραννον, Σεμίραμιν*, nam Dio secutus est vel Dinonem, ex quo de Semiramidis pulcritudine

et pellicatu notam historiam refert Aelianus, Var. Hist. VII, 1. vel Athenaeum, quem citat Diodorus Siculus, II, c. 20. *Κτησίας μὲν οὖν ὁ Κνίδιος περὶ Σεμιράμιδος τοιαύθ' ἱστόρηκεν. Ἀθηναῖος δὲ καὶ τινες τῶν ἄλλων συγγραφέων φασὶν αὐτὴν ἑταίραν γεγονέναι εὐπρεπῆ.* Ipse autem Diodorus, L. I. c. 13. de saeva Semiramidis libidine ex iisdem, ut videtur, auctoribus refert.

» τῶν δὲ τυράννων — πρεσβύτην θρασύν.] Ingeniose Reiskius ante πρεσβύτην supplet: εἰ μὴ Τιβέριον. Verum quo referendum ταῦτα? Si ad lasciviam vetulae Semiramidis, quam modo notavit Dio, otiosa hic addidit nec satis vera; sin ad omnes tyrannos, plane fallitur. Nisi ego fallor, Dio suam ipsius senectutem significavit scripsitque πρεσβύτην βραδύν. *Tyrannorum, inquit, opera sunt alienas mulieres stuprare, pueros vitare, alia huius generis: quamquam qui senectute elanguidus talia perpetraverit, non novi.* — Deinde in duplici ἢ ὅτι malim ἢ scribi, ac deleri signa interrogationis post πολυτελῶς et ἡμφίεσμαι. Denique ἔφη δ' οὖν τις, ὅτι καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν καλῶς ποιούντας καὶ τοῦτο βασιλικόν ἐστι respiciunt dictum Antisthenis: βασιλικόν, ὦ Κύρε, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν: vide Arrian. in Epict. IV, 6. ad q. I. Uptonus praeivit Reiskio, corrigens in Dione ποιούντα: cf. Gatakerus ad M. Antoninum, VII, 36.

531. a. εἰς τοὺς καταράτους Γέτας.] Una sententia horum populorum molestiam complectitur Themistius, p. 166. c. Imperatori blandiens: τοσοῦτον

ἄρα αὐτῷ κάλλος περίεστιν; ὥστε καὶ βάρβαρον ποιεῖν καλόν, καὶ τὸν Γέτην ἡμερὸν καὶ τὸν Πέρσην ἐπιεικῇ κτλ. in quibus omnia ad animum referuntur, absurdumque est καλόν. Immo scripsit; ὥστε καὶ τὸν βάρβαρον ποιεῖν εὐκόλον κτλ. Facile decepit librarios lusus in vocabulo κάλλος, quod p. 168. d. haud minus inepto epitheto instruxerunt: τὸ κάλλος ἄγριον καὶ λάμπρον. Sed Themistius reliquit non ἄγριον, ut Iacobsius coniecit, sed ἄγιον.

b. τῷ οἰνογόφῳ δυσκολαίνειν.] Post haec excidisse arbitror τοὺς ἄλλους, quae Anglus altius supplebat.

532. b. ἐχθραν δὲ — ἐξαιρούντες κτλ.] Duorum vitiorum uno caret M. e quo recip. συναγωγόν, alterum videtur Casaubonum et Reiskium fugisse: pro aoristo requiritur praesens συναιρόμενοι, quod aliter tamen interpretari nequeo, nisi: *in sermone et opere conciliandi vos adiuuantes*. Sed hoc displicet.

d. ὑμᾶς τε, ὅπερ ἔφην, οὐχ ἐώρων διαμένοντας.] Toup. Emend. in Suid. I, p. 182. διακυμαίνοντας. Debebat certe διακυμαινομένους. Casaub. et Reiskius alia conantur: nescio an frustra; quidni enim διαμένοντας sit *tranquillos, quiescentes*? In seq. νόσημα contrarium eius intelligitur, quod modo laudaverat.

534. a. οἷεσθέ με τοῦτο ἐμποιεῖν.] Non coniecit Casaub. ἐλλογοποιεῖν, ut Reiskius ait, sed ἐλλογεῖν, tam aptum sententiae ac paulo post sequentibus καὶ οὐδὲν ὑμῖν λογιῶμαι τῶν τοιούτων, ut supervacua esset omnis declaratio. Reiskianum ἐμὸν

ποιεῖν in eo laborat, quod ποιεῖν posuit pro ποιεῖσθαι. Wyttenb. in Ind. Plut. v. ἐμποιεῖν videtur εἰσποιεῖν corrigere. Mihi hic locus nondum emendatus videtur: nec ipse habeo, quod afferam.

b. οἱ θεοὶ δ' ἐποίησαν.] Satis blande dicta, si Romanos et Imperatorem respiciunt.

c. ὁ δὲ ἀλείφοι μίρω.] Contulit Wyttenb. cum Plut. T. II, p. 42. c.

d. εἰς τοῦτο ἤκουσιν.] Optime Casaub. initio οὐκ addidit: nam ἤκουσιν non est *delabentibus*, sed *delabuntur*: idque prodit sequens δέονται.

535. a. δεινὸν ἤδη καὶ ἄφικτον.] » Immo ἄπικτον." Hemst. in marg.

» Si philosophus, inquit, rem publicam tractans, concordiam in civitate tueri non posset, idem faceret ac si κυβερνήτης φάσκων εἶναι πρὸς αὐτὸ τὸ κύμα ἀποκλῖναι. Reiskiana interpretatio ἀποδειλιᾶ propterea admittenda non est, quod ambigue dictum foret; ἀποκλίνειν πρὸς τι numquam non significat inclinare versus aliquam rem: itaque vix dubito quin exciderint quaedam e Dionis verbis: imperitiae exemplum requiritur, non timoris. — Deinde in εἰ ἐμοὶ προσέκειτο νῦν ὑπὲρ ὁμονοίας λέγειν, scribendum εἰ δ' ἐμοὶ κτλ. Ita ratiocinatur Dio: « Mihi vestrae res curae sunt, non minus mea quam vestra causa. Nam absurdum esset, si philosophus, (qualem me esse profiteor) rem publicam attingens, concordiam in civitate tueri non posset. Non opus autem est, ut vos eius rei commonefaciam; sed si opus esset, possem altissime rem repetere, vobis-

que demonstrare, sine concordia neque huius orbis neque rerum coelestium ordinem servari posse." Ac magnam vim huic argumento se tribuere, ostendit Dio in Orat. ad Apam. inde a pag. 496.

d. κηφήν ἄγριος.] Emper. ἀργός, et ante hunc Iacobs. Add. in Athen. p. 325. vid. Ruhnk. ad Tim. p. 157. sq. Sequens βομβῶν σαθρόν dictum ad imitationem eorum, quae sono vitiosi quid ac fracti indicant. Hinc σαθρόν φθέγγεσθαι et *vitium sonare*: vid. Toup. ad Longin. XVIII, 1. et Casaub. ad Persium, p. 241.

536. a. ταῦτα μὲν οὖν ἄλλως ἐρρήθη τρόπον τινά.] Desidero οὐκ post οὖν. « Haec, inquit, quae de concordia modo dixi, intemperanter fortasse et extra oleas, ut quibusdam videatur, non sine consilio tamen temereque dicta sunt; seditionis autem vocabulo apud vos ne uti quidem licet." In toto hoc sermone Orator artificiose veram animi sententiam tegit: cives suos obiurgans, laudare eosdem videtur.

» περικαθάραντας τὴν πόλιν μὴ σκίλλῃ μηδὲ ὑδατι.] Optime Baguet. ad Orat. VIII, p. 62. corr. δαδί. Cf. Iacob. ad Luciani Alexand. c. 47. p. 89.

537. c. παρεδίδου ἀχθησόμενον.] An διδαχθησόμενον? Ratio corruptelae aperta est: intelligitur autem: *aliis imperare*.

d. ἀλλὰ Ἀνσιδι ὁμιλήσας.] Valcken. Orat. de Philippo, p. 233. corrigit ἅμα pro ἀλλά; nescio quamobrem. Iunguntur οὐκ ἀπὸ ταῦτομάτου — ἀλλὰ ὁμιλήσας. Sed dubitandum videtur, an Epaminondas

Leuctra et Mantineam philosophi praeceptis debuerit.

* 539. b. ἀλλ' οὐκ αὐτὸν αἰεὶ καὶ νύκτωρ καθ' ἡμέραν — ἔχειν.] Primum ser. καὶ καθ' ἡμέραν. Reiskius pro αἰεὶ corrigebat δεῖ, quo multo melius est Iacobsii ἀλλ' εἰκός, Add. in Athen. p. 351. nam αἰεὶ servandum est, quippe addi solitum in hac formula. Dio p. 133. a. αἰεὶ — καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν : vide ibi Baguet.

d. ἔφη δέ τις τῶν ὀλίγων πρότερον φιλοσόφων οὐ φαιλῶν, τὸν Ἰσμηνον τοῦτο μάλιστα ἀγανακτεῖν, τὸ καλεῖσθαι αὐλητὰς τοὺς τυμβαύλας· οὐ παντελῶς, οἷον ὃν ἔμοι δοκεῖ· οὐ γὰρ βλέπτουσιν οὐδὲν οἱ τυμβαῦλαι τοὺς νεκροὺς, οὐδ' ἐνοχλοῦσι, τῶν δὲ προσποιουμένων φιλοσοφεῖν ἔνιοι καὶ πολλὰ χαλεπὰ ἐργάζονται.] Certatim pro Ἰσμηνον verum tibicinis nomen restituerunt Valesius, Perizon. ad Ael. Var. Hist. XII, 43. p. 794. et Reiskius. — Pro corruptis οὐ παντελῶς οἷον ὃν ἔμοι δοκεῖ, Perizonius l. l. coniicit — ὁμοιον, ἔμοι δοκεῖν : similiter Reiskius, praeter ὁμοιον ὃν, quo ducere videtur lectio M. οἷον δ' ὄνον. — Haec igitur satis bene procedunt, sed multo gravius vitium latet : quae enim similia non sunt, haec quodammodo in praecedentibus apparent, et aliquanto manifestius in sequentibus ; verum quid, quaeso, causae est, cur in hac dicendi brevitate et negligentia minime Dionea, philosophus quidam dictum istud Ismeniae attulisse narretur, nisi hic ipse citandi consilium declaraverit ? Inter τυμβαύλας et οὐ παντελῶς scripserat Dio haec, vel huiusmodi

alia: αὐτός δέ (philosophus ille) οὐχ ἥττον ἀναγκτεῖν τὸ φιλοσόφους καλεῖσθαι τοὺς φιλοσοφεῖν προσποιουμένους. Nisi haec additurus erat Dio, sententiam Ismeniae ipse, non alienis verbis, protulisset. — Quae in paulo post sequentibus laborant, facile sanari possunt: ait enim: ὅστις δέ (scil. ὄντως φιλόσοφος, cuius ἔργον ἀρχὴ ἀνθρώπου) ὀκνεῖ τὴν αὐτοῦ πόλιν ἐκούσαν καὶ ἐπικαλουμένην διοικεῖν, οὐ φάσκων ἱατρὸς εἶναι, ὁμοιὸς ἐστὶν ὥσπερ εἰ τις τὸ μὲν ἑαυτοῦ σῶμα θεραπεύειν μὴ θέλοι, ἀξιῶν ἱατρὸς εἶναι κτλ. Etenim verosimillimum est, oculos librarii, quum prius ἱατρὸς scriberet, ad posterius aberrasse, atque istud scripsisse pro ἱκανός.

540. b. προθύμως δέ κτλ.] M. non habet δέ, ea-que deleta particula cetera bene se habent, nisi quod fortasse pro τὴν ὑγίαν scrib. τὴν ἰδίαν ὑγίαν.

c. οὔτε γὰρ δικαιότερον, οὔτε μᾶλλον ἡδιον ὄντων ἀναγκαίων ὑπεριδόντα τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ὠφέλιμον γίνεσθαι.] Ingeniosa est Reiskii suspicio, οὔτε δίκαιον, οὔτε καλὸν νῆ Δία; sed loco bene considerato, non vereor proferre, quod lenius fortasse sit: οὔτε μᾶλλον ἡδύ, ὄντων ἀναγκαίων, τούτους ὑπεριδόντα, τοῖς μηδὲν κτλ. neque enim iustius nec dulcius est, si quis cognatos habeat, hos negligentem, iis prodesse, qui cet.

541. c. τὴν δὲ ἀγορὰν — καὶ τὰ ἄλλα ἱερά.] Nimis religiose haec interpretatus est Reiskius, quia non observabat proprietatem abundantis ἄλλα.

d. τὴν βουλήν, τοὺς ἐξακοσίους.] Cas. coniecit

πεντακοσίους, vulg. tuetur Reiskius, quia post Alexandrum senatus sexcentorum factus sit. Frustra; nisi ponas, Dionem memoria lapsum, qui de antiquis Athenarum temporibus loquitur. Verba τοὺς ἑξακοσίους pro glossa habere non licet, quia in usu fuit ἡ βουλὴ οἱ ἑξακόσιοι, quam dictionem tuetur Sextus Empir. adv. Mathem. p. 43. b. Utriusque loci Dionis et Sexti meminit Valesius, ad Harpocr. p. 166.

542. a. βουλόμενος ὥς.] Scr. βουλόμενός πως.

d. περιφεροίμην ἐγὼ δικαίως κτλ.] Hemst. in marg. corr. περιφέροι, νῦν ἐγὼ δικαίως. Itaque paulo ante scrib. ὑπὸ τῶν παλαιῶν τινος ῥητόρων.

543. a. Cives suos laudat Orator, quod numquam eos vidit quicquam ἄδικον — μήτε ἀναίσθητον, ἢ θορύβων ἢ πραγμάτων ἐπιδεδειγμένους. Post πραγμάτων Reiskius ἐχόμενον suppleri iussit, non aperiens, quam vim illi substantivo tribuat. Mihi videtur Dio scribere debuisse: μετὰ θορύβων ἢ ταραγμάτων.

b. οὐδὲ τοὺς τῶν ἄλλων πάντας ἀγαθοὺς κτλ.] M. πάντα: unde corrigendum videtur: οὐδὲ τοὺς τὰλλα πάντα ἀγαθοὺς. *Ne ii quidem, qui in ceteris rebus boni et honore digni erant, fuerunt magistratus vobis digni.*

» ἐγὼ μὲν γὰρ ἄπειμι.] Malim ἀπεῖπον. *Ego enim his curis valedixi.* Videtur enim hoc sermone filium suum civibus commendare. Causae autem multae erant, quare munus laboriosum et honores detrectaret, in primis infirmitas corporis: quam in

exsilio contraxerat, tum aetas, quo respicit in fine huius orationis, ac praesertim in priore defensione, Or. XLV, p. 512. d. ἐπειδὴ καὶ βραχὺν οἶμαι τὸν λοιπὸν ἔσεσθαι μοι χρόνον.

544. a. καὶ διὰ τοῦτο ἀπελογησάμην, οὐχ ὑπερορῶν ἀπολογεῖσθαι.] Non suppleverim οὐκ post τοῦτο, sed deleverim ἀπολογεῖσθαι, natum e mala interpretatione: nam intelligit τὴν κατηγορίαν, vel suspicionem, quam non neglexerat. Respicit Dio Orat. XLV.

b. ἐπεὶ καὶ τόδε.] Immo ἔπειτα καὶ τόδε, vel ἔτι δέ κτλ.

545. Oratio haec, πρὸς Διόδωρον inscripta, in concione habita est; neque tamen vel hunc Diodorum alloquitur Dio, vel eius nomen appellat. Mihi quidem Seldenus sine idonea causa suspicari videtur, filium Dionis a quodam Diodoro laudatum esse, idque Reiskio quodammodo placuisse miror. Si filium Dionis tantis honoribus cumulavisset civitas, pater affectum et caritatem apertius saltem declaraturus erat. Nunc civitatis quidem munificentiam extollit, eum autem, quem haec coluerat, frigide laudat. Ne multa: ille ipse Diodorus, cuius nomen in inscriptione legitur, e schola in curiam traductus erat; quem quum amaret Dio, probaretque civium consilium, laudavit eosdem hac oratione: qua laudatione eundem Diodorum ornat: eoque pertinent postrema: τὸ γὰρ τῶν ἀποδεχομένων τινὰ καὶ τιμώντων ἐγκώμιον δῆλον ὡς κάλλιστος ἔπαινος ἐκείνου ἂν εἴη. Ceterum initium hu-

ius sermonis habet occultam et ironicam exprobrationem panegyricorum, quibus in senatu et in concione se invicem ornabant Prusenses. Legit Photius, sed non intellexit.

545. b. Mirari se initio ait Orator, si quis, quem minime amet, sermone laudat, καὶ ἐνίοις διήλθεν ἐγκώμιον μακρόν: sed neque quinam sint ἐνιοι declarat, nec ratio aoristi aperta est: quamobrem restituendum ἐνίοτε. — Porro ὁ γὰρ τοιοῦτος, inquit, ἄνθρωπος οὐκ ἔστιν ὃ τι τῶν αἰσχίστων οὐ σὺ νοιδεν αὐτῷ, φθόνον, μικροψυχίαν, τὸ πάντων ἔσχατον δουλείαν; in quibus nego, invidiam a Dione esse: invidus enim non laudibus utitur, sed contrario. Scripsit φόβον: servitutem deinde exprobrat hoc Euripideo, Phoen. vs. 395.

Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.

Igitur rectissime procedunt metus, humilitas, servitus.

» Non sine offensione legitur: οἱ μὲν πλεῖστοι τοὺς νουθετοῦντας, καὶν διὰ λόγου τοῦτο ποιῶσι, μισοῦσι, τοὺς δὲ μεθ' ἡδονῆς κολακεύοντας θαυμαστῶς ἀποδέχονται. Possumus sane credere aliquid sine sermone aliorum; monere alium, nisi qui oratione utatur, neminem posse contendo. Paulo post melius: suspiceris igitur statim, excidisse aliquod λόγον epitheton; sed potius existimo, Dionem reliquisse: δίχα ψόγου pro διὰ λόγον.

547. c. ἢ γε πρὸς τὰς τιμὰς μεγαλοψυχία.] Recte πρὸς. p. 259. d. τῆς πρὸς ἐμὲ τιμῆς, 474. a. μῖσος πρὸς τι, ac saepe.

549. c. Fecit Aeschylus Ulyssem non agnitum a Philoctete: quod sic excusat Dio: ὁ μὲν γὰρ χρόνος τυχὸν οὐκ ἦν τοιοῦτος, (l. τοσοῦτος) ὥστε μὴ ἀνευγεῖν τὸν χαρακτῆρα, δέκα ἐτῶν διαγεγονότων, ἢ δὲ νόσος ἢ τοῦ Φιλοκτήτου — οὐκ ἀδύνατον τοῦτο ἐποίει. Non ferri posse ἀναφέρειν, vidit Hermannus, qui in Programm. de Aeschyli Philoctete, (Opusc. T. III, p. 113 sqq.) divisim scripsit ἀν ἐνεγεῖν. Itaque φέρειν eo modo accepit, quo Wyttenbachius in Indice Plut. compositum ἀναφέρειν, vertens: *aetas servavit corporis formam, ut adhuc cognoscatur*. Conieceram dudum μὴ ἀν ἐλέγχειν, scil. Philoctetem, requirens auctoritatem verbi φέρειν ea potestate; sed nihil affirmo.

550. b. Ὁ Εὐριπίδης, inquit, τὸν Ἑκτορα εἰσάγει, ἓνα Ἀηινίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτήτῃ. Miror Hectoris nomen, quamquam intactum praeterierunt Valckenar. Diatr. p. 115. Matthiaeus ad Fragm. Eurip. IX, p. 277. Hermannus l. l. Wund. Proll. ad Soph. Phil. §. 3. Cod. M. Ἀκτορα, recte; vide Hyginum, Fab. CII. Haec nunc amplectetur Welckerus noster: cuius vide ingeniosam disputationem, De Graec. Trag. p. 520. — Pro προσιόντα M. ἰόντα, unde restituendum ὄντα, quam emendationem satis certam faciant sequentia καὶ πολλάκις συμβεβληκότα.

c. ἀλλ' οὐκ Εὐρυβάτου.] Recte dativum restituit Reiskius. Sed pro Εὐρυβάτῃ scrib. erat Εὐρυβάτω. Ab Harpocrate solo, quod sciam, scribitur Εὐρυβάτης; ceteri in altera scriptura consentiunt: vid.

Plat. Protag. p. 327. e. ibique Heindorf. Suid. in v. et Kust. — De Pataecione consule Menag. ad Diog. Laërt. VI, 39. et Vales. ad Harpocr. p. 153. sq. Cf. Hemsterh. in Anecd. p. 64. sq. — De Phrynonda et Eurybato multus est Taylor. ad Aesch. c. Ctesiph. p. 527. sqq. R.

d. καὶ προσδέξασθαι μᾶλλον.] Non necessarium est Reiskii ποιῆσαι. Frequens est haec subiectorum mutatio, ubi intelligitur αὐτός vel ἐκεῖνος. Ipse Dio, p. 65. c. ἐκεῖνος ὑπέδειξε (τὴν ὁδὸν) καὶ μαθὼν εὐθὺς ἄπεισιν, p. 230. d. οὐ σμικρὰ γε — πείθονται αὐτοῖς (τοῖς ἰατροῖς οἱ κάμνοντες) ἀλλὰ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐνίοτε προστάττουσι. Ex Platone copiam exemplorum promas.

» ἢ τε τοῦ Εὐριπίδου σύνεσις.] Ne forte coniicias ἢ δέ, respice ad p. 549. a. ἢ τε γὰρ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη. Est hoc unum e permultis argumentis, Dionem pleraque accurate scripsisse, sed librariorum vitio proprium usum particularum obscuratum esse.

551. a. ἀντίστροφός ἐστι τῇ τοῦ Αἰσχύλου.] Deest ἀπλότητι, quod recte supplevit Reiskius, suadetque tum res ipse, tum similitudo quaedam literarum in sequente πολιτικωτάτη, tum denique p. 549. d.

b. Versum Euripidis: οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὥς ἀνὴρ εὐφυής, Valckenarius pro insititio habebat: recte dubitat Matthiaeus ad Fragm. Eurip. p. 278. C. et M. ὥς ἀνὴρ ἔφν. Corrupta est vera scriptura ex praec. εὐφυνῶν καὶ γενναίων. cf. Dio p. 575. a. χαλεπὸν εὐρεῖν οὕτω μεγάλῳφρον καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν,

ὡς ἀνὴρ πέφυκεν, ut optime scripsit Valcken. Diatr. p. 118.

c. φησί τε — δεησομένην.] Aliquid accidit Reiskio nimis festinanti. Legatio autem illa Troianorum ad Philoctetem ab Euripide ficta videtur: cf. p. 575. d.

d. ἐν τοῖς δράμασι.] Correxuit ἐν τοῖς πράγμασι Emperius; idem ante hunc Valcken. Diatr. p. 115.

552. a. ὁ τε Σοφοκλῆς.] Nihil mutandum: vid. ad p. 550. d.

» ὥστε πλείστην εἶναι ἡδονὴν — ἐνδείκνυσθαι.] In M. deest ἐνδείκνυσθαι, quod librarius induxisse videtur, satis habens εἶναι. Hoc postremum Reiskius delendum censuit: ego mutari malim in τινά, quod Dio adiectivo πολλῆς adiungere solet.

553. Hoc Dionis scriptum Barnesius initio editionis Homeri posuit, addiditque annotationem Davisii.

553. a. Hos Aristophanis versus e *Gerytade* petitos putat G. Dindorf. Arist. Fragm. p. 117. Quod autem scriptor vitae Sophoclis, fin. horum versuum partem ita iungit cum aliis Aristophanis verbis, ut dicat, ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κτλ. id explicare conatur Welcker. ad Philostr. Iun. p. 657. Sed pro ἄλλοι δέ scrib. ἐν ἄλλοις δέ. In iisdem Aristophanis verbis lusit Herodes, ad Favorinum scribens: ποῦ δὲ ἴδω, καὶ πότε σου περιλείξω τὸ στόμα; vide Philostr. Vit. Fav. p. 490.

b. Ὁμήρου φύσεως.] Dav. φύσιος. Scripsit autem Democritus περὶ Ὁμήρου ἢ ὁρθοεπείης καὶ γλωσ-

σέων. — Sed dubia sunt sequentia: *Καὶ δὴ καὶ αὐ-*
τὸς Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασὶ τὴν κριτικὴν τε καὶ
τὴν γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν, ἐν πολλοῖς διαλό-
γοις περὶ τοῦ ποιητοῦ διέξεισι, θαυμάζων αὐτὸν
ὥς τὸ πολὺ καὶ τιμῶν. Davisius et Reiskius offen-
 derunt in *διαλόγοις*, quorum hic, abusus cognitis
 verbis Basilii, ut Aristotelem dialogos non scripsisse
 crederet, in Dione mutavit *ἐν πολλοῖς δὴ λόγοις*,
 vel *ἐν π. νη Δία λόγοις*, vel *ἐν π. λόγοις*. Davisii
 errorem refutavit Bergler. in Act. Erud. Lips. 1712,
 p. 9. quod mirum est Reiskium latuisse. De dialogis
 Aristotelicis ab eo tempore tum alii egerunt, tum
 accuratissime Bakius, in Schol. Hypomn. II, p. 20.
 sqq. Tamen Dionis verba magnam habent dubita-
 tionem. Quoniam enim Philosophum ponit post
 Aristarchum et Cratetem, aliosque qui data opera
 de Homero scripserant, utiturque verbo *διέξεισι*,
 non libros complures diversique generis significat,
 in quibus Aristoteles obiter de Poëta dixerit, sed
 eiusdem de Homero opus *κριτικόν*, quam disputa-
 tionem eum non quacumque tandem dialogi forma,
 sed continua oratione absolvisse credere licet. Con-
 ieci in Dione fuisse: *ἐν ὅλοις δέκα λόγοις*, cogitans
 decem libros *προβλημάτων Ὀμηρικῶν*, quos recenset
 scriptor vitae Aristotelis, apud Menagium ad Diog.
 Laërt. p. 202. Huiusmodi perpetuum opus a Dione
 significari, multo verosimilius est, quam fortuitas
 Poëtae mentiones, praesertim in exspectatione, quam
 commovet positus initio verbis: *καὶ δὴ καὶ αὐτὸς*
Ἀριστοτέλης κτλ. Haec disputanda fuerunt contra

Wytttenbachium, qui in egregia Epistola ad Heusdium, p. XLIX. commemoratis verbis Dionis: « hinc nil aliud colligatur, inquit, nisi Aristotelem multis in Dialogis *de Homero* disseruisse: non item, hoc fuisse ipsum illis dialogis nomen et argumentum.” Meam ego coniecturam confirmare melius nequeo, nec tamen reticere volui.

554. a. ὥσπερ πολλοὺς — φορὰ.] M. confirmat Angli et Iacobsii (Add. in Athen. p. 13.) coniecturam πώλους — πωλευθέντας. Cetera Iacobsius peritissime sic restituit: ὑπόπτους — πρὸς τὰ μὴ φοβερά. Davisius hic nihil vidit, sed fere ut Iacobs. expolivit locum Hemsterhusius, in margine indicans Platonem, Pol. III, p. 413. d. quae fortasse Dioni obversata sunt: ὑποπτος de equo habet Pollux, II, 197. ubi perperam Sylburgius tentat.

» διαστῆναι.] Iacobs. ibid. διακρίναι. Praefero Reiskii διαστήσαι. Idem praebet Ed. Homeri Flor.

b. λέγει, ἀλλὰ διηγούμενος.] Iacobs. ibid. ἐλέγχει ἅμα δ. Emperius ψέγει ἅμα δ. Hoc praeferam. M. οὐδὲν τοῦ Ὀμήρου, idemque Hom. Flor.

c. οὐδὲ καθ’ ἕκαστον.] Dav. ὁ δέ, scil. Zeno. Ita Hom. Flor.

» Περσαῖος.] De Persaeo, Zenonis liberto, praeter alios vide Gronov. ad Gell. N. A. II, 18. Perizonium ad Aelian. III, 17. — Mox pro κατ’ αὐτὴν ὑπόθεσιν M. κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ut Ven. Invito Reiskio ego malim κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

» ὡς ἱκανὸν ὄντα] Toup. Em. in Suid. I, p. 258. optime corrigit ὡς εἰκόνα ὄντα. Idem Emper. p. 57.

nimis dubitanter proponit: qui in errorem ductus est ab Reiskio: nam in neutra *Emendationum* editione Toupius habet ὥσεὶ κανόνα. Sed opportune Emperius affert Plat. Pol. III, p. 397. sq. quamobrem hoc retinendum est, nec recipienda altera eiusdem correctio, ut post χρήματος addatur μιμητήν. Nam quod vir ingeniosus durius iudicabat, de Homero dici quod in carmen caderet, ne multa exempla afferam, in promptu est idem Platonis locus, quem citavit. Ibi enim Poëta dicitur ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸς γίγνεσθαι, et quid aliud est, quod idem Plato ibid. p. 396. d. ait de illo, qui turpia hominis alicuius dicta vel facta narret, eum invitum αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάσθαι εἰς τοὺς τῶν κακίων τύπους. — De celebri Homeri exsilio ex Platonis civitate satis multi dixerunt; nollem, qui novissimus dixit, ad Plat. p. 398. a. Stallbaumium eam sententiam protulisse, quae veritati non minus quam reliquorum opinioni contraria esset. « Plerique, inquit, haec de Homero acceperunt, quum « tamen sermo sit de eiusmodi imitatore, qui omnes « personas agere, atque formas maxime varias induere possit, ut multo potius de tragicis et comicis, quam de Homero cogitari oporteat.” Non ego poëtas dramaticos ineolumes ex isto iudicio evasisse, sed praecipuum poni Homerum inter μιμητικούς contendo. Hoc universa disputatio Socratis ostendit, idemque L. X, p. 600. c. his verbis repetit: οὐκοῦν τιθώμεν ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι.

καὶ τῶν ἄλλων περὶ ὧν ποιοῦσι. Quid Homerica μίμησις sit, optime tum hīc intellexit Dio, tum p. 214. a. Sed errore Stallbaumius eius haec verba affert: καὶ κελεύει μάλα εἰρωνικῶς στέψαντας — ἀφιέναι παρ' ἄλλους, indeque eos oppugnat, qui ironice locutum esse Platonem arbitrantur: hoc enim mirifice adversari verbis praecedentibus Philosophi: προσκυνῶμεν ἂν αὐτὸν ὡς θεὸν καὶ θαυμαστόν κτλ. Ego contra, propter ipsa haec verba, ironiam subesse contendo vere Platoniam, id est, sine irrisione vel contemptu, quaeque non eo certe minuitur, si respexit mulierum morem dimittendi aves, pisces, alia, quem doctissime illustravit Casaubonus, ad Suet. Caes. c. 81. Sed de ista dissimulatione Socratica nunc Dio non cogitavit, qui scripsit εἰρωνικῶς, id est, οὐ βιαίως, addiditque hoc ad temperanda verba paulo duriora κελεύει ἀφιέναι.

d. Memorata Platonis sententia de poësi Homerica, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, inquit, τῆς χάριτος ἐπιῶν τὴν ποίησιν σφόδρα ἄγεται τὸν ἄνδρα. Si cum Casaubono pro ἐπιῶν legeris ἐπαινῶν, ac Platonem intellexeris, haec verba fere sine offensione procedent. Sed ubi de gratia egerit Plato, non reperio, nisi de Legg. II, p. 667. sqq. Ibi tamen Homeri non meminit. M. habet ἔτι δὲ καὶ αὐτῷ — ἐπιόν; ex quibus et lect. marg. Morelli αὐτὸ τὸ τῆς χάριτος, efficies facile τὸ τῆς χάριτος ἐπόν. Haec vero minime iuvant, nisi multa suppleantur. Equidem considerans, si Platonem hic deŋuo intelligat Dio, hunc nihil novi afferre, quippe in illius opinione,

modo exposita, ipsa χάριτος admiratio insit, verbis καὶ αὐτός nomen proprium obscuratum suspicor: neque hoc inexpectatum post Aristarchum, Cratetem, Zenonem, Persaeum, alios, adductos cum ἔτι δὲ καὶ vel ἔτι δέ. Ponamus Dionem reliquisse ἔτι δὲ Κλεάνθης τῆς χάριτος ἐπιδὼν τὴν ποίησιν, σφόδρα ἄγεται τὸν ἄνδρα, nec violenta erit correctio et veritati, ut spero, consentanea: nam Diogene Laërtio teste, VII, 175. scripsit Cleanthes περὶ χάριτος, commodeque huius a Dione post Zenonem auctoritas afferri potuit. Sententia: *praeterea Cleanthes, inspecta natura ac veluti fabrica gratiae, vehementer Homerum miratur.* — Quod si quis me felicius locum Platonis indicaverit, meum commentum collabi fatebor, nisi quod ἐπιών negotium facturum est.

555. a. παρ' Ἰνδοῖς ἄδεδισθαί φασι τὴν Ὀμήρου ποίησιν.] Idem refert Aelian. V. H. XII, 48. cui Davisius ad h. l. opposuit Max. Tyr. XXIII, 5. σχολῇ γὰρ ἂν ἐκείνοι (οἱ βάρβαροι) τὰ Ὀμήρου μάθειεν. Spectat huc fortasse sermo Apollonii cum Indo, apud Philostr. V. A. p. 110.

b. κηλεῖν καὶ ἄγειν.] Toup. Emend. in Suid. II, p. 440. inepte pro κηλεῖν substituit κυκλεῖν. Oblitus erat, quam sibi in verbis κηλεῖν et ἄγειν placeant imitatores Platonis, Prot. p. 315. a. et Aeschylī, Agam. vs. 1613. Eorum satis multos indicavit Iahnus in Symb. ad Philostr. Vit. Soph. p. 34. sq. iuvenis ingenio et doctrina excellens, qui si inutile cumulandi studium omiserit, congestaque melius

digesserit, aliquando praecipuum in literis locum obtinebit. Nunc quidem praestabat disputare, quid differant ἄγειν τῇ φωνῇ, et ἄγειν ἀπὸ φωνῆς, et ἀπάγειν τῇ φωνῇ.

d. ἐν — λόγοις τε καὶ ποιήμασι.] Sit ita, ποίημα interdum prosam orationem significare, hic certe Dio poësin intelligit, quamquam exempla ex poëtis omittit.

556. b. ὡς πρῶτον δὴ καὶ μέγιστον] Hos accusativos et qui sequuntur usque ad παραδιδόντα omnes in genitivos mutat Davisius. Igitur non agnovit vim huiusmodi accusativi. Videtur tamen inter ἐκείνον βασιλέα excidisse ὄντα.

557. c. περὶ τε τὴν ἀγορὰν — καθεζόμενος.] Sumtum ex Socratis verbis, Apol. Plat. p. 17. c. δι' ὧν περ εἶωθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, i. e. ad tabulas nummulariorum: ad quem locum aliorum imitationes ostendit Stallbaumius: poterat etiam consulere Wyttēb. ad Plut. p. 70. e.

d. Editur vitiose: οἱ δὲ τοῦ Σωκράτους (λόγοι) οὐκ οἶδ' ὅπως διαμένουσι καὶ διαμενοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον, τούτου μὲν αὐτοῦ μηδὲν γράψαντος ἢ κατὰ λιπόντος οὔτε σύγγραμμα οὔτε διαθήκας. Nec enim μὲν aptum est nec μηδὲν: ac pro illo in M. est δέ, hoc idem omittit. Itaque suspicio oritur, Dionem bipartite dixisse τοῦτο μὲν — τοῦτο δέ, quamquam prius quomodo suppleri debeat non reperio. Dum meliora inveniantur, hoc pro vero habeo: χρόνον, τοῦ δι' αὐτοῦ γράψαντος κτλ. — Certius est, in verbis ἐτελεύτα γὰρ ἀνὴρ ἀδιάθετος ex C. et M. scriben-

dum esse ὁ ἀνὴρ. Incredibile est, post quam multas disputationes virorum doctorum quam incertum sit, veteres usurpasse ἀνὴρ sine articulo pro ἐκείνος. Wyttenbachius ad Plat. Phaed. p. 258. hunc Dionis locum cum aliorum multis attulit, de quo Hermannus, contra Reisigium disputans, ad Soph. Oed. Col. vs. 32: » Wyttenbachius nominativi aliquot exempla e Dione Chrysostomo, Plutarcho et Aristide commemorat, in quibus si spiritum addideris, restitueris articulum." Horum rationem non habuit Schneiderus, quamvis prudentissime de hac quaestione iudicans ad Plat. Polit. p. 331. e. Oportebat eum explorare unicum exemplum casus obliqui, quod attulit Hermannus l. c. ex Sophocl. Philoct. vs. 1212. ubi poeta Neoptolemum facit poenitentem, quod Philoctetem armis privaverit, ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἐλὼν. Ibi autem ἄνδρα dici existimo pro ἀγαθὸν ἄνδρα, quem usum copiosissime illustravit Bekkerus in Spec. Obs. in Philostr. p. 70. ut fortasse minus opus sit copiis, quas pollicetur Iahnus, in Symb. p. 49. sine causa contendens » hactenus parum intellecta, certe nondum bene illustrata" esse haec Platonis, in Symp. p. 192. a. μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικὰ ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Intellexerunt omnes, qui tirocinium deposuerant. Scilicet his calumniis iniuria fit Platonis lectoribus, aperiturque ianua collectae exemplorum turbae: quae ratio artem philologorum dudum in contemtionem adduxit. — Sed apud Sophoclem dignus sane erat Neo-

ptolemo pudor, quod tamquam imbellis mulier turpi dolo fortissimum virum circumvenisset. Ellendtio quoque nonnulla eripienda sunt exemplorum, quae minus caute conguessit in Lex. Sophocl. I, p. 160. veluti Aiac. vs. 996. *τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος ἐν γή-
ρα βαρὺς* 'Egei: quidni autem interpretemur: *ta-
lia dicet, quum sit* cet. Non certus praeco indi-
catur Electr. vs. 673. *ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κη-
ρὺγμάτων*: tum enim certus demum esset, si prius de eodem sermo fuisset. In Oed. R. vs. 1250. di-
citur Iocasta *ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα* suscepisse, i. e. *e
marito suo maritum*. Haud minus errat in Aiace,
vs. 799. *σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπείδῃ θα-
νεῖν*, neque attendit particulam *γε*, cuius vim opti-
me explicuit Hermannus. In ceteris *ἄνδρα* vel *ἀνδρί*
adiectivo iungitur, quorum ratio diversa videtur:
quam vellem explorasse Stallbaumium, cuius sane
utilissimus est Excursus ad Plat. Phaedr. p. 267. a.
In Dione nondum reperi exemplum omissi articuli;
additi copiam attulerunt Baguet. ad Orat. VIII,
p. 19. et aliunde Bekkerus in Spec. I. c.

558. b. In his: *Φειδίας μὲν ὁ ἀγαλματοποιὸς Ἰπ-
πίου (μαθητῆς)* concidunt Casauboni et Reiskii
commentationes; post repertum *ἵππου* in C. et *ἦπου*
in M. Qui libros maiusculis scriptos triverunt, sciunt
nihil fere differre *ἦπου* ab *Ἡρίαν*, quod nomen re-
stituendum esse, acutissime vidit C. O. Müllerus, de
Phidia, p. 11. quem vide.

d. *Ὀμήρου μὲν γάρ κτλ.] Nam quod ignoratur,
quis Homeri praeceptor fuerit, non sequitur*

hinc, cum praeceptorem non habuisse, ut modo in Hesiodo et Democrito ostendi, sed mirum non est, de Homero ignorari, cuius cetera omnia obscura sint.

» Socrates, inquit, ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. Vocem λιθοξόος ut glossam expunxit Dav. ad Max. Tyr. XXXIX, 7. quem sequitur Schaeferus ad Dionys. Halicarn. p. 413. sq. Ut graece dicitur διδάσκειν τινὰ λιθοξόον, possis tueri μανθάνειν λιθοξόος, eoque referre Martial. V, 57. *discat citharoedus*: cf. Peerlkamp. in Bibl. Crit. Nova V, p. 527. sq. Verum hoc pro Dionis more nimis quaesitum: nec tamen λιθοξόος deleverim, quoniam artis istius indicatio opponitur sapientiae Socratis.

560. d. τοὺς Σωκράτους κερამέας. Cf. p. 40. c. et 564. a. Haec aliaque ad Xenoph. Memor. I, 2, 37. retulit Ruhnkenius. Minus quidem ingeniosa sunt haec Dionea, sed eadem plane sententia subest, quae Platonicis, Symp. p. 221. c.

561. a. τοῦτου ἔνεκεν ἀνθρώπους ἄλλους ὠφέλει.] M. pro tribus postremis vocabulis habet ἀνθρώπων ὠφελείας, sed correctā. C. ἀνθρώπων ὠφέλει. Si τοῦτου ἔνεκεν sana sunt, mutata interpunctione cum praecedentibus iungi debent, scribendumque: παίζειν προσποιουμένους τοῦτου ἔνεκεν, (scil. τοῦ παιδεύειν αὐτοὺς) τοὺς μὲν ἄλλους ὠφέλει, κτλ.

b. ἐξὸν ἀφελῆν τὰ ὀνόματα κτλ.] Quomodo? an eorum, quibuscum revera collocutus est Socrates? At nihil scriptum reliquit, quod sciebat Dio ipseque paulo ante inculcavit: haec autem scribens non

animadvertit, plane confundi a se Socratem cum discipulis, qui magistri sermones literis tradidissent. — Porro pro ἀποτρέπει requiritur infinitivus: quem habet C.

d. ὃν οὐδεὶς ἤδει ἀφιγμένον.] E Rheso petittum vs. 849. sq.

562. d. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἵππων ἐπαιρόμενος καὶ τῷ κάλλει τοῦ δίφρου, ὥς τότε μὲν ὑπὲρ τοῦ τείχους ἐλάσας κτλ.] Haec corruptissime dicuntur de Asio: in quorum initio dubitanter corrigo: ὁ δὲ τῇ ἰσχυρί τῶν ἵππων: hoc vel simile commendat antithesis Dionea, et insolentia compositionis, HomERICA denique II. XII, 97. αἰθῶνες, μεγάλοι, de Asii equis. — Quae sequuntur, ὥς τότε μὲν ὑπὲρ τοῦ τείχους ἐλάσας, in his C. habet ἐλάσων: M. ὥς τὸ μὲν ὑπὲρ τὸ τεῖχος ἐλάσειν, quae recipienda arbitror, praeter ὥς τὸ, mutanda in ὥετο. Idem vitium in Stob. p. 147, 33, eodem modo sustulit Valcken. Herod. VII, 5. — Denique nusquam de Asio memoratum reperio, quod subiungit Dio: ἔτοιμος δὲ ἦν ἐμβαλὼν εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μάχεσθαι. Si ἄρματος vitio caret, nec κίματος scripsit, καί certe natum est ex ἐκεῖ. Hoc quidem apertum est, sed minus apparet quomodo paulo ante accipienda sint, Asium cum curru in tantas angustias muri et fossae et navium penetrasse, ὅπου μὴδὲ τοῖς πεζοῖς συνήνεγκε καταληφθεῖσιν ὑπὸ τῶν ἐναντίων. Interpres quidem post συνήνεγκε supplevit μάχεσθαι: potest tamen e superioribus repeti: ἔξω τοῦ τάφρου καταλιπεῖν τοὺς ἵππους.

563. a. ἐν δὲ τῷ οἰωνῷ — ἢ τὸν Ἀχιλλέα.] Immo: σὺν δὲ τῷ οἰωνῷ — καὶ τὸν Ἀχιλλέα.

564. a. Ἀλλ' Ἀντίτῳ τάχα αὐτῷ μὲν διαλεγόμενος, βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκυτοτόμων· εἰ δὲ Ἀνσιλλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων. Γλυκῶνι δὲ δικῶν καὶ συκοφαντημάτων καὶ ἀμιδίων καὶ κωδίων.] Socrates in Platonis Menōne, p. 90. c. cum Anyto loquens, uno verbo τῶν σκυτοτόμων meminit. Si C. et M. non carerent verbis Ἀντίτῳ τάχα, tamen obvia esset suspicio, in his latere librarii correctionem: qui quum scriptum reperiret Ἀλλ' αὐτῷ μὲν, annotavit τάχα Ἀντίτῳ (scil. pro αὐτῷ) non imperite ille coniiciens: nam et facilis confusio est vocabulorum Ἀνντος et αὐτός, et permutata sunt, ex. gr. in Themistio, p. 239. c. Haec igitur quum irrepsissent, textum turbarunt. Nunc haud dubie scribendum: Ἀλλ' Ἀντίτῳ μὲν διαλεγόμενος. — In ceteris expoliendis paulo inconsultius egit Reiskius: etenim προβάτων καὶ καπήλων recte se habent, significaturque a Dione Lysiclis cognomen προβατοκάπηλος, de quo vide Schol. ad Arist. Eq. vs. 765. Plura suppeditat Vales. ad Harpocr. p. 24. Sequentia in Dione labem non effugerunt; etsi enim memoria lapsus videtur, Lysiclem commemorans, quocum in nullo certe Dialogo superstite sermonem habet Socrates; tamen adeo falli non potuit, ut Glyconis nomen fingeret, quod in Socratis vita ne cognitum quidem est. In promptu est Γλαύκωνι, quod Reiskius in medium protulit, non reputans, cum hoc Platonis fratre, quippe generoso iuvene,

nusquam Socratem ita disputare, ut *δίκας* et *συκοφαντήματα* ei obiiciat: vid. Xenoph. Mem. III, 6. et Plato Rep. VIII, p. 548. d e. coll. Groen. Prosopogr. Plat. p. 207. sqq. His igitur exclusis, scripsisse Dionem conicio *Λύκωνι*, cuius nomen cum Anyto optime coniungitur, utpote eius, qui illi ac Meleto tertius accessit Socratis accusator: vid. Diog. Laërt. II, 38. coll. Fritzsche Quaest. Aristoph. T. I. p. 289. Neque alienum est a Dioneis *δικῶν* et *συκοφαντημάτων*, quod in Platonis Apol. p. 24. a. Socrates ait, Lyconem sibi insidiatum esse *ὑπὲρ τῶν ῥητόρων*. — Ne sic quidem omnia persanata credo: *ἀμιδίων καὶ κωδίων* in hoc rhetorico ornatu ad hominem referri videntur, cuius nomen oblitteratum est. Id vereor, ut in Platone vel Xenophonte reperiatur: petere potuit Dio ex aliquo Socraticorum Dialogo. Denique pro *ἀμιδίων*, quod Reiskius interpretando frustra nobilitavit, malim *ἀμνίων*. — Argumentatio haec elicuit pulchram Cobetii mei coniecturam, prorsus non reticendam, pro *καὶ ἀμιδίων* scriptum fuisse *Καλλία δὲ μύρων*, quae praesidium habent in Xenophontis Symp. c. 2, 3 sqq.

d. *λέγε ὡς ἀποκρινομένου.*] Scr. *ἀποκρινομένου*. Requiritur futurum in hac formula Platonica: vid. Heindorf. ad Plat. Charm. p. 176. b.

565. a. *οὐ μόνον γε.*] Immo *οὐ μόνον δέ.*

c. Manifestum vitium praeteriit Reiskius in *τοῖς αὐτότε τῶν ἀνθρώπων ἄρχοντας πολιτευομένων καὶ γεωργούντων κτλ.* Opponuntur hi aliis, qui non omnino imperium in homines habent, sed praesunt

tantum quibusdam ad unam actionem vel ad certum tempus. Itaque non satisfacit Emperii correctio αἰ ποτε vel πάντοτε pro αὐτότε. Requiritur αὐτὸ τοῦτο. — In C. est αὖ ποτέ.

α καὶ Ἑλλήνων τῶν.] Valck. ad Herod. IX, 45. et Hemsterh. in marg. καὶ Ἑλλην Ἑλλήνων τῶν: Emper. καὶ Ἑλλην τῶν, itaque C. Prius tamen verum videtur, quoniam sequitur ὡς Αἰολος Αἰολέων κτλ. unde dubium est, an ex C. recipiendum sit καὶ pro ὡς.

568. c. τελευταῖον δὲ ὡς οὐκ ἦν ἱκανόν, (scil. Achillem movere) τῶν θυγατέρων τριῶν οὐσῶν ἢ ἀνβουλῆται συνοικεῖν.] Hic infinitivus necessario pendet a superiore ἐπαγγέλλεται, unde apparet, corrigendum esse συνοικεῖν: tum δὲ οὐδεὶς πώποτε ἐκρίθη, in quō hoc postremum praeter morem dictum est pro κατεκρίθη. Sed continuantur haec, ac deinde pro ἀναγκάσαι συνοικῆσαι, restituendum ἀναγκάζεται συνοικίσαι. Hoc C. et M. praebent ac sententia postulat; illud requirunt praec. ὑποτιμάται — ὑποδέχεται — ἐπαγγέλλεται.

d. πειράθητι πάντα εἰπεῖν, ὅσα λέγεις ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ πράγματος.] An ἔχεις scil. λέγειν?

569. d. Recitatis versibus Homeri, in quibus gloriatur Nestor, viros se fortiores consiliis suis obtemperasse, explorat Dio an vana sit ista iactatio. Tum sequuntur, quae Casaubono et Reiskio visa sunt inexplicabilia: ἔτι γὰρ εἰπὼν, ὅτι κράτιστοι ἀνδρώπων ἦσαν, ὡς μέγα τι μαρτυρεῖν ἔοικεν αὐτοῖς, τὸ ξυνεῖναι τῆς αὐτοῦ γνώμης καὶ πείθεσθαι τοῖς λόγοις· ἢ

τούτο μὲν σχεδὸν οὐ ἔνεκά φαμεν ἐν πᾶσι τοῖς ὀρθῶς λέγουσιν, οὐδέποτε οὐδεὶς πείθεται τῶν ξυνιέντων· ἀλλ' ἐστὶν ἡ ἀπείθεια ταυτὸν ἀξυνεσία; C. omittit ἐν post φαμέν, tum habet τῶν οὐ ξυνιέντων, quod Reiskius coniecit. Haec autem parum iuvant, ac postremum hoc in istis esse, ostendit asseveratio, quae inest adiectivo πᾶσι, et sequens ἀλλά. Itaque perite Emperius, Obs. p. 58. οὐ inseri iubet ante πείθεται, sic vertens: *An hoc fere illud est, quapropter dicimus; bene suadentibus neminem unquam eorum, qui intelligant, non obtemperare, sed idem esse non obedire et non intelligere,* tamen aliquid claudicat: nihil enim huc facit quid homines dicant, sed agit Deo de interpretatione sententiae Nestoreae: quamobrem locum sic constituerim: τί γάρ; εἰπὼν — τοῖς λόγοις· ἢ τοῦτο σχεδὸν εἰρηκέναι αὐτὸν φῶμεν, ὅτι πᾶσι τοῖς ὀρθῶς λέγουσιν οὐδέποτε οὐδεὶς οὐ πείθεται τῶν ξυνιέντων, ἀλλ' κτλ.

572. a. δειλῶν, ἔφη, τὸ ἔργον.] Cf. Philostr. Her. p. 48. ibique Boisson.

573. d. τὴν ἀθλιότητα τῶν ὀπλων.] Hemst. in marg. adscripsit τὴν ἀθλιότητα ὅσην ἔχει τὰ ὀπλα, varietatem ex paucis pagellis veteris codicis, quas a P. Burmanno se accepisse in marg. exempli sui scripsit. Pertinent autem a p. 567. a. usque ad 589. c. et a p. 632. c. usque ad 638. c.

574. c. ὅταν ἀποκτείνωσιν.] Morellius decepit Reiskium cum invento suo μυῖαν. Verum habet M. ὅ τι ἀν ἀποκτείνωσιν. Sched. Burm. ὅ τι γε.

575. c. ἐπιστάμενος.] Nihil se pollicitum esse affirmat Ulysses, quod novisset Philoctetis odium.

576. b. οὐ χάριν αἰτίας.] Emperius cum Valckenario, Diatr. p. 121. correcturus erat οὐ χωρὶς αἰτίας, si hunc inspexisset. Confirmant Sched. Burm. et M. ubi illa lectio fuit a prima manu.

c. ἀντίκα μάλιστα. Wyttenb. ad Plut. p. 548. c. ἀντίκα μάλα σὺ.

» Ἑλλήνων.] Valcken. Diatr. p. 122. Ἑλλήνων τῶνδε εἰς ὧν, non satis idonea de causa. Philocteti omnes omnino Graeci exosi erant, Reiskianum Ἑλλήνων ὧν confirmat M.

d. τύχης ἔτυχες.] Vere M. δίκης ἔτυχες. Euripid. Bacch. vs. 337. λευσίμου δίκης τυχών.

577. a. τὸν Χρύσης βωμόν.] Valcken. p. 126. τὸν τῆς Χ. β. Philostr. Iun. Imag. p. 139. ἐμασεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βωμόν: cf. Iacobs. et quem hic laudat, Buttman. ad Sophoel. Philoct. vs. 57.

b. σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε.] Reiskius: » subaudi εἰμί vel καθέστηκα." Casaubonus putabat οἶδα vel ἐπίσταμαι excidisse, quod Reiskianis praetulit Wyttenb. Bibl. Cr. III, 1, p. 53. Sed ipsum οὖν ostendit, comparisonem institui, nec spernendam esse Reiskii interpretationem.

578. a. ποιοῦντα τὴν Δηϊάνειραν.] Fortasse in Herculis Ephymnio.

b. ἀλλὰ μὴ — λέγων.] M. ἀλλὰ μὴν — λέγει. Dio reliquit, opinor, ἀλλὰ μὴ — λέγει: ut idem hic sponsor paulo post: ἀλλὰ μὴ — ἀναιρῶμεν.

d. μόνος τῶν Κενταυρῶν.] Alii tradiderant plures

evasisse: vid. Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 671.

581. b. Agamemnon de Chryseide apud Homerum λέγει, ὡς οὐδὲν εἶη τὰς φρένας χείρων τῆς αὐτοῦ γυναικός· δῆλον δὲ ὡς ἐκείνην οἰόμενος νοῦν ἔχειν· εἰ δὲ οὐκ ἄλλως τοῦτο εἶρηκε, διὰ τὸν ἔρωτα ἀπατώμενος, ἰδεῖν ἄξιον. Si recte video, hoc loco confusae sunt loquentium partes: quum enim οὐκ non ita positum sit, ut locum recte tueatur post εἰ, videtur sic legendum esse: εἰ δ' οὖν, ἄλλως τοῦτο εἶρηκε, διὰ τὸν ἔρωτα ἀπατώμενος. — ἰδεῖν ἄξιον Haec postrema respondet alter, vel altera disputantium.

582. d. τοσαῦτα ἀπολείπουσαν.] Haec novam sententiam ordiuntur, et post τοσαῦτα excidit δέ vel οὖν.

583. c. οὐκοῦν τὰ μὲν αὐτὸν οἶον λέγειν κτλ.] M. omittit οὐκοῦν et οἶον: prius tamen retineri velim, ac continuari orationem, minore distinctione post αἰσθάνεσθαι posita.

d. τὴν ὠμότητα τῆς Κλυταίμνης.] Quae tamen non apparuit ante caedem Agamemnonis: ὠμότης ad supra referri nequit. Dio p. 641. d. rectius de Agamemnone: οὕτως ὠμῶς ἀνηρέθη.

584. d. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνα ἤδετο λέγοντος κτλ.] Frigida argumentatio: quippe illa pronuntiavit Agamemnon post repetitam a patre Chryseidem.

585. a. τὴν φύσιν ὁρῶσι.] Immo ὑφορῶσι.

b. τὸ γὰρ οὕτως ἀπελάσαι κτλ.] Haec quoque sententia stultissima est: si scripsit Dio, iuvenis erat nec subacti iudicii.

586. b. εἰκὸς εἶναι.] Scr εἰκὸς ἦν μᾶλλον ἐκείνην. Cetera fere refigenda, ut Reiskius praecepit: quam

quam in his nugis nihil affirmaverim.

587. b. οὐδ' ἂν ἴδοι ποτέ.] Imitatur Xenophontem, Cyr. I. 1, 4. Cf. Synes in Dione, p. 3 d.

588. d. ἀναβάδην.] Reete Interpres: *pedibus in altum sublatis*, quidquid reclamet Toupius, Emend. in Suid. I, p. 41. sq. Cf. Wyttenb. ad Plut. p. 336. c. Intelligo: pedibus scamno impositis, flexisque genubus, quo gremium faceret, ut mulieres. Haec autem Sardanapali mollities celebratus locus est in rhetorum scholis. Communis fons fuit Ctesias, (ap. Athen. XII, p. 528. F.) regem describens μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν, ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν καθήμενον: unde vox ἀναβάδην descendit ad imitatores, quamquam muliebrem operam regis non commemorantes. De fabula ista vid. Koopmans. de Sardan. p. 128 sqq. et Baehr. ad Ctesiae fragm. p. 431 sq.

589. Difficile est sane in hoc Declamationum genere, de auctore quidquam affirmare, praesertim ubi ignoratur, qua aetate scriptoris e quanam disciplina profectae sint: de his autem tribus declamationibus περὶ τύχης, primam certe Dioni abiudicaverim, alteram ab eodem esse contenderim, qui Corinthiacam scripsit. Idem plane genus orationis adstrictae simul et concitatae, idemque studium ornamentorum poeticonum, eadem interrogationum frequentia, eadem denique exemplorum copia undique collectorum. Non autem impetrare a me potui, ut multum operae consumerem in his expoliendis. Statim ab initio in λύπην ἔχειν καὶ ἀπορίαν πάντα ἐκ τῆς δαίμονος ταύ-

της, post πάντα C. et M. habent γάρ. Idem ex cod. Par. 2958. affert Boisson. ad Eunap. p. 235. quem non intelligo dicentem, eo omnem difficultatem tolli: quippe inserta particula videtur ab eo, qui quoquo modo corruptum πάντα iuvare volebat: ἀπαντᾷ Reiskii coniectura est, optima illa meoque sensu unice vera.

590. a. τύχης — ἐν αἰέρι φανείσης, εὐτυχεῖ γεωργός.] Per se quidem absurdum non est, sed haud dubie scripsit ἀγρῶ: quo demum admissio, respondet alterum: τύχης — ἐν θαλάττῃ γενομένης, εὐπλοεῖ ναῦς. Illud autem γεωργός causa fuit, quamobrem librarius sequentia sic inquinaret: ψυχὴ — ὑπὸ τῆς τύχης γεωργομένη. Ex Emperianis recipiam γοργουμένη: sed περίεισιν, quod margo Mor. et M. habent, (C. περίησιν) non mutandum. *Animus in corpore tamquam in sepulcro circumiens*, frigidum est, sed hoc scriptore non indignum.

» ταύτης γὰρ μὴ παρουσίας οὐκ ἦλθε παιδεία.] Praecessit, sine fortuna nihil efficere indolem, bonaque ingenii: id enim est εὐφυῆ γενέσθαι. Itaque hoc vult, ceteris congrue, eruditionem et doctrinam, si adsint, sine fortuna inanes esse: quamobrem non ἦλθε scripsit, sed ἀνθεῖ.

b. ὅταν παρὰ τύχῃ.] Immo παρῇ, ut p. 594. d. ἀν τύχῃ μὴ παρῇ. Paulo post διαρριπτεῖ sine causa sollicitat Reiskius: quippe terra quassata optime dicitur τὰ ἐκ' αὐτῆς διαρριπτεῖν. Sequentem argumentationem non intelligo.

592. c. ὁ Ἀλκμαίων, ὅταν ἐπλανᾷτο.] M. ὅτε

scribe ὅτ' : videtur autem Euripidis *Alcmaeon* intelligi.

» «*Ροδογύνην*.] Quam Rhodogynen dicat, probabiliter divinavit Dorvill. ad Charit. p. 446. eam nimirum, quae a Ctesia, in Persicis c. 20. vocatur Xerxis filia : vid. ibi Baehr. et Iacobs. ad Philostr. Imag. p. 425.

» «*Τιμάνδραν*.] Fortasse Laïdis matrem dicit : vid. Hemsterh. ad Arist. Plut. Schol. v. 179. p. 58. Aliae sunt Timandrae fabulosae (Apoll. III, 10, 6. et Heyn. Anton. Liber. c. 5.) de quibus parum constat.

d. «*μὴ ἀποκτεῖναι βοῦν ἀροτήρα*.] Multa huc spectantia collegit Lobeck. in Aglaoph. p. 677. ac de αὐτοχειρίας crimine Boisson. Anecd. Vol. II, p. 297. sq.

593. a. «*πρὸς μνήμην*.] C. et M. «*πρὸς μίμημα*, quod videtur recipiendum.

c. «*Ἦν Οἰδίπους κτλ.*] Primus versus Antigoniae Euripideae : vid. Matthiae. in fragm. IX, p. 59. Ex eadem fabula peti potuerunt, quae proxime sequuntur : Οἰδίπους δὲ ἐκ τῆς πηρώσεως αἰσχρὰ κερδανεῖ θεάματα, in quibus κερδαίνειν est id, quod Naog. bene expressit : *lucrificit, ne turpia cerneret spectacula*, vel obversatus est Rhetori Philemon, in cuius versibus, apud Stob. XCV, p. 518. est hic :

πᾶς γὰρ πένης ὦν μεγάλα κερδαίνει κακά.

de quo Meinek. p. 396. » *pauperes multa mala compendifaciunt* : ita recte Grotius, quam-

quam haec verbi *κερδαίνειν* significatio vix alibi reperiatur." Sed similiter Himerius, Or. II, §. 26. Graeci τοσοῦτον ἔτι τὰ δεινὰ κερδαίνειν ᾤοντο, ὅσον ἀπεῖναι Πέρσας τῶν πόλεων, quamquam de eadem re aliter Aristides, Panath. T. I, p. 211. Dind. πάντων ἀγγελλόντων τὰ δεινὰ δὴ ταῦτα, ὅτι πάντα χρήματα μίγνυται καὶ τῶν Ἑλλήνων κερδανούσιν οἱ τελευταῖοι, ubi non supplendum est ἀπολλύμενοι cum Reiskio.

d. ὅτι τοῖς πονήσασιν κτλ.] Si integer locus est, pro ὅτι certe vel ἃ vel ὁ scribendum. Verum non expedit ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρός: nam sinistra manu Dea bonorum copiam effundit, nisi in singulari brevitate hoc velit Rhetor: » id quod iis, qui vitam suam excoluerunt, (quam nempe operam significat dextra gubernaculum tenens) ostendit, deinde bonorum copiam redundaturam." — E multis qui Fortunam descripserunt, proxime ad hanc imaginem accedit Galenus, in Protr. p. 4. Will. Omnes deam finxerunt, ut inconstantiam fortunae arguerent: et Galenus: οἱ παλαιοὶ, inquit, γράφοντες καὶ πλάττοντες αὐτὴν οὐ μόνον ἐν εἰδει γυναικὸς ἠρκέσθησαν (καίτοι τοῦθ' ἱκανὸν ἦν ἀνοίας σύμβολον), ἀλλὰ καὶ κτλ. Sed absolvendus est Galenus immani mulierum calumnia: scripsit ἀλογίας. Rectius Dio, p. 603. b. imaginem istam reprehendit, δέον ἡμᾶς αὐτοὺς τοιοῦτους πλάττειν καὶ γράφειν — οὐκ ἐπὶ σφαίρας, ἀλλ' ἐπ' ἀνοίας ἐστηκότας.

594. c. Ἀωρὶ πόντου κτλ.] Vid. Valck. Diatr. p. 239. Mox pro ποιητῆς μόνον idem correxit π. μέν, quod necesse non est.

d. *τριδάκτυλον — ξύλον.*] Valckenarius *ibid.* versus Euripideum extundit: ipsum dictum cum aliis contulit Wyttenb. ad Plut. p. 234. f.

595. a. *αὐτοῦ ἤ.*] Immo *θεοῦ ἤν*, scil. Neptuni; vid. Hom. Od. V, 377. Fortuna servavit Ulyssem, quem Neptunus, utcunque iactatum, perdere non poterat.

» *τούτων καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων κτλ.*] Non cohaerent. An οὐ τῶν ὑμ. προγόνων, ut interrogatio sit? Mox legendum: τὸ μὲν γὰρ πρῶτον Ἀθηνῶν εἰς Εὐβοίαν ἐξήγαγεν, non Fortuna, ut Reiskius interpretatur, sed Minerva; alioqui γὰρ nihil valet: quae eductio quum infelix evaderet, *δεύτερον ἡ τύχη κρεῖσσον ἐβουλεύσατο.* — Quenam urbs significetur, nemo affirmaverit: apparet autem ad Euripum sitam fuisse, ubi fuit Chalcis, ab Atheniensibus condita: quae postea colonias in Italiam, Siciliam aliasque regiones misit. Miror Reiskium de Prusa cogitantem.

d. *ἐπὶ πτηνῶν ἢ Πηγάσου νώτων ἢ Πέλοπος πτηνῶν ἀρμάτων.*] Iacobs. Add. in Athen. p. 224. eiecit ἤ. Itaque duplex *πτηνῶν* servat, mea sententia prorsus non ferendum. Corrigendi viam ostendit M. pro *ἐπὶ πτηνῶν* offerens *ἐπιτείνων*: unde emergit *ἐπὶ τινῶν ἢ Πηγάσου νώτων κτλ.* Nunc magis etiam adiuvat correctionem C. ubi est *ἐπίτινον*. — Iacobsius autem l. l. *ὑποκινῶν* eleganter mutat in *ὑποκλίνων*.

596. b. *οὔτε τραχεῖα αὕτη.*] Scil. *ἀρκεῖ μοι*. Ithaca; vid. Hom. Od. I, 27. unde concidit Reiskii ar-

gumentatio. Instituitur toto hoc loco dialogus, abruptis sententiis citatisque versibus, inter scriptorem huius declamationis eumque, a quo se in sublimē tolli fingit.

c. ἄλλη γυνή.] Praeclare emendavit Valcken. ad Hippol. vs. 210. ἄλλη γυνή, qui de hoc vocabulo uberrime disputavit ad Eur. Phoen. 649. nec minus ingeniose sequens δὴ σωθεῖσα mutavit in δηωθεῖσα. Totum fragmentum, sine dubio e nova comoedia petitum, cuiusque membra discerpta sunt, sic concinnandum puto:

Δέσποινα' ἀπασῶν πότνι' Ἀθηναίων πόλι,

ὥς δὴ καλὸν σοῦ φαίνεται τὸ νεώριον,

..... καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς.

"Ἀλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη γυνή;

.....

Καὶ τοῦρανοῦ γ' ὥς φασιν, ἔστιν ἐν καλῷ.

Tum alia prudentius considerare debebat Bergkii, vir ingeniosus, in Comm. de rell. Com. p. 244. tum postremum versum a reliquis segregare.

597. b. τὴν εὐδαιμονίαν τὴν Ἀλεξάνδρου.] Iacobs. ad Achill. Tat. p. 561. et Add. in Athen. p. 154. eleganter coniecit τὴν ἀδουμονίαν τὴν Ἀναξαγόρου, ut significetur vel egestas Anaxagorae vel causa impietatis: vid. Baguet. ad Orat. VIII, p. 35. Ego cum Reiskio faciam. In proximis turpiter depravata, εἰ δὲ οἶον, τὸν τυφλὸν, βακτηρία καὶ πήρα περιτίθῃσι, felicissime Emperius sic restituit: εἰ δέ σοι τὸν τυφλὸν βακτηρία καὶ πήρα περιτίθῃσι. Priori opitulatur M. in quo est δέοι pro δὲ οἶον: tum τυ-

φος accommodate tribuitur Diogeni, ac proprius est Cynicorum.

c. Ἰνδῶν ἄρξειν ὀρέα.] Iacobs. ad Anthol. Pal. III, p. 808. corr. Μηδων ἄρξειν ὀρέα, respiciens oraculum apud Herod. I, 55. quod memorat Dio, p. 220. d. Convenit igitur Iacobsio cum Casaubono in explicando ὀρέα: quod ego propter rationes Valesii, Emend. p. 77. atque ideo ferendum nego, quod Cyrus non revera *mulus* fuit: si fuisset animal, tunc demum aliquid significaret Rhetoris admiratio, quae in nomine ambigue posito ab Oraculo plane ridicula est. Hoc sensit sine dubio Valesius, quum paulo acerbius Casauboni errorem notaret: ipse praeclare coniecit *κουρέα*, quocum cf. Wessel. ad Diod. Sic. II, p. 232. Aberrat autem festinans Reiskius, haec ita conciliari posse putans, si Rhetor alios auctores secutus sit, in quibus pro *tonsore* fuerit *mulio*. Sed ὀρεῖς est *mulus* non *mulio*, idque sciebat Reiskius, quum in Dione p. 147. d. pro ὀρνέων argute corrigeret ὀρέων.

d. δοῦλος καὶ Κίλιξ.] Casaubonus ingeniose Ἰόλας καὶ κίλιξ, quod probat Freinshemius ad Curt. X, 10. refellit Valesius ad not. Mauss. in Harpocr. p. 229. quorum nullam rationem habuit Reiskius, tantum dubitans, quis fuerit servus ille Cilix, ac habueritne Rhetor alios huius traditionis auctores. Verum si servum Cilicem designabat, non scripturus erat δοῦλος καὶ Κίλιξ: alios autem testes habuisse, non verosimile est in tam pervagata traditione, cuius multos auctores vide in Sancto - Crucii

Exam. Hist. Al. p. 496. sqq. Recipi velim κῆλιξ, relinqui δούλος: potuit enim Declamator memoria labi, praesertim in minus noto nomine Iolae, filii Antipatri, qui tamen regi Alexandro ministraretur: haud dubie e regione posita sunt γυνή et δούλος, χιτών et κῆλιξ. — C. confirmat κῆλιξ.

598. c. καὶ αἰετοῦς.] Pyrrhus: vid. Plut. Pyrrh. p. 388. a. Idem, in Arist. p. 321. f. ἀλλὰ Πολιορκηταὶ καὶ Νικάτορες, ἔνιοι δ' Ἀετοὶ καὶ Ἰέρακες ἔχαιρον προσαγορευόμενοι. Hos locos debeo Cobetio meo.

d. εἰπέ τις.] Demosthenes, Ol. II, p. 24. R. — Mox in Εὐμένους ἀμαξέως υἱός, videtur Eumenes Cardianus confundi cum Eumene Pergami rege: vid. Periz. ad Aelian. V. H. XII, 43.

599. b. κληρῶ τάς.] Correxit κληρωτάς Iacobs. Add. in Athen. p. 247. qui ibid. ἐπεισεν ἄρα mutabat in ἐπεὶ ἔδει ἄν. Verum habent C. et M. ἔδει δ' ἄρα: quod acute divinavit Pflugkius, Sched. Crit. p. 21. Vellem idem haec pertractans explicuisset, quid sit ἔδει δ' ἄρα καὶ τὸν Πολυνείκην, εἵπερ καλῶς ἐβουλεύετο, κληρῶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς βασιλείας λαχεῖν, cuius dictionis exemplum requiro: vel μάχεσθαι verum est, vel aliud latet.

d. θησαυροὶ μὲν ἐς ἀνθρώπους.] Wyttenb. ad Plut. p. 37. f. corrigit θ. μ. εἰσὶν ἀνθρώποις. Mihi εἰς ἀνθρώπους non displicet in hoc scripto: hominibus destinati.

600. a. ἡμετέραις.] Reiskius καθ' ἡμέραν. Accu-

ratius Iacobs, Lect. Stob. p. 94. ἐφημερίοις. Volebat ἐφημέροις.

601. b. ἡ μεθισταμένης.] Immo καὶ μεθιστ. Sic deinde ἀφίσταται καὶ ζητεῖ πάλιν ἄλλον.

c. Melius fortasse, quam adhuc factum est, haec corrigi possunt: ἐστὶ δὲ ἄταπον, εἴ τις μὲν ἕκαστος οὐ δύναται φέρειν ἐνίους τῶν εὐτυχούντων, ἀλλὰ μικρὸν χρόνον ὁμιλήσας ἀφίσταται καὶ μᾶλλον αἰρεῖται τὴν αὐτοῦ πενίαν — φέρειν, ἢ φορτικῶν — ἀνέχεσθαι τρόπων, τὴν δὲ τύχην — ἀξιοῖ αὐτοῖς τοῖτοις συζῆν ἄχρη παντός κτλ. Initio mendosa esse εἴ τις μὲν ἕκαστος, vidit Reiskius, cuius coniectura εἰ ἡμῶν μὲν ἕκαστος propterea incerta est, quod non unicuique nostrum potentiorum insolentia molesta est, sed iis tantum, qui deteriore sunt conditione, suamque paupertatem apud se perferre malunt: si dixero μὲν sic collocari, ut minus apte respondeat τὴν δὲ τύχην, obstrepent, qui illam particulam subinde traieci animadverterunt. Itaque hoc non urgeo: tamen corrigi velim: εἴ τις μειονεκτῶν.

603. a. οὐδέποτε αὐτοὺς οὐδὲν ἀφείλετο.] Pro αὐτοῖς scribo αὐθις.

» κακῶς θῆ.] Sententiae sonique causa malim ἀποθῆ. Sequentia sic legenda: θύραις καὶ σφραγίσιν.

605. d. ῥάκους.] Sic diadema vocat Antigonus rex, apud Stob. XLVII, p. 344. De agno aureo multa collegit Davis. ad Cic. De Nat. Deor. III, 27.

606. a. ἔτι δὲ ἰδεῖν ἔστιν ἑτέραν οἰκίαν συντριβεῖσαν πλουσιωτέραν ἐκείνης διὰ γλώτταν, καὶ νῆ Δία ἑτέραν κινδυνεύσαν.] Inconsideratius paulo Rei-

skius γλῶτταν mutat in δόξαν: praecedentem agnum aureum simile exemplum comitari debuit. Ego excogitare nequeo, quod satisfaciat. Putabam filium Croesi designari: huic enim oraculum suasisse, ne muto filio medelam quaereret: tunc enim locutum esse, quum in patrem calamitates ingruerent, teste Herodoto I, 85. Iacobsius in literis ad me scriptis Nioben significari arbitratus est: utraque conjectura vacillat, quoniam illud exspectatur, cuius possessionem gloriae studiosi certatim appetunt; quamquam ne in aureo quidem agno Rhetor reperit, quod simile esset diademati. — In C. margini annotatum est τὴν τοῦ Ταντάλου. Hic igitur scholiastes cogitavit de arcanis Deorum a Tantalo divulgatis. Postrema praesentis loci prorsus intelligi nequeunt. Videntur duo vocabula propter similitudinem excidisse, sic revocanda: καὶ νῆ Δι' ἑτέραν δι' ἑταίραν κινδυνεύουσαν, nimirum Helenam et domum Priami. — Scholium in C. οἶμαί σε φάσκειν τὴν ὀδυσσέως δίων (i. e. o Dio) quo senario quid somniaverit Interpres, non intelligo.

b. εἰς Ῥωμαῖον ἐμπέση.] Amplectendum Casauboni ὥραϊον: p. 612. c. idem dicitur μειράκιον ὥραϊον, et 658. a. opponuntur γυναικὸς κάλλος et παιδὸς ὥρα.

607. c. τῆς δὲ δόξης ἐρῶσιν.] R. excidisse putat ὀρῶσιν: quidni ipsum ἐρῶσιν mutavit in ὀρῶσιν? Iungenda sunt ἀνάγκην ἀμοιβαίαν; Reiskii interpretatio longius petita est.

609. h. Nondum persanavit Reiskius haec: μέ-

τριὸς τις τῶν ἀρχαίων συνεχῶς αὐτῷ προσφέροντος (supple τινός) τοιούτους λόγους, εἰ μὴ παύσῃ, κακῶς ἀκούων ὑπὲρ ἐμοῦ· καὶ γὰρ, φησὶν, ὑπὲρ σου κακῶς ἀκούσομαι. Haec enim ille: οὐ μὴ παύσῃ κακῶς ἀκούων ὑπὲρ ἐμοῦ· καὶ γὰρ, φησὶν, ὑπὸ σου καλῶς ἀκούσομαι, i. e. *tempus veniet, quo tu laudes meas praedicabis*. Priora vere emendata arbitror, sed responsionem finxit Reiskius sine ullo aculeo. Malim καὶ γὰρ, φησὶν, ὑπὲρ σου καλῶς ἀκούσομαι. i. e. *ego propter te laudabor, quippe maledictis tuis nihil reponens*. In multis huiusmodi veterum dictis, quo respiciatur non reperio. Simillimum est Diogenis, dicentibus: οὗτοί σου καταγελῶσιν, respondentis: ἐγὼ δὲ οὐ καταγελῶμαι: vid. Plut. II, p. 460. e.

610. d. Κέρκωψ.] Immo Κέρκωψ: ignobile nomen requirit Dionis argumentatio. Famosi fuerunt Cercopes propter dolos ac furta, quorum nomen frequenter in scena usurpatum videtur, quum servorum nequitiae traducerentur: eosque certe respicit Synesius, Epist. C. p. 240. b. ἐτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν — μὴ πάντα μιγνύντα τὰ θεῖα — καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον, quem locum debeo Lobeckio, Aglaoph. p. 1308. Sed verba τὸν ἐκ δοῦλων Κέρκωψ ne integra quidem sunt: excidit καὶ εὐγένειαν προσποιούμενον, vel simile.

611. c. ἀλλ' ὁμως — ἐμέλεν.] Wyttenb. ad Plut. II, p. 90. c. Dionem arbitratur respicere versum incerti poetae: οὐδ' ὅσον μυίας στυγερῶν ἐμπάζετο μύθων. Huius fortasse Panyasis auctor est, sed coniectura incerta.

d. ἐὰν δὲ σχολάζων, προπετής ἀργός.] Miror Reiskio non obviam fuisse certissimam Iacobsii emendationem: ἐὰν δὲ σχολάζων περιπατητής, ἀργός: vid. Add. in Athen. p. 219.

614. c. ὅτι χρή κτλ.] Bene Reiskius ὅτι χρή. Iam correxerat Valesius in Not. Mauss. ad Harpocr. p. 370. qui praeterea tacite σοφώτερος mutavit in κωφώτερος. Margitae stultitia in proverbio fuit. Festivam eius ignorantiam, quam Dio tangit, vide apud Eustath. ad Odys. X, p. 1669. et Suid. in v.

d. ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποσὶ κτλ.] M. habet: ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποσὶ βλέπη τὴν σκιάν πρὶν δὲ περὶ δείλην ἀναλαμβάνοι: unde puto Dionem scripsisse: — βλέπη τὴν σκιάν, περὶ δὲ δείλην ἀναλαμβάνοι.

615. a. ἂν τύχωσι μαρτυρήσαντες αὐτόν τινες καὶ ἐπαινέσαντες.] Emperius μακαρίσαντες; quod nescio an praeferendum sit meo πανηγυρίσαντες. Reiskius vulgatum confert cum p. 491. c. ἐμὲ ἔξει τὸν μαρτυροῦντα καὶ συναγωνιζόμενον, non memor, μαρτυρεῖν accusativum personae non admittere.

623. a. μηδὲν ἔχων περὶ τοῦ προσόντος.] In C. et M. deest ἔχων. Itaque egregie Iacobs. Add. in Athen. p. 91. μηδενὸς ἔργου προσόντος.

628. c. Inexpectati veniunt scurrae, ubi ait Dio plena esse omnia philosophis, iis certe, qui philosophos habitu imitentur, καὶ σχεδὸν πλείους γεγόνασιν, inquit, τῶν σκυτοτόμων καὶ κναφέων καὶ τῶν γελωτοποιῶν, ἢ ἄλλην — τέχνην ἐργαζομένων: neque enim artem exercent scurrae, neque apte sociantur cum sutoribus ac fullonibus, nec denique

apparet, quo tanta irrisio spectet. Facilius est aliud fabrorum genus substituere, quam verum praestare.

631. a. καὶ τυχόν.] Hudson. ad Testim. de Aesopo, p. LV. Ed. Heusing. καὶ τυχόν οὐ παντάπασιν — εἶγε τῷ ὄντι. Praeterea pro ψευδῇ fortasse scrib. ψευδεῖς.

c. ἐδεῖτο τῆς μὲν ἀπό.] Fort. ἐδεῖτο ἀπὸ μὲν τῆς: nam ὁπῆς integrum est.

634. b. ἀνδρὶ ταπεινῷ.] Nepoti in Cim. c. 1. *Callias quidam non tam generosus quam pecuniosus*: cf. Jacobs. Add. in Athen. p. 317.

635. b. ὡς ἐκείνος ἐνουθέτει κτλ.] Conf. Plato in Gorg. p. 486. sq. et Intt. Ex sequentibus Porsonus, in Excursu ad Eurip. Med. vs. 139. certissimo acumine hos versus Antiopae restituit:

Μοῦσαν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσίμφορον,
ἀργόν, φίλινον, χρημάτων ἀτημελῆ.

de quorum primo nescio quamobrem addubitet Matthiaeus, ad Antiopae Fragm. XXVII, eius loco suspicatus fuisse versum, ab Athenaeo et Plutarcho servatum:

Κακῶν κατάρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων.

Fuerit hic versus ex eadem Antiopae scena, quod Porsonum non fugit, tamen oportebat Matthiaeum accuratius inspicere Dionem, ac docere, quo casu factum sit, ut idem vocabulum ἀσίμφορον et Dio usurpaverit et Sextus Empiricus, si non fuit in eo versu, cuius disiecta membra Dio servavit.

637. c. τὸ γὰρ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ῥηθέν.] Nempe proverbii instar erat: ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ

ἔχει, Σάμων θέλει: vid. Diogenian. VII, 34. et Erasm. Adag. p. 17.

639. b. ὁ Λάκων.] Hoc dictum Iphicrati tribuitur a Demosthene, adv. Aristocr. p. 659. R. Reprehenditur propterea Dio a Valckenario, ad Herod. IX, 55. multa de Lacedaemoniorum perfidia disputante.

640. b. τί δέ ὁ βασιλεὺς ; οὐχὶ καὶ τοὺς βασιλείους θεοὺς καὶ τὴν δεξιάν ἀπέστειλε.] Emperius haec contraria videns historiae, pro ἀπέστειλε correxit ὑπερεῖδε. Sed exquisitum est alterum, nec facile a librario proficisci potuit. Crediderim potius, haec e memoria scribentem Dionem, quae in Xenophon-tis Anabasi, II, 3, 28. legisset, ita interpretatum esse, quasi Regis iussu Tissaphernes Graecos foedere lusisset. Eidem fortasse obversata sunt, quae paulo post in Xenophonte, cap. 4. initio leguntur de Ariaei cognatis, qui hunc sollicitabant, δεξιὰς ἔνιοι παρὰ βασιλέως φέροντες: vid. ibi Krüger. Verba βασιλεῖοι θεοί copiose illustravit Lobeck. in Aglaoph. p. 772. — Quod infra pro ἐθέλει Emperius ἐτέλει correxit, idem est in C. et M.

c. τὸν δὲ Λύσανδρον.] Idem dictum alii Philippo Macedoni, alii Dionysio tyranno tribuunt: vid. Wyttenb. ad Plut. p. 229. b. — Post Lysandri dictum sequuntur haec obscura: ἡ κερδαλὴ δὲ ἀλώπηξ ἑταίρα τίς ἐστι παρὰ Ἀρχιλόχῳ; nam quod in Morelliana legitur ἑτέρα, coniectura esse videtur: alterum tamen quid sit vel quid in eo lateat, non magis perspicio quam Reiskius. Nisi complura excide-

runt, scriptum fuit ἑτερόν τι λέγει, vel simile, hoc sensu: *an sententia vulpis apud Archilochum discrepat a Lysandrea?* vide quae collegit Liebel. De Archilochi Reliq. p. 164. sqq. Ed. II. Statim haec subiungit scriptor: τὸν δὲ τοῦ Γλαύκου χρησμόν οὐκ οἶε πρότερον δεδοκέναι τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων, Ὅμνυ κτλ. in quibus quod dubitavit Reiskius, rectene diceretur: χρησμόν διδόναι, memoria lapsus est: usurpatur enim, sed fere passive: nihilo magis tamen illud verbum huic loco aptum est, requiriturque, ut puto, non aliquid e Reiskianis, sed ἐζηλωκέναι: *annon putas, inquit, olim multos oraculum Glaucō datum (Herod. VI, 86.) aemulatos esse, quo perfidiam suam Dei auctoritate munirent?* quibus deinde opponuntur vulgares homines, qui neque Apollinem, neque Minervam σύμβουλον τῆς ἐπιτοχίας λαμβάνουσιν.

642. a. οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικὸς τι [εἰ M.] συνέβη δεινὸν, οὗτος [sic M.] κέκραγεν· ὦ Ζεῦ κτλ.] Sed incertum est sitne μὲν delendum, an post sequens ἄλλον supplendum δέ. In hoc certe melete-mate multa sunt incisa nec satis ligata, quae minime referunt copiosum plenumque Dionis dicendi genus. Itaque p. 644. b. pro καὶ οὗτος μὲν ἡγεῖται e M. recip. οὕτως ἡγεῖται: ibi enim perperam inter-iicitur μὲν huic comprehensioni: τὸ μὲν πανδο-χεῖον — ὁ δὲ σύμπαρ οὐρανός. — Probabiliter Val-kenarius prius deprompta correxit, ad Eurip. Hippol. vs. 616. et Herod. IX, 55. οἱ πολλοί· Ἰππολύτῳ μὲν κτλ.

d. ἐπ' ἄλλω ποιησάμενος.] *Aliis potestate facta sui decipiendi.*

644. b. Indignatur Rhetor, hospitalitatem usumque eiusdem domicilii homines iungere posse, amicitiamque conciliare, coelum autem, quod omnes pariter tegat, nihil conferre ad concordiam generis humani. Sed in exemplo, quod affert, tum ipse lapsus est, tum librarii sententiam oblitteraverunt: ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ,

Αἰδεῖσθε δὲ μέλαθρον, ὑπαρόφιοι δέ τοι εἰμέν.
οὕτως [vid. supra] ἡγεῖται τὴν σκηνὴν ἀξίαν αἰδοῦς,
καὶ ταῦτα ἐκ ξύλων τῶν ἐν τῇ πολέμῳ γεγονυῖαν,
ἥπερ αὐτοῦς. In Homeri Il. IX, 636. est αἰδεσσαι,
ibique non Ulysses loquitur, sed Ajax: αἰδεῖσθαι
scribi non potuit, propter τοι. In ceteris autem
Reiskius mutavit ἥπερ in ἥπερ, hac interpretatione:
*in eodem solo hostili natis, in quo ipsi tunc
agerent*: qui tertius error est, isque gravissimus,
quoniam sic Graeci numquam loquebantur. In
ἥπερ αὐτοῦς nihil vitiosi est, sed excidit μᾶλλον, vel
pro ἀξίαν corrigendum ἀξιοτέραν, sententia plana,
neque explicationem requirente. De ἥπερ notavimus
ad p. 203. d. De auctore huius scripti dubium
me esse significavi: nisi autem minutum nimis es-
set, in istius particulae usu Dionis manum me agno-
scere dicerem.

647. c. οὗτός (ὁ νόμος) ἐστὶν ὁ σώζων καὶ διαφυ-
λάττων (τὸν κήρυκα), παντὸς θώρακος καὶ πάσης
ἀσπίδος ἰσχυρότερον αὐτῷ δοῦς ὅπλον τὸ κηρύκειον·
ἐστὶ δὲ τοῦ νόμου συμβολόν.] Postrema re-

secunda videntur : non fert incitatio orationis cursus languidam istam interpretationem. Animadvertendum autem est , in proxima Oratione , p. 649. c. rectius eadem *consuetudini* tribui , ostendique a Dionē , quamobrēm in istiusmodi rebus *leges* nihil valeant.

648. c. Corrupta sunt turpiter , quibus ἔθος commendatur : βουλόμενοι γὰρ αὐτὸ πάντες καὶ δίχα ἀνάγκης οἴονται. Iuvat quidem , sed verum non est , quod Reiskius pro οἴονται substituit , αἰροῦνται vel προσίενται. In M. pro αὐτὸ est αὐτῶ , qui dativus quasi cogit necessariam correctionem ἔπονται : p. 649. b. τοῖς δὲ ἔθεσι κακῆϊνοι κατακολουθοῦσι. 666. c. μὴ τοῦτοις ἔπονται (τοῖς νόμοις) : vid. not. ad p. 209. b.

649. c. τὸ τῶν κηρύκων.] Quidvis pro quovis ponitur in huiusmodi chriis : nunc quidem praecones in consuetudinis tutela esse dicuntur : supra p. 647. c. lex eos tuebatur.

650. c. καὶ δυσκόλως ἀλλήλοις κτλ.] In M. est : καὶ δυσκόλως ἀλλήλους ἔχειν , ἢ διότι ἦττον ἐν ἐργάζοιτο τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκ τοῦ πράγματος ἕκαστος.] Casauboni , Reiskii , Wyttenbachii (ad Eunap. p. 243.) coniecturae aliquam sententiam extundunt. Sed non dubito , quin τῆς αὐτοῦ τέχνης sint expungenda glossa verborum τοῦ πράγματος , scripseritque Dio : καὶ δυσκόλως ἀλλήλοις ἔχειν ἢ διότι ἦττον ἀν ἐργάζοιτο ἐκ τοῦ πράγματος ἕκαστος. Itaque ἐργάζεσθαι hic eadem potestate est , quam Reiskius requirebat , corrigens ἐρανίζοιτο.

652. d. ἐκεῖνοι γὰρ ἰώμενοι κτλ.] Cf. supra p. 231.
b. Sumtum ex Herodoto, III, 129. In nomine Demodoci, quod infra bis recurrit, nihil refingendum: vid. Valcken. ad Herod. l. l. Vera autem observatio Wyttenbachii est ad Plut. p. 74. c. Demodoci nomen magis notum fuisse Dioni e Socraticorum scriptis.

653. a. Minime quidem absurda est coniectura Angli, in ἐπιχειροῦντα ἰᾶσθαι mutantis ἐμπειρον ὄντα: non autem ἰᾶσθαι scripturus erat Dio, sed τῆς ἱατρικῆς, nec fortasse ὄντα post εἶναι. Verbum ἐπιχειρεῖν saepe non actionem ipsam, sed voluntatem significat: nunc igitur idem fere est, quod ὑπισχνουμένον ἰᾶσθαι.

658. b. Hoc loco, ut saepe, Codex M. quum partem verae scripturae servavit, ad cetera exponenda iuvat. Vere sapiens, inquit Dio, οὐκ (ἀν) εὐδαιμονίζοι τοὺς τυγχάνοντας αὐτῶν (scil. τῶν ἡδονῶν), — αὐτὸν δὲ οἰκτεῖροι τῆς ἀπορίας τε καὶ ἐρημίας τούτων τῶν ἀνθρώπων ἡγοῖτο, οὐ τῶν εὐτυχῶν, quorum vitium minus prospere tentarunt Casaubonus et Reiskius. M. ante ἡγοῖτο servavit καί: quam obrem scribendum: — τούτων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἡγοῖτο οὐ τῶν εὐτυχῶν: vere sapiens non beatos praedicabit, qui voluptatibus fruuntur, se autem ipsum propter defectum et absentiam istorum bonorum miserebitur, putabitque esse in non beatis.

659. c. ὥσπερ ἀνλοῦντα τὴν τῆς Σεμέλης ὠδῖνα.] Intelligit cantum, comitem saltationis mimicae,

quamquam non apparet, cur ἀλοῦντα dixerit, quum exspectares ὀρχούμενον. In argumentis huius saltationis Lucianus, De Saltat. §. 39. recenset Σιμέλης κατάφλεξιν καὶ Διονύσου ἀμφοτέρως τὰς γονάς. Igitur Alcmaeon, auro onustus, fingitur gemens tamquam gravis mulier: quibus subiicitur deinde: καὶ ἦν τότε Ἀλκμαίων οὐδεμιᾶς ἄξιος δραχμῆς, ὥς εἶχεν ἰστάμενος. Reiskius: » ἰστάμενος est hic loci non *appensus*, sed *stans*. Stabat enim Alcmaeon immobilis, auro gravis, neque pedem loco movere poterat." Non attendit, quae praecedunt, eum μόλις ἔξω βαδίζειν, quo respiciens Dio eadem paulo secus narrans, p. 253. c. καὶ μόλις πορεύεσθαι (αὐτοὺς) πάνν γελοίους καὶ διεστραμμένους: haec autem ipsa ridicula abitio delectabat Croesum: quambrem recipiendum est, quod Reiskius abiecit: lepide enim satis dicitur, Alcmaeonem cum omni auro, quo avide se oneravisset, si pensus esset trutina, ne drachmam quidem valiturum fuisse; sed restituendum videtur perf. ἰσταμένος.

61. d. Non unum vitium intulerunt librarii loco, qui totus describendus est. Postquam Dio disputavit, probum virum hominibus ad virtutem colendam prodesse, eosque ab omni vitio dehortari, λοιπὸν δὲ, inquit, τὴν αὐτοῦ διάνοιαν καθαίρει τῷ λόγῳ καὶ πειρᾶται παρέχειν ἀδοιλευτον, πολὺ μᾶλλον περὶ τῆς ἐλευθερίας μαχόμενος ἢ οὐδύναις τε καὶ δόξαις καὶ ἀνθρώποις ἅπασιν μετ' ὀλίγων τῶν βουλομένων, ἢ Λακεδαιμόνιοι ποτε τὰ στενὰ καταλαβόντες ἐμάχοντο πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας, ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν

ὄντες, τρεῖς ἐφεξῆς νύκτας τε καὶ ἡμέρας, μέχρι κυ-
κλωθέντες δι' ἐνὸς ἀνδρὸς προδοσίαν ἐν ταύτῳ μένον-
τες κατεκόπησαν, οἱ τὴν Σπάρτην ἐνόμιζον ἐλευθέ-
ραν διαφυλάττειν ἀτείχιστον οὔσαν. In his verborum
ἢ ὁδύναις prius expunxit Reiskius: quo facto tamen
reliquit illud, quod sententiae minus convenit: ser-
vire *doloribus* enim in philosophorum schola nemo
dixit, sed *voluptatibus*: itaque restituamus, in
quo locum certe *ἡ* tueatur, *ἡδοναῖς*. Haud minus
ineptum iudico sequens ἀνθρώποις ἅπασι: etenim
non bene coniunguntur homines cum voluptate et
opinionibus, tum probo viro, quem nunc describit
Dio, nulla pugna est cum hominibus, quippe quem
idem paulo ante dixerit omnibus prodesse monendo
et hortando: denique explicita eius erga ceteros
benevolentia, iam declaratur, quomodo suum ipse
animum ratione excolat. Dubitandum igitur non
est, quin ἀνθρώποις veram scripturam oblitterave-
rit: quam equidem non praestiterim: probabitur
fortasse καὶ ἀνοίᾳ ἀπάσῃ: cf. notata ad p. 449. a.
Denique quis, quaeso, ferendam putabit scriptoris
stultitiam, cui scilicet non satis fuerit Leonidam et
Thermopylas arcessivisse, nisi hos comitarentur tres
noctes et dies, proditio denique et interitus? Dionem
liberemus interpolatione verborum τρεῖς ἐφεξῆς —
κατεκόπησαν.

662. a. καὶ δι' εὐήθειαν.] Inducendum καί, quod
deest in M. ac deinde scribendum καὶ καταφρονούσι,
ut suadet Iacobs. Add. in Athen. p. 20.

b. οὐκ ἀποκρυπτόμενος δέ.] Sequi debebat νοου-

θετεῖ, vel simile verbum.

663. d. παρ' ὧν ἐκεῖνα ἐκοσμήθη.] Emperius vere emendat ἐκομίσθη. Pro sequenti ἢ Τηίων quidquid substituat nomen proprii, necessarius est articulus ἢ, ut respondeant proximis ἢ Κορινθίων πόλεις, quod recte monuit Casaubonus. Itaque non obtemperandum est Iacobsio, Add. in Athen. p. 24. corrigenti Τμητίων. Fortasse non artem solam, sed lapidis etiam pretiosam materiam respexit Alcaeus, ap. Athen. p. 481. a. Λάταρες ποτέονται κυλιγῶν ἀπὸ Τηίων. Potuit Dio scribere ἢ Θασίων: nam Thasiorum marmor celebre fuit. Vide veterum testimonia ap. Blasium Caryoph. De Marm. p. 18 sq. Sed incerta res est: neque Teïum lapidem memorabilem fuisse negaverim, quod solus Dio eius meminert. — Difficillima sunt, quae addidit: ἀκουῶ δ' ἔγωγε τῶν ὁρῶν τὰς πάνυ παλαιὰς τῆς αὐτῆς εἶναι πέτρας. Primum enim incertum est, sintne haec per se dicta, lateatque nomen proprium populi in ὁρῶν, an attrahantur a praegressis παρ' οἷς. Hoc si verum est, tamen incerta correctio est vocabuli ὁρῶν. Arridet quidem Reiskianum σορῶν, commendavitque idem perdocta annotatione: sed tum hoc tum Casauboni suspicio οἰκιῶν, quod alteri praefendum videtur, non plane probabitur, priusquam intelligatur quamobrem vetustissimae tantum vel sandapilae vel domus e nescio quo lapide structae sint: quodsi enim pretiosa illa materies antiquitus abundaverat, quid obstitit, quominus deinde suppeteret eadem? Praeterea restat difficultas in τῆς

αὐτῆς πέτρας: non enim memoratum est in superioribus definitum quoddam lapidis genus, quo ista referri possint: unde suspicio oritur, oblitteratum esse in τῆς αὐτῆς aliquod πέτρας epitheton. Indicavi molestias huius loci: in quibus tollendis velim aliis magis propitias esse Musas: ego frustra tentavi. — Quum haec typothetis traditurus essem, impertivit mihi Cobetius meus hanc suam ingeniosam coniecturam: ἀκούω δ' ἔγωγε τῶν ὀρέων τινὰ σπηλαιὰ διαυγοῦς ἔχειν πέτρας. Dubito de repetita montium mentione, placebitque fortasse magis Reiskianum inventum, recepto διαυγοῦς.

664. a. Τῶν πάντων παλαιῶν καὶ ἀθλίων.] Aber-
ravit Reiskius, pro παλαιῶν corrigens νέων. Me-
lius Casaubonus ἐλεινῶν. Emperius vel ματαίων vel
ταλαιπώρων. Probabitur fortasse propius vulgato
δειλαίων: non enim abstinet Dio a vocabulis poëta-
rum: veluti p. 293. d. habet ἀριδηλότατον: p. 297.
b. 300. a. ὠλοφύρατα. 304. c. δυσάρεστον. 308. a.
ἐπισπέρχειν. 436. b. στιλπνότατος: rarius αὔξειν neu-
tra potestate p. 80. h. ἡ ψυχὴ τοῦ τοιούτου ἀνδρός
αὔξει καὶ βλαστάνει, quod in memoriam revocat
locum Themistii, p. 123. c. ubi Orator ad Impera-
toris parvum filium, quasi Phoenix ad Achillem,
οὐδ' ὄψα ἀποτεμῶ καὶ οἶνον ἀφύξω, (sic leg. pro
ἐφέξω, secundum Hom. II. IX, 292. sqq.) ἀλλ' αὖ-
ξον, φησὶ, παρ' ἐμοῦ τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ —
ὕψ' ὧν αὐξήθεις καὶ τραφεῖς — εἴσῃ μὲν ἂν χρὴ λέ-
γειν κτλ. in quibus Iacobs. App. Adv. Pors. p. 317.
pro αὔξου φησὶ coniecit αὐξήθητι, quamvis neque

imperativus expectetur, sed futurum, nec molesta eiusdem verbi repetitio. Veram ego correctionem non praestiterim: lectio optimi libri Ambros. *ἀλλ' ἀβρᾶ φησί* videtur ducere ad *ἀλλ' ἀκρατίση* vel *ἀλλὰ βρεχθήση*; in eodem libro Ambr. est glossa: *ἀντὶ τοῦ τραφήση*, unde apparet, exquisitum aliquod verbum fuisse, quod explicatione indigeret: conf. p. 213. a. ubi in eadem comparatione: *οὐκ ὄψων κορεννὺς οὐδὲ πεμμάτων*, iterumque p. 224. d. *ὅπως ἂν σε ἐκείνων γείσαιμι τῶν παιδευμάτων κτλ.* quae ostendunt, quam laute Rhetor hanc imaginem ornet, cui restitui velim exquisitius poëticum vocabulum p. 15. d. ubi *ἀτύχημα* sic ab *ἀμάρτημα* et *ἀδίκημα* discernit: *τὸ δ' ἀτύχημα παντελὲς αὐτὴ τις ξυμφορὰ καὶ πταῖσμα ἀλλαχόθεν ἄλλω προσαρτώμενον*. Immo scripsit: — *παντελῶς ἄτη τις καὶ πταῖσμα κτλ.* sine *ξυμφορὰ* glossemate. Vocabulum *ἄτη* Themistio videtur Solon subministrasse, qui apud Herod. I, 32. ad Croesum: *ἄτην μὲν καὶ ἐπιθυμίην οὐκ ὁμοίως δυνατός (ὁ πένης καὶ εὐτυχῆς) ἐκείνῳ (τῷ πλουσίῳ καὶ ἀνολβίῳ) ἐνεῖκαι*: tum statim Herodotus fatum Atyis ab Adrasto occisi narrat, quo eodem Themistius exemplo *πταίσματος* utitur. De verbo *γάνυσθαι* vid. not. ad p. 525. b. — Paulo intemperantius excuro; tamen antequam ad Dionem redeam, libet haec Themistii sanare, p. 165. b. *ἐπὶ τὰ βασίλεια ἦα, ὡς ἐκεῖ μάλιστα τοὺς δειλοὺς καὶ ἡγεμονικοὺς ἐξευρήσων*: nunc enim concedet mihi G. Dindorfius, pro *δειλοὺς* non *δεινοὺς* scribendum esse, sed *δύους*.

665. d. Non sine vitio dictum est initio huius

postremae orationis: παράδοξον ἡγεῖσθε καὶ οὐδαμῶς σωφρονούντος ἀνδρὸς, ὅστις — περίεισιν. Nam reliquit Dio εἴ τις, non ὅστις.

666. b. Agitur de libertate philosophi, qui omnia sine offensione considerat, non saltantes vel canentes vel pugiles, vel luctam denique, sed quae ubique obvia sunt, mercantes, euntes, loquentes, rixantes, οὐ προκαταλαμβάνων οὐδ' ἀγρυπνῶν οὐδέ θλιβόμενος. Haec igitur postrema respiciunt molestias spectatorum in spectaculis, quarum primam et tertiam intelligo: nam locum sedendi occupare, id est, προκαταλαμβάνειν τὴν θέαν, tum premi a multitudine, non minus apud veteres obtigit quam hodieque in nostris spectaculis: quid autem sit medium illorum ἀγρυπνῶν, obscurum est, quandoquidem haud minus, opinor, tempore Dionis quam antiquitus omnis generis ludi publici interdum agebantur. Debit vel ἐγκύπτων scribere vel aliud, quod melius conveniat. — Sequitur: τότε δ' αὖ μήτ' ἀκούων μηδενὸς, μηδ' [immo μήθ'] ὄρων, ἀλλὰ μηδ' εἰδέναι νομίζων αὐτοὺς ἐννοῶν ὃ βούλεται, quae optime expolivit Emperius, corrigens εἶναι: ceterum sic scribendum: μηδ' εἶναι νομίζων, αὐτοὺς ἐννοῶν κτλ. ipse per se considerans.

c. ἀνόητοι εἶδους αὐτονομίας ἔρωτι οὐδεὶς ἐγκεχέιρηκεν οὔτε τοῖς αὐτοῖς αὐτοῦ κεχρησθαι νόμοις.] Concedit Dio, qui de libertate decertent, αὐτονομίαν amare et requirere, veras autem leges nescire ridet: itaque plane Casauboni et Reiskii emendationes aberrant. Pro εἶδους videtur scribendum εἴ γε, de-

lendumque οὐτε, quod non est in M. Est igitur haec sententia: *stulti, siquidem libertatis studio nemo eorum inductus est, ut sua lege propria uteretur.* Hunc locum paulo laboriosius se correxisse fatebitur Pflugk, Sch. Crit. p. 12.

668. a. Possunt quidem ἔλκεσθαι captivi, qui ἀλῦσαι τε καὶ κλοιῶ tenentur, non qui πέδαις: itaque in verbis πιέζεσθε πολὺ μᾶλλον τῶν ἐν ἀλῦσαι τε καὶ κλοιῶ καὶ πέδαις ἐλκομένων postremum vitiosum est, neque comparandum cum p. 669. c. κλοιῶν περιθεῖσα ἔλκει μὲν ἰδιώτας περὶ πᾶσαν γῆν. Scripsit, nisi fallor, εἰλουμένων: tria enim ista ceteraque huius comparationis ornamenta plane carceris vinctis repleti imaginem referunt.

c. Postquam Orator auditores docuit, animos haud minus vitiorum invisibilibus vinculis teneri, quam quibus Vulcanus Martem irretiverit, τὰ μὲν οὖν σώματα ὑμῶν, inquit, οἷα δὴ στερεὰ καὶ τὸ πλέον ὀργῆς γέμοντα, τοσούτων δεῖ τῶν κρατησόντων, in quibus vere Emperius correxit τοιούτων, omisit δεῖ mutare in δεῖται. Pergit Dio: ψυχὴ δὲ ἀόρατός που καὶ λεπτὴ φύσει πῶς ἂν δεσμῶν τοιούτων τυγχάνοι, κατὰ τὸν Ἑφαιστον αὐτόν; id autem ipsum quum ostendatur, nihil miri esse in vinculis invisibilibus, apparet excidisse οὐκ post πῶς, ac verosimile puto, κατὰ τὸν Ἑφαιστον αὐτόν glossam esse explicantis τοιούτων: denique pro sequenti ὑμεῖς δὲ melius legeretur ὑμεῖς γε.

d. Iure displicuerunt Casaubono: οὐδέ τῳ νήφειν ἐν τοῖς λόγοις ἔτι μοι δοκῶ, τῶν ἀνθρώπων συμφο-

ρῶν μνησθεὶς ἐπὶ πλέον. Sed correctio haud difficilis erat: οὐδ' ἐγὼ νήφειν κτλ. Paulo post e Ven. et M. revocanda forma πιεζοῦνται: vide Wyttenb. ad Plut. p. 125. e.

669. b. αἱ δ' εἰσι ποικίλαι κτλ.] Sic tacite correxit Reiskius vulgatum οἱ — ποικίλοι, quod necesse erat: intelligitur ἀνάγκαι. Exciderunt h. l. nonnulla, initium prosopopoeiae, qualis est p. 73. sqq. nimirum ipsius Oratoris commentum, cui finem imponit p. 670. b. μὴ πόρρω φερώμεθα ὑπὸ τῆς εἰκόνης. Hinc fortasse restitui possunt admodum corrupta, quibus initium continetur descriptionis voluptatum, quarum illecebris homines irretiantur: πρώτη μὲν γάρ, οἶμαι, πρὸς ἑκαστόν ἐστι δέσποινα· χαλεπή μὲν ἄλλως — καὶ ἐπίβουλος ἰδεῖν, quae sic correcta continuanda videntur: πρώτη μὲν γάρ, οἶμαι, προσεῖκαστός ἐστι δέσποινα χαλεπή κτλ. Non celabo tamen verba, quae deinde leguntur, μετὰ δὲ ταύτην ἦλθεν ἑτέρα, unde putes, non ipsum scriptorem hoc fingere, sed nescio quam pictam tabulam vel allegoriam describere; verum ne sic quidem praeterito aoristo uti potuit; immo praesenti utuntur in istiusmodi explicationibus, pergitque Dio ita: κλοιὸν τινα φέρουσα — τοῦτον δὲ περιθεῖσα ἔλκει ἰδιώτας κτλ. Haec igitur continuanda arbitror, expuncto ἦλθεν, quod suppleri potuit a librario, istud verbum necessarium iudicante.

c. χαλεπή δὲ ἡδονή καὶ φέρειν.] Immo χαλεπή δὲ ἡδονή καὶ φέρει, scilicet voluptas, quam haec δέσποινα prae se fert: non enim ipsam *voluptatem*

pingit Dio, sed *dominandi cupidinem*. Mox in βασιλεῖς ἢ τυράννους corr. καί pro ἢ.

d. Altera igitur δέσποινα *avaritia* est, ἔλκει δὲ βασιλεῖς καθ' Ἡσίοδον, σύρει δὲ πόλεων στρατηγούς ἐπὶ πύλας, ὥστε ἀνοίγειν καὶ προδιδόναι. Mira Hesiodi auctoritas: frustra dicas e deperdito huius carmine esse depromptam, vel respici versum, quem servavit Plato, Pol. III, p. 390. e. Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας, quem Suidas in Δῶρα Hesiodeum haberi narrat: huic certe, quamquam ad avaritiam quodammodo traxit Plato, poëta haud dubie honestam sententiam subiecit. Sed in verbis Dionis observanda est tum vis verbi ἔλκειν, tum consecutio praepositionum περὶ πᾶσαν — καθ' Ἡσίοδον — ἐπὶ πύλας, unde mihi quidem persuadeo, aliud latere. Aliquando excogitavi: μεθ' ἡμίονον, id est, *post mulum auro onustum*, secundum celebrem sententiam, quam servans *diffidit urbium portas vir Macedo*, vel ut Cicero ait ad Atticum, I, 16. 12. si modo librariis fides habenda est: *atque in eo neque auctoritate neque gratia pugnabat, sed quibus Philippus omnia castella expugnari posse dicebat, in quae modo asellus onustus auro posset ascendere*. Sufficiebat, opinor, Philippi sententiam in epistolae brevitate strictim attingere: cetera sciebat Atticus, neque Cicero aliorum lectorum causa explicuit: huius non sunt illa *in quae — ascendere*. Meam autem in Dione coniecturam nondum plane relinco, sed felicioris invento postpositurus sum. Si quis obiecerit, non avaritia peccare, qui alios auro

corrumpat, non premendum esse contendam: Dionem certe una sententia comprehendisse corruptorem et corruptum.

Postrema sit nostra non minime, spero, omnium necessaria correctio in verbis, p. 670. b.: ἤχος ἐν ταύτῳ καὶ φωνὴ παντοία κρότων τε καὶ ποππυσμῶν καὶ ἡγεῖ ταῦτα τὰ δεσμά: uno enim verbo scripsit Orator κατηγεῖ pro καὶ ἡγεῖ: quem miror Emperium, in Dione quasi habitantem, *auctorem huius declamationis* appellasse, itaque indignum Prusaeo scriptum iudicavisse.

A D D E N D A.

Pag. 88. ad p. 206. d. Cum verbis κατ' ὀλίγον τῆς τέχνης ἀφαιρούσης τὸ περιττὸν, ἕως ἂν καταλίποι τὸ αὐτοῖς φαινόμενον εἶδος, omnino conferenda sunt Ciceroniana, De Div. II, 21. *Illa enim ipsa efficiuntur detractio, neque quidquam illuc affertur a Praxitele; sed quum multa sunt detracta, et ad lineamenta oris perventum est, tum intelligas, illud, quod iam expolitum sit, intus fuisse.* Quodsi Dioni ratio reddenda esset illius φαινόμενου εἶδους, concederet, revera componi augendo, non detrahendo exprimi. Quis enim non credat, veteres statuarios, ut hodie nostri faciunt, τὸ φαινόμενον εἶδος ex argilla vel alia ductili materia componere, et hanc demum formam imitando in marmore elaborare consuevisse? — Quod autem nunc retinuimus prius vulgatum καταλίποι, primum corrigi velim errorem, p. 22. in not. ubi sic scribere voluimus: * καταλίπη] Ita ABU. καταλίποι rell." An recte secutus sim libros non optimos, nunc dubito, nec satis apertum est, sitne recta oratio Dionis an obliqua. Quod si esset, tamen haerem in re ancipiti propter inconstantiam librario- rum et fortasse ipsorum veterum. Cf. Stallb. et Schneider. ad Plat. Pol. VI, p. 501. c. et Matth. Gr. Gr. p. 1199. qui omisit quaerere, quid valeat tempus verbi in praecipua parte sententiae collocati.

P. 143. In eleganti carmine Anacreontico operae pretium est, accuratius describere varietatem lectionis ex Codicibus C. et M. — τοῦ ἀξ C. συμπαίζουσιν C. M. δὲ ὑψηλὰς C. M. ἔλθοις μοι C. M. sed corr. in M. εὐχόλης ἐπακουῶν C. κατευβουλω M. γ' ἀγαθος C. M. γένεν C. δὲ τ' ἔρωτα C. M. ὠδ' εὐ νυσε C. M. — Sed nondum expediti sunt a viris doctis hi versus:

συμπαίζουσ' ἐπιστρέφεται
δ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς.

Recte quidem vidit Reiskius, Dionem scribere oportuisse ἐπιστρέφειν: verum hic non satis memoriter citavit versus, qui fortasse huiusmodi fuerunt:

συμπαίζουσ', ἐπιτέρπει δ'
ὑψηλῶν ὀρέων ἄκραις.

in quo si quis de quantitate penultimae in ἄκραις dubitet, aliud dissyllabum eiusdem potestatis quaeratur velim: tum, si audax et poëta sit, suppleat pherecrateum, qui post illos versus excidisse videtur, vel ab Dione omissus est.

P. 386. Addatur exemplum ex Platonis Pol. III, p. 302 ubi editur: ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα ἐν ἅπασιν οἷς ἐστὶ περιφερόμενα. Sed hoc voluit Philosophus: — ἐν ἅπασιν, οἷς ἐστὶ, περιφερόμενα, id est, quae in omnibus rebus, quibus insunt, circumferuntur. Idem paulo post apertius: πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν, καὶ ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανώμεθα.

INDEX SCRIPTORUM

IN QUIBUS TENTATUR CORRECTIO.

- ACHILLES TATIUS. p. 372.
ALCMAN (ut videtur) ap. Dion. 322.
ANACREON ap. Dion. 449.
ARCHILOCHUS ap. Dion. 309.
ARISTIDES. 249.
CICERO. 88. 255. 297. 340. 446.
COMICUS INCERTUS ap. Dion. 425.
DEMOSTHENIS lectio vindicata. 291.
DIO extra ordinem. 50. 58. 68. 70. 74. 78. 96. 98. 105.
111. 112. 117. 128. 132. 166. 179. 199. 213. 238. 239.
240. 243. 314. 315. 336. 341.
DIONYSIUS HALIC. 257.
EUPOLIS ap. Dion. 288.
GALENUS. 206. 423.
HIMERIUS. 220. 240.
LYCURGUS. 343. 372. 382.
LYSIAS. 339.
MAXIMUS TYRIUS. 103. 106. 297. 336. 387.
PHILOSTRATUS. 64.
PLUTARCHUS. 71.
POLYBIUS. 307.
SAPPHO ap. Dion. 351.
SOPHOCLES. 356.
STOBAEUS. 192.
SYNESIUS. 51. 151. 380. 386.
THEMISTIUS. 55. 87. 132. 203. 208. 210. 234. 336. 337.
341. 386. 393. 441. 442.
XENOPHON. 110. 240.
-

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

- A.** ἀναφθέγγεσθαι de praecone. 137.
- Ἀγάθυρος varie scribitur. 145.
- ἄγριν de canibus. 259.
- ἀδημονία — εὐδαιμονία conf. 425.
- Ἀστός. Pyrrhi cognomen. 427.
- αἶγες — γυναῖκες conf. 198.
- αἶρην δάκτυλον, tollere digi-
gitum. 388.
- ἄκαιρος — ἄκυρος conf. 308.
- Acratus. 283.
- Ἄκτωρ — Ἐκτωρ conf. 401.
- ἄλλ' ἢ profecto. 46.
- ἄλλη — ἄλλη conf. 257.
- ἄληθῶς. i. q. ὡς ἀληθῶς. 358.
- ἄλλως nil nisi. 374.
- ἄλλως — ἄλλους conf. 201.
- ἄλλως τε praesertim. 110.
- ἄλογία — ἄνοια conf. 423.
- ἄλση κατσκευασμένα. 195.
- ἀναβάδην. 420.
- ἀνάγκη in iudicio. 80.
- ἀναγωγὴ locus in portu. 293.
- ἀνάκρισις locus in portu. 293.
- ἀνδρεία. 56.
- ἀνέδην — ἀναιδην conf. 274.
- ἀνελεῖν — ἀμελεῖν conf. 281.
- ἀνέραςτος ἔρως ac sim. 192.
- ἀνευρίσκειν — ἀνευρενᾶν conf. 260.
- ἀνὴρ sine articulo numquam
ponitur pro ἐκείνος. 410.
- ἀνὴρ vir fortis aut quocum-
que nomine eximius. 410.
- ἀνθεῖν — ἐλθεῖν conf. 421.
- ἄνθρωπος ex compendio conf.
cum αὐτός, οὐρανός, ἀγα-
θός. 336. 437.
- ἄνθρωποι — αὐτοὶ conf. 256.
- ἄνθρωποι (οἱ) vulgus homi-
num. 47.
- ἀνθρώποις — ἀνοία conf. 336.
439.
- ἀνόητος i. q. ἀπαιδευτος. 207.
- ἀνομία — ἄνοια conf. 133.
- ἀντιπαρεξάγειν. 185.
- Ἄνυτος — αὐτός conf. 414.
- ἄξιος par in congressu. 205.
- ἀπατᾶν scurriliter oblectare.
113.

- ἀπάτη *delectatio*. 308.
 ἄπευκτον — ἄφυκτον *conf.* 394.
 ἄπλως 196.
 ἀπό abundans. 183. ἀπό τοῦ βελτίστου *et sim.* 161.
 ἀποδρᾶσαι *forma recentior.* 171.
 ἀποκεῖσθαι *fatale esse.* 352.
 ἀπολαμβάνειν *seorsim ducere.* 237.
 ἀπομνημονεῦσαι τι *et τινος.* 235.
 ἀπόρρησις, πρόσρησις, πρόρρησις *conf.* 249.
 ἀριθμεῖν κέρδος, βλάβην. 287.
 Aristides imitatur Demosthenem. 248.
 Aristotelis προβλήματα Ὀμηρικά. 404.
 ἄρξασθαι — εὔξασθαι *conf.* 63.
 Articulus. In compar. ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς *ac sim.* 70.
 — in epexeysi 73.
 — alter omittitur, ubi duo nomina eiusdem generis copulantur. 82. 295. — τὸ τῆς ἐλευθερίας, *ac sim.* 247.
 ἀσέβεια — εὐσέβεια *conf.* 181.
 ἀσκεῖν *ornare.* 139.
 ἀσκεῖσθαι — ἰλάσκεσθαι *conf.* 139.
 ἄσυλον ἢ πενία *Prov.* 186.
 ἀσφαλῶς de mixtura vini. 270.
 ἄτη — αὐτή *conf.* 442.
 Athenodorus philosoph. 319.
 ἄττα in ποῦ' ἄττα *ac sim.* obscuratum a librariis. 188.
 αὐθάδισμα tragicum. 253.
 αὐτὰ (τὰ) περὶ τῶν αὐτῶν formula. 149.
 αὐτοὶ — ἄστοι *conf.* 263.
 αὐτόν (μόνον) *et μόνον* quid diff. 135.
 αὐτῶν abundans. 267. 287.
 ἀφαιρεῖσθαι τινά τινος. 159.
 ἀφικέσθαι, ἀπέρχεσθαι, *abire, proficisci.* 220.
 ἀφρόνων — ἀφώνων *conf.* 76.
 B.
 Βλάβω — βλέπω *conf.* 304.
 Breviloquentiae genus. 239.
 Γ.
 γάνυσθαι — γενέσθαι *conf.* 386.
 γελᾶν, μειδιᾶν τῷ προσώπῳ. *ac sim.* 134.
 Genitivi duplicis usus. 295.
 γιγνομένη (ἡ) ἀπαρχή. 144.
 Glossemata in Dionis oratione deprehensa: 51. 70. 83. 111. 143. 150. 164. 166. 185. 190. 213. 233. 306. 439. 441.

- γλώττης (ἀπό) et ἀπὸ τῆς γλώττης diff. 59.
 γοητεύειν. ὄηματα γεγοητευμένα. 115.
 γραμματα (τὰ) τῆς πόλεως. 276.
 γύη — γυνή conf. 425.
 γυναικεία θεός. *Bona Dea*. 78.
- Δ.
- δακτύλιοι in cauda pavonis. 47.
 δακτυλίων—ἀκτίνων conf. 49.
 δεικνύναι et ἐπιδεικνύναι signif. exq. 97.
 δεινόν excidit post μηδέν. 315.
 δεξιός de flumine. 307.
 Δύνυστος apud Anacreontem. 144.
 δέχεσθαι (πλέον) pro φέρεσθαι. 153.
 Dionis orationum genus duplex. 46. utitur vocabulis poëticis. 441.
 διαμένειν *tranquillum esse*. 393.
 διὰ μέσου (verba) posita. 233.
 διάνοια — ἄνοια conf. 204.
 διατιθέναι, διατίθεσθαι. 281.
 διατραπῆναι. 316.
 διασκευή *apparatus fabulae*. 305.
 διδαχθήσομαι — ἀχθήσομαι conf. 395.
- διέλαθε — διήλθε conf. 282.
 διττογραφία. 201. 217.
 δοκῶ μοι sequente Fut. Inf. 349.
 δορυμύς. 61.
 δρόμοι — τρόμοι conf. 259.
 δύναμις et εἶς opposita. 257.
 δύναμις *medicamentum*. 248.
 δύνασθαι de robore corporis. 203.
 δυσθυμία — δυσφημία conf. 317.
 δύσπειστος. 114.
 δυστυχής. 79.
- Ε.
- ἐγκαίειν, ἔγκανμα. 159.
 ἐγκράζειν — ἀνακράζειν conf. 180.
 ἐζῆκα — ἐξῆκα conf. 57.
 εἰ δ' οὔν. 419.
 εἶδους (εἶς) τὸ ἥθος εἰδέναι ars physiognomonum. 321.
 εἰκάζειν in allegoria exploranda. 351.
 εἰμί qua ratione omittatur post ἔτοιμος. 390.
 εἶναι et esse cum Part. iunguntur in citandis verbis. 386.
 εἶναι et γίγνεσθαι nonnisi peculiari quadam de causa cum Part. iunguntur. 386. 449.

- εἴπερ et εἴπερ ἄρα sententiae
 interpositum. 243.
 εἴργειν — ἐγείρειν conf. 289.
 εἰρηνικῶς — εἰρωνικῶς conf.
 407.
 εἰσδανείζειν. 265.
 εἰσποιητοὶ cives. 352.
 εἰσφέρειν om. φόρον, ἔρανον
 ac sim. 89.
 εἰσφέρεισθαι — εἰσφέρεσθαι
 conf. 168.
 εἴτε — εἴτε sequente utrum-
 que apodosi. 352.
 ἐκ τοῦ δαιμονίου divinitus.
 299.
 ἐκ τοῦ εὐθέος ac sim. 216.
 ἐκβάλλειν. 178.
 ἐκεῖ — καί conf. 413.
 ἐκεῖνος us. exq. 129.
 ἐκκαίειν igne delere. 159.
 ἐκλέπειν. ἐκλελεμμένη — ἐκ-
 λελεγμένη conf. 51.
 ἐλέγγειν — ἐνεγκεῖν conf. 401.
 ἐλευθερία Platonis in voca-
 bulorum usu. 334.
 ἐλλογεῖν. 293.
 ἐλξίς — ἐλιξίς conf. 164.
 ἐμβραχὺ omnino. 111. 191.
 ἐμπλησθῆναι se ingurgitare.
 203.
 ἐμφυτος et ἐπίκτητος oppo-
 sita. 81.
 ἐν ᾗ δεύτερον ῥῆμα. 289.
 ἐνάργεια — ἐνέργεια conf.
 114.
 ἐνεῖναι — εἶναι conf. 158.
 ἐνθυμεῖσθαι in animum in-
 ducere. 219.
 ἐντροφευτός. 165.
 ἐντυχεῖν — εὐτυχεῖν conf.
 380.
 ἐξαίσιος — δεξιός conf. 307.
 ἐξακόσιοι (οἱ) Senatus Sex-
 centorum Athenis. 397.
 ἐξαπατᾶν sign. exq. 232.
 ἐπανθεῖν. 266.
 ἔπειτα Particip. adiunctum.
 312.
 ἔπεσθαι consentaneum esse
 numquam deponit primi-
 tivam significationem. 94.
 ἔπεσθαι ἔθει, νόμῳ. 436.
 ἐπὶ τινος sign. exq. 320.
 ἐπιβολή. 255.
 ἐπιδημεῖν — ἀποδημεῖν conf.
 377.
 ἐπίκτητος. 96.
 ἐπίπνοια — ἐπίνοια conf. 113.
 ἐπιστῆσαι. 316.
 ἐπιτήδειος explicandum ex
 iis, quae adduntur. 343.
 ἐργάζεσθαι. 147. pecuniam
 facere. 436.
 ἔργον ποιεῖσθαι. 312.
 ἔρμα. 120.
 εὔταιρα — εὔτερα conf. 391.
 429.
 ἔτεροι — οἱ μὲν — οἱ δέ et
 sim. 269.
 ἔτοιμος om. εἰμί. 390.

- εὐθέως *exempli gratia*. 358. Themistius delectatur verbis
Εὐρύβατος melius quam *Εὐ-* poëticis. 386.
ρυβάτης. 401. θεωροεῖσθαι, θεωρόρητος.
εὐρυχωρία urbis. 389. 219.
εὐφωνότερος — *σοφώτερος*? θηλή — λήθη conf. 72.
 conf. 46. θρασύνεσθαι et θαρσύνεσθαι.
εὐχῆς ἄξιον, πρὸ *εὐχῆς*, 240.
κάλλιον *εὐχῆς*, ἐν *εὐχῆς*
μέρει formulae. 271.
ἐφεξῆς *ordine*. 216.
ἐφθησαν — *ἐβησαν* conf. 200.
ἔχειν *χρόνον*. 376.

Z.

- ζήλωμα* — *ζήτημα* conf. 379.

H.

- ἢ post τί δράσομεν ac sim. 187. ἰδεῖν — εἶναι conf. 240.
ἡδεσθαι ἡδονάς ac sim. 265. ἰδίως — ἄλλως conf. 276.
ἡδονή — *ὀδύνη* conf. 439. ἰδιώτης *homo de plebe*. 328.
ἡθός — *εἶδος* conf. 299. ἵπποις — ὄπλοις conf. 142.
ἡλέγχθη — *ἐλέγχθη* conf. 227. ἵππου γῆρας *Prov.* 175.
ἡπειρος. κώμη τῆς ἡπείρου ἱστορία. πολλήν ἱστορίαν
 opp. *urbi maritimae*. 280. ἔχειν. 318.
ἡπερ. 77. 435. ἱστορικόν — ἑητορικόν conf.
ἡρίον — *ισρόν* conf. 381. 255.
 ἥως a librariis modo fictum
 modo obscuratum. 241.

K.

- Θ.
θαύματα ἀποδίδοσθαι, ἐπι-
δεικνύναι. 259.
θέατρον de pavonis cauda. 47.
καί om. in οὐ μόνον — ἀλλά.
 128.
καί pro καὶ ταῦτα. 212.
καί — ἢ conf. 103.
καὶ λήρους in fine sent. 295.
καὶ μὴν — καίτοι conf. 284.
καινός et νέος diff. 339.
καίτοι usu pec. 141.
καίτοι — καὶ conf. 284.
Calliae filius. 245.
κᾶν — *εἰάν* conf. 279.

κατατείνεσθαι. 251.

κατασκεδάσαι — κατασκευά-
σαι conf. 348.

καταγότα et κατακεκλασμέ-
να carmina. 298.

κατεσκιασμένος — κατεσκευ-
ασμένος conf. 195.

κερδαίνειν τι *compendifacere*.
422.

Κέρκωπες in comoediis. 430.

κηρία — κρέα. conf. 391.

κινεῖν. 161.

Cleantis libri de Gratia. 418.

κληρῶ λαχεῖν περί τινος.
427.

Codices in σιρόν demissi, ut
vetustatis colorem contra-
herent. 262.

κολάζειν, κολοῖειν, κωλίειν,
κελείειν conf. 233.

Collectivorum usus, ut in
τὸ πλῆθος ὥρμησαν ac sim.
137.

κομῶν mos philosophorum.
57.

Contraria superioribus sen-
tentia apud animum repe-
tenda post δέ ac sim. 137.

κορεία *virginitas*. 194.

κορεία — χορεία conf. 194.

Ctesippus Chabriae F. cho-
ragus fuit. 282.

κουρεύς — ὀρεύς conf. 426.

Cygnorum cantus per alas.
318.

κίλιξ — Κίλιξ conf. 426.

κυνισμοί. 294.

Λ.

λεγόμενον (τὸ). 46.

Leptines causam obtinuit.
282.

Lesbus ab Achaeis occupata.
227.

Librarii locos omissos et in
margine adscriptos saepe
loco non suo inserebant.
199.

λιμουργοί. 323.

λοιπά (τὰ) quae necessario
consequuntur. 196.

λοιπόν (τὸ) postea, dein-
ceps. 196.

λυμαίνεσθαι — ἀμύνεσθαι
conf. 136.

λυπρός — ἔνυπαρός conf. 338.

λώϊον et λῶϊον καὶ ἄμεινον
formula in oraculis. 57.

Μ.

μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι non
μᾶλλον. 199. 344.

μᾶλλον δέ. 68. 99.

μανθάνειν λιθοξόον, ut disce-
re citharoedum. 412.

Μασσαλία — Θεσσαλία conf.
204.

μάτην ἄλλως ac sim. 190.

μέν — δέ — δέ usus exq. 266.

μεταστρέφειν. 60.
μηδενὸς δεινοῦ ὄντος ac sim.
form. 315.
μίμημα — μνήμη conf. 421.
μνήμη — γνώμη conf. 153.
Muri (longi) Athenarum. 172.
Muri Piraei. 263.
μυχός — μῦθος conf. 75.

N.

ναυαγεῖν — ναυμαχεῖν conf.
374.
νικᾶν — κινεῖν conf. 99.
νικᾶν ceteros omnes impie-
tate aut aerumnis. 356.
νὴ Δία a librariis obscura-
tum. 59. 212. 375.
νομή — μονή conf. 149.
νόμιμος. 118.
Nomina propria a librariis
obscurata. 297. 434.

Ξ.

ξηρανθέν — εξαίρετον conf.
345.

O.

ὄδς a librariis invectum. 53.
ὀδυνᾶσθαι — ὀδύρεσθαι conf.
387.
ὀδυρόμενος — ὀρώμενος conf.
372.
οἶεσθαι, ἡγεῖσθαι usus qui-

dam exquisitior, om. δεῖν.
54. 90.
οἶεσθαι *putare esse non sine*
εἶναι. 261.
οιητόν. 75.
οἰκία — οἰκία conf. 219.
ὅλως — ἄλλως conf. 111.
ὅλως — ὅμως conf. 214. 312.
ὀμηρόκεντρα. 302.
Homerus e Platonis rep. di-
missus. 407.
ὅμοιος pro repet. praeced.
adiect. 130.
ὅμοιος us. pec. 132.
ὁμοίως — ὅμως conf. 210.
ὅπως μή. 193.
ὄρᾱν us. exq. 235.
ὄρᾱν et βλέπειν quid diff.
301.
ὄρᾱν ὡς ἀγαθοῦς ac sim. 372.
ὄρᾱν *intentis animi oculis*
aliquo spectare. 372.
ὄρᾱν — ἐρᾶν conf. 429.
ὄρεινός — βόρειος conf. 174.
ὄσια — ὄσα conf. 122.
ὄσιος — θεός conf. 151.
ὅτι abundans post ὡς. 243.
οὐ ab librariis invectum. 265.
pro οὐ μόνον. 285.
οὐ χεῖρον *haud minus*. 178.
οὐδεις τῶν πολλῶν ac sim.
272. 281.
οὐκέτ' εἶναι. 285.
οὐκοῦν — οὐκουν conf. 50.
οὔτος repetitum in epanal.

133. De re omnibus nota. 326.
οὕτως abundans. 218. sic simpliciter 253. om. post ὥσπερ. 262.
ὄχημα — σχῆμα conf. 340.
- II.
- πάθη. 287.
παίζειν — παίζειν conf. 205.
παίζειν βασιλέα. 160.
Παλίβοθροι. 52.
παρά — πατήρ conf. 182.
παραπέμπειν. 279.
παραπίπτειν. 262.
παρατρέπειν vocabulum. 111.
πατέρες (οἱ) parentes. 208.
πειθομαι — τίθεμαι conf. 257.
Pellae excidium. 312.
πεποιθότος (μετὰ τοῦ). 129.
πεποιθότως. 65.
περᾶναι — παρῆναι conf. 247.
πέρας adverbium. 221.
περί. οἱ περὶ τὰ ἀγάλματα et sim. 86. τὸ πρέπον σχηματός τε πέρι καὶ μορφῆς et sim. 97. περὶ τι. indicat saepe repetitam cuiusdam rei considerationem. 101. usus quidam Dioni familiaris 304.
περιττοῦ — περὶ τοῦ et sim. conf. 192.
- πεφεισμένως. 65.
πιεζεῖν. 445.
πλανᾶν — πιμπλάναι conf. 127.
πληγῆναι χρήμασιν ac sim. 262.
πλήθος sermonis abundantia. 84.
πλήν, us. exq. 96.
πνεῖν λιμοῦ. 201.
ποιεῖν omissum. 79.
πολύς τις frequens Dioni. 403.
πονεῖν — ποιεῖν conf. 209.
πρᾶγμα — πρόσταγμα conf. 240. 384.
πρεσβύτατος et παλαιότατος quid diff. 68.
προάγεσθαι. 208.
προθυμεῖσθαι cupidum esse. 210.
προοίμιον. 170.
προοίμια — παροινία conf. 298.
πρόρρησις praefatio in sacris. 249.
πρός. γνώμη, ὁρμή πρὸς τι ac sim. 104. τιμὴ πρὸς τινα ac sim. 400.
πρὸς βλάβης εἶναι. 373.
προσκνᾶσθαι. 174.
πρόσταγμα — πρᾶγμα conf. 184.
προστάττειν — πράττειν conf. 240.

προσώπῳ (γελᾶν, μαιδιᾶν τῷ) συμμεῖναι — συμβῆναι conf.
ac sim. 134. 272.

προτιθεσθαι *sibi proponere*. συμπεφορημένον — συμπεφυρ-
216. μένον conf. 169.

πύειν — ὀπύειν conf. 237. συνείρειν de omni continuata
oratione. 307.

P.

ῥῆμα — χρῆμα conf. 324.

Rhodogyne. 422.

Rustici comam alebant. 180.

Σ.

σαθρόν βομβεῖν, φθέγγεσθαι.
vitium sonare. 395.

σκέπειν — πλέκειν conf. 330.

Sciritae, λόχος Lacedaemo-
niorum. 229.

σπαθᾶν *luxuriari*. 127.

σπᾶν sign. exq. 162.

σπουδάζειν τι. 264.

σπουδαῖος — παλαιός conf.
68.

Statuae ἀκάλυφοι et ἐγκκα-
λυμμένοι. 289.

στοχάζεσθαι. 264.

σιτῶματα — σώματα conf.
239.

σύ cum emphasi positum.
209.

Subiectorum mutatio, ubi
αὐτός aut ἐκεῖνος intelli-
gitur. 412.

σύμβολον — σύμβουλον. conf.
104.

σύνεσις. 101.

συνοικίσαι - συνοικῆσαι conf.
416.

Superlativi cum genit. ut in
ταχύτατος τῶν ἄλλων ac
sim. 205.

σφάλλειν, σφάλλεσθαι usu
pec. 270.

σχεδόν *propemodum* in fine
sent. 142.

σχῆμα et μορφή coniungun-
tur. 341.

T.

τεῖχος (τὸ διὰ μέσου). 172.

τείχη (τὰ διὰ μέσου). 172.

τελειότερος et τελειώτερος in-
ter se permutantur. 92.

τελεσταί dicuntur poëtae. 186.

τέρατα. 260.

τρατεύεσθαι — στρατεύειν
conf. 230.

τέχνη, *dolus malus*, μετὰ
τέχνης, τέχνη τινί. 273.

τις adiect. adiunctum. 213.

τίς usu pec. 279.

τιτρώσκειν, ἄτρωτον sign.
exq. 77.

Tituli a librariis afficti. 45.

τοπος *situs* regionis. 225.
 τοῦτ' ἦν ἄρα formula. 306.
 Traiectionis genus. 232.
 τραχύς — βραχύς conf. 333.
 τραχύς — ταχύς conf. 291.
 Tridens Apollinis. 306.
 τρόπον (κανόνος) ac sim. 255.
 τρόπον ὑπέχειν. 255.

Υ.

ὑπέχειν de victimis iugulum
 praebentibus. 93. ὑπέχειν,
 ὑπογράφειν, ὑποχαράττειν.
 256.
 ὑποπιον — ὑπαίτιον conf.
 273.
 ὕστερον — ἕτερον conf. 351.

Φ.

φαίνεσθαι, ἀναφαίνεσθαι
 sign. exq. 311.
 φάρμακον σωφροσύνης ac sim.
 194.
 φιλανθρωπίνος. 118.
 φιλορηματία. 111.
 φόβος — φθόνος conf. 400.
 φορός. εἰ φορόν σοι. 254.

Χ.

χεῖρες ὑπτίαι. 320.
 χήτει Platonium. 54.

χορείας — χαράς conf. 67.
 χρεών — χρεώ conf. 269.
 χρησασθαι — χρίσασθαι conf.
 294.
 χρησμόν διδόναι. 434.
 χρίσεσθαι — χρήσεσθαι conf.
 248.
 χρόνω (τῷ). 258.
 χρωμα et γραμμῇ coniung. 86.
 χωρίς — χάριν conf. 418.

Ψ.

ψέγειν — λέγειν conf. 405.

Ω.

ᾧετο — ὡς τό conf. 413.
 ὦρα ἄνθος ἀκμῆς Prov. 266.
 ὦραι ψευδεῖς. 189.
 ὠραῖος — Ῥωμαῖος conf. 429.
 Horus, num scripserit de
 somniis. 223.
 ὥς pro οὕτως non Dioneum.
 50.
 ὥς us. pec. 258. cum inf.
 post πείθομαι ac sim. 76.
 ut in λέγε ὥς ἀποκρινο-
 μένου ac sim. 415. ὥς ἄρα.
 189. ὥς — καί. om. οὕ-
 τως. 89.
 ὥστε pro ὡς. 71.

